ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Περίεργες περιπτώσεις ΘΕΟΔΙΚΙΑΣ

"Οταν τιμωρῆ ὁ πανεπόπτης Θεὸς

Στὴν Πορτογαλία ὑπάρχει μιὰ παλιὰ συνήθεια, ποὺ δίνει τὸ δικαίωμα στὸ δικαστὴ ν' ἀθωώσῃ ἕναν κατηγορούμενο, ἀφοῦ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ὁρκισθῆ ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος.

Τελευταῖα, λοιπόν, συνέβη τὸ ἑξῆς στὴν Κοΐμπρα:

Δικαζόταν ἕνας νέος, ὀνόματι Μανουέλε Σεντίλλο, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε σκοτώσει ἕνα φίλο του, τὸν Ἀλφόνσο Βολόνγκο.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις καὶ ἡ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου φαινόταν βεβαία. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου προσκάλεσε τότε τὸν Σεντίλλο νὰ ὁρκισθῆ, σύμφωνα μὲ τὸν καθιερωμένο τύπο τοῦ ὅρκου.

—Ὁρκίζομαι, εἶπεν αὐτός, καὶ ὁ ὅρκος εἶνε ἱερός, Δὲν σκότωσα τὸν Ἀλφόνσο Βολόνγκο. Ὁ Θεὸς ἂς μὲ κεραυνοβολήσῃ στὴ στιγμὴ ἂν λέω ψέμματα!

Μιὰ βαθειὰ σιγὴ ἁπλώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἐκεῖνοι ποὺ βρισκόνταν κοντὰ στὸ Σεντίλλο τὸν εἶδαν νὰ γίνεται κατακίτρινος καὶ νὰ φέρνῃ τὸ χέρι του στὴν καρδιά. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, σωριαζόταν κάτω σὰν κεραυνόπληκτος. Ἦταν νεκρός. Οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν ὅτι ὁ θάνατός του ἦταν ἀποτέλεσμα συγκοπῆς τῆς καρδιᾶς.

Οἱ περιπτώσεις θεοδικίας αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν εἶνε σπάνιες.

Στὴν Ἀγγλία, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοῦ Χρηματιστηρίου τῶν ἐμπορευμάτων ὑπάρχει ἕνας μεγάλος σταυρός, μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφὴ στὴ βάσι του:

("Ἐδῶ ἐξέπνευσε στὶς 17 Ἰουλίου 1753 ὁ Ρουὴ Πήρς. Εἶχε ἀγοράσει μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἕνα σακκὶ μὲ σπάρι καὶ ἐβεβαίωνε ὅτι εἶχε πληρώσει τὸ μερίδιό του (Νὰ πεθάνω στὴ στιγμή, εἶπε, ἂν δὲν πλήρωσα). Καὶ στὴ στιγμὴ σωριάστηκε κατὰ γῆς καὶ ἐξέπνευσε. Κρατοῦσε σφιγμένα μέσα στὸ χέρι του τὰ χρήματα ποὺ δὲν εἶχε δώσει».

Στὴν Οὐαλλία, ὅπως καὶ στὴν Πορτογαλλία, ὑπῆρχε ἡ συνήθεια τοῦ ὅρκου. Ὁ δικαστής, ἀφοῦ ὑποχρέωνε τὸν κατηγορούμενο νὰ ὁρκισθῆ, ἐζήτει τὸ ρολόγι του, τὸ ἔβαζε μπροστά του καὶ ἀναφωνοῦσε:

—Ὁ Θεὸς ἂς κρίνῃ!

Ὅλοι σηκωνόνταν τότε ὄρθιοι καὶ περίμεναν. Ἡ ἀναμονὴ διαρκοῦσε δέκα λεπτά. Ἐὰν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν συνέβαινε τίποτε, ὁ κατηγορούμενος ἀθωνόταν καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν καταγγείλῃ γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι, γιατί, ὅπως ἔλεγαν, «εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ ἀλάνθαστο δικαστήριο τοῦ Θεοῦ».

Μιὰ πολὺ περίεργη περίπτωσις θεοδικίας εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

Στὴν Κοττίγκη, ὅπου ἐπικρατοῦσε ἐπίσης παλαιότερα αὐτὴ ἡ συνήθεια, δικαζόταν γιὰ φόνο ἕνας ὑποχρέωσαν νὰ ὁρκισθῆ, εἶπε:

—Ὁρκίζομαι ὅτι δὲν σκότωσα τὸν Χέρμαν Μπόρν.

Ἂς ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ ἂς μὲ καταπιῇ ἂν λέω ψέμματα. Ὁ πραγματικὸς ἔνοχος βρίσκεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα. Ἡ Θεία Δίκη ἂς τὸν κρίνῃ σύμφωνα μὲ τὶς πράξεις του. Γένοιτο!

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀκούσθηκε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή. Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε σωριασθῆ νεκρός. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὰν Γκότεμπεργκ.

—Ἐγνώριζα τὸ ἔγκλημά του, εἶπεν ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν καταγγείλω γιατὶ ἦταν ἀδελφός μου. Ἡ Θεία Δίκη τὸν ἔκρινε τώρα. Ἐπλήρωσε τὸ ἔγκλημά του.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσις θεοδικίας εἶνε ἐκείνη ποὺ συνέβη στὸ Τουρίνο τῆς βορειου Ἰταλίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν εὐπατρίδη, τὸν κόμητα Μάνλιο νπὶ Μαγκόνζα, ποὺ κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε σκοτώσει τὴ γυναῖκα του.

Ὁ δικαστὴς τὸν ὑποχρέωσε τότε νὰ πάῃ μὲ γυμνὰ τὰ πόδια στὸν τάφο της, νὰ γονατίσῃ ἐπάνω καὶ νὰ ὁρκισθῆ ὅτι δὲν τὴν εἶχε σκοτώσει. Ὁλόγυρά του ἔστεκαν μερικοὶ μονάχοι μὲ κουκκούλες ποὺ σιγοψιθύριζαν διάφορες προσευχές.

Ὁ Μάνλιο γονάτισε πάνω στὸν τάφο, ἀλλὰ ξαφνικὰ τινάχθηκε ὄρθιος, φωνάζοντας:

—Βοήθεια! Καίγομαι!

—Ὀρκίσου! τοῦ φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ κληρικὸς ποὺ ἔστεκε πλάϊ του.

Ἀλλὰ καμμιὰ λέξις δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μάνλιο. Σωριάστηκε σὰν ἄψυχος ὄγκος κάτω καὶ τὸ κεφάλι του ἔγινε κομμάτια πάνω στὸ μαρμάρινο μνῆμα τῆς γυναίκας του.

Ἡ σύστηρὴ δικαιοσύνη τῆς ἐποχῆς δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Τὸ σῶμα τοῦ Μάνλιο κομματιάσθηκε καὶ περιέφεραν τὰ κομμάτια του μέσα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τοῦ Τουρίνου, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ πάθημά του γιὰ παράδειγμα.

Τὸ μοιραῖο τραπουλόχαρτο

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος τὴν ὥρα ἐκείνη — κόντευαν πιὰ μεσάνυχτα — καὶ μόνον τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο.

Τέλος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου σταμάτησαν καὶ κυττάχτηκαν ἄφωνοι. Ἔπειτα ἡ Ρενὲ Ντοζὰ εἶπε μὲ φωνὴ διστακτικὴ στὸ σύντροφό της:

— Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι, Ροζέ. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι.

— Ναί, δὲν πρέπει... εἶπε κι' ἐκεῖνος μὲ μιὰ μελαγχολικὴ εἰρωνεία.

— Θὰ μείνουμε φίλοι, στενοὶ κι' ἀγαπημένοι, θὰ δῆς. Ἡ συμπάθειά μου γιὰ σένα εἶνε τόσο βαθειά!...

— Γιατί μοῦ τὰ λὲς αὐτά, Ρενέ; Τί χρειάζονται τὰ λόγια τώρα πιά; Τὰ λόγια σου μὲ πληγώνουν χωρὶς νὰ μὲ παρηγορήσουν. Ἔχουμε μπροστά μας ἕνα τραγικὸ γεγονός. Ἡ εὐτυχία μου πέθανε! Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά...

— Σ' ἀγαπῶ πολύ, τόσο πολύ! Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω ἔτσι συντριμμένο, ἐσένα ποὺ εἶσαι τόσο δυνατός.

— Ἤμουν δυνατός, τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἀγαποῦσες ἐσύ, Ρενέ... Μὰ τώρα... Εἶνα στηρίξει ἐπάνω σου τὴν εὐτυχία μου καὶ τώρα δὲν μπορῶ, δὲν ἀντέχω πιά. Ὄχι, μὴ λὲς τίποτα... Δὲν εἶνε δικό σου τὸ σφάλμα, ἂν ἔσβυσε ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχες γιὰ μένα. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ τίποτε... κι' ὅμως μ' ἄφηνες νὰ ἐλπίζω τὰ πάντα...

Κοντοστάθηκε μερικὰ δευτερόλεπτα κι' ἔπειτα σηκώνοντας τὸ κεφάλι μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ χαμογελάσῃ τῆς εἶπε:

— Ἔλα, πήγαινε, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ γιατρευτῶ γρήγορα.

— Μικρούλη μου, πόσο ἡ φωνή σου εἶνε κουρασμένη!... Προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Πὲς στὴν Ὀνωρίνα νὰ σοῦ φτειάξῃ κανένα καταπραϋντικὸ γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κοιμηθῆς.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ κι' εὐγενικιά Ρενέ, ποὺ σκέπτεσαι ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Ἔννοια σου. Θὰ πάρω ἕνα καταπραϋντικὸ καὶ θὰ ἡσυχάσω. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ τώρα ἔμπα στὸ σπίτι σου γιατὶ εἶνε ἀργά.

Ἐκείνη, ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ νέου καὶ φιθύρισε:

— Χαίρε, Ροζέ!...

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε κι' ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ Ροζὲ ἔμεινε ἀκίνητος, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, κυττάζοντας τὴ Ρενὲ μ' ἕνα βλέμμα ἁπλανὲς ὡς ποὺ χάθηκε.

★

Ἡ νέα μπῆκε στὸ σαλόνι της καὶ μισοξάπλωσε πάνω στὸ ντιβάνι. Δὲν εἶχε διόλου διάθεσι νὰ πλαγιάσῃ. Ἤξερε πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν θὰ κοιμόταν, γιατὶ ὁ ὕπνος συντροφεύει μόνο τὶς ἥσυχες ψυχές. Ἔμεινε λοιπὸν ἀκίνητη καὶ σκεπτική.

Ἤνοιωθε τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ μεγάλο πόνο τοῦ Ροζὲ κι' αὐτὸ τῆς ἔφερνε μιὰν ἀόριστη στενοχώρια. Ἔπειτα πάλι ἡ σκέψις της πετοῦσε πρὸς τὴν εὐτυχία ποὺ ἀνοιγότανε μπροστά της.

Ὁ Ζάκ! Ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀντιπροσώπευε τώρα γι' αὐτὴν τὴ μέλλουσα εὐτυχία.

Ἔτσι εἶνε ἡ ζωή. Ὁ Ζὰκ εἶχε περάσει μιὰ μέρα ἀπ' τὸ δρόμο τῆς Ρενέ, μπῆκε στὴ ζωή της καὶ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία τοῦ Ροζέ, ὅπως ἀκριβῶς ἕνας διαβάτης ποὺ περνάει ἀδιάφορος, μὲ βῆμα ἀπρόσεκτο, τσαλαπατάει καὶ καταστρέφει τὸ ἀμμόσπιτο ποὺ χτίζει ἕνα παιδάκι στὸ δρόμο. Ὁ Ζὰκ μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιά, μὲ τὴ μεταδοτικὴ του εὐθυμία!

Κι' ὅμως κάθε τόσο ὁ νοῦς της ξαναγύριζε στὸ Ροζέ.

Τὸν καϋμένο τὸ Ροζέ!

— Μπά! Ὅλα θὰ διορθωθοῦν, Θὰ τοῦ περάσῃ, εἶπε δυνατὰ ἡ Ρενέ.

Σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικὲς βόλτες μέσ' στὸ σαλόνι. Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν μιὰ τράπουλα.

Ἡ Ρενὲ ἔριχνε κάποτε - κάποτε τὰ χαρτιὰ γιὰ νὰ προμαντεύῃ τὸ μέλλον της. Μηχανικὰ κάθησε στὸ τραπέζι, ἀνακάτεψε τὰ χαρτιά, ἔπειτα ἔκοψε δυὸ φορὲς μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι κι' ἄρχισε ν' ἀραδιάζῃ ἕνα - ἕνα τὰ χαρτιὰ μπροστά της. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ τραπουλόχαρτα ἔλεγε:

—"Ενα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε... Μιὰ γυναῖκα!... Εἶμ' ἐγὼ ... Ἕξη, ἑφτά, ὀχτώ... Μιὰ συνάντησι ποὺ φέρνει χαρά... Ἐννέα, δέκα, ἑντεκα... ἕνας ἄντρας ἑκαθός... ὁ Ζάκ... Δώδεκα, δεκατρία... δυσκολίες... περίεργο... δεκάξη, δεκαεφτά... οἱ δυσκολίες τακτοποιοῦνται... ἕνας ἄντρας!...

Τὸ λεπτὸ δάχτυλό της, τρέμοντας, ἔμεινε καφωμένο πάνω στὸ χαρτί. Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἄντρας ποιὸς ἦταν; Ἀθελά της κύτταξε τὸ πορτραῖτο τοῦ Ροζέ.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ τρόμου τῆς ξέφυγε. Τὸ πορτραῖτο τοῦ Ροζὲ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ θέσι του καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της. Πλησίασε διακρὼς μὲ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελό του καὶ τέλος στάθηκε κοντὰ στὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ἀραδιασμένα σὲ σχῆμα Βεντάλιας τὰ φύλλα τῆς τράπουλας.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν!... Ὀνειρεύομαι!... εἶπε ἡ νέα.

"Ἐκλεισε γιὰ λίγο τὰ μάτια της. Ἡ ὀπτασία εἶχε διαλυθῆ. Τὸ πορτραῖτο τοῦ Ροζὲ ἦταν στὴ θέσι του.

— Μικρούλα μου Ρενέ, ἀπόψε τρελλάθηκες. εἶσαι πολὺ ταραγμένη! ψιθύρισε στὸν ἑαυτό της μονολογῶντας.

Μάζεψε πάλι τὰ χαρτιά, τ' ἀνακάτεψε κι' ἄρχισε νὰ τὰ ξαναρρίχνῃ.

Περίεργο πρᾶγμα! Τὰ χαρτιὰ ἔβγαιναν πάλι μὲ τὴν ἴδια σειρά.

Ἡ νέα ἔλεγε:

— Πάλι μιὰ συνάντησις... κι' ἕνας μελαχροινός... κάποια εἴδησι πολὺ σύντομη...

Ξαφνικὰ τὸ χέρι της στάθηκε σὰν καρφωμένο πάνω στὸ χαρτὶ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ. Ἕνα ἄλλο χέρι ἀμείλικτο, τὸ χέρι τοῦ πορτραίτου τοῦ Ροζὲ τὴν εἶχε πλησιάσει πάλι κι' ἐσφιγγε δυνατὰ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της σὲ σημεῖο ποὺ τὴν πονέλυε δόλκληρη.

Στὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς ἀγωνίας, ἀκούστηκε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ της λύθηκε τὴν ἴδια στιγμή.

Εὐχαριστημένη ἡ Ρενὲ γιατὶ θὰ μιλοῦσε μ' ἕνα πλάσμα ζωντανό, ἔτρεξε κι' ἁρπαξε τὸ ἀκουστικό. Καὶ τότε μέσ' στὴ γαλήνη τοῦ δωματίου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Ρενὲ νὰ λέῃ διακεκομμένα:

—'Εμπρός! Ποιός εἶνε; Σεῖς εἶστε. Ὀνωρίνα. Τί συμβαίνει;... Γιατί μοῦ τηλεφωνεῖτε αὐτὴ τὴν ὥρα;... Δὲν καταλαβαίνω... Νὰ ἔρθω ἐκεῖ;... Ὁ κ. Ροζέ;... Τί ἔκανε:... Μὰ μιλᾶτε λοιπόν... Τί ἔκανε; Τί; τί; τί;...

"Αφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ τὸ ἀκουστικὸ ἀπ' τὸ χέρι, ἐνῶ μὲ ἄτονη φωνὴ ἐπανελάμβανε τὴν τρομερὴ εἴδησι ποὺ ἔξε μάθει:

— Σκοτώθηκε!... Σκοτώθηκε!

Σαστισμένη, μὲ τὰ μάτια τεντωμένα, κύτταξε μπροστά της καὶ ξαφνικὰ τινάχθηκε.

Πάνω στὸ τραπέζι τὸ τραπουλόχαρτο ποὺ πρὸ ὀλίγου δὲν μποροῦσε νὰ τὸ γυρίσῃ, τὸ μοιραῖο τραπουλόχαρτο ποὺ ἀνήγγελλε τὸ θάνατο τοῦ Ροζέ, ἦταν τώρα γυρισμένο.

Ποιός τὸ εἶχε γυρίσει; Τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ; Ποιός ξέρει...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΟΥΑΡΕ

ΕΤΟΣ 8ον • ΑΘΗΝΑΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1946 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 418

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίαι — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 - 29-961 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ με πάγους

Εἶνε ἐπιστολὲς ποὺ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ τὶς εἶχα ἀνοίξει. Τὶς διαβάζω καὶ λέω μέσα μου: «Παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ». Ἐπιστολὲς μὲ θέματα ἐξαιρετικῆς λεπτότητος, ποὺ ἐπιβάλλουν ἀναλογη προσοχὴ στὸ χειρισμό τους.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ ἐρωτικὴ ἀπάθεια. Δὲν εἶνε σπάνια τὰ κρούσματα. Ἀρκετὰ γράμματα ἀπὸ νέους καὶ νέους ποὺ κάνουν τὸν αὐτοελεγχό τους καὶ διαπιστώνουν τὴν ἀπόλυτη ἢ τὴ σχετικὴ ὑποθερμία ἀπέναντι στοὺς ἄλλους. Κάποτε ἡ διαπίστωσις προφέρεται ἀπὸ τοὺς συναδελφικοὺς τῶν στὸν ἐρωτικὸ δρόμο. «Μὲ λατρεύει καὶ τὴ λατρεύω», γράφει ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ὁ δεσμὸς ὅμως ὁ ἔρωτας εἶνε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ψυχικός. Ψυχρὴ μένει ἐμπρὸς στὶς θωπεῖες τοῦ νέου. Ἂν ἀπέκρουε τὶς θωπεῖες ἀπὸ ἐγκράτεια, ἀπὸ σωστολή, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ προχωρήσουν οἱ σχέσεις τους πέραν ἀπὸ ὡρισμένο σημεῖο, θὰ εἶχε μιὰ ἐξήγησι. Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα δὲν τὶς ἀποκρούει. Τὶς δέχεται. Τὶς ὑφίσταται, θὰ ἐπρεπε νὰ ποῦμε, γιὰ νὰ κυριολεκτήσουμε. Τὶς ὑφίσταται χωρὶς ἀντίστασι. Τὶ ὠφελεῖ; Οὔτε τὶς ἀνταποδίδει οὔτε δείχνει τὴ συγκίνησι ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία οἱ φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι δέχονται τὸ χάδι ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦν. Μιὰ κολόνα πάγου. Ὅση ἐντύπωσι κάνει ἡ θωπεία του σὲ μιὰ κερήνια κουκλα, ἀλλη τόση κάνει καὶ σ' αὐτήν. Ἐκείνος τῆς κρατᾶ τὸ χέρι κι' ἐκείνη τὸν κυττάζει μὲ ἀπάθεια. Σὰ νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτα. σὰ νὰ κρατᾶ ἡ ἴδια τὸ ἕνα χέρι της μὲ τὸ ἄλλο. Δὲν τὴν ἡλεκτρίζει ἡ ἐπαφή. Τὸν βλέπει σχεδὸν μὲ ἀπορία σὰ νὰ ρωτιέται: «Τί φύκαριστησι βρίσκει νὰ μοῦ σφίγγῃ τὰ δάκτυλα. νὰ περνᾶ τὸ χέρι του στὴ μέση μου, νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὸ λαιμό, νὰ κολλᾶ τὸ στόμα του στὰ χείλια; Δὲν εἶνε πιὸ ὡραῖα νὰ κουβεντιάζουμε, νὰ συζητοῦμε, ν' ἀνταλλάσσουμε τὶς σκέψεις μας; Ἐνῶ τοῦ ἐκδηλώνω τὴν ἀγάπη μου μὲ λόγια. Γιατί ἐκείνος νὰ θέλῃ νὰ μοῦ τὴν ἐκδηλώνῃ μὲ τὶς ἄλλες τολμηρὲς κι' ἄλλοτε συγκρατημένες χειρονομίες του; Τί καταλαβαίνει ἀπ' αὐτές;» Αὐτὰ λέει ἡ κοπέλλα μὲ τὴν ἐκφραστικὴ καὶ μὲ τὸ βλέμμα της. Καὶ ὁ νέος, ἀνήσυχος, ζητεῖ μιὰ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου ποὺ πρώτη φορὰ τοῦ συμβαίνει. Δὲν εἶνε ἄπειρος στὴν ἐρωτικὴ ζωή. Ἔχει σχετισθῆ καὶ μὲ ἄλλα κορίτσια πρὶν φθάσῃ ὁ αὐτὴν ποὺ προορίζει γιὰ νόμιμο σύντροφο τῆς ζωῆς του. Τέτοια ψυχρότης ὅμως δὲν τοῦ ἔχει τύχει. Τοῦ ἔτυχε νὰ τὸν ἀποκρούσουν. Τοῦ συνέβη νὰ φανῇ ἀνεπιθύμητος σπὴν μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ποὺ τοῦ ἦταν ἐπιθυμητή. Νὰ φάσῃ ὅμως σὲ τόση οἰκειότητα ὥστε ν' ἀποκτήσῃ τὸ θάρρος τῶν θωπειῶν καὶ οἱ θωπεῖες αὐτὲς ν' ἀφίνουν ἀδιάφορη ἐκείνην ποὺ τὶς δέχεται. εἶνε κάτι ποὺ πρώτη φορὰ τοῦ συμβαίνει.

Τοῦ συμβαίνει δὲ — αὐτὸ τοῦ φαίνεται περίεργο — ἀπὸ τὴ νέα ποὺ τὸν ἀγαπᾶ. Δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀγάπη της. Εἶνε βέβαιος γι' αὐτήν. Ἔχει πλούσια δείγματά της. Τότε λοιπὸν τί γίνεται; Αὔριο - μεθαύριο θὰ τοὺς ἑνώσῃ ὁ γάμος. Θὰ εἶνε ἄρα γε καὶ τότε ὁ σύνδεσμός τους σύνδεσμος ψυχῶν μόνο, ἐρήμην τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν σωμάτων;

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες περιπτώσεις. Μιὰ νέα ποὺ ζητεῖ νὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἕναν ὁποιοδήποτε προσωπῆ, ὁ ὁποῖος ἔχει παρακάμψει τὸ στάδιο τῆς ὡριμότητος καὶ βρίσκεται στὸ στάδιο τῶν προχωρημένων γηρατειῶν. Καὶ δὲν εἶνε παρα μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν κοπέλλα. Ἂν τὴ βλέπατε... Καλοκαμένη καλοδεμένη, ξανθή, συμπαθητική, σχεδὸν ὁμορφη, ἔξυπνη, εὐχάριστη. Δὲν τῆς λείπει τίποτα. Τίποτα γιὰ σᾶς ποὺ δὲν τὴν ξέρετε. Ρωτῆστε ὅμως καὶ τὴν ἴδια. Ἀντὶ τῆς Αἴτνας, οἱ παγετῶνες ἐστησαν τὸ βασίλειό τους στὸ στῆθος της. Ἡ πλήρης ἀπάθεια. Μὲ πολλοὺς — ὁμολογεῖ ἡ ἴδια — ἔχει συνδεθῆ. Ἀνθρωποι ὅλων τῶν κλάσεων, ὅλων τῶν μορφῶν. Ἀναρίθμητοι πειραματισμοὶ ποὺ τὴν ἐπεισαν ὅτι ἡ ἐπιδερμίδα της εἶνε Σινικὸ τεῖχος ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ χαρά. Ναὶ ἀλλὰ εἶνε καὶ νέα, ζῆ καὶ στὸν κόσμο. Ἔχει τὸ σπίτι ποὺ τὴν πιέζει νὰ παντρευτῇ. Ἔχει τὶς φίλες της ποὺ ἐνδιαφέρονται. γιὰ τὴν ἐρωτική της πορεία. Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα. Θάρθη ἡ στιγμὴ — καὶ δὲν ἀργεῖ — ποὺ θὰ πάρῃ τὸν τίτλο τῆς γεροντοκόρης. Πόσο τὸν ἀπεχθάνεται... Νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ. Γι' αὐτὸ βιάζεται ὅπως-ὅπως νὰ παντρευτῇ. Καὶ ποιος ἄλλος περισσότερο κατάλληλος γιὰ μιὰ παγερὴ σύζυγο ἀπὸ τὸν παρηλικα ποὺ ζητεῖ στὸ γάμο τὴν περιποίησι καὶ τὴν συντροφιὰ καὶ ὄχι τὶς ἐρωτικὲς τέρψεις;

Νὰ προχωρήσουμε καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀπέχθεια ἐκδηλώνεται καὶ στὸ ἄλλο φύλο; Θὰ πήγαινε πολύ. Ἄλλως τε, ἂν θυμᾶστε, ἔχουμε μιλήσει, μὲ ἄλλη εὐκαιρία γι' αὐτές.

Ἂς περιοριστοῦμε καλλίτερα στὰ δυὸ αὐτὰ γεγονότα. Ὑποθέσεις ποὺ ἀφοροῦν περισσότερο τὴν ἰατρική. Πρόκειρες κι' ἐπιπόλαιες συντανὲς δὲν χωροῦν. Ἡ ἐπιστήμη θὰ πῇ ἂν ὑπάρχῃ πιθανότης νὰ θεραπευθῇ ἡ πάθησις. Γιατὶ περὶ παθήσεως πρόκειται. Παθολογικὴ ὑπόστασις τῆς ἐρωτικῆς πιέσεως. Τὸ ψυγεῖο στὶς φλέβες τῆς Ἀφροδίτης.

Κι' ἂν ἡ ἰατρικὴ κατωθέσῃ τὰ ὅπλα καὶ δηλώσῃ ὅτι ἡ πάθησις εἶνε ἀνίατη; Τότε... τότε τί νὰ σᾶς πῶ; Προτιμώτερο τὰ εἰδύλλια ποὺ ἀναπτύσσονται ἐρήμην τῶν αἰσθήσεων νὰ μὴ φθάνουν στὸ γάμο. Ἐκτὸς ἂν καὶ οἱ δυὸ μελλόνυμφοι παρουσιάζουν τὰ ἴδια συμπτώματα. Ἀδρανεῖας. Ἂν ὅμως τὸ συμπτωμα εἶνε μονομερές πότε ὁ γάμος θὰ ὀφεῖ στὴ συμφορά. Δὲν ὑποτιμῶ — πόσες φορὲς τὸ εἴπαμε... — τὴν ψυχικὴ ἕνωσι τῶν ἀνθρώπων. Μόνη ὅμως αὐτὴ εἶνε ἀνεπαρκὴς γιὰ τὴν συζυγικὴ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων. Πρωτὴ ἂν θέλετε αὐτή. Ὁ κύριος παράγων αὐτή. Ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιο αὐτή. Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ὅμως καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀνάπηρη ἡ εὐτυχία χρειάζεται καὶ ἡ σωματικὴ συμμετοχὴ τῶν αἰσθήσεων. Ὅταν τὸ ἐνστικτο ἀδρανεῖ, τότε ὁ γάμος ἀποτελεῖ τόλμημα ἐπικίνδυνο καὶ ὀλέθριο κάποτε. Πέραν ἀπὸ τὴ συζυγικὴ στέγη θὰ ζητήσῃ ὁ φυσιολογικὸς σύζυγος τὶς τέρψεις ποὺ δὲν τοῦ δίνει ἡ οἰκογενειακὴ του ἑστία. Ἡ αὐτὸ ἢ ἡ αὐτοκαταδίκη του σὲ μαρασμό. Ὀλέθρια καὶ τὰ δυό.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ εἶνε γενναῖος ἔμπρὸς στὶς παθήσεις του. Νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὶς θεραπεύσῃ. Ὅταν ὅμως τὰ θεραπεία εἶνε ἀδύνατη τότε εἶτε στὸ γυναικεῖο, εἶτε στὸ ἀνδρικὸ φύλο ἀνήκει, ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἐπιβάλλει νὰ δεχθῇ μὲ καρτερία καὶ ἀξιοπρέπεια τὴ μοῖρα του. χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἐρωτική του ὑπόληψι σὲ πρόσωπα τρίτα ποὺ, ὅπως κι' ἂν δεχθοῦν τὸ ἀτύχημα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τσαλακώσουν τὸν ἐγωισμό του.

Π. ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

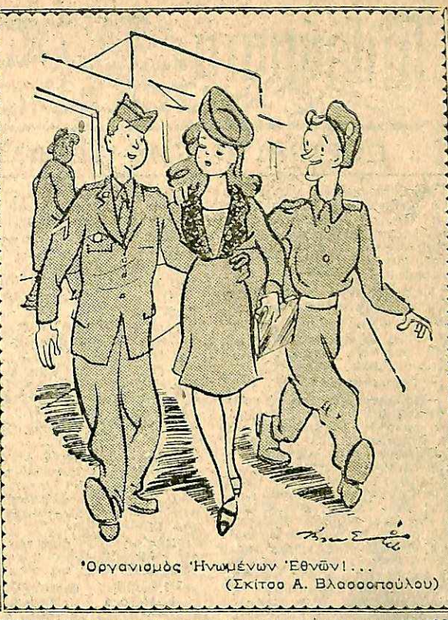

Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν!...
(Σκίτσο Α. Βλασσοπούλου)

ΠΕΝΤΑΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Τὸ γαλάζιο μας τὸ σπίτι...

Ὅλα θάνε, λέει, γαλάζια στὸ καινούργιο μας τὸ σπίτι
(σπίτι
ποὺ χωρὶς νὰ θέλω ἀπόψε τ' ὀνειρεύτηκα ζανά.
Καὶ στοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψι καὶ στὸ φῶς τοῦ ἀπο-
(σπερίτη
στὰ μικρό μας τὸ καινούργιο, τὸ χαρούμενο τὸ σπίτι
ὅλα θάνε γαλανά.

★

Θάνε, λέει, στολισμένο μὲ τῆς θάλασσας τ' ἀπάλιζα
καὶ μὲ τὸ γαλάζιο θάμπος ἑνὸς ζαστέρ οὐρανοῦ
καὶ θὰ εἶνε κι' ἡ ζωή μας κι' ἡ ἀγάπη μας γαλάζια
σὰν καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ θάμπος, σὰν τῆς θάλασσας
(τ' ἀπλάζια.
σὰν ζωντάνεμα γαλήνιο κάποιου ὀνείρου μακρυνοῦ.

★

Στὸ γαλάζιο αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ γιὰ σένα θὰ τὸ χτίσω
ἔχουνε τὰ ὄνειρά μου τόσες νύχτες πλανηθῆ
καὶ χωρὶς νὰ. πῶ μιὰ λέξι καὶ χωρὶς νὰ σε ρωτήσω
τὸ γαλάζιο αὐτὸ τὸ σπίτι κάποια μέρα θὰ τὸ χτίσω,
κάποια μέρα ποὺ θ' ἀργήσῃ ἴσως νἀρθῃ, μὰ θἀρθῃ.

★

Τὸ γαλάζιο μας τὸ σπίτι θὰ χτιστῆ, ἀγαπημένη,
καὶ θὰ ἔχη γιὰ θεμέλιο τὴ δική μου τὴν καρδιὰ
καὶ θὰ ἔχη καὶ μιὰ σέρρα μέσ' τ' ἀρώματα πνιγμένη
κι' ἔτσι τὸ μικρό μας σπίτι τὸ γαλάζιο, ἀγαπημένη,
πάντα θὰ μοσχοβολάῃ ἀπ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Αὐτὴ τὴ χρονιὰ στὴ μεγάλη ἔκθεσι τῆς ζωγραφικῆς τὴ γενικὴ προσοχὴ εἶχε τραβήξει τὸ «Πορτραῖτο τῆς τρελλῆς». Ὅλοι οἱ ἐπισκέπτες τὸ κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ φρίκη.

Περήφανος γιὰ τὸ ἔργο του ὁ ζωγράφος, ἀπαντοῦσε στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις:

—Πῶς τὸ ζωγράφισε; Ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Μέσα σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

—Φρενοκομεῖο!

—Μάλιστα. Ἔτυχε νὰ πάω κάποτε ἐκεῖ, εἶδα τὴ γυναῖκα αὐτὴ κι' ἀποφάσισα νὰ τὴ ζωγραφίσω. Κι' ἐνῶ ἐγὼ ζωγράφιζα, ὁ νοσοκόμος μοῦ διηγόταν τὴν ἱστορία της. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ζωντανὸ μυστήριο. Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὰ εἶναι. Οἱ κάτοικοι κάποιου ὀρεινοῦ χωριοῦ τὴ βρῆκαν ἕνα πρωὶ στὸ βάθος μιᾶς χαράδρας, μὲ τὸ κρανίο σπασμένο καὶ τὸ σῶμα της γεμᾶτο μαχαιριές. Ἦταν ἐτοιμοθάνατη, κι' ὅμως ἔγινε ἕνα θαῦμα: ἐσώθηκε. Μὰ ἦταν πιὰ τρελλή, δὲν θυμόταν τίποτε, οὔτε καὶ τ' ὄνομά της. Πλήρης ἀμνησία. Ἀπ' τὰ ροῦχα της φαινόταν ἀριστοκράτισσα. Ἡ τσάντα της ὅμως ἦταν ἄδειανή. Κι' ὁ δολοφόνος εἶχε κόψει μὲ μαχαίρι καὶ τὶς μάρκες μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός της ἀπ' τὰ ἀσπρόρουχά της. Τὴ μαχαίρωσε, τὴν ἔρριξε στὴ χαράδρα καὶ ἔφυγε, νομίζοντάς την νεκρή. Ἡ δικαιοσύνη δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ ἀπολύτως τίποτε κι' ἔτσι ἡ ἄγνωστη τρελλὴ ἔμεινε γιὰ πάντα στὸ φρενοκομεῖο. Ἀνατρίχιασα, θυμᾶμαι, ὅταν ἀντίκρυσα τὴν ὀδυνηρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς. Κυττάξτε τὰ μάτια της στὸ πορτραῖτο. Εἶνε γεμᾶτα φρίκη. Θυμᾶται μέσα στὴν τρέλλα της τὴν τραγωδία της, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ φαίνεται, νὰ ἐκφρασθῇ. Ὤτυχὴ γυναῖκα!...

Οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως ἦσαν κατασυγκινημένοι.

Ὁ ζωγράφος κάθησε παράμερα γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του. Ἐξαφνα τὸν πλησίασε ὁ γνωστὸς μεγαλέμπορος Ἀμεδαῖος Βερίν καὶ τὸν ρώτησε:

—Πόσα θέλετε γιὰ τὸ πορτραῖτο τῆς τρελλῆς;

Ὁ ζωγράφος κάθησε παξωφρενικὴ τιμή. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ πουλήσῃ. Τὸ θεωροῦσε ὡς τὸ ἀριστούργημά του. Μὰ τὴν ἔπαθε.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Βερίν. Πάρτε αὐτὸ τὸ τσέκ. Κι' ἐπειδὴ φεύγω αὔριο γιὰ ταξεῖδι, θὰ πάρω τώρα ἀμέσως τὴν εἰκόνα μαζί μου.

★

Ὅταν τὸ βράδυ ὁ Ἀμεδαῖος Βερὶν γύρισε λίγο ἀργὰ στὸ σπίτι του, ἡ γυναίκα του, ποὺ εἶχε ἀνησυχήσει, πετάχτηκε στὴν πόρτα νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε μιὰ ξερὴ καλησπέρα καὶ τὴν παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ.

—Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ, τοῦ εἶπε ἐκείνη καὶ ἁπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρῃ ὅπως ἔκανε πάντα, κάποιο δέμα ποὺ κρατοῦσε ἐκεῖνος κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του.

—Ἄφησέ το, τῆς φώναξε ὁ Βερίν. Δὲν εἶνε γιὰ σένα!

—Τί εἶνε αὐτό;

—Κάτι ποὺ ἀγόρασα στὸ δρόμο καὶ ποὺ... ἄρχισα νὰ μετανοῶ γιατὶ τὸ ἀγόρασα.

—Τί εἶνε; Δεῖξε μου το.

—Μιὰ εἰκόνα ποὺ θὰ σοῦ κάνῃ φρίκη ὅταν τὴν ἰδῇς. Θὰ τὴν κλείσω στὰ βάθος ἑνὸς συρταριοῦ γιὰ νὰ μὴν τὴν βλέπω οὔτε ἐγώ.

—Τότε γιατί τὴν ἀγόρασες;

—Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα πὼς μετάνοιωσα κι' ἐγὼ ποὺ τὴν ἀγόρασα.

Ἐμπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο του καὶ κλεῖσαε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; Κλειδώνεσαι μέσα; ρώτησε μὲ παράπονο ἡ γυναίκα του, ποὺ ἄκουσε τὸ κλειδὶ ποὺ γύριζε στὴν κλειδαριά. Μὰ τί ἐκεῖς λοιπὸν ἀπόψε; Ἂν φοβᾶσαι πὼς θὰ σὲ μαλώσω γιατὶ ἀγόρασες τὴν εἰκόνα...σὲ βεβαιώνω πὼς ὄχι! Ἄνοιξε!

Ἀλλὰ ὁ Βερὶν ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε κι' ἡ γυναίκα του ποὺ κύτταζε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του ἐχοντας μπροστά του τὴν εἰκόνα ποὺ ἔφερε ἀπ' ἔξω καὶ κάποιο ἄλλο μικρὸ πραγματάκι ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ κάποιο συρτάρι...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Ἀμεδαῖος Βερὶν ἀρχισε νὰ γίνεται τρομερὰ παράξενος καὶ νὰ ἐρεθίζεται μὲ τὸ παραμικρό. Κλειδωνόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἔμενε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα νὰ κλαίῃ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Ὅταν ἔβγαινε ἔξω ἦταν κατακίτρινος, ἔτρεμε καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι παράξενη, μιὰ ἔκφρασι τρελλοῦ. Ἂν τυχὸν καμιὰ φορὰ τὸν ρωτοῦσε κανένας τί ἔκανε τόσες ὧρες στὸ γραφεῖο του γινόταν ἔξω φρενῶν. Δὲν μιλοῦσε σχεδὸν κεθόλου σὲ κανέναν, ἀπέφευγε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ ὁ,τὴν γυναίκα του φερόταν πάντα ἄγρια, σχεδὸν μὲ μῖσος. Κάποιο μυστικὸ δρᾶμα σπάραζε τὴν καρδιά του.

Σὲ λίγον καιρό, δυὸ μῆνες μόλις ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀγόρασε τὴν παράξενη καὶ μυστηριώδη εἰκόνα, ἀναγκάσθηκαν, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κρίσι τρέλλας νὰ τὸν κλείσουν σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἡ γυναίκα του μόλις κλείσθηκε ὁ ἄνδρας της στὸ φρενοκομεῖο, ἦταν νὰ ψάξῃ μέσα στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ βρῇ τὴν περίεργη εἰκόνα ποὺ ἡ ἀγορὰ της ἐσήμανε τὴ μοιραία ὥρα γιὰ τὴν ὁλοκογενειακή της εὐτυχία.

Τὴν ἀνακάλυψε πίσω ἀπὸ μερικὰ βιβλία. Καὶ κοντά της βρῆκε ἕνα μενταγιόν, ποὺ ἡ φωτογραφία του ἔδειχνε τὴ γυναίκα ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὴν εἰκόνα, ἀλλὰ πολὺ νεώτερη, πολὺ ὡραία καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι εὐτυχίας στὸ πρόσωπό της, ποὺ ἀποτελοῦσε τραγικὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ τραμαγμένου ρεμβασμοῦ τοῦ πορτραίτου τῆς τρελλῆς. Πάντως ὅποιος ἔβλεπε τὸ μενταγιὸν καὶ τὴν εἰκόνα δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι παριστοῦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ἡ κυρία Βερὶν ἔσπασε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο αὐτὸ χωρὶς ποτὲ της νὰ τὸ κατορθώσῃ. Νὰ ρωτήσῃ τὸν ἄνδρα της ἦταν ἀδύνατον γιατὶ ἐκεῖνος ἦταν θουτηγμένος στὰ σκοτεινὰ ἐρέβη τῆς παραφροσύνης. Καὶ δὲν ἔμαθε ποτὲ ἐκεῖνη οὔτε κανένας ἄλλος ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ μενταγιόν, ἡ γυναίκα τοῦ πορτραίτου, ἡ γυναίκα τοῦ φρενοκομείου ποὺ βρέθηκε ἕνα πρωὶ κατακομματιασμένη καὶ τρελλὴ ἦταν ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ ἀνδρός της, τοῦ Ἀμεδαίου Βερίν. Ὁ Ἀμεδαῖος εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ τὴν δολοφονήσῃ γιατὶ ἀνακάλυψε πὼς τὸν ἀπατοῦσε. Καὶ βέβαιος ὅτι τὴν εἶχε σκοτώσει διέδωσε στοὺς φίλους καὶ γνωστούς του πὼς πέθανε στὸ ἐξωτερικό.

Μὰ ἡ τραγικὴ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ. Μένει κλεισμένη στὸ φρενοκομεῖο, καταδικασμένη στὴν ἀφάνεια, στὴν αἰωνία τρέλλα, στὴν αἰωνία φρίκη τῆς τρομερῆς ἀναμνήσεώς της, τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ κι' ἡ ὁποία γεμίζει τὴν καρδιά της ἀνατριχίλα!...

Χ. ΜΑΓΓΟΓΚ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὑποψήφιος ὑπόδικος

Ἀλλοίμονον!, μ' ἐπιάσαιν ἐκ τῆς τρομάρας ρίνη
καθ' ὅσον κατ' αὐτὰς!
ἀμειλικτόεν ἔστησαν κι' ἀγριωπὸν κυνῆγι
εἰς τοὺς καταχραστὰς
οἵτινες δρῶντες πονηρῶς
στιγμὴν δὲν ἐσταμάτησαν
καὶ ἀποθήκας τῆς Οὐνρὰς
οἰκτρῶς ἐλεηλάτησαν.
Βαπαί, παπαί, τοὺς σαδιστάς!
Νὰ κυνηγοῦν καταχραστὰς
οὐδὲ λεπτὸν δὲν παύωσιν
κι' ὡς βαίνουσιν τὰ πράγματα κι' ἐμὲ
(θὰ μὲ συλλάβωσιν
διότι ὡς κατακτητεὺς καὶ Δον-Ζουὰν
(μεγάλος
μὲ τὰς γυναίκας φέρομαι ὀλίγον τί
(ἐξάλλως
τοὐτέστιν τὰς τσιμπολογῶ,
λάγνως τὰς πασπατεύω
καὶ δίκως νὰ λεπτολογῶ
μ' ὅλας χαριεντίζομαι καὶ κάπως ὑπερ-
(ιπανδεύω
καὶ οὕτω πῶς ἀπτόητος κι' ἀκάματος
(ἐπίσης
ποιῶ ἐρωτικοειδεῖς φρικώδεις... κατα-
(χρήσεις!...

Ὁ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Ἡ Ροζίτα Σερράνο, πρόκειται σὲ λίγες ἡμέρες νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴ Συρία. Ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεγάλη ἐπιτυχία της στὴν πόλι μας. Θὰ ἔμενε μάλιστα περισσότερο, ἂν δὲν εἶχε ὑπογράψει διάφορα συμβόλαια. Μὰ θὰ ἐπαναρυίσῃ γιὰ ἕνα μῆνα τὸ καλοκαίρι.

Ἀπὸ τὴ Συρία, ἡ Ροζίτα Σερράνο θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα της, τὴ Χιλή, ὅπου θὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της καὶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ εἶνε ἐπίσης τραγουδισταί.

—Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τοῦ Καΐρου διοργάνωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ πολυτελῆ κέντρα, μιὰ μεγάλη δεξίωσι, πρὸς τιμὴν τῆς κ. Κατερίνας καὶ τῶν μελῶν τοῦ θιάσου της.

Ἡ ἐκλεκτὴ μας πρωταγωνίστρια ἐπῆνε στὴ δεξίωσι αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη της «μασκώτ», τὸ μικροσκοπικὸ ἀραπάκο Σιριάν.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ θίασος τῆς κ. Κατερίνας σημειώνει τώρα μεγάλες ἐπιτυχίες στὸ Καΐρο. Οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν κολακευτικὰ σχόλια γιὰ τὶς παραστάσεις του.

— Στὸν «Οἶκο τοῦ Στρατιώτη», στὴν ὁδὸ Κοραῆ, λειτουργεῖ τακτικά, κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευή, τὸ «θέατρο τοῦ στρατιώτη». γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν φαντάρων μας.

Σ' αὐτὸ παίζουν ἐρασιτέχνες ὅπως, ἡ Κούλα Ἀγαγιώτου, ἡ Μαίρη Σιμετοπούλου, ἡ Ἀγγελικὴ Καπελλαοῦ, καὶ ὁ Γιάννης Κάγκας. Ἐρασιτέχνες ἐπίσης εἶνε οἱ συγγραφεῖς καὶ σκηνογράφοι.

Ἐξ ἄλλου ἐμφανίζονται τακτικὰ. εὐγενῶς προσφερόμενοι, ἐπαγγελματίες ἠθοποιοί, ὅπως ὁ Πέτρος Κυριακὸς μὲ τὰ κορίτσια του. τὴν Μπέμπα καὶ τὴ Ρίτσα, ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ἡ Καίτη Παρίτση, ὁ Τάκης Μηλιάδης καὶ ἡ νοεύτρια Λιλὴ Μπερδέ.

—Γιὰ πρώτη φορά, μετὰ τὸν πόλεμο. ἦρθαν ἐσχάτως στὴν Ἀθήνα δυὸ Ἀμερικανίδες χορεύτριες, οἱ Γουίλι Σίστερς κι' ἐμφανίζονται τώρα στὸ γνωστὸ κοσμικὸ Ἀθηναϊκὸ κέντρο «Ἀμπασσαντέρ». Οἱ Ἀμερικανίδες χορεύτριες εἶχαν σημειώσει ἐπιτυχίες στὸ παρισινὸ «Ἀμπασσαντέρ».

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία γραμμοφώνων Βίκτωρ, τὸ μουσικὸ τμῆμα τῆς ὁποίας διευθύνει τώρα ὁ Ἕλλην μαέστρος Βιτάλης. Ζήτησε ἀπ' τὴν «Κολούμπια» τὸ «γύρισμα» 30 ἑλληνικῶν τραγουδιῶν σὲ δίσκους, γιὰ τοὺς "Ελληνες τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ «Κολούμπια» δὲν ἐδέχθη, ὁ ἐδῶ ἀνταποκριτὴς τῆς Ἑταιρίας ἦλθε σὲ συνεννοήσεις μὲ τὴν κινηματογραφικὴ Ἑταιρία «Φίλος» καὶ τὰ τραγούδια αὐτὰ «γυρίσθηκαν» σὲ φωνοταινίες. ἀπὸ τὶς ὁποῖες μὲ εἰδικὴ φωνοληψία. θὰ γίνῃ ἡ μεταγραφὴ τους σὲ δίσκους!

—Ἡ "Αννα Καλουτὰ θὰ φύγῃ προσεχῶς γιὰ τὴν Αἴγυπτο, προκειμένου νὰ κάμῃ ἐκεῖ σειρὰν ἐμφανίσεων, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Μαρίκα.

— Δυὸ ἀκόμη "Ελληνες ἠθοποιοὶ καὶ πρώην θιασάρχαι. ἀναχωροῦν σύντομα γιὰ τὴν Ἀμερική, ὁ Κώστας Μουσούρης καὶ ὁ Νῖκος Δενδραμῆς. Σκοπός τους εἶνε νὰ παρουσιάσουν ἐκεῖ ἕναν ἑλληνικὸ θίασο.

Γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἐπίσης πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ τὶς ἐοστὲς γιὰ λίγο καιρὸ καὶ ἡ Σοφία Βέμπο.

—Ὁ περισσότερο ἀμείβόμενος θιασάρχης ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶνε ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου. ἀφοῦ ἀπὸ τὰ «τουρνὲ» ποὺ κάνει στὶς ἐπαρχίες. ἔχει ἡμερήσιο κέρδος ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες δραχμές.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

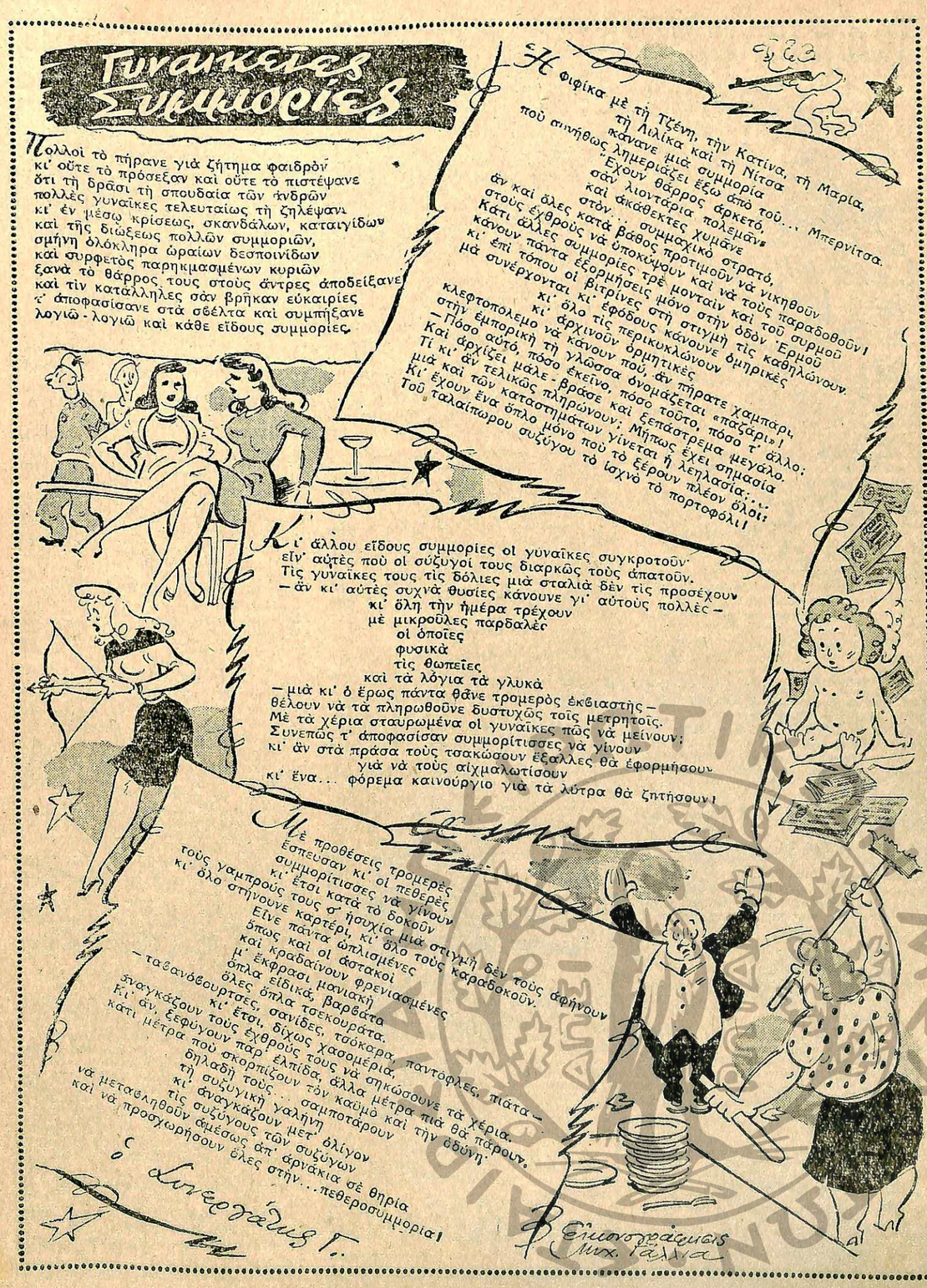

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα φωνεμένο ΚΟΡΙΤΣΙ

16ον

—Ναί, κλαίω ἀπὸ εὐτυχία. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, ἀγαπημένε μου Τέλη. Ὅλα μου τὰ ὄνειρα, τὰ πιὸ τολμηρὰ ἔγιναν πραγματικότης. Τί ἄλλο μπορῶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ Θεό;

—Ἐμεῖς δὲν θὰ ζητήσουμε τίποτε, μικρούλα μου. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν θὰ σηκώση τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μας. Θὰ μᾶς προστατεύη καὶ θὰ μᾶς ὁδηγῆ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Αὔριο τὸ σπιτάκι μας θ' ἀντηχήση ἀπὸ τὰ πρόσχαρα ξεφωνητὰ τῶν παιδιῶν μας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ ἐργασθῶ πολὺ ἀκόμα. Ὁ γάμος μας εἶναι τὸ ξεκίνημά μας στὴ ζωή. Μὰ ἤγνοια σου. Μὴ φοβᾶσαι...

Πέρασε τὰ χέρια της μὲ λαχτάρα στὸ λαιμό του.

—Σῶπα, τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη. Ὑπάρχει γιὰ μένα μεγαλύτερη εὐτυχία, παρὰ ν' ἀναλάβω τὸ νοικοκυριό μου, τὸ παλατάκι αὐτό, καὶ τὸ μικρὸ παράδεισο, τὸν κῆπο του;

—Θὰ σὲ βοηθοῦνε κι' ἡ μητέρα σου κι' ἡ ἀδελφή σου.

—Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, εἶπε ἡ Ἰσμήνη καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα γλυκὸ φιλί.

Ἔξω, στὸν κῆπο, τὰ πουλιὰ ἀναμεσα στὰ κλαδιὰ κρυμμένα σιγοτραγουδοῦσαν τὸ τραγούδι τῆς ἀγάπης. Τὸ προαιώνιο τραγούδι τῆς γῆς. Κι' ἡ Ἰσμήνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της, ἔνοιωσε πὼς μιὰ στιγμὴ τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ σοῦ χαρίση εὐτυχία τόση, ποὺ νὰ σὲ κάνη νὰ πῆς μ' ὅλες τὶς πίκρες, μ' ὅλες της τὶς δυστυχίες: «Ἡ ζωὴ εἶνε ὡμορφη».

Ἡμέρες μιζέριας

Μιλοῦσαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ Ἰσμήνη δὲν χόρταινε νὰ βλέπη καὶ νὰ θαυμάζη τὸ σπιτάκι της ὡς τὶς τελευταῖες του γωνιές.

Ἡ χαρά της ἡ μεγάλη ἦταν ἐπίσης τὸ περιβολάκι της.

—Ἐδῶ θὰ φυτέψω γαρύφαλα, ἔλεγε στὸν Τέλη, μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερά, γεμᾶτα λάμψεις εὐτυχίας... Ἐδῶ θὰ βάλω τριανταφυλλιές, βυσσινιὰ τριαντάφυλλα καὶ λευκὰ μαζί, λευκὰ σὰν τὸ χιόνι... Ἐδῶ...

Σταμάτησε ἀπότομα κυττάζοντας τὸν Τέλη καὶ κοκκινίζοντας.

—Λοιπόν; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

Κι' ἡ Ἰσμήνη δὲν δίστασε πιά.

—Ἐδῶ, συνέχισε, σ' αὐτὸν τὸν μικρὸ παράδεισο θὰ παίζουν τὰ παιδιά μας!.. Τὰ λόγια της αὐτὰ συγκίνησαν τὸν Τέλη. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ γέμισε φιλιά.

—Ναί, ἐδῶ θὰ παίζουν τὰ παιδιά μας, τῆς εἶπε. Τὸ μέρος αὐτὸ θὰ γίνη ὁ μικρός μας παράδεισος, ἀγάπη μου.

—Πόσο εἶσαι καλός, Τέλη!... Καὶ πόσο σὲ εἶχα παρεξηγήσει ἄλλοτε...

Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί.

—Μὴ σκέπτεσαι τὰ παληά, τῆς εἶπε. Ἂς ξεχάσουμε τὸ παρελθόν. Ἡ ζωὴ μας ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα.

... ...

Ἐγκαταστάθηκαν στὸ σπιτάκι τους κι' ἔζησαν ἡμέρες ἀληθινὰ εὐτυχισμένες.

Μὰ ἡ περίοδος ἦταν σκληρή.

Ὁ τόπος ὑπέφερε.

Τὶ χρήματα τοῦ Τέλη ἄρχισαν νὰ ξαντλοῦνται. Ἔκανε τόσα ἔξοδα στὸ μεταξύ!...

Ἡ Ἰσμήνη δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάτι συμβαίνει.

Ἀνησυχοῦσε τώρα σοβαρά, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση τὸν ἀγαπημένο της τί τοῦ συνέβαινε.

Ἕνα βράδυ δείπνησαν λιτὰ καὶ κατόπιν πῆγαν νὰ πλαγιάσουν.

Ἡ Ἰσμήνη δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ πιά. Ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο της δένοντας τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν ρώτησε:

—Τέλη... ἀγαπημένε μου, πές μου τί ἔχεις, τί σοῦ συμβαίνει;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε βεβιασμένα.

—Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, τῆς ἀπάντησε.

—Δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια, ἀγαπημένε μου.

—Πρέπει νὰ μὲ πιστέψης, Ἰσμήνη. Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτε.

—Δὲν θέλεις νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν καρδιά σου; Πολὺ καλά, ἀγάπη μου, δὲν ἐπιμένω...

Ἕνα μαῦρο σύννεφο

Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες ἀκόμα.

Ἕνα βράδυ ὁ Τέλης γύρισε πιὸ νωρὶς στὸ σπίτι.

Ὅταν ἡ Ἰσμήνη ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη καὶ τὰ βήματά του στὸ διάδρομο ἔτρεξε περίεργη νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ νὰ τοῦ πάρη τὰ ψώνια, ὅπως συνήθιζε πάντοτε.

Μὰ ὁ Τέλης δὲν κρατοῦσε τίποτε στὰ χέρια του. Δὲν ἀπόρησε γι' αὐτό.

—Καλὰ ἔκαμες καὶ γύρισε ἐνωρίς, τοῦ εἶπε. Ἡ Ἀθήνα δὲν ἔχει πιὰ ἀσφάλεια. Θὰ φᾶμε καὶ θὰ παίξουμε πινάκλι, γιὰ νὰ μᾶς περάση ἡ ὥρα.

Ὁ διάδρομος δὲν φωτιζόταν καλά.

Μόλις ὅμως ὁ Τέλης μπῆκε στὴν τραπεζαρία κι' ἡ Ἰσμήνη ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπό του τρόμαξε.

Ἦταν χλωμός, νεκρικὰ χλωμός.

—Τέλη, τοῦ φώναξε, τί ἔχεις, τί σοῦ συμβαίνει;

Τὰ χέρια του ἦσαν παγωμένα.

Ἡ Ἰσμήνη μόλις κρατιόταν στὰ πόδια της. Τὰ γόνατά της ἔτρεμαν. Τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, κρεμάστηκε ἐπάνω του καὶ κυττάζοντάς τον βαθειὰ στὰ μάτια τραύλισε γεμάτη ἀγωνία:

—Τέλη... ἀγάπη μου... τί ἔχεις;... Τί τρέχει;...

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ χαμογελάση.

—Δὲν εἶνε τίποτε, τῆς εἶπε. Ἡσύχασε, ἀγάπη μου.

Συγχρόνως ὅμως φαινόταν σαστισμένος.

Ἡ μητέρα τῆς Ἰσμήνης εἶχε τρέξει ἀπ' τὴν κουζίνα κι' ἔστεκε σὰν μαρμαρωμένη.

Ἡ μικρὴ ἀδερφή της κύτταζε ἐπίσης τὸν Τέλη μὲ μάτια ὁλάνοιχτα, γεμᾶτα τρομάρα.

Ἐκεῖνος δίστασε μιὰ στιγμή. Φαινόταν πὼς ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦταν ἔξω, στὸ δρόμο, σὰν κάτι νὰ περίμενε, κάτι τρομερό, ἀπρόοπτο, ἀπαίσιο...

Μὰ ὅλα γύρω στὸ σπίτι ἦσαν ἥσυχα. Οἱ γείτονες κλεινόντουσαν ἐνωρὶς στὰ σπίτια τους.

Ὁ τρόμος τοῦ κατακτητοῦ πλανιόταν πάνω ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἡ ἡσυχία κι' ἡ γαλήνη αὐτὴ ἔκαμαν τὸν Τέλη νὰ ἠρεμήση. Χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ τῆς Ἰσμήνης καὶ παρασύροντάς την στὴν κρεββατοκάμαρά τους τὴν κάθισε πλάϊ του στὸ κρεββάτι.

Ἐκεῖνη κρεμόταν ἀπὸ τὰ χείλη του.

Γιὰ λίγα λεπτὰ ὁ Τέλης δὲν μιλοῦσε. Τὴν κύτταζε μόνον, τὴν κύτταζε στὰ γλυκὰ της μάτια μ' ἀπέραντη στοργή, μ' ἀπερίγραπτη τρυφερότητα. Ἔσκυψε κατόπιν καὶ τὴ φίλησε στὰ μάτια της, τὰ γεμᾶτα λαχτάρα.

—Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε. Δὲν εἶνε τίποτε. Ἕνα μικρὸ συννεφάκι στὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας μας ποὺ θὰ περάση γρήγορα καὶ θὰ ξαναλάμψη ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς.

—Τί ἐννοεῖς, Τέλη; ρώτησε ἡ Ἰσμήνη μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε.

—Νά... πρέπει...

Σταμάτησε ἀπότομα, λὲς καὶ τὰ λόγια δὲν ἤθελαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Τί πρέπει, Τέλη; Γιατί διστάζεις νὰ μιλήσης. Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Πές μου τί σοῦ συμβαίνει;

—Νά... πρέπει νὰ φύγω, νὰ λείψω λίγον καιρό.

Ἡ Ἰσμήνη ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ δυνατά.

—Νὰ φύγης! ξεφώνισε. Γιατί; Τί ἔκαμες; Τί κακὸ ἔκαμες;

Ὁ Τέλης γέλασε μὲ καλωσύνη.

—Κανένα κακό, Ἰσμήνη. Μὴ μὲ ἀδικῆς.

—Τότε;... Γιατί νὰ φύγης; Οἱ ἔνοχοι φεύγουν.

Πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

—Δὲν εἶμαι ἔνοχος, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Καθόλου μάλιστα. Δὲν ἔχω κανένα νιτερέσο μὲ τὴ δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος μου...

Ἡ Ἰσμήνη τὸν ἄκουγε βουβή, ταραγμένη.

—Εἶμαι ἔνοχος ἀπέναντι τοῦ κατακτητῆ, συνέχισε ὁ Τέλης.

Ἡ Ἰσμήνη τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της λαχταρισμένη.

—Θεέ μου!... Τέλη, ἀγάπη μου, ἐξηγήσου γρήγορα, θὰ τρελλαθ.....

Μὲ λίγα λόγια τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη τί τοῦ συνέβαινε.

Ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιασε μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά.

Στὴν τραπεζαρία ἡ μητέρα της κι' ἡ ἀδερφή της περίμεναν σιωπηλές, γεμάτες ἔγνοια.

—Ἄκουσέ με, ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα, τῆς εἶπε ὁ Τέλης. Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό. Οἱ στιγμὲς εἶνε πολύτιμες. Πρέπει νὰ φύγω, ὅπως σοῦ εἶπα.

—Σὲ κυνηγοῦν οἱ Γερμανοί;

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἴσως ὄχι ἀκόμα. Μὰ ὡς τὸ πρωῒ πρέπει νὰ ἔχω ἐξαφανισθῆ.

Ἡ Ἰσμήνη δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὸ χτυποκάρδι της.

—Θεέ μου! Τί θὰ γίνουμε; ξεφώνισε.

Ὁ Τέλης τὴν ἡσύχασε καὶ συνέχισε:

—Πρέπει νὰ εἶσαι ἤσυχη.

—Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολύ. Μὴ μείνης σπίτι. Πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ σὲ βροῦν ἐδῶ, ἔπνιξε ἕνα λυγμὸ καὶ συνέχισε:

—Ἀγαπημένε μου, ἂν ἤξερες πῶς τρέμει, πῶς σπαρταράει ἡ καρδιά μου! Τί ἔκαμες;... Τί ἔκαμες;...

—Ὅ,τι θἄπρεπε νὰ κάνη, ὅ,τι κάνει κάθε Ἕλληνας πατριώτης, ἀγαπημένη μου. Ἀνακατεύθηκα σ' ἕνα σαμποτὰζ ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Τοὺς πουλήσαμε κάτι ποὺ τοὺς ἔκαμε μεγάλη ζημιά. Ἕναν ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τὸν πιάσανε καὶ τὸν ἐκτελέσανε, χωρὶς καμμιὰ διαδικασία.

Ἡ τρομάρα τῆς Ἰσμήνης μεγάλωσε. Τινάχτηκε ἐπάνω, ἔξαλλη, μὲ τὰ μάτια ὁλάνοιχτα. Ἔτρεμε σύγκορμη.

—Πρέπει νὰ φύγης, νὰ φύγης τώρα ἀμέσως, τὸν συμβούλεψε καὶ πάλι. Εἶνε τρομερὸ ποὺ θὰ σὲ χάσω. Ἡ καρδιά μου γίνεται κομμάτια!...

Τὴν ἔπνιξαν τ' ἀναφυλλητά.

Ὁ Τέλης τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε στὰ δακρυσμένα της μάτια.

—Πᾶψε νὰ κλαῖς, τῆς εἶπε. Ὅλα θὰ ρθοῦν καλά. Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ κάνουν κανένα κακό. Ξέρω ποῦ νὰ κρυφτῶ. Ἔχω μέρος ἀπολύτως ἀσφαλές. Ἡσύχασε λοιπόν...

Σταμάτησε, τὴν κύτταξε μὲ συμπόνοια καὶ πρόσθεσε ἀναστενάζοντας:

—Ἕνα μοναχὰ μὲ φοβίζει. Ἡ τύχη ἡ δική σου. Εἶνε τόσο ἄνανδροι οἱ Γερμανοί!... Ἂν καταλάβης ὅτι διατρέχεις τὸν κίνδυνο νὰ σὲ συλλάβουν, εἰδοποίησέ με. Θὰ ἐπικοινωνῶ μαζί σου κάθε τόσο μὲ κάποιον καλὸ φίλο. Κουράγιο, ἀγαπούλα μου!

Τῆ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκαν μέσα ἡ μητέρα κι' ἡ μικρὴ ἀδελφὴ τῆς Ἰσμήνης.

Ἦσαν ἀπερίγραπτα συγκινημένες. Τὰ εἶχαν ἀκούσει ὅλα.

Δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ Τέλης στενοχωρέθηκε.

Δὲν μετανοοῦσε ὡστόσο γιὰ ὅ,τι ἔκαμε.

—Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε, τοὺς εἶπε φύχραιμα. Τώρα πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θ' ἀποφύγουμε τὸν κίνδυνο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὅλοι πάγωσαν.

Δὲν συνέβαινε εὐτυχῶς τίποτε τὸ ὕποπτο.

Κάποιος ἀργοπορημένος διαβάτης εἶχε περάσει ἀπ' ἔξω.

Ἡ Ἰσμήνη ἀνυπομονοῦσε.

Ἔτρεξε γρήγορα, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα κι' ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Τέλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Η ΣΠΑΤΑΛΗ ΖΩΗ
τῆς δουκίσσης τοῦ Οὐΐνδσωρ

Ἡ γυναῖκα ποὺ φορεῖ μόνο μιὰ φορὰ κάθε φέρεμά της!

Οἱ ἐφημερίδες μίλησαν τελευταῖα γιὰ τὸ «σκάνδαλο» Οὐΐνδσωρ. Στὴν πραγματικότητα, τὸ «σκάνδαλο» αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ καινούργια ἐκδήλωσις τῆς ἀντιπαθείας ποὺ ἕνα μέρος τῆς ἀγγλικῆς κοινῆς γνώμης καὶ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν Ἀμερικανῶν αἰσθάνονται γιὰ τὴν τέως κυρία Σίμσον, ποὺ εἶνε σήμερα σύζυγος τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ. Τὸ «σκάνδαλο» ἀναφέρεται λοιπόν, στὴν πολυδάπανη, σπάταλη καὶ ἐξωφρενικὴ ζωὴ ποὺ ζῆ ἡ δούκισσα καὶ ποὺ ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειές της ἤλθαν τελευταῖα σὲ φῶς.

Ἡ ἀφορμὴ δόθηκε ἀπὸ τὴν κλοπὴ ἑνὸς σημαντικοῦ μέρους τῶν κοσμημάτων τῆς δουκίσσης κατὰ τὴν πρόσφατη διαμονή της στὸ Λονδῖνον. Ἡ ἀξία αὐτῶν τῶν κοσμημάτων φαίνεται ὅτι εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ 70.000 χρυσὲς λίρες, ἀλλ' ὁ δοὺξ ταῦ Οὐΐνδσωρ, γιὰ νὰ ἐλαττώση τὴν ἐντύπωσι ποὺ προκάλεσε αὐτὴ ἡ κλοπή, ἐδήλωσε ὅτι μόλις φθάνει τὶς 3—4000 λίρες.

Ὡστόσο, οἱ Ἄγγλοι, ποὺ ἔζησαν μέσα σὲ τόσες στερήσεις κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ ποὺ, σήμερα, ἀκόμη καὶ οἱ πλουσιώτεροι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς μόλις κατοθθώνουν νὰ ζήσουν, γιατὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν εἰσοδημάτων τους ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴ φορολογία, βρίσκουν κάπως παράξενο τὸ ὅτι μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ κατέχη τόσο σημαντικοὺς θησαυροὺς σὲ κοσμήματα, ὥστε μιὰ κλοπὴ σὰν ἐκείνη ποὺ ἔγινε εἰς βάρος τῆς δουκίσσης νὰ μὴν τῆς κάνη καμμιὰ ἐντύπωσι.

Οἱ ἐφημερίδες ἀφηγοῦνται ὅτι ἡ συνολικὴ ἀξία τῶν κοσμημάτων τῆς δουκίσσης ξεπερνάσει τὶς διακόσιες χιλιάδες γρυσὲς λίρες καὶ ὅτι ἔχει «ἀνὰ ἄμπλ» κοσμημάτων ἀπὸ ξενοδοχεῖο στὸ πολυτέλειο λίθο γιὰ κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος: ἀπὸ διαμάντια γιὰ τὴν Κυριακή, ἀπὸ τουρκουάζ γιὰ τὴ Δευτέρα, ἀπὸ ρουμπίνια γιὰ τὴν Τρίτη, ἀπὸ σαπφείρους γιὰ τὴν Τετάρτη, ἀπὸ τοπάζια γιὰ τὴν Πέμπτη, ἀπὸ σμαράγδια γιὰ τὴν Παρασκευὴ κι' ἀπὸ ὄνυχας γιὰ τὸ Σάββατο.

Μόνο δαντυλίδια δὲν φορεῖ ποτὲ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐΐνδσωρ. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι τὰ δάκτυλά της εἶνε κοντύγοντα καὶ ἀποτελοῦν μιὰ ντυπτὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν ὁμοιονία τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου της καὶ τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός της.

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πληθώρα αὐτὴ τῶν κοσμημάτων, ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἄλλες ἐξωφρενικότητες τῆς δουκίσσης, ποὺ τὶς ἀποκαλύπτει μὲ ἀσκετὴ κακεντρέχεια ὁ ἀμερικανικὸς τύπος.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε ὅτι ἀγοράζει ἑκατοντάδες φορεμάτων τὸ χρόνο, γιατί, ὅπως ἐτόνισε ἡ ἴδια, ἡ κοινωνική της θέσις δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ φορῆ ἕνα φόρεμα περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά!

Ὅσο γιὰ τὰ καπέλλα της, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν τῆς συγχώρησαν ποτὲ ὅτι παράγγειλε μονομιᾶς 34 καπέλλα κατὰ τὴν ἐπίσκεψί της σ' ἕναν οἶκο ὡόδος τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὑπενθυμίζουν ἀκόμη ὅτι τόση εἶνε ἡ φιλαρέσκειά της, ποὺ, πηγαίνοντας σ' ἕνα «οὐϊκ-ἔντ», προτοῦ νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἀμερική, πῆρε μαζί της 31 μεγάλα μπαοῦλα μὲ διάφορα φορέματα, ποὺ θὰ φορέσε στὸ διάστημα τῶν 48 ὡρῶν ποὺ θὰ ἔμενε στὴν ἔξοχή!

Ὡστόσο, δὲν δυσκολεύονται ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ δούκισσα εἶνε ἡ κομψότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ παρατηροῦ ὅτι, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, κι' ὁποιαδήποτε

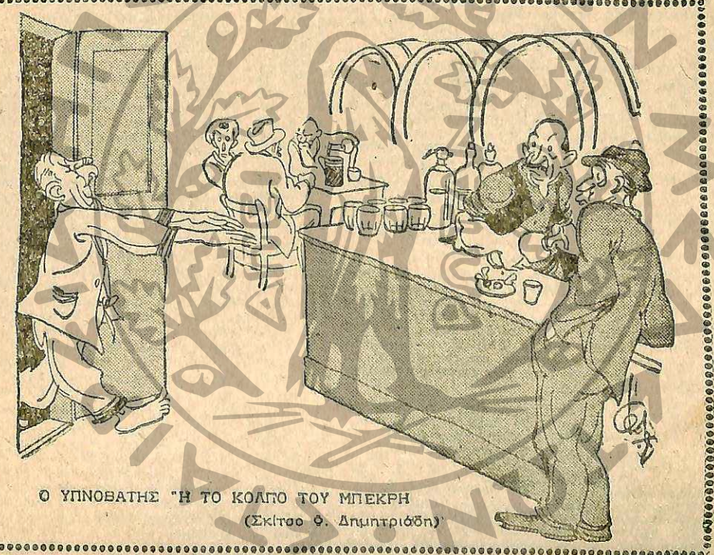

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ "Η ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡ

(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μιὰ μέρα ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μακαρίτης Πουανκαρὲ ἐπῆγε νὰ ἐπιθεωρήση ἀπροειδοποίητα τὸ μεγάλο γαλλικὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαραντόν.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ γέρο - θυρωρός, ὁ ὁποῖος μὴ γνωρίζοντάς τον τοῦρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί ζητᾶτε, κύριε;

—Ἤρθα νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ ἵδρυμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πουανκαρέ.

—Νὰ ἐπιθεωρήσετε τὸ ἵδρυμα!...

—Μάλιστα. Εἶμαι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

—Περᾶστε, περᾶστε, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ θυρωρός. Ἔχουμε ἄλλους πέντε Προέδρους Δημοκρατίας κι' ἕναν Αὐτοκράτορα ἐδῶ μέσα! Θὰ κάνετε καλὴ παρέα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

γυναίκα δὲν θὰ ἦταν λιγώτερο κομψή.

Ἡ πολεμική ἐναντίον της ἦταν ἐξαιρετικά βίαιη κατὰ τὸ πέρασμα τῆς δουκίσσης ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Οἱ ἐφημερίδες ἔκαμαν ὁμαδικὴ ἐπίθεση ἐναντίον της. ὅταν σταμάτησε στὸ Μαϊάμι, γιὰ νὰ παραδοθῆ στὶς φροντίδες ἑνὸς φημισμένου αἰσθητικοῦ χειρούργου. Στὸ τέλος, ἡ δούκισσα ἀναγκάσθηκε νὰ δηλώση πὼς εἶχε ἐπισκεφθῆ μόνον ἕναν ὀδοντογιατρό, γιὰ νὰ διορθώση τὰ δόντια της καὶ ὅτι δὲν εἶχε πάει σὲ κανένα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ εἶναι ὀνομασθῆ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου διοικητὴς τῶν νήσων Μπαχάμα. Ὅταν τὸ δουκικὸ ζεῦγος πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν πρωτεύουσα τῆς νήσου Νασσάου, οἱ κάτοικοι εἶδαν ἔκπληκτοι ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε φέρει μαζί της κι' ἕναν εἰδικὸ κομωτή, μὲ πλήρη ἐγκατάστασι κομωτηρίου, γιὰ τὰ μαλλιά της.

Ξέσπασε τότε ἀληθινὴ θύελλα διαμαρτυριῶν ἐναντίον της καὶ οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶται ἔχυναν τὸ αἷμα τους στὰ διάφορα μέτωπα ἡ δούκισσα νοιαζόταν μόνο γιὰ τὰ μαλλιά της.

Στὸ τέλος, ἡ δούκισσα ἀναγκάσθηκε νὰ διώξη τὸν κομωτή μὲ ὅλα τὰ σύνεργά του. Δὲν ἔπαψε ὅμως νὰ παραγγέλνη φορέματα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀπαιτοῦσε μάλιστα μαζὶ μὲ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ τῆς στέλνουν καὶ μιὰ εἰδικὴ «δοκιμάστρια», ἔτσι ποὺ καταντοῦσε νὰ τὰ πληρώνη στὸ διπλάσιο σχεδόν.

Ἐγὼ ὅμως εἶμαι τόσο σπάταλη γιὰ τὸν ἑαυτό της, οἱ Ἀμερικανοὶ βεβαιώνουν πὼς ἡ δούκισσα εἶναι ἐξαιρετικὰ τσιγκούνα, ὅταν πρόκειται γιὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἀναφέρουν ὅτι στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἀνέλαβαν νὰ τὴν ἀσφαλίσουν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τὴ δική της καὶ τοῦ συζύγου της, κατὰ τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, μοίρασε φεύγοντας ἀπό... ἕνα κάρτ - ποστάλ, ποὺ εἶχε τὴν ὑπογραφή της καὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ δουκός.

Γι' αὐτό, ὅταν τὸ δουκικὸ ζεῦγος ἔφυγε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ γυρίση στὴν Ἀγγλία, πολλὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν εἴδησι μὲ τὸν τίτλο:

«Ξεφορτωθήκαμε τοὺς σνόμπ!»

Στὸ Λονδίνον, ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ μένουν τώρα στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ντούντλεϋ, γιατί, μ' ὅλη τὴν θεοπιστη περιουσία τους, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄντε πουθενὰ ἄλλοῦ κανένα ἰδιόκτητο σπίτι. Εἶνε διαρκῶς φιλοξενούμενοι. Ἀλλ' ὅπου ἐντύπωσι καὶ δίνει καινούργια τροφὴ στὸ ἀτελείωτο κουτσομπολιὸ εἶναι ἡ βάρος τῆς δουκίσσης...

◆◆

Διαθῆκες ζωοφίλων

Μία ζωόφιλος Ἄγγλις, ἡ Ἐρρικέτη Κῶφ-ραστ, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὥρισε μὲ τὴ διαθήκη της ὅτι τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας της, ποὺ ὑπολογίζονταν θὰ διετίθεντο ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἀγαπημένο καὶ εὐφυέστατο πιθηκό της Ζόκο. Τὸν πιστό της σκύλο Σέμπης καὶ τὸν χαριτωμένο γάτο της Ζίμη». Ὅσο γιὰ τὴν κόρη της Ἐλίζα, ἡ διαθήκη ὁρίζει ὅτι θὰ γίνη κάτοχος τῆς περιουσίας, μόνο μετὰ τὸν θάνατο καὶ τῶν τριῶν ζώων καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ τοὺς παράσχη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς των ὅλες τὶς δυνατὲς περιποιήσεις.

Παρόμοιες περιπτώσεις ζωοφίλων ποὺ προτίμοῦν στὴ διαθήκη τους τὰ ἀγαπημένα τους ζῶα ἀπὸ τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς συγγενεῖς των δὲν εἶνε σπάνιες. Ὁ κὸ. ἀπὸ τὸ Λούκκας, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ σημαντική, σ' ἕνα σκύλο καὶ δύο γάτους. Ἕνας ἄγγλος γιατρός, τέλος, ὁ δόκτωρ Κρίστιαν, ἄφησε ἐπίσης τὸ 1875 τὴν περιουσία του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 6.000 φράγκα καὶ τὴ βιβλιοθήκη του στὸ σκύλο του!...

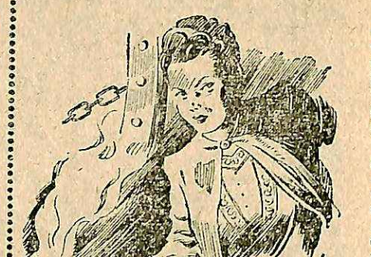

Ἡ Ἡρωΐδα ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Τὸ κατέρθωμα μιᾶς ἀρχεντοπούλας

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, ἡ ὠμορφη Κύπρος, τὸ νησὶ τῆς Ἀφροδίτης, γνώριζε ἡμέρες τοαγικές. Τὰ ἀγρια στίφη τῶν Ὀθωμανῶν εἶχαν ἀποβιβασθῆ στὶς ἀκτές της, γιὰ νὰ κυριεύσουν τὸ τελευταῖο αὐτὸ προπύργιο τοῦ Χριστιανισμοῦ στὶς θάλασσες τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ βοισκόταν τότε στὴν κατοχὴ τῶν Ἐνετῶν.

Ὁ ναύαρχος Πιαλὶ - πασᾶς κι' ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Μουσταφᾶς, πρὶν γτυπήσουν τὴν καλὰ ὠχυρωμένη Ἀμμόχωστο, ἀρχισαν μὲ τὴν πολιορκία τῆς πρωτεύουσας Λευκωσίας. Καὶ, παρ' ὅλη τὴν ἀπεγνωσμένη ἄμυνα Ἐνετῶν καὶ Κυπρίων, μπόρεσαν νὰ τὴν καταλάβουν στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1570.

Ὁ στρατὸς τοῦ Ἰσλὰμ θριάμβευε, ἀκόμα μιὰ φορά, γιὰ ν' ἀπειλήση ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ σφαγὲς κι' οἱ λεηλασίες στὴ Λευκωσία, οἱ νικηταὶ γύρισαν στὶς ἀκτὲς μὲ τὴν πλούσια λεία τους. Ὁ Μουσταφᾶς εἶχε ἑτοιμάσει τρία καράβια γιὰ τὸν — ἕνα φορτηγό, μιὰ γαλέρα κι' ἕνα τσεφοῦσα στὸ Σουλτάνο Σελήμ, στὴν Κωνσταντινούπολι. Τὰ εὐρύχωρα ἀμπάρια τοῦ φορτηγοῦ γέμισαν μὲ χρυσάφι, ἀσῆμι, κοσμήματα, ἄφθονο κρασὶ τῆς Κύπρου καὶ πολλὲς ὡμορφες γυναῖκες. Τετρακόσιοι Γιαφούρτιο. συνόδευαν τὸ πολύτιμο αὐτὸ φορτίο.

Στὸ μισοσκόταδο ὅμως τοῦ ἀμπαριοῦ, ἀνάμεσα στὶς αἰχμάλωτες ποὺ βογγοῦσαν, ἔλαμπαν ἀπειλητικὰ τὰ μάτια μιᾶς ἀδάμαστης γυναίκας. Ὑπάρχουν πολλὲς ἐκδοχὲς γιὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς ἡρωΐδας. Μεσικοὶ ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι λεγόταν Βελισάνδοα Μεραβίλια, γυναίκα τοῦ μεγάλου καγκελλαρίου Πέτρου Ἀλμπίνο. Ἄλλοι τὴν ὀνομάζουν Ἀργαλίντα Ρόκκα, σύζυγο τοῦ Κυπριώτη βαρώνου Ρόκκα. ἡ ὁποία εἶχε δείξει δειλία στὶς πρῶτες ημέρες τοῦ πολέμου, κι' εἶχε ἐξαγνισθῆ κατόπιν μ' ἕναν ἔνδοξο θάνατο... Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ μὲ βεβαιότητα ποιό ἦταν τὸ ἀληθινό της ὄνομα. Πάντως, εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι εἶνε πολεμήσει κι' αὐτὴ μὲ γενναιότητα τοὺς ἐπιδρομεῖς, ποὺν πιαστῆ αἰχμάλωτη.

Κλεισμένη τώρα στὴ φυλακὴ της δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τὴ σκέψι ὅτι τὴν περίμενε ἡ σκλαβιὰ κι' ἡ ἀτίμωσις. Ἤθελε νὰ ἀγωνισθῆ ἀκόμα, ἀπελπισμένα, γιὰ τὸν ἑαυτό της. γιὰ τὶς συντοφισσές της, γιὰ τὴ χώρα της...

Ὁ μικρὸς στόλος ξεκίνησε, ἔχοντας ποίμα τὸν ἀέρα. Εἶχε πιὰ ἀποσκουνισθῆ ἀρκετὰ μίλλια ἀπ' τὸ νησὶ καὶ τραβοῦσε πρὸς τὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές. μ' ὅλο τὸ πονεμένο φορτίο του, ὅταν ἡ ἀγέρωχη φυλακισμένη βρῆκε τὸν τρόπο νὰ γλυστρήση ἔξω ἀπ' τὸ ἀμπάρι, νὰ φτάση στὴ σκαλίτσα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ πλοίου, καὶ νὰ κατεβῆ ἐκεῖ κάτω.

Ποιός τὴν ὡδήγησε; Ποιός τῆς προμήθευσε ὅ.τι χρειαζόταν γιὰ ν' ἀνατινάξη τὴν πυριτιδαποθήκη; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ...

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φοβερὴ ἔκρηξι, μιὰ φλόγα ἀνέβηκε ὡς τὰ οὐράνια. κι' ἔπειτα ἔπεσε βροχὴ ἀπὸ ἀναμμένα ξύλα, σπασμένα σίδερα καὶ παρασπασοφωμένα ἀνθρώπινα κομμιά...

Τὸ μεγάλο καράβι δὲν ὑπῆρχε πιά! Ἡ θάλασσα εἶχε σκεπαστῆ ἀπὸ συντρίμματα κι' ἀπὸ νεκρούς.

Μόνο ὁ πλοίαρχος. ὁ γραμματικὸς καὶ δυὸ ναῦτες κατάφεραν νὰ φτάσουν κολυμπῶντας στὴ στεριά. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς διηγήθηκε πῶς εἶχε γίνει ἡ καταστροφὴ — νιατί εἶχε ἀντιληφθῆ. τὴν τελευταία στιγμὴ. τὴν ἠρωϊκὴ νεοσυνομία τῆς ὡραίας αἰγυάλωτης. ἀλλὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ τὴν ἐμποδίση. Κι' οἱ ἄλλες σκλάβες. ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα φορτωθῆ στὰ πλοῖα. ζήλεψαν γιὰ τὴν τύχη τους τὶς συντοφισσές τους. ποὺ εἶχαν ξεφύγει ἔτσι ἀπ' τὴ σκληρὴ τους μοῖρα...

Ὡς κι' ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Μουσταφᾶς. μ' ὅλη τὴ σκληρὴ καρδιά του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ συγκινηθῆ ἀπ' τὴ γενναιότητα τῆς γυναίκας. ποὺ εἶχε προετοιμάσει καὶ πραγματοποιήσει μὲ τόση στωικότητα καὶ ἡρωϊσμὸ αὐτὴν τὴν καταστροφή. Καὶ τοῦ φαινόταν ὅτι ἔνοιαθε. μαζὶ μὲ τὸ θαλασσινὸ ἀέρα. τὴν πνοὴ τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου τῆς πρωτανωνιστρίας τοῦ ὑπέροχου ὁλοκαυτώματος...

◆◆

Τὸ ράνταρ ἀναζητεῖ πετρέλαιο

Ἔρευνες στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης

Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἀνηγγέλθη ἐπισήμως ἀπ' τὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες ἡ προσαρτησις μεγάλων θαλασσίων ἐκτάσεων. πέρα ἀπ' τὰ «χωσικὰ ὕδατα» τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀποκαλύφθηκε ὁ μυστικὸς λόγος τῆς παράξενης αὐτῆς προσαρτήσεως: Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις εἶχε θελήσει νὰ ἐξασφαλίση ἔτσι τὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσι τῶν πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων. ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸ βυθὸ αὐτῶν τῶν θαλασσίων περιοχῶν.

Ἀπὸ τότε. ἄρχισαν συστηματικὲς ἔρευνες γιὰ πετρέλαιο, παντοῦ ὅπου δὲν ἔχει μεγάλο βάθος. ὁ Ἀτλαντικὸς. ποὺ πάντων δὲ κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Φλόριντας. στὴν περιφέρεια τοῦ Γουέστ Παλμπήτς.

Γιὰ τὶς δύσκολες αὐτὲς ἐξερευνήσεις τοῦ βυθοῦ χρησιμοποιήθηκε τελευταῖως μ' ἐπιτυχία ἡ περίφημη ἐφεύρεσις ποὺ συνετέλεσε τόσο στὴ νίκη τῶν συμμάχων: τὸ ράνταρ. Μιὰ ὁμὰς ἐπιστημόνων καὶ τεχνικῶν ἐπιβιβάσθηκε σ' ἕνα πλοῖο, ἐφωδιασμένο μὲ ἰσχυρὴ ἐγκατάστασι ράνταρ. καὶ ἄφαγνει στὰ μέρη ὅπου ὑποροῦ νὰ βρεθοῦν ὑποβρύχια κοιτάσματα πετρελαίου.

Φαίνεται ὅτι τὸ ράνταρ παρέχει στοιχεῖώδεις μόνον ὑποδείξεις. Δὲν φανερώνει δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχει κάπου πετρέλαιο, ἀλλὰ ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχη. Πάντως. ἡ ὑπόδειξις αὐτὴ εἶνε ἀρκετὰ πολύτιμη. Ἀμέσως κατεβαίνουν στὸ μέρος ἐκεῖνο δῦται ἐφωδιασμένοι μὲ ὰκὰ καινούργια εἰδικὴ συσκευή, ἕνα εἶδος «μαγνητομέτρου». ποὺ δίνει αὐτομάτως ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ γεωλογικὴ σύνθεσι τοῦ βυθοῦ.

Μόλις ἀνακαλυφθῆ ἔτσι μιὰ ζώνη πετρελαιοφόρος. στήνεται ἐκεῖ ἕνας πύργος δοκιμαστικῶν γεωτοήσεων κι' ἕνα μηχανικὸ τρυπάνι ποὺ ἀνοίγει τὸ πηγάδι.

Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τόσο ἱκανοποιητικά, ὥστε ἡ μέθοδος τοῦ ράνταρ πρὸς ἀνεύρεσιν πετρελαίου φαίνεται προωρισμένη νὰ γενικευθῆ σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς δέ. τὰ πλούσια πετρελαιοφόρα κοιτάσματα τῶν ὠκεανῶν θ' ἀλλάξουν αἰσθητὰ τὰ οἰκονομικά. διπλωματικὰ κλπ. προβλήματα ποὺ ἔχει δημιουργήσει τὸ πολύτιμο αὐτὸ ὑγρό.

"Εξη πύργοι τοῦ "Αϊφελ

"Ενα ἠλεκτροφόρο καλώδιο πρόκειται νὰ συνδέση τὴ Σικελία μὲ τὴν ἀντικρυνὴ ἀκτή, πάνω ἀπ' τὸ στενὸ τῆς Μεσσήνης. Θὰ ἔχη μῆκος περίπου 3 χιλιομέτρων. Στὸ μέσον του. θὰ βρίσκεται 70 μέτρα πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Σὲ κάθε ἄκρη του. τέλος. θὰ στηρίζεται σὲ 3 πύργους. ὕψους 300 μέτρων ὅσο δηλαδὴ κι' ὁ Πύργος τοῦ "Αϊφελ.

Οἱ θησαυροὶ ΤΟΥ ΓΚΑΙΡΙΓΚ καὶ τοῦ Μουσσολίνι

Ἡ Ἐλιγολάνδη «θησαυροφυλάκιο» τῶν Ναζήδων

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνακωχῆς. ἡ ἀγγλικὴ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» διέθεσε ὅλες τὶς δυνάμεις της γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸ «μυστικὸ τῆς Ἐλιγολάνδης». Κόπος χαμένος! Τὸ νησὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα ἀκόμη ν' ἀποτελῆ μιὰ ἀληθινὴ σφηκοφωλιά. Τὰ σχέδια τῶν ἐσωτερικῶν διαρρυθμίσεων τοῦ ὑπογείου φρουρίου του εἶνε ἄγνωστα. Καὶ οἱ σύμμαχοι πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀθίκτα πυροβολεῖα καὶ ἐγκαταστάσεις ἐκσφενδονίσεως τορπιλλῶν, βομβῶν κ. τ. λ., ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ δράσουν μυστηριωδῶς καὶ ν' ἀπειλήσουν τὶς μεταφορὲς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

Γι' αὐτό, ἡ Ἐλιγολάνδη θεωρεῖται πάντοτε σὰν «τὸ ἐγγειρίδιο ποὺ ἀπειλεῖ τὴν καρδιὰ τῆς Ἀγγλίας».

Ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν ν' ἀνευρεθοῦν τὰ σχέδια τοῦ μυστηριώδους ὑπογείου φρουρίου. τὸ ἀγγλικὸ Γενικὸ ἐπιτελεῖο καὶ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀποφάσισαν. τέλος. ν' ἀνατινάξουν ὁλόκληρο τὸ νησὶ στὸν ἀέρα.

Οἱ καλύτεροι "Αγγλοι μηχανικοὶ διετέθησαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἡ ἀνατινάξεις θ' ἀπαιτοῦσε διακόσιες χιλιάδες τόννους ἐκρηκτικῶν ὑλῶν! Εἶνε εὔκολο νὰ φαντασθῆ κανεὶς πόσο μεγαλειώδες θὰ ἦταν τὸ θέαμα. ποὺ θὰ παρουσίαζε.

Τὰ πάντα ἦσαν, λοιπόν, ἕτοιμα κι' ἕνα πρωΐ, ποὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες. ἕνας ἀνώτερος "Αγγλος ἀξιωματικὸς ἐπροκείτο νὰ πιέση τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί. ποὺ θὰ ἔβαζε γιὰ πάντα τὴν Ἐλιγολάνδη καὶ τὸ μυστικό της κάτω ἀπὸ τὰ κύματα.

Ἀλλὰ. τὴν τελευταία στιγμή. ἔφτασε μιὰ μυστηριώδης διαταγή: ἡ ἀνατίναξις ἔπρεπε νὰ ματαιωθῆ!

Ἡ διαταγὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν «ὀργανισμὸ Σπάρκλερ». τὴν ὑπηρεσία, δηλαδή. ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῶν κουμμένων θησαυρῶν τῶν ναζήδων. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶνε διεθνὴς καὶ ἡ ἕδρα της βρίσκεται στὸ Βερολῖνο. Τρεῖς χιλιάδες ντέτεκτιβ. εἰδικευμένοι σὲ παρόμοιες ἀναζητήσεις. ἐργάζονται σήμερα ἐντατικὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή.

Ἡ διαταγὴ ποὺ ἐματαίωσε τὴν ἀνατίναξι τῆς Ἐλιγολάνδης ὡφείλετο σὲ μιὰ πληροφορία ποὺ ἔφτασε τὴν τελευταία στιγμὴ στὸν «ὀργανισμὸ Σπάρκλερ». Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν πληροφορία. μέσα στὸ ὑπόγειο φρούριο τῆς νήσου. ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πολεμικὲς ἐγκαταστάσεις. ὑπῆρχαν ἀναθέμητες κρύπτες. ὅπου ἡ ναζιστικὴ κυβέρνησις καὶ οἱ ἐπιφανεῖς ναζὶ εἶχαν κρύψει τοὺς θησαυροὺς τῶν.

Οἱ ἔρευνες ἄρχισαν ἀμέσως πρὸς τὴν καινούργια κατεύθυνσι καὶ μέσα σὲ τέσσερες μόνον ἡμέρες ἀνακαλύφθηκαν διαμάντια βάρους 153.551 καοατίων καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ράβδων χρυσοῦ. Ἡ συνολικὴ ἀξία αὐτῶν τῶν θησαυρῶν ὑπολογίσθηκε σὲ 37.500.000 λιρῶν στερλινῶν!

Ὡς σήμερα. ἔχουν ἀνακαλυφθῆ 367 ἀπὸ τὶς κρύπτες τῶν ναζί. Καὶ οἱ ἔρευνες συνεχίζονται πάντα ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ τοῦ «ὀργανισμοῦ Σπάρκλερ». ποὺ διαθέτουν τὰ τελειότερα ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ δόγανα καὶ καθοδηγοῦνται ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας στὶς προσπάθειές των.

Ὁ «ὀργανισμὸς Σπάρκλερ» κατέγει τὰ στενογοαφημένα πρακτικὰ μιᾶς συνομιλίας ποὺ ἔγινε τὸ 1943 μεταξὺ τοῦ Γκαίρινγκ καὶ τοῦ Μουσσολίνι. Τὸ ἀντικείμενο αὐτῆς τῆς συνομιλίας ἦταν φυσικὰ πολιτικό. ἀλλ' οἱ δύο συνομιλητὰι ἐξέφυγαν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ κύριο θέμα τους καὶ ὁ εὐσυνείδητος στενογοάφος περιέλαβε αὐτὲς τὶς παρεκβάσεις στὶς σημειώσεις του.

Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ὁ Γκαίρινγκ ἐξεθείαζε στὸ Μουσσολίνι τὸν πλοῦτο τῆς συλλογῆς τῶν πολυτίμων λίθων ποὺ εἶχε. γωὶς νὰ τοῦ ἀποκρύπτη ὅτι προήρχοντο ὅλοι ἀπὸ διαρπαγές. Ὁ Μουσσολίνι. ἐπιφυλακτικώτερος. ἀπάντησε:

«Μόλις τελειώση ὁ πόλεμος. θὰ σᾶς δείξω τοὺς δικούς μου καὶ τότε θὰ τοὺς συγκρίνωμε».

Ὁ ὀργανισμὸς Σπάρκλερ γνωρίζει ἐπίσης ὅτι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1945 εἴκοσι μεγάλα καμιόνια. φορτωμένα μὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Γκαίρινγκ. ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Κάρινγχωλ, τὴν ἐπίσημη κατοικία του. γωὶς τὰ ἴγνη τους ν' ἀνακαλυφθοῦν ἀπὸ τότε.

Τί ἀπέγιναν ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροί; Οἱ διευθύνοντες τὸν ὀργανισμὸ Σπάρκλερ δὲν ἀπελπίζονται. Εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ τοὺς ξαναβροῦν μιὰ μέρα.

Ἡ ἱστορία τῶν θησαυρῶν τοῦ Μουσσολίνι εἶνε πιὸ περιπετειώδης.

Ὁ "Ιταλὸς δικτάτωρ φεύγοντας ἀπὸ τὸ Μιλάνο μαζὶ μὲ τὴν ἐοωμένη του εἶνε μέσα στὶς ἀποσκευές του. σύμφωνα μὲ ὅλες τὶς ἐνδείξεις. κοσμήματα ἀξίας ἑκατὸν πενήντα ἑκατομμυρίων λιρετῶν.

Ἀλλ' ὁ Μουσσολίνι. γιὰ κακή του τύγη. εἶνε μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς ἀκολουθίας του ἕναν ἱκανώτατο λωποδύτη. τὸν Φραντζέσκο Σεγκουΐνο. ποὺ... εἶνε ἀλλάξει ἐπάγγελμα καὶ εἶνε καταταγθῆ στὰ Ἰταλικὰ "Ες - "Ες.

Ὁ Σεγκουΐνο συνώδευσε τὸν Μουσσολίνι ὡς τὸ Ντόγκο. ὅπου ἔγινε ἡ σύλληψις τοῦ δικτάτορος ἀπὸ τοὺς "Ιταλοὺς παοτιζάνους καὶ. ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῆς δραματικῆς αὐτῆς φυγῆς. κατώρθωσε νὰ πάοη στὴν κατοχή του τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν πολυτίμων λίθων καὶ τῶν χουσῶν κοσμημάτων. ποὺ εἶνε μαζί του ὁ "Ιταλὸς δικτάτωρ καὶ ἡ ἐοωμένη του.

Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου. ὁ Σεγκουΐνο ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν πολυεκατομμυριοῦχος. "Ενα βράδυ. ἔγασε σὲ μιὰ χαοτοπαικτικὴ λέσχη τῆς Ρώμης τὸ ποσὸν τῶν 19 ἑκατομμυρίων λιρετῶν καὶ ἔκαμε τὴν ἀπροσκεψία νὰ τὰ πληοώση μὲ μερικὰ διαμάντια.

Ὁ «ὀργανισμὸς Σπάρκλερ». ποὺ ἐργάζεται ἐπίσης καὶ στὴν Ἰταλία. τὸν συνέλαβε τότε καὶ ὁ Σεγκουΐνο ὡμολόγησε πὼς εἶχε στὴν κατοχή του πολυτίμους λίθους καὶ χουσᾶ νομίσματα ἀξίας ἑκατὸ ἑκατομμυρίων λιρετῶν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεκάλυψε τὸ μέρος ὅπου τὰ εἶχε κουμμένα. Οἱ πολύτιμοι λίθοι ποὺ εἶνε μαζί του. ὅταν τὸν συνέλαβαν ὑπολογίσθηκε ὅτι ἀντιποσωπεύουν μιὰ ἀξία 2½ ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν.

Ὁ «ὀργανισμὸς Σπάρκλερ» ἐργάζεται ἐπίσης καὶ στὴν Ἰαπωνία. Τελευταῖα. ἀνακαλύφθηκαν διαμάντια καὶ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι μέσα σὲ «θερμὸ». ποὺ βοισκόντην στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου Κόλης Ἐντεν.

Σπιαντικώτερον ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὑπολογαγοῦ Νίλσον. ποὺ ὡδηγήθηκε στὶς ἔρευνες του ἀπὸ μιὰ φίλη του γκέϊσα. Ὁ "Αμερικανὸς ἀξιωματικὸς βοῆκε κουμμένες μέσα σ' ἕνα βοάνο ράβδους ἀπὸ πλατίνα. ποὺ ἐζύγιζαν 75 ἀγγλικὲς λίβρες καὶ ποὺ ἀποτελοῦν ἕναν κολοσσιαῖο θησαυρό.

Ἔτσι καὶ στὶς τοεῖς χῶρες ποῦ "Αξονος συνεχίζεται μεθοδικὰ ἡ ἀναζήτησις τῶν θησαυρῶν. ποὺ οἱ ἐκποοσώπουν τὸ τρία δικτατορικὰ καθεστῶτα εἶναν κρύψει μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοὺς ξαναβοίσκαν μιὰ μέρα. "Ενα σπιαντικὸ μέρος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς ἔνει ἀνευρεθῆ ὡς τώρα. Καὶ οἱ 3.000 ντέτεκτιβ τοῦ «ὀργανισμοῦ Σπάρκλερ» ἐργάζονται συστηματικὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν ὑπολοίπων.

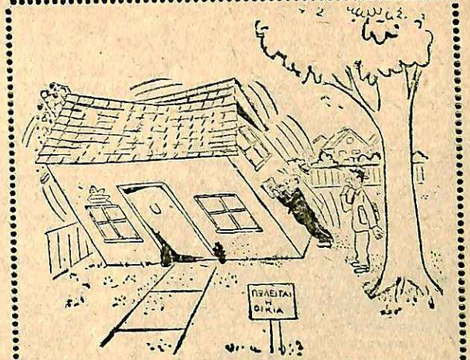

— Συγγνώμην κύριε! Δὲν ὑπογράφετε καλύτερα τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγοραπωλησίας ἐδῶ στὸ δέντρο;...

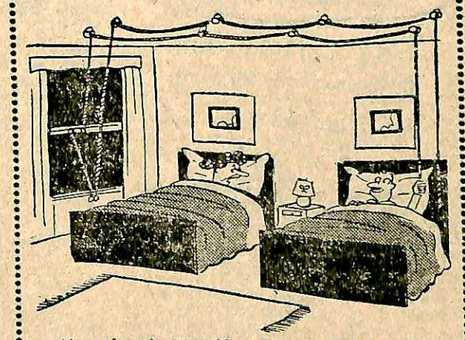

— Μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς. Πολυξένη! Ἀπόψε δὲν θὰ σὲ παρακαλέσω ν' ἀνοίξης τὸ παράθυρο. Θὰ τὸ ἀνοίξω μόνος μου!...

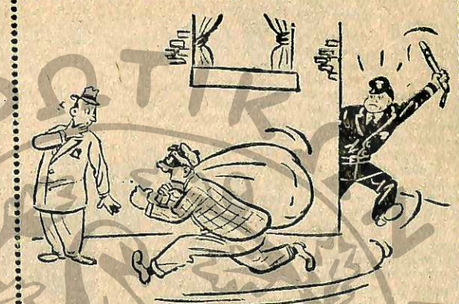

— Εἶνε τ' ἀπλυτά μου! Μοῦ ἀρέσει νὰ τὰ κουβαλάω ἔτσι στὸ πλυντήριο!..

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

— Μιὰ στιγμὴ καὶ τελείωσα...

— Παρακαλῶ, γιατρέ, μὲ τὴν ἡσυχία σας. Δὲν βιάζομαι!...

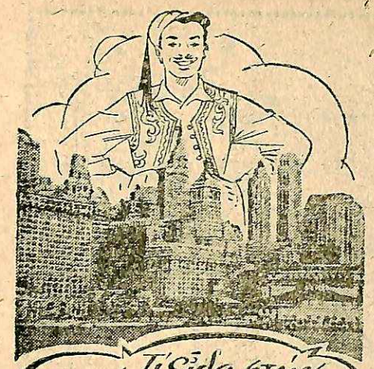

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ή διοικητική μηχανή

Τοῦ ἐπανελθόντος ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Θὰ παραιτηθῆ λοιπὸν ὁ Πρόεδρος Τρούμαν, μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ρεπουμπλικάνων στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Ἡ στήλη αὐτὴ εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολιτική. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ, ποὺ παρουσιάζει διεθνὲς ἐνδιαφέρον, συζητεῖται ἐξόχως στὸν παγκόσμιο τύπο καὶ ἐξ ἄλλου πολλοὶ ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Πρόεδρος δὲν θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά του, ἐφόσον ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας δὲν θὰ τοῦ εἶνε φιλική, θὰ δώσουμε μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῆς λειτουργίας τῆς ἀμερικανικῆς διοικητικῆς μηχανῆς, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ βγάλῃ μόνος τὰ συμπεράσματά του γιὰ τὴ θέσι τοῦ Προέδρου καὶ τὴν κατάστασι ποὺ πρόκειται νὰ ἀντιμετωπίσῃ μετὰ τὶς ἐκλογές.

Τὴ νομοθετικὴ ἐξουσία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀσκεῖ τὸ Κογκρέσσο ποὺ διαιρεῖται σὲ δύο Σώματα: τὴ Γερουσία καὶ τὴ Βουλή. Ἡ Γερουσία ὅμως ἔχει δικαιώματα μεγαλείτερα ἀπὸ τὴ Βουλή, ὅπως τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικυρώνῃ ἢ νὰ ἀπορρίπτῃ νόμους. Τὰ νομοσχέδια ποὺ συζητοῦνται στὴ Βουλὴ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐγκριθοῦν καὶ ἀπὸ τὴ Γερουσία. Σὲ περίπτωσι διαφωνίας οἱ διαφορὲς παραπέμπονται σὲ μιὰ κοινὴ ἐπιτροπὴ τῶν δύο Σωμάτων τῆς ὁποίας οἱ ἀποφάσεις εἶνε ὑποχρεωτικές. Τὸ νομοσχέδιο, γιὰ νὰ γίνῃ ἐκτελεστό, πρέπει νὰ ὑπογραφῇ τελικὰ ἀπὸ τὸν Πρόεδρο. Ἂν ὁ Πρόεδρος ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ, τότε θὰ πρέπῃ νὰ ἐξασφαλισθῇ πλειοψηφία τῶν δύο τρίτων, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ νομοσχέδιο τὸ κύρος τοῦ ἐκτελεστοῦ νόμου. Τόση ὅμως πλειοψηφία δὲν διαθέτουν οἱ ρεπουμπλικάνοι, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Πρόεδρο νὰ ἀσκῇ τὸ «βέτο» του καὶ νὰ μὴν ὑποτάσσεται στὴ θέλησι τοῦ Κογκρέσσου.

Οἱ πολιτικοὶ παράγοντες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὴ μεσαία τάξι. Κατὰ τὰ ἀντὶ δέκατα σχεδὸν εἶνε δικηγόροι. Ὁ μισθὸς ἑνὸς ἀμερικανοῦ βουλευτοῦ ἢ γερουσιαστοῦ φθάνει περίπου τὰ 1000 δολλάρια τὸ μῆνα. Μισθὸς δηλαδή, ἡγεμονικὸς ἂν ὑπολογισθῇ ὅτι οἱ ἀπολαυὲς ἑνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 400 δολλάρια.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἀμερικανῶν γερουσιαστῶν εἶνε ὅτι δὲν εἶνε... γέροι. Ὑπάρχουν γερουσιαστὲς ποὺ μόλις ἔχουν ὑπερβῇ τὸ τριακοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀπαραίτητο — ὅπως συμβαίνει σὲ εὐρωπαϊκὰ Κράτη καὶ ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε καὶ σὲ μᾶς — νὰ εἶνε κανεὶς σεβάσμιος γιὰ νὰ ἐπιβιώσῃ τὴν κατάκτησι μιᾶς γερουσιαστικῆς ἕδρας. Τὰ προνόμιά τους εἶνε μεγαλύτερα ἀπ' τῶν Βουλευτῶν. Κάθε γερουσιαστὴς ἔχει στὴ διάθεσί του στὸ κτιριακὸ συγκρότημα τοῦ Καπιτωλίου ἕνα διαμέρισμα τριῶν δωματίων. Διαθέτει ἐπίσης καὶ τὴν ἰδιωτική του τουαλέττα, ἐνῶ οἱ 435 Βουλευταὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ καταφεύγουν στοὺς κοινοὺς εἰδικοὺς χώρους.

Ὁ γερουσιαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του, ἐνῶ ὁ βουλευτὴς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἔχῃ ἀνοιχτή. Ἕνα ἠλεκτρικὸ τραῖνο συνδέει τὰ γραφεῖα τῶν γερουσιαστῶν μὲ τὴν αἴθουσα συνεδριάσεων τοῦ Καπιτωλίου. Οἱ βουλευταὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πηγαίνουν μὲ τὰ πόδια. Κάθε συνεδρίασις τῆς Βουλῆς ἢ τῆς Γερουσίας ἀρχίζει μὲ μιὰ προσευχὴ ποὺ τὴν ἀπαγγέλλει ἕνας ἱερεύς. Ὁ ἱερεὺς τῆς Βουλῆς πληρώνεται διπλάσια ἀπὸ τὸ συνάδελφό του τῆς Γερουσίας ἐπειδὴ προσεύχεται γιὰ πολὺ περισσότερα πρόσωπα!

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ζωῆς εἶνε ἡ ὀργάνωσις τῶν «λάμποϊστς». «Λάμποϊστς» εἶνε οἱ «ἄνθρωποι τῶν διαδρόμων» τοῦ Κογκρέσσου. Εἶνε περίπου ὅπως οἱ «ἡμέτεροι» τῶν δικῶν μας Κομμάτων, ἀλλὰ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μικροφορουσφετάκια τους. Ἐνδιαφέρονται γιὰ ζητήματα γενικώτερας σημασίας καὶ ἀσκοῦν τὴν ἐπιροπή τους στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἔθνους. Οἱ «λάμποϊστς» ἐκπροσωποῦν ψήφους — πολλὲς φορὲς σὲ σημαντικοὺς ἀριθμοὺς — καὶ εἶνε φορεῖς τῶν ἀπόψεων τῆς κοινῆς γνώμης. Κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα στοὺς διαδρόμους τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, συγκεντρώνονται στὰ γραφεῖα τῶν «Κόγκρεσμεν», εἰσηγοῦνται νομοσχέδια, καθοδηγοῦν κατευθύνσεις τὶς ὁποῖες ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποστηρίξουν.

Ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες «ἀνθρώπων τῶν διαδρόμων τοῦ Κογκρέσσου»: οἱ μονίμως ὀργανωμένοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε πάντα ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν σὲ κάθε περίπτωσι σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ ἡ ὀργάνωσις ποὺ τοὺς χρηματοδοτεῖ. Εἶνε κατόπιν ἐκεῖνοι ποὺ χρησιμοποιοῦν ὅλη τους τὴ δραστηριότητα γιὰ τὴν ὑποστήριξι μιᾶς ὡρισμένης πολιτικῆς γραμμῆς ἢ ἑνὸς γενικώτερας σημασίας νομοσχεδίου. Καὶ τέλος ἐκεῖνοι ποὺ ἐμφανίζονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀναλόγως τῶν γεγονότων καὶ τῶν ὁποίων οἱ παροδικὲς ἐπεμβάσεις ἐξαστῶνται ἀπὸ τὶς ἐξελίξεις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως.

Ἂς μὴ νομισθῇ ὅμως ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ Ἱστορία τῶν «λάμποϊστς» ἔχει σχέσι μὲ τὴ συναλλαγὴ ὅπως συμβαίνει ἐδῶ μὲ τοὺς ρουσφετολόγους «ἡμετέρους» τῶν διαφόρων Κομμάτων. Ἡ δρᾶσις τους βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων. Ἀφορᾶ τὴν ἐξάσκησι πιέσεως γιὰ τὴ διανείσεις ζητημάτων γενικωτέρας σημασίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν «λάμποϊστς» εἶνε κατὰ ἕνα τρόπον συνυφασμένη μὲ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶνε ἰδιότυπο. Ἡ λειτουργία του δὲν στηρίζεται μόνον στὰ ὅσα διαγράφει τὸ Σύνταγμα καὶ στὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖον κινεῖται ἡ διοικητικὴ μηχανὴ τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ στὴ συντονισμένη ἀντίληψι ποὺ ἔχει κάθε ἀμερικανὸς γιὰ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τῆς Δημοκρατίας. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς εἶνε ἡ οὐσιαστικὴ πηγὴ τῆς ἐξουσίας. Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ ἀντιπροσωπευτικὰ Σώματα εἶνε οἱ φορεῖς τῆς θελήσεώς του. Τὸ Σύνταγμα περιέχει τὸ γενικὸ διάγραμμα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Προέδρου αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πρωτοβουλία του σὲ περιοχὲς δράσεως ποὺ δὲν τὶς καθορίζει ἀκριβῶς τὸ Σύνταγμα, ἐφόσον πρόκειται νὰ ἐξυπηρετηθοῦν τὰ ἐθνικὰ καὶ λαϊκὰ συμφέροντα.

Ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς ψηφίζοντας τὸν Πρόεδρό του τοῦ ἀναγνωρίζει εὐρύτητα δικαιωμάτων, πέραν ἐκείνων ποὺ καθορίζει τυπικὰ τὸ Σύνταγμα. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ἐξουσία ὁ Πρόεδρος Τρούμαν θὰ μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀμαλὰ τὴν κατάστασι ποὺ δημιουργήθηκε μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ρεπουμπλικάνων στὶς πρόσφατες ἐκλογές.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

◆◆

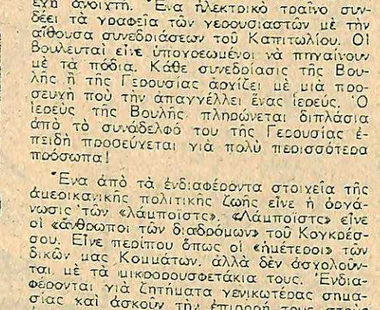

Ὁ Πρόεδρος Τρούμαν, χάρις στὰ εὐρύτατα δικαιώματα ποὺ τοῦ παρέχουν τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ παραδόσεις, ἠμπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀμαλὰ τὴν κατάστασιν ποὺ δημιουργήθηκε μετὰ τὴ νίκη τῶν ρεπουμπλικάνων.

Τὰ χέλια ἤξεραν τὸ ράνταρ

Πῶς θανατώνουν τοὺς ἐχθροὺς των

Ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κρίστοφερ Κότς, στὸ «ἀκουάριουμ» τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Μπρόνξ, τὰ «ἠλεκτρικὰ χέλια» τῶν ποταμιῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς χρησιμοποιοῦσαν τὸ ράνταρ, ἑκατομμύρια χρόνια πρὶν τὸ ἐφεύρῃ ὁ ἄνθρωπος!

Τὰ μέλη τῆς Ζωολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Νέας Ὑόρκης κι' οἱ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι ἐπιστήμονες, ποὺ παρακολούθησαν τὰ πειράματα αὐτά, μπόρεσαν νὰ πεισθοῦν ὅτι τὰ χέλια τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐκπέμπουν κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα ἠλεκτρικὰ κύματα μέσα στὸ νερό. Ὅταν τὰ κύματα αὐτὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τους βατράχους ἢ ψάρια, ἀνταναklῶ.ται, γυρίζουν πίσω, συλλαμβάνονται ἀπ' τὰ εἰδικὰ ὄργανα τοῦ χελιοῦ καὶ τὸ εἰδοποιοῦν ἔτσι γιὰ τὴν παρουσία τροφῆς — ἢ γιὰ τὴν προσέγγισι ἐνὸς ἐχθροῦ. Ἀμέσως τὸ χέλι παράγει μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι, ἀρκετὰ ἰσχυρὴ ὥστε νὰ ζαλίσῃ ἢ νὰ σκοτώσῃ κάθε ζωντανὸ πλάσμα ποὺ βρίσκεται γύρω του σὲ ἀκτῖνα, ἀκόμη κι' ἕνα ἄλογο ποὺ περνάει τὸ ποτάμι.

Ὁ «μηχανισμὸς ράνταρ» τοῦ χελιοῦ εἶνε τόσο εὐαίσθητος, ὥστε συλλαμβάνει ἠλεκτρικὰ ρεύματα ἀσθενέστατα, ποὺ γίνονται ἀντιληπτὰ μόνον μὲ λεπτότατα ἐπιστημονικὰ ὄργανα. Ὅσο γιὰ τὸ σύστημα ποὺ παράγει τὶς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις, ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς μεμβράνες, ἠλεκτρισμένες μὲ διαφορετικὸ «δυναμικὸ» στὶς δυὸ ὄψεις τους καὶ συνδεδεμένες στὴ σειρὰ σὰν στοιχεῖα ἠλεκτρικῆς μπαταρίας. Λειτουργεῖ δὲ μόλις δοθῇ ἕνα σήμα ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα. Σχηματίζεται τότε ἕνα κύκλωμα μέσα στὸ γύρω νερό, κι' ὅλα τὰ μικρὰ ψάρια παθαίνουν μιὰ ἀναισθησία ἀπ' τὸν ἠλεκτρικὸ κλονισμό. Πρὶν συνέλθουν ἀπ' αὐτήν, τὸ χέλι τὰ καταβροχθίζει. Ὅταν τελειώσῃ τὸ φαγητό του, ὅσα ψάρια ἔχουν περισσέψει συνέρχονται κι' ἀπομακρύνονται κολυμπῶντας.

Τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κὸτς ἔγιναν ἡ ἀρχὴ μιᾶς σειρᾶς ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς τῆς «ἠλεκτρικῆς ἀναισθησίας» στὶς ἐγχειρήσεις.

◆◆

Ἐκδόσεις

Ντόρας Παμπούκα: «Ἐγὼ τὴ σκότωσα». Τὸ τουφερὸ καὶ ζωντανὸ αὐτὸ μυθιστόρημα ἔπιασε τὸ 1ον βραβεῖο στὸ διαγωνισμὸ τῆς Ἐν. Ἑλ. Λογοτεχνῶν.

οἱ "Μαρίες"...

ΤΟΥ κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

Η κωμωδιούλα μας

Μιά καλόκαρδη φιλεναδίτσα

('Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλονάκι. 'Ο κ. Γκοπνώ, διευθυντής ατμοπλοϊκής εταιρίας διαβάζει την εφημερίδα του και ή φίλη του, ή ηθοποιός Νίνα Νινόν καπνίζει. Σέ λίγο ή ύπηρέτρια μαζί μέ τά άναψυκτικά φέρνει κι' ένα γράμμα. 'Ο κ. Γκοπνώ άρχίζει νά διαβάζη. 'Η φίλη του τόν κυττάζει).

ΝΙΝΑ: Τίνος είνε τό γράμμα; Σάν γυναικείο γράψιμο μοῦ φαίνεται.

ΓΚΟΠΝΩ (δίνοντας τό γράμμα): 'Ορίστε!

('Η Νίνα διαβάζει σιγά. Κάθε τόσο διακόπτει καί κάνει τίς παρατηρήσεις της): «'Αγαπητέ μου, πολύ σέ συλλογίζομαι αυτές τίς ήμέρες καί λυπάμαι καρδιά πού είσαι άναγκασμένος νά μένης στό Παρίσι». (Στόν Γκοπνώ): Ξέρεις, μή νομίζης ότι σέ κρατώ έδώ διά τής βίας. 'Αν στενοχωρήσαι μπορείς νά φύγης... (συνεχίζει): «... 'Εδώ έχουμε ώραίο καιρό. Δέν άφήνουμε άπόγευμα χωρίς νά πάμε περίπατο. Καί όμως μ' όλη τήν καλωσύνη τού καιρού θά μελαγχολούσα μακρυά σου, άν δέν είχα μαζί τά παιδιά. 'Η Λουΐζα ήταν λιγάκι άρρωστη τροχθές, ίσως έπειδή έπαιξε πολύ. 'Ο Μάξιμος είνε μιά χαρά, μ' όσα άγοράκια τσακώνεται στήν πλαζ πάντοτε τά νικά. 'Ολοι σχεδόν οί φίλοι μας έφυγαν. 'Η δασκάλα μέ μαθαίνει 'Αγγλικά τίς ώρες πού μ' άφίνουν ήσυχη τά παιδιά. Γράφει μου τακτικώτερα γιά νά μαθαίνω ότι είσαι καλά καί ότι μέ άγαπάς. Πολλές φορές άνησυχώ, όταν περνάη ή έβδομάδα καί δέν έχω λάβει γράμμα σου. 'Οταν δέν είσαι κουρασμένος στέλνε μου δυό λόγια. Σέ φιλώ 'Υβόννη».

ΝΙΝΑ: Πόσων χρόνων είνε ή γυναίκα σου;

ΓΚΟΠΝΩ: Τριάντα ένός.

ΝΙΝΑ: Είνε ώμορφη; ('Ο Γκοπνώ μορφάζει). Τότε άφού δέν είνε ώμορφη γιατί τήν πήρες; Γιά τήν προίκα της; Τί φαΐλοι πού είσαστε όλοι οί άντρες! Κι' άφού σ' άγαπάει τόσο, γιατί τήν άπατάς; 'Ολοι οί άνδρες είσθε τιποτένιοι! 'Η γυναίκα σου είνε δεκαπέντε χρόνια νεώτερή σου, σέ λατρεύει, σού στέλνει χαιτωμένα γραμματάκια, έχεις δυό παιδιά, καί άφήνεις όλ' αύτά γιά νά γλεντήσης στό Παρίσι. (Θυμωμένη). Τί άηδία! 'Αν ήταν έδώ ή γυναίκα σου, θά τής τά έλεγα όλα. 'Ακόμα θά τής έλεγα καθαρά: «Κυρία, ό άντρας σας είνε άηδέστατος»!

('Ο Γκοπνώ τήν κυττάζει ήσυχος).

ΝΙΝΑ: Τί κάθεσαι καί δέν μιλάς;

ΓΚΟΠΝΩ: Τί νά σού πώ; Συμφωνώ.

ΝΙΝΑ: Συμφωνείς;

ΓΚΟΠΝΩ: Ναί. Θά πάρω τό πρώτο πλοίο καί θά πάω ίσια στή γυναικούλα μου καί στά παιδιά μου. Θά μού κοστίση βέβαια πού δέν θά σέ ξαναίδω πιά, άλλά...

ΝΙΝΑ: Πώς; Δέν θά μέ ξαναΐδης; Τρελλάθηκες;

ΓΚΟΠΝΩ: Μά, άγάπη μου, μέ κατηγορείς καί δικαίως ότι άφήνω μόνη τή γυναίκα μου. Πηγαίνω λοιπόν νά τήν συναντήσω καί δέν θά τήν άπατήσω ποτέ πιά.

ΝΙΝΑ: Μ' άλλα λόγια τώρα είνε ή σειρά μου νά μ' έγκαταλείψης καί μένα; Λοιπόν είσαι ένας έλεεινός! 'Εν πρώτοις δέν έχεις τό δικαίωμα νά μ' άφήσης. Θά ήταν κακοήθεια! Ξέρεις τί περιφρόνησα γιά χάρι σου...

ΓΚΟΠΝΩ: 'Άκουσε, άγάπη μου. Δέν σέ έγκαταλείπω όπως λές. 'Ενόμιζα πώς μ' έδιωχνες έσύ έν όνόματι τής... ήθικής. 'Αφού όμως άλλαξες τώρα γνώμη...

ΝΙΝΑ: Δέν άλλαξα γνώμη. Πιστεύω όμως πώς ένας παντοεμμένος μέ παιδιά μπορεί νά κάθεται ήσυχος στό σπίτι του. Μιά όμως πού τό είχνες έτσι έξω, καλύτερα μέ μένα παρά μέ όποιαδήποτε άλλη. Αύτό άπαιτεί τό συμφέρον σου, καί δεύτερον τό συμφέρον... τής γυναίκας σου. Ποιός ξέρει σέ ποιάν μπορούσε νά έπεφτε ό άντρας της.

ΓΚΟΠΝΩ: 'Ασφαλώς θά σ' εύγνωμονούσε άν ήξερε τί σού χρωστάει.

ΝΙΝΑ: Περισσότερο ίσως άπ' ό,τι νομίζεις. Μ' άρέσει πολύ αύτή ή γυναικούλα σου πού μαθαίνει τό μάθημά της, κάνει περίπατο μέ τά παιδιά της, ένώ ό παραλυμένος ό άντρας της γλεντάει στό Παρίσι, μέ θεατρίνες. Θά μού κάνης τή χάρι νά είσαι πιό εύγενικός μαζί της. Θ' άρχίσης νά τής άπαντάς στά γράμματά της... Καί χωρίς δισταγμό, πάρε χαρτί, μελάνη καί πέννα κι' άρχισε.

ΓΚΟΠΝΩ: Δέν μένει τίποτε άλλο παρά νά μού τό ύπαγορεύσης.

ΝΙΝΑ: Καί όμως, φίλε μου, θά τό κάμω κι' αύτό. Δέν έχεις έσύ καρδιά πού χρειάζεται γιά ν' άπαντήση όπως πρέπει σέ μιά γυναίκα σάν κι' αύτή. 'Ετοιμάσου.

ΓΚΟΠΝΩ: 'Ετοιμος.

ΝΙΝΑ (ύπαγορεύει): Πολυαγαπημένη μου άγαπούλα... ('Ο Γκοπνώ δέν γράφει). Τί περιμένεις;

ΓΚΟΠΝΩ: Σέ είδοποιώ ότι στή ζωή μου δέν τήν είπα ποτέ έτσι...

ΝΙΝΑ: 'Ακόμα καλύτερα. Θά τής φανή ώραιότερο. ('Ο Γκοπνώ τό γράφει). Τώρα γραψες; ('Υπαγορεύει): "Ελαβα τό γραμματάκι σου πού είνε χαριτωμένο. Έχεις δίκηο πού άγαπάς τά παιδιά. Εύτυχείς όσο μπορούν νά έχουν παιδιά!...

ΓΚΟΠΝΩ: Μά διάβολε! Γιατί νά πώ τέτοιο πράγμα στή γυναίκα μου;

ΝΙΝΑ: Πώς; Δέν είνε ώραία αύτά πού σού ύπαγορεύω; "Εννοια σου, άγαπητέ μου, κι' έγώ γράψε! έγώ στή ζωή μου σωρούς γράμματα καί σέ διπλωμάτες καί σέ πολιτικούς άκόμα. ('Υπαγορεύει). 'Εγώ είμαι ύποχρεωμένος νά μείνω στό Παρίσι γιά μερικές σοβαρές ύποθέσεις. 'Οσο γιά τά 'Αγγλικά είνε ή γλώσσα τής μόδας καί κάνεις καλά πού τήν μαθαίνεις... (Σκέπτεται). Τί άλλο νά τής γράψουμε; 'Αλλά άρκεί, έτελείωσα. Πρόσθεσε τώρα ένα τρυφερό άποχαιρετισμό... Μιά στιγμή! Τί μαλλιά έχει ή γυναίκα σου;

ΓΚΟΠΝΩ: Καστανά.

ΝΙΝΑ (ύπαγορεύει): Καλήν άντάμωσι, γυναίκα μου καστανή. Σέ φιλώ γλυκά - γλυκά.

ΓΚΟΠΝΩ: "Ω!...

ΝΙΝΑ: Τί ώ καί ξεώ! "Ετσι τελειώνουν όλα τά έρωτικά γράμματα. "Εγω καμμιά έκατοστή τέτοια. "Α! τά παιδιά τά ξεχάσαμε. ('Υπαγορεύει). Καί πές στά παιδιά πώς τά σκέπτομαι πολύ καί τούς έχω άγοράσει πολλά πράγματα. (Στόν Γκοπνώ): Καί τώρα ύπόγραψε. Νά κι' ό φάκελλος. "Ε, τώρα, τί κάνεις;

ΓΚΟΠΝΩ: Τό βάζω στό πορτοφόλι μου γιά νά τό στείλω. Μά τήν άλήθεια θάθελα νά ξέρω πώς θά τής φανή τής γυναίκας μου.

ΝΙΝΑ (κάθεται στά γόνατά του): Καί τώρα. φίλησέ με, μπουλούκο μου. Τό κέρδισα μέ τόν κόπο μου αύτό τό φιλί. (Φιλιούνται).

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

◆◆

Βιβλία γιά τό μπάνιο

"Ενας Νεοϋρκέζος έκδότης παρουσίασε μιά άουνήθιστη συλλογή άστυνομικών μυθιστορημάτων, που μπορούν... νά διαβάζωνται μέσα στό μπάνιο! Τό έξώφυλλό τους είνε άδιάβροχο, κι' έπιπλέουν πάνω στό νερό, σάν τά παπάκια άπό σελλουλοΐντ.

Δέν είνε όμως έντελῶς πρωτότυπη αύτή ή ίδέα. Πρώτος ό Γάλλος Βιλμεσσάν, ό ίδρυτής τού «Φίγκαρό», είχε τήν έμπνευσι νά τυπώση μιά έφημερίδα... πάνω σέ καουτσούκ γιά νά διαβάζεται πέρα στό νερό. Τήν είχε βαπτίσει «Περαίδα». Δυστυχῶς όμως ή ίδέα του δέν έπέτυχε...

ΕΛΙΑΝΑ ΝΤΕΛΥΣ

Μιά Γαλλίδα τραγουδίστρια έρωτευμένη μέ τήν 'Αθήνα

'Η 'Ελιάνα Ντελύς, ή έξαιρετική αύτή καλλιτέχνις πού φιλοξενεί έδῶ καί μερικές μέρες ή 'Αθήνα, δέν είνε μία άπλή «ντιζέζ». Χάρις στήν πνευματική της καλλιέργεια καί τόν πλούσιο συναισθηματικό της κόσμο, άποδίδει μέ τόν ίδιο παλμό καί τήν ίδια ζωντάνια τίς παθητικές ρομάντσες, τίς νοσταλγικές μελωδίες καί τά ρυθμικά παιχνίδια τῆς τζάζ.

'Εμφανίσθηκε γιά πρώτη φορά σέ ήλικία 17 έτῶν στό «Καζινό Βαριετέ» τῆς Μασσαλίας ὅπου τό κοινόν τῆς έπιφύλαξε μιά ένθουσιώδη ύποδοχή. "Εκτοτε άποτέλεσε ένα άπό τά έκλεκτότερα νούμερα τῶν προγραμμάτων όλων τῶν μεγάλων κοσμικῶν κέντρων τῆς Εύρώπης.

Σέ μιά σύντομη συνομιλία πού εί-

χαμε μαζί της ή κ. 'Ελιάνα Ντελύς μᾶς έξομολογήθηκε:

— Είνε λιγάκι δύσκολο νά βρῶ τίς κατάλληλες λέξεις γιά νά έκφράσω τόν ένθουσιασμό μου γιά τό 'Αθηναϊκό κοινόν πού μέ περιέβαλε μέ τή στοργή του καί τίς θερμές έκδηλώσεις του. Καί θεωρῶ περιττό νά σᾶς πῶ ότι είμαι έρωτευμένη μέ τήν γαλανή πόλι σας. Δυστυχῶς ὅμως άνειλημμένες ύποχρεώσεις μου μέ άναγκάζουν νά μήν παρατείνω τήν έδῶ παραμονή μου.

'Η συμπαθής καλλιτέχνις μᾶς είπε άκόμη ότι τῆς προξένησαν μεγάλη έντύπωσι τά νυκτερινά κέντρα μας πού τά βρίσκει έφάμιλλα πολλῶν Παρισινῶν.

Καί μιά τελευταία πληροφορία: 'Εκτός άπό τή γνωστή έπιτυχία τῆς Σοφίας Βέμπο «Λόντρα, Παρίσι...», συμπεριέλαβε στό ρεπερτόριό της τό «"Ελα γι' άπόψε», ένα άπό τά ώραιότερα τραγούδια τοῦ διακεκριμένου συνθέτου κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου μέ γαλλικούς στίχους πού έγραψε ό ίδιος συνθέτης. Καί οί 'Αθηναῖοι άκοῦνε γοητευμένοι καί χειροκροτοῦν μ' ένθουσιασμό τά δύο αύτά έλληνικά τραγούδια πού έκτελεῖ κάθε βράδυ ή 'Ελιάνα Ντελύς στό «Φρόλικ'ς».

"Ερρολ Φλύν ο «ΨΥΛΛΟΣ» τοῦ Χόλλυγουντ

Μιά ζωή γεμάτη σκάνδαλα

'Ο "Ερρολ Φλύν εἶνε ὁ μεγαλύτερος ταραξίας τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἦταν πάντα ἐξαιρετικά συμπαθὴς γιά τίς συναδέλφους του, 'Αλλ' ὅσο γιά τούς ἄνδρες δέν τόν εἶδαν ποτέ μέ καλό μάτι. Καί τόν ἀποκαλοῦν «ψύλλο πρώτης τάξεως». 'Από ζήλεια καί φόβο ἴσως. Γιατί ὁ διάσημος ἠθοποιός δέν εἶνε μόνο στήν ὀθόνη ὁ ὑπαοιθ. 1 δον Ζουάν, ἀλλά καί στή ζωή ἐπίσης.

'Εννοεῖται ὅτι οἱ κατακτήσεις τοῦ "Ερρολ Φλύν δέν περιοριζονται μόνο στόν κόσμο τοῦ κινηματογράφου, ἀλλ' ἐκτείνονται καί ἔξω ἀπ' αὐτόν. Εἶνε ὅμως ἱπποτικὸς πρὸς τά θύματά του. 'Αλλ' αὐτὸς ὁ ἱπποτισμός του τόν ἔνει κάμει νά εἶνε ὁ φτωχότερος ἀπό τούς ἠθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ, ἐνῶ κερδίζει τά περισσότερα.

Τά μηνιαῖα εἰσοδήματά του ἀνέρχονται σέ 14.000 περίπου δολλάρια. Αὐτὸ δέν τόν ἐμποδίζει ὅμως ν' ἀντιμετωπίζη κάθε τόσο τρομερές οἰκονομικές κρίσεις καί νά συνάπτη διάφορα θαλασσοδάνεια, πού τόν καταβασανιθώνουν. Γιατί τό μεγαλύτερο ποσόν ἀπό τά εἰσοδήματά του πηγαίνει σέ μερικές παλιές φίλες του, πού τίς συντηρεῖ ὡς πού ν' ἀποκατασταθοῦν, γιά νά μήν πάρουν τόν κακό δρόμο...

Στό Χόλλυγουντ ἔχει μεγάλη παροιμιώδης ἐπίσης ἡ συζυγική του ζωή μέ τή Λιλή Νταμιτά. 'Η ζωή αὐτή ἦταν μιά ἀδιάκοπη μάχη, πού σταμάτησε μόνον ὅταν γώρισαν.

Λίγες μέρες μετά τό γάμο τους. ἔτσωναν σ' ἕνα ἐστιατόριο τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν, ξαφνικά, ἔεσπασε ἡ θύελλα γιά μιά μηδαμινή ἀφορμή.

Σέ μιά στιγμή, οἱ δύο σύζυγοι βρέθηκαν ὄρθιοι καί ἀγριοῦσαν γιά ἐκσφενδονίζουν, ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου πιάτα, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα, ὅ,τι εὑρίσκαν μπροστά τους.

Στό τέλος, ὁ "Ερρολ Φλύν πήδησε δυό τοῖα τραπέζια καί γλύστησε ἀπό ἕνα παράθυρο στόν κῆπο τοῦ ἐστιατορίου, ἐνῶ ἡ Λιλή Νταμιτά ἔτσεγε πίσω του μ' ἕνα τραπεζομάχαιρο, ἀπειλῶντας ὅτι θά τόν σκοτώση.

Μιά ἄλλη φορά, ὁ καυγᾶς τῶν ἄρχισε μέσα στό στούντιο καί συνεγιόσθηκε στό δρόμο, ὅπου θά εἶνε ἄσγημες συνέπειες. ἄν δέν ἔμπαιναν στή μέση ἄλλοι συνάδελφοί του καί δέν ἀπομάκρυναν τόν "Ερρολ Φλύν, πού ἔσφιγγε σάν τσελλός τό λαιμό τῆς γυναίκας του.

'Ωστόσο, ἡ ζωή των συνεγίσθηκε ἀκετὸ καιρό ἀκόμη: μέ ἀτελείωτους καυγάδες καί συγκρούσεις.

'Ο "Ερρολ Φλύν, μ' ὅλο πού ἀναπούσε τή Λιλή Νταμιτά, ἐνοιωθε τόν πειρασμό νά τήν δυσαρεστῆ πάντα. Καί γιά ἕνα διάστημα σοφίστηκε ν' ἀφήση τά γένεια καί τά μαλλιά του, σάν ἀγριάνθρωπος.

Στό τέλος, τό ἀνεκδιήγητο αὐτὸ ζευγάρι γώρισε καί καθένας ἀπό τούς δύο συζύγους ἀκολούθησε δική του ζωή.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἕνα καινούργιο σκάνδαλο ἔεσπασε εἰς Βάρος τοῦ ἠθοποιοῦ.

'Ο διάσημος 'Αμερικανὸς κριτικὸς Τζίμμυ Φίντλερ, μ' ὅλο πού ἀναγνώριζε τό ταλέντο του, εἶχε καυτηριάσει τήν ἰδιωτική του ζωή καί εἶχε ἀποκαλύψει στό κοινόν μερικές δυσάρεστες πτυχές της.

'Ο "Ερρολ Φλύν ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καί, μιά μέρα πού συνάντησε τόν Φίντλερ σ' ἕνα ἐστιατόριο, ἄοπαξε ἕνα πηροῦνι καί ὥρμησε ἐναντίον του. 'Ο Φίντλερ ἔκαμε κι' αὐτὸς τό ἴδιο καί ἄρχισε τότε μιὰ πρωτότυπη μονομαχία μέ τά πηροῦνια μεταξὺ τοῦ ἠθοποιοῦ καί τοῦ κριτικοῦ.

Στό τέλος, ἐπενέβη ἡ κυρία Φίντλερ μέ τορπο ἀρκετὰ ἀποτελεσματικό. Πῆρε ἕνα τραπεζομάγαιρο καί γτύπησε μ' αὐτὸ τόν "Ερρολ Φλύν στὸ ἀριστερό αὐτί. Τό τραῦμα ἦταν ἀρκετὰ σοβαρὸ καί ἡ ούλὴ ἀπ' αὐτὸ διακρίνεται ἀκόμη.

'Ο "Ερρολ Φλύν γιά ἕνα μόνον ἄνθρωπο αἰσθάνεται σεβασμὸ καί φόβο. Καί αὐτὸς εἶνε ὁ πατέρας του, καθηγητὴς τῆς Βιολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Τασμανίας. Λατρεύει ἐπίσης τήν ἀδελφή του καί, ἐπειτα ἀπὸ κάθε πειπέτειά του, τρέγει κοντά της, σάν τὸ μικρὸ παιδὶ πού θέλει νά ἐξιλεωθῆ καί γά πάρη συγγνώμη.

'Ο πατέρας του διέψευσε τελευταία μερικούς θρύλους σγετικὰ μὲ τὴν καταγωγὴ καί τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὸ «Χρυσὸ Βιβλίο» τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ "Ερρολ Φλὺν γεννήθηκε στὴ Βόρειο 'Ιολανδία. Εἶνε ἀπόγονος τοῦ Φλέστερ Κρίστιαν, τοῦ ἀσγημοῦ τῶν στασιαστῶν τοῦ «Μπάουντυ». 'Ο πατέρας του ἦταν καθηγητὴς τῆς Βιολογίας στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Καϊμπριτζ καί κατόπιν τοῦ Μπέλφαστ. 'Εξεπαιδεύθη στὸ λύκειο τοῦ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου στὸ Παρίσι καί κατόπιν στὴν ἀνώτερη σγολὴ Σαὶν - Πὼλ στὸ Λονδίνο. Μετεῖγε τέλος στὴν ἀγγλικὴ ὁμάδα τοῦ μπὸξ κατὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1928...

'Από ὅλα αὐτά, λοιπόν, τίποτε δέν εἶνε ἀλήθεια. Ο "Ερρολ Φλὺν. ὅπως βεβαιώνει ὁ πατέρας του, γεννήθηκε στὴν Τασμανία στὶς 20 'Ιουνίου 1909, δέν σπούδασε οὔτε στὸ Λονδίνο οὔτε στὸ Παρίσι καί, ὅσο γιὰ τὸν πατέρα του, δέν πῆγε ποτὲ στὸ Καϊμπριτζ.

"Οταν ἀνεκοίνωσαν στὸν "Ερρολ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ πατέρα του, τὶς βοῆκε πολὺ φυσιγές.

—'Ο πατέρας μου μὲ βλέπει σὰν παιδί του, εἶπε. 'Αλλ' οἱ διαφημισταί μου μὲ βλέπουν σὰν ἠθοποιό. Ποτὲ δέν εἶγα τὴν ἀξίωσι νὰ συμφωνήσω ὁ πατέρας μου μὲ τοὺς διαφημιστάς μου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ο άγγελος κ' ή σκύλα

'Ο Πρόεδρος διέκοψε γιά λίγα λεπτά. "Ενα μικρό διάλειμμα γιά νά ξεμουδιάσουν δικαστές καί ένορκοι. 'Η κατηγορουμένη, ὡχρή καί συγκινημένη ἔσκυψε τό κεφάλι της, γιά ν' ἀποφύγη τά βλέμματα τοῦ κόσμου πού τήν ἐκάρφωναν, περιέργα καί τυραννικά, ἀπό παντοῦ. 'Ο δικηγόρος της τῆς ἔφερε ἕνα ποτήρι νερό.

—"Εχετε θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη, τῆς εἶπε. "Εχω τόσο πεισθῆ γιά τήν ἀθωότητά σας, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θά πείσω καί τούς ἐνόρκους.

Τῆς ἔσφιξε τό χέρι μέ συμπάθεια.

Δέν ἦταν μικρό τό ἐγκλημά της. Εἶχε σκοτώσει τόν ἄντρα της! Οἱ ἐφημερίδες εἶγαν κάνει μυθιστόρημα αὐτό τό δρᾶμα, πού εἶχε συντελεσθῆ πέντε πρὶν. Αὐτὴ ἡ τιμὴ γίνεται πάντα στίς γυναῖκες πού σκοτώνουν, ὅταν εἶνε νέες κι' ὄμορφες. "Ενα χρέος τῆς κοινωνίας πρὸς τὴν ὁμορφιὰ πού σκοτώνει.

Σιγὴ στὴν αἴθουσα. Οἱ δικαστὲς κάθονται στίς ἕδρες τους, οἱ ἐνορκοι στίς δικές τους.

—'Η πολιτικὴ ἀγωγή.

★

Προχωρεῖ λίγα βήματα ὁ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸ κενὸ πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στίς ἕδρες τῶν δικαστῶν καί τὸ ἑδώλιο τῆς κατηγορουμένης. "Ολα τά μάτια στρέφονται σ' αὐτόν. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ φυσιογνωμία γεμάτη κακία κι' μοχθηρία, ὅπως οἱ φυσιογνωμίες ὅλων τῶν δικηγόρων, ὅταν πρόκειται νὰ κατηγορήσουν. Ρίχνει ἕνα βλέμμα γύρω του καί ἀρχίζει:

—Κύριοι ἐνορκοι... Κύριοι δικασταί. Πολλές φορές κάτω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο μιᾶς ἐξαίρετικῆς ὁμορφιᾶς, κρύβεται μιὰ πωρωμένη ἐγκληματική ψυχή. Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια, μᾶς τὴ διδάσκει ἡ ἱστορία. 'Η Μεσσαλίνα, ἡ Λουκρητία Βοργία καί ὅλες οἱ γυναῖκες πού ἔγουν διαπράξει ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα, ἦταν γυναῖκες μὲ σπάνια ὁμορφιά. Αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς φύσεως, ἦταν τὸ βόλωμα πού τραβοῦσε τὰ δυστυχισμένα θύματα. Μιὰ τέτοια γυναῖκα πρόκειται νὰ δικάσετε σήμερα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα (κι' ἔβειτε μ' ἐμφαντικὴ χειρονομία τὴν κατηγορουμένη) εἶνε χίλιες φορὲς πιὸ ἐγκληματίας ἀπὸ ἄλλες. Γιατί ἔσκότωσε τὸν ἄντρα της. Καὶ ποιὸν ἄντρα, κύριοι ἐνορκοι! "Εναν ἄντρα, πού ἦταν διαλεχτὸ μέλος τῆς κοινωνίας, ὅταν αὐτὴ (καὶ ξαναδείξε τὴν κατηγορουμένη).. ἦταν μιὰ ἀσήμαντη κοπέλλα, πού ζοῦσε μέσα στὴ φτώχεια καί στὴν ἀθλιότητα!... Κι' ἀντὶ νὰ κάνη εἰκόνισμα τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν ἔπηρε μέσα ἀπὸ τὴ φτωχογειτονιά της καὶ τὴν ἔκανε κυρία τοῦ κόσμου, καὶ τῆς ἐξασφάλισε μιὰ ζωὴ πού οὔτε στὸ ὀνειρό της δέν τὴν εἶγε φαντασθῆ, τί ἔκανε; Πῶς ἐβειτε τὴν εὐγνωμοσύνη της; Μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του!

"Ενορκοι καὶ ἀκροατήριο παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνιῶδη προσοχὴ τὸ δικηγόρο τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πού ἔλεγε τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια. 'Η κατηγορουμένη εἶγε σκύψει τὸ κεφάλι, σὰν νὰ ντρεπόταν ν' ἀντικρύση τὸ πρόσωπο ἄλλου ἀνθρώπου. Καὶ ὁ δικηγόρος ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο τόνο. Δέν ὑπάρχει βαρειὰ λέξι καὶ ταπεινωτικὸς χαρακτηρισμὸς πού νὰ μήν τὸν εἶπε γιὰ τὴ γυναῖκα πού καθόταν στὸ ἑδώλιο. Τὴν εἶπε σκληρή, τὴν εἶπε ἀνθρωπόμορφο τέρας, τὴν εἶπε ἐγκληματικὴ ψυχή, χωρὶς κανένα ἀνθρώπινο αἴσθημα μέσα της, τὴν εἶπε ἀγγελόμορφο κτῆνος, τὴν εἶπε σκύλα, ἔφτασε νὰ τὴν πῆ καὶ γυναῖκα τοῦ δρόμου ἀκόμα. Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μίλησε. Τὰ μαλλιά του εἶγαν ἀναστατωθῆ, τὸ κολλάρο του εἶχε ξεκουμπωθῆ, τὰ μάτια του εἶγαν κοκκινίσει, ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαιναν ἀφροί. "Ελεγες πῶς, ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρατοῦσε περίστροφο θὰ τὴν σκότωνε ἐκεῖ μέσα στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ λείψη ἀπὸ τὴν κοινωνία ἕνα τέτοιο τέρας. Κι' ἔτσι κατέληξε:

—Κύριοι ἐνορκοι! 'Η κοινωνία σᾶς περιμένει νὰ τὴν ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὸ ἐγκληματικὸ αὐτὸ στοιχεῖο, πού δέν ἔχει καμμιὰ θέσι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους! Μὴ σᾶς ἐξαπατήση ἡ μάσκα τῆς ὁμορφιᾶς αὐτῆς τῆς γυναίκας. Γιατὶ ἂν πέσετε καὶ σεῖς θῦμα της καὶ τὴν ἀφήσετε ἐλεύθερη, ἀκέρθητε τὸ ἄλλοι μποροῦν νὰ πληρώσουν

ΟΙ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΙ ΤΑ ΜΠΕΡΔΕΨΑΝΕ

—Γιὰ μετρῆστε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὰ παιδιά σας... Σᾶς ξαναλέω πὼς δέν εἶνε δικό μας!

μὲ τὴ ζωή τους τὸ λάθος σας... Τὰ τέρατα δὲν ἔχουν θέσι στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία...

Ἡ κατηγορουμένη ἦταν ἕνα πλάσμα ἐξουθενωμένο. Ὁ δικηγόρος της τῆς ἔπιασε πάλι τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας!

— Μὰ τί τοῦ ἔκανα; ψιθύρισε ἐκείνη γιὰ τὸ δικηγόρο... Ἀξιζα ὅλ' αὐτὰ ποὺ εἶπε;

★

— Ἡ ὑπεράσπισις!

Σηκώθηκε νὰ μιλήσῃ ὁ δικηγόρος της. Ἦταν ἕνας ἄντρας νέος, μ' εὐγενικὸ πρόσωπο, μὲ γαλανὰ μάτια γεμάτα ἐξυπνάδα καὶ καλωσύνη. Εἶχε κάτι τὸ ρωμαντικὸ ἡ φυσιογνωμία του. Θὰ μποροῦσες νὰ τὸν πάρῃς καὶ γιὰ ποιητή. Μ' ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν ὑπόθεσι ποὺ ὑπερασπίζε, ἀρχισε νὰ μιλᾶῃ. Καὶ ἡ φωνή του, γλυκειὰ καὶ βαρειά, ἀντηχοῦσε σὰν μουσική στὴ σκυθρωπὴ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

— Κύριοι δικασταί, κύριοι ἔνορκοι... Οἱ πάντοτε σοφοὶ ἀρχαῖοι ἔλεγαν: Ὅπως εἶνε ἡ μορφή, εἶνε καὶ ἡ ψυχή. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς γυναίκας, κρύβεται μιὰ ψυχὴ ἀκόμα πιὸ ἀγγελική... Κι ἂν θελήσωμε μὲ εἰλικρίνεια νὰ ἐξετάσωμε ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ θῦμα τοῦ δράματος ποὺ δικάζεται σήμερα, θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὸ θῦμα εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα... Ναί. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ σύζυγος ποὺ σκοτώθηκε ἦταν ἐπίλεκτο μέλος τῆς κοινωνίας, ὅπως εἶπε ὁ κύριος συνάδελφος. Καὶ αὐτὴ ἡ γυναίκα, μιὰ φτωχὴ κοπέλλα ποὺ ἐργαζόταν γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὸ σπίτι της. Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε τὴν κοινωνική του θέσι, αὐτὴ τοῦ ἔδωσε τὴν ὁμορφιά της. Καὶ δὲν ξέρω ποιός ἀπὸ τοὺς δύο ἔδινε τὰ περισσότερα. Ἀφοσιώθηκε σ' αὐτὸ τὸν ἄντρα, μὲ ὅλη τὴν ἀγνὴ ψυχή της. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄντρας ἦταν ἀνάξιος γιὰ μιὰ τέτοια ἀφοσίωσι. Ἡ ζωὴ ποὺ τῆς ἔκανε ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Οἱ μάρτυρες τὸ ἀπέδειξαν. Εἶχε φίλες, μεθοῦσε, τῆς φερνόταν βάναυσα. Συχνὰ τὴν ἔδερνε. Καὶ τὴ βραδυὰ ποὺ ἔγινε τὸ δρᾶμα, μεθυσμένος ἐγύρισε στὸ σπίτι του. Τὴν ἔβρισε, τὴν ἐχτύπησε...

Εἶπε πὼς ἔγινε ὁ φόνος. Στὴν ἀπελπισία της ἐκείνη ἄρπαξε τὸ περίστροφο ἀπὸ τὸ κομοδίνο γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐκεῖνος πῆγε νὰ τῆς τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ περίστροφο ἐκπυροσκρότησε καὶ ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὴν καρδιά... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὴ διαδικασία. Καὶ ὁ δικηγόρος συνέκλεισε μὲ τὴ συμπαθητικὴ του φωνὴ. Μὲ τὰ πιὸ ὁμορφα χρώματα, ἔφτιαξε τὸ ψυχικὸ πορτραῖτο τῆς κατηγορουμένης. Ἕνας ἄγγελος γεμάτος εὐγένεια καὶ καλωσύνη. Ὑποδειγματικὴ σύζυγος. Θῦμα ἑνὸς βαρβάρου συζύγου. Μιὰ γυναῖκα μὲ λεπτὰ αἰσθήματα, ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχὴς γιὰ κάθε ἄντρα νὰ τὴν εἶχε κοντά του.

Εἶχε τέτοια ἔξαρσι καθὼς μιλοῦσε, ποὺ συγκίνησε ὅλο τὸ ἀκροατήριο. Οἱ αὐστηρὲς μορφὲς τῶν δικαστῶν μαλάκωσαν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπαίξε νευρικὰ τὸ μολύβι του, ὁ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς δάγκωνε τὰ χείλη του, οἱ ἔνορκοι εἶχαν σκύψει, μερικὰ μαντηλάκια βγῆκαν στὸ ἀκροατήριο. Καὶ ἡ κατηγορουμένη ἐκλαιγε κι' ἐκείνη...

Καὶ ὁ συνήγορος κατάλληξε ἔτσι:

— Κύριοι ἔνορκοι! Πρὶν ἀποφασίσητε γιὰ τὴ βάλετε τὴν ἐτυμηγορία σας, κυττάξτε αὐτὴ τὴν ἀγγελικὴ μορφή. Ἐκεῖνε τὴν ὑποστὰ στὰ μάτια σας, ὅταν θὰ μείνετε μόνοι... Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ ἀπόφασί σας θὰ εἶνε ἐκείνη ποὺ περιμένει ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη καὶ ἡ κοινωνία...

Οἱ ἔνορκοι τὴν ἀθώωσαν...

Τὸ ἀκροατήριο ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα, στὸ πρόσωπο τῆς κατηγορουμένης ἄνθισε ἕνα θλιμένο χαμόγελο, ὁ δικηγόρος της δεχόταν συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους...

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθούς του χτύπησε τὴν πόρτα καὶ εἶπε μὲ ἀνήσυχο ὕφος:

— Εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀθωώθηκε προχθές!...

Ὁ δικηγόρος σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Ἂς περάσῃ.

Ἐκείνη πέρασε ἡ πόρτα ἔκλεισε. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο οἱ βοηθοὶ καὶ ἡ δακτυλογράφος κουβέντιαζαν γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι:

— Δὲν θάθελα νάμαι στὴ θέσι του. Τὴν κουρέλιασε τὴν καημοῖραι! Μὲ τί μοῦτρα θὰ τὴ δῇ!

— Τί νὰ τὸν θέλῃ ἄρα γε;

— Δὲν θὲς νάχῃ ἔρθει μὲ κανένα περίστροφο;

— Τὸ γελᾶς δηλαδή; Ξέρεις τί εἶνε νὰ πῇς μιὰ γυναίκα ἐγκληματικὴ φύσι, Μεσσαλίνα, φεῖδι, σκύλα ἀνθρωπόμορφο τέρας καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο;

Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε ἀρχισαν ν' ἀνησυχοῦν.

— Θὰ κάνω μιὰ ἀδιακρισία, εἶπε ἕνας.

Κι' ἔσκυψε στὴν κλειδαρότρυπα. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Τί γίνεται; ρώτησαν ὅλοι.

— Φιλιῶνται!...

Ἔσκυψαν μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι καὶ σταυροκοπήθηκαν ὅλοι... Ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ δικηγόρος μὲ τὸ προχθεσινό του θῦμα.

— Ἀναβάλλονται ὅλα τὰ ραντεβοῦ μου, εἶπε. Θὰ πάω κάπου μὲ τὴν κυρία...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀγγελόμορφο τέρας μετάφερε τὰ πράγματά του στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου ποὺ ζοῦσε μόνος του... Λένε πὼς τὴν εἶχε ἀγαπήσει, κι' ὁ δικός της δικηγόρος τὸ εὐνόειε καὶ καλωσύνη. Ἀλλὰ λένε πὼς ἐκείνη εἶνε πολὺ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄλλο, ποὺ τὴν εἶπε τέρας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ.— Μερικοὶ ἀναγνῶστες ποὺ διαβάζουν αὐτὴ τὴ στήλη, μοῦ κάνουν τὴν εὐχαρίστησι νὰ μοῦ γράψουν γιὰ νὰ μοῦ ζητήσουν διάφορες πληροφορίες ἢ γνῶμες. Καὶ θέλουν οἱ περισσότεροι νὰ τοὺς δώσω ἀπάντησι ἐδῶ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ στήλη δὲν εἶνε στήλη ἀλληλογραφίας. Ἂς γράφουν, λοιπόν, τὴ διεύθυνσί τους.

●●

ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΟΥΣ

Σὲ ὡρισμένες φυλὲς Ἰνδῶν, ποὺ ζοῦν στὴν περιοχὴ τῆς Βενγάλης, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δράστου ἑνὸς ἐγκλήματος γίνεται μ' ἕναν τρόπο πολὺ περίεργο. Ὁ δικαστὴς συγκεντρώνει γύρω του τοὺς ὑποπτευόμενους δράστας καὶ τοὺς ὑποχρεώνει νὰ μασήσουν καὶ νὰ πετάσουν σὲ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα μιὰ μικρὴ ποσότητα ἄβραστου ρυζιοῦ. Κατόπιν ἀποθέτουν αὐτοὺς τοὺς πολτοὺς πάνω σ' ἕνα φύλλο μπανάνας καὶ ὁ δικαστὴς βγάζει ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Ὁ ἔνοχος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πολτοποιήσῃ τὸ ρύζι του!

Θὰ νομίσετε ἴσως ὅτι αὐτὴ ἡ κρίσις εἶνε αὐθαίρετη. Κάθε ἄλλο. Ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπιστημονικὰ ὅτι ὁ φόβος σταματάει τὴν ἔκκρισι τῶν σιελογόνων ἀδένων, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὸ καλὸ μάσημα καὶ τὸν πολτοποίησι τῆς τροφῆς μέσα στὸ στόμα. Ὁ ἔνοχος, ποὺ τρέμει μήπως ἀνακαλυφθῆ ἀφήνει λοιπὸν ἀμάσητο τὸ ρύζι του, καὶ ἔτσι προδίδεται μόνος του.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 96

Ὁριζοντίως

1) Ὁ μεγαλύτερος βιομήχανος τῆς Γερμανίας.— Μέρος τοῦ προσώπου μας.— Γύρω ἀπ' αὐτὴν τοποθετοῦμε τὴ ζωή μας (καθαρ.).

2) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).

3) Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε γεύματος.— Τὸ ρῆμα αὐτὰ ἀφορᾶ τοὺς ἐν διαστάσει συζύγους.

4) Τὸ σηκότι στὴν καθαρεύουσα.— Ἀνώτατος ἄρχων.

5) Ἔλκω.— Ξενικὴ λέξις ποὺ σημαίνει εὐθυμία, πνεῦμα.— Τὸ κούρεμα τῶν προβάτων.

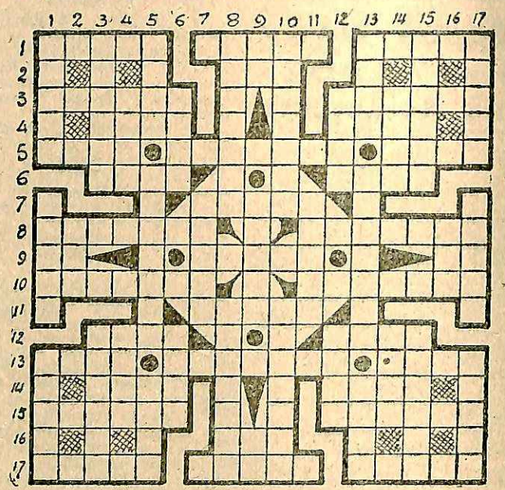

6) Ὁμορφαίνουν τὴ ζωή μας μὲ τὰ χρώματα καὶ τὰ ἀρώματά τους.— Ἀρχαῖος θεὸς ποὺ εἶχε πολλὴ δουλειὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

7) Χρηματοκιβώτιο, ταμεῖο.

8) Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀθήνας μας.— Γίνονται πολλὰ κάθε χρόνο στὴν Τῆνο.

9) Νότα μουσικῆς.— Προσαρμόζεται πάνω σ' ἕνα τουφέκι.— Δηλώνει συγκατάβασι.

10) Τὸ ὄνομα τῆς πρωτοπλάστου γυναίκας στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία.— Εἶνε μιὰ κρᾶς ἡλικίας (αἰτιατ. πληθ.).

11) Προσβάλλεται κανεὶς ἀπ' αὐτὴν μιὰ φορὰ στὴ ζωή του.

12) Τὸ παθαίνει ἕνας ἠθοποιὸς κι' ἕνας ρήτωρ στὶς ἀρχὲς τῆς σταδιοδρομίας του.— Νῆσοι τῆς Μαλαισίας.

13) Διατάξεις συμφωνίας.— Ἕλλην πρωταθλητής.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

14) Γυναικεῖο ὄνομα.— Χωρίζουν τὶς πόλεις σὲ τετράγωνα.

15) Λουλοῦδι ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα.— Ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ φάγῃ.

16) Ὁμαλό.

17) Ἐκφοσιμοποίησε τὸ πιὸ πρωτότυπο θαλάσσιο μεταφορικὸ μέσον.— Ἐμφανίζονται γιὰ πρώτη φορὰ (οὐδετ.).— Τέτοια νομίζει πὼς εἶνε κάθε γυναίκα.

Καθέτως

1) Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.— Παγκυρικὴ ἢ θρησκευτικὴ συνοδεία ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους.— Ἀνταλλάσσονται μεταξὺ ἐρωτευμένων.

2) Ἀριθμητικὸ (θηλ.).

3) Ἐνοχλητικά, δυσάρεστα.— Γραφικὴ ἐξοχικὴ τοποθεσία.

4) Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του.— Ἀκρωτήριο, καὶ φρούριο στὴν Κορινθιακό.

5) Οἰνοπνευματώδη.— Περίφημη αὐτοκράτειρα.— Μέλος τοῦ σώματός μας.

6) Εἶνε πάντα δύσκολη.— Κάτοικος ἑλληνικῆς μεγαλονήσου.

7) Γαλλικὴ πόλις ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴν Ἀγγλία ἀπὸ κάθε ἄλλην.

8) Παιγνίδι συνανασταφῶν ποὺ δὲν ἀπαιτεῖ παιγνιόχαρτα — Φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐπιθυμία.

9) Ἄρθρο.— Σύμφωνον.— Νότα μουσικῆς.

10) Ἱκανὸς γιὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.— Βασικόν, θεμελιῶδες.

11) Θεὰ τῶν ἀρχαίων.

12) Συμβαδίζει μὲ τὴν εὐτυχία.— Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.

13) Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. — Τὰ τοῦ ἀέρος εἶνε ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία μας.— Ἀνακοινῶ ἐπισήμως.

14) Κουρέλια.— Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς.

15) Τὸ ὄνομά του προφέρεται συνήθως μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλης.— Ἀναγκαστικὴ ἢ θελματικὴ ἀποχὴ ἀπὸ κάθε τροφή.

16) Σύμφωνον.

17) Ἀρκεῖ νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά.— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Θιβέτ.— Ἔρχεται ποιοτικῶς μετὰ τὸ γιοματάρι.

Λ. ΔΕΠ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 95ου

Ὁριζοντίως

1) ΑΠΟΡΗΤΟΙ — ΑΝΑΡΧΙΑ. 2) ΕΛΟΣ. 3) ΠΑΝΣΙΟΝ — ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ. 4) ΟΙ — ΣΥ. 5) ΓΥΠΕΣ — ΜΥΡΙΑ — ΟΧΡΟΝ. 6) ΝΙΚΩ — ΑΟΥΤ. 7) ΣΑΣΩΝ — ΜΑΝΤΑΡΩ — ΣΤΙ. 8) ΠΕΡΑ — ΕΚ. 9) ΑΙΜΑΤΑ — ΔΑΠΑΝΗ. 10) ΑΧΑΔΟΡΑ. 11) ΡΑΣ — ΣΠΙΘΑΜΗ — ΑΦΙΝΩ. 12) ΑΔΕΝ — ΓΑΔΑ. 13) ΣΙΝΗΣ — ΤΡΟΙΑ — ΠΟΥΡΕ. 14) ΔΑ — ΜΑ. 15) ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ — ΡΟΔΙΝΟΝ. 16) ΚΟΡΟ. 17) ΝΥΣΤΑΖΩ — ΑΘΗΣΣΥΝΙΑ.

Καθέτως

1) ΑΡΠΑΓΕΣ — ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ. 2) ΧΑΔΙ. 3) ΟΙΝΟΠΟΣΙΑ — ΞΕΝΑΓΟΣ. 4) ΙΔ — ΝΗ. 5) ΘΕΙΟΣ — ΝΟΜΟΣ — ΣΚΑΛΑ. 6) ΗΛΟΙ — ΑΡΠΑ. 7) ΤΟΝ — ΜΙΜΗΤΑΙ — ΤΡΕΠΩ. 8) ΟΣ — ΣΥΚΑ. 9) ΜΥΡΩΝΩ — ΠΑΓΟΔΑ. 10) ΜΑΙΑ — ΚΒ. 11) ΑΙΤΙΑ — ΑΠΑΤΗΛΑ — ΡΟΗ. 12) ΚΡΕΠ — ΜΟΡΣ. 13) ΑΘΕΤΩ — ΩΡΑΙΑ — ΠΑΔΟΣ. 14) ΧΑ — ΑΝ. 15) ΧΟΝΔΡΟΣ — ΗΜΙΓΥΜΝΟΝ. 16) ΟΥΤΕ. 17) ΑΡΧΟΝΤΙΚΑ — ΩΚΕΑΝΙΑ.

Οἱ οὐσίες ποὺ ρυθμίζουν τὸ αἷμα.

ΤΙ ΕΙΝΕ ἐκεῖνο ποὺ διατηρεῖ συνήθως σ' ἕνα σταθερὸ σημεῖο τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, ἢ τὴν ἀνεβοκατεβάζει σὲ ὡρισμένες περιστάσεις;

Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ πρόσφατες ἐργασίες τοῦ καθηγητοῦ Ἐφραὶμ Σόρ, τοῦ Ἰατρικοῦ Κολλεγίου τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάρχει μέσα στὸ σῶμα ἕνας μηχανισμὸς ἐλέγχου τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, ποὺ ρυθμίζεται ἀπὸ ὡρισμένες χημικὲς οὐσίες. Οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶνε δύο κι' ἔχουν ἀντίθετη ἐνέργεια ἡ μιὰ ἀπ'τὴν ἄλλη. Ἡ πρώτη ὀνομάζει αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, ἐπιταχύνει τὴν κυκλοφορία του καὶ τὸ στέλνει στὴν καρδιά, στὸ μυαλὸ καὶ στὰ ἄλλα ζωτικὰ ὄργανα. Ἀπεναντίας, ἡ δεύτερη κατεβάζει τὴν πίεσι κι' ἀπομακρύνει τὸ αἷμα ἀπ' τὰ ὄργανα αὐτά.

Εἶχε ἤδη παρατηρηθῆ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ τραυματισμὸ — εἴτε συμβῇ αἱμορραγία εἴτε ὄχι — ἐκδηλώνεται ἕνα «σόκ», ἕνας γενικὸς ὀνομάζει κλονισμὸς τοῦ ὀργανισμοῦ, σὲ δύο φάσεις. Στὴν ἀρχὴ αὐξάνουν οἱ ρυθμικὲς συστολὲς τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῶν φλεβῶν, ἀνεβαίνει ἡ πίεσις τοῦ αἵματος καὶ γίνεται γρηγορώτερη. ἡ κυκλοφορία του στὴν καρδιά, στὸν ἐγκέφαλο, κλπ. Ἂν ὅμως δὲν ἐφαρμοσθῆ ἡ ἀπαιτουμένη θεραπεία — μετάγγισις αἵματος συνήθως — ἐπακολουθεῖ ἡ δεύτερη φάσις τοῦ «σόκ». Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα παύουν νὰ πάλλωνται, ἀδειάζουν, πέφτει ἡ πίεσις τοῦ αἵματος, ὁ τραυματίας χάνει τὶς δυνάμεις του καὶ τὶς αἰσθήσεις του. Ὅταν ἐκδηλωθοῦν αὐτὰ τὰ συμπτώματα, δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα ν' ἀποκατασταθῆ ἡ κανονικὴ κυκλοφορία, ἀκόμη καὶ μ' ἐπανειλημμένες μεταγγίσεις αἵματος.

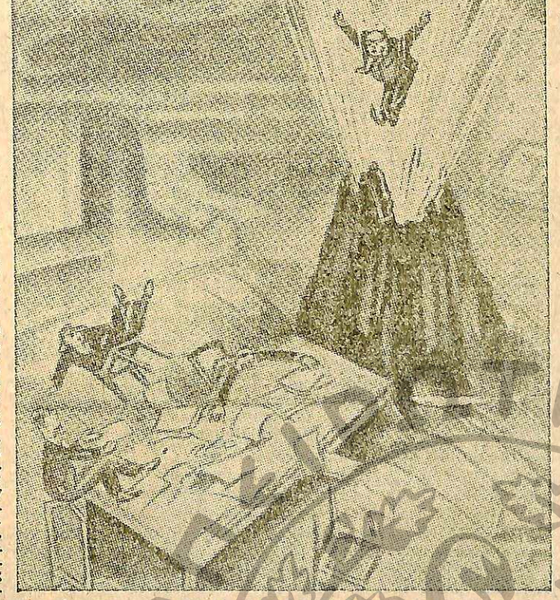

Οἱ συγκινήσεις, ἡ ἀγωνία καὶ αἱ ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ ἐπιδροῦν στοὺς νεφροὺς, προκαλοῦν ἔκκρισι VEM καὶ αὐξάνουν τὴν πίεσι.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Σόρ, οἱ δύο αὐτὲς φάσεις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδράσεως τῶν δυὸ χημικῶν οὐσιῶν ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Ἡ ἐλάττωσις τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ὀξυγόνου ποὺ φθάνουν στοὺς νεφροὺς, ἀποτέλεσμα τοῦ τραυματισμοῦ, προκαλεῖ τὴν παραγωγὴ τῆς μιᾶς οὐσίας. Ὁ καθηγητὴς ὠνόμασε τὴν οὐσία αὐτὴ VEM, ἀπ' τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῶν λέξεων «ἀγγειο - διενερτικὸν ὑλικόν)» στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ VEM ἀνακατεύεται μὲ τὸ αἷμα καὶ προκαλεῖ ζωηρότερη ἔκκρισι (ἐπινεφριδίνης), τῆς ὁρμόνης δηλαδὴ ποὺ παράγουν οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες.

Τέλος, ἡ ἐπινεφριδίνη αὐξάνει τὶς συστολὲς τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῶν βαλβίδων ποὺ συνδέουν τὶς ἀρτηρίες μὲ τὰ μικρότερα αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ VEM αὐξάνει ἐμμέσως τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Ὅσο ἐξακολουθεῖ ὅμως ἡ ἔλλειψις ὀξυγόνου στοὺς νεφροὺς, δημιουργεῖται ἕνα εἶδος «ἀσφυξίας» καὶ παύει ἡ παραγωγὴ τῆς VEM. Συχρόνως τὸ σηκότι, ποὺ ὑποφέρει κι' αὐτὸ ἀπὸ ἔλλειψι αἵματος καὶ ὀξυγόνου, ἀρχίζει νὰ παράγῃ τὴ δεύτερη οὐσία VDM — ("ἀγγειο - κατευναστικὸν ὑλικόν)" — ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀθεράπευτη πτῶσι τῆς πιέσεως, τὸ στασμάτημα τῆς κυκλοφορίας καὶ τὸ θάνατο.

Πρὶν ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Σόρ, εἶχαν ἀνακαλύψει ἤδη καὶ μελετήσει τὴ VEM ἄλλοι ἐπιστήμονες ποὺ τῆς εἶχαν δώσει διάφορες ὀνομασίες: ἀγγειοτονίνη, ὑπερτασίνη, κλπ. Ἡ οὐσία ὅμως VDM ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τώρα ἀπ' τὸ δόκτορα Σόρ.

Στὴν κανονικὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, οἱ νεφροὶ καὶ τὸ σηκότι παράγουν τὶς ἀντίστοιχες δυὸ οὐσίες, σὲ μικρὲς ποσότητες, ποὺ ἀλληλοεξουδετερώνονται καὶ φέρνουν τὴν ἰσορροπία τῆς πιέσεως σ' ἕνα μέτριο σημεῖο.

Ὡρισμένες ὅμως ψυχικὲς καταστάσεις, ἰδίως δὲ οἱ συγκρατημένες συγκινήσεις, τὸ μῖσος κι' ὁ θυμὸς ποὺ δὲν ἐκδηλώνονται

"Ἡ κανονικὴ μυϊκὴ ἄσκησις τοῦ σώματος, μὲ τὴ γυμναστικὴ ἢ μὲ τὰ σπόρ, εἶνε ὠφέλιμη σὲ περίπτωσι μεγάλης πιέσεως τοῦ αἵματος.

κλονίζουν τὰ νεῦρα, τὰ ὁποῖα ἐπιδροῦν κατόπιν στοὺς νεφρούς. Ἔτσι αὐξάνει ἡ παραγωγὴ τῆς VEM, ἀνατρέπεται ἡ ἰσορροπία τῶν δυὸ χημικῶν οὐσιῶν κι' ἀνεβαίνει ἡ πίεσις.

Ἀπεναντίας, ἄλλες καταστάσεις τοῦ ὀργανισμοῦ προκαλοῦν αὐξησι τῆς παραγωγῆς τῆς VDM ἀπ' τὸ σηκότι καὶ συνεπῶς ὑποτασι.

Ὁ καθηγητὴς Σὸρ ἀνακάλυψε ἐπίσης ὅτι ἡ VDM παράγεται κι' ἀπ' τοὺς μῦς τῶν χεριῶν τῶν ποδιῶν καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος. Ἀπ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ὅτι ἡ κανονικὴ μυϊκὴ ἄσκησις τοῦ σώματος, μὲ τὴ γυμναστικὴ ἢ μὲ τὰ σπόρ, εἶνε ὠφέλιμη σὲ περίπτωσι μεγάλης πιέσεως τοῦ αἵματος. Ἐξ ἄλλου, ὅσοι ἔχουν ὑποτασι, αἰσθάνονται νὰ ἀνάγκη νὰ κοιμοῦνται πολὺ καὶ νὰ μὴν ὑποβάλλωνται σὲ μυϊκὲς προσπάθειες, ποὺ θὰ ἐλάττωναν ἀκόμη περισσότερο τὴν πίεσί τους.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ κούρασις ὠφείλεται ἐν μέρει στὴν παραγωγὴ τῆς VDM. Εἶνε δηλαδὴ μιὰ προειδοποίησις τοῦ ὀργανισμοῦ μας ὅτι αὐξήθηκε πολὺ ἡ ποσότης τῆς VDM κι' ὅτι ἐλαττώθηκε ἡ πίεσις περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικό. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γυμναζόμενοι μῦς παράγουν λιγώτερη VDM ἀπ' τοὺς ἀγύμναστους, γι' αὐτὸ κουράζονται πιὸ δύσκολα.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν λείπουν ἀπ' τὴ δίαιτά μας τροφὲς μὲ λευκώματα — κρέας, τυρί, ψάρι, αὐγά — ἡ βιταμίνες Β καὶ C, τὸ σηκότι καὶ οἱ μῦς παράγουν περισσότερη VDM, καὶ τότε πέφτει πολὺ ἡ πίεσις μας καὶ κουραζόμαστε μὲ τὸ παραμικρό.

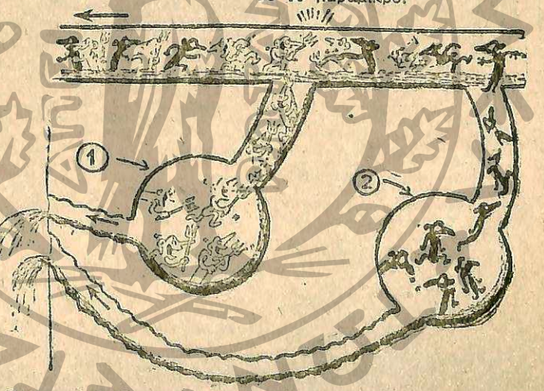

Οἱ νεφροὶ παράγουν τὴν οὐσία ποὺ αὐξάνει τὴν πίεσι (1) καὶ τὸ σηκότι ἐκείνην ποὺ τὴν ἐλαττώνει (2). Οἱ δυὸ οὐσίες ἀλληλοεξουδετερώνονται καὶ ἰσορροποῦν μέσα στὸ αἷμα.

Κυνηγῶντας ἀρκοῦδες

Τραγικὸ διήγημα

—Καιρὸς νὰ σταματήσετε! συμβούλεψα τὸ φίλο μου. Ἔχετε ἀδειάσει δυὸ μποτίλιες σαμπάνια.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ μ' εὐχαριστήσε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ὁ ὡραῖος αὐτὸς Ρῶσσος κόμης, μὲ τὰ γκρίζα μάτια καὶ τοὺς τετράγωνους ὦμους, ἦταν ἕνας τύπος ὀνειροπόλος καὶ λιγομίλητος. Ἀκόμη καὶ στὴν πατρίδα του, πρὶν ἀπ' τὴν Ἐπανάστασι, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν ἐξόριστο, ὅπως ὅλοι οἱ ὀνειροπόλοι, ποὺ ἀνήκουν σ' ἕναν ἄλλο κόσμο.

Ἀπὸ μιὰ ὥρα τώρα, δὲν εἴχαμε ἀνταλλάξει περισσότερες ἀπὸ δέκα λέξεις. Ἀκούγαμε τὶς «μπαλαλάϊκες» τοῦ νυκτερινοῦ μπὰρ νὰ παίζουν τὶς πρωτόγονες μελῳδίες τῆς στέππας. Βλέπαμε τοὺς ἄντρες ποὺ χορευαν ἀκροβατικά, βγάζοντας δυνατὲς φωνὲς καὶ χτυπῶντας τὶς μπότες τους...

Ἔπειτα παρουσιάσθηκαν δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἦταν μελαχροινὴ καὶ πολὺ βαμμένη, ἡ ἄλλη ξανθεια μὲ δέρμα σὰν φιλντισένιο. Ἡ δεύτερη τράβηξε ὅλα τὰ βλέμματα, μόλις ἄρχισε νὰ χορεύῃ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ψυχρό, ἀλλὰ τὰ μάτια της πετοῦσαν φωτιές.

—Εἶνε γνήσιες ἐξόριστες ἀριστοκράτισσες; ρώτησα τὸν κόμητα.

—Ναί... γνήσιες ὅπως καὶ τὰ κοσμήματά τους, ἀπάντησε.

Ὅταν τελείωσε τὸ χορό της, ἡ ξανθειὰ πέρασε καὶ ἀνεπαίσθητα δίπλα στὸ τραπέζι μας, σκύβοντας λίγο πρὸς τὸν συντροφό μου καὶ κυττάζοντάς τον μὲ μάτια μισόκλειστα. Μὰ ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ καὶ νὰ ἀνειραπολῇ, χωρὶς νὰ τῆς δίνῃ προσοχή. Ξαφνικά, σὰν νὰ μὴν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ, τινάχτηκε, παραμέρισε τὸ κολλάρο του κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ φανῇ ὁ σβέρκος του.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, "Ελενα! φώναξε. Κυττάχτε δῶ!

Ἡ γυναίκα ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Ἡ συντροφισσά της τὴν ἀκολούθησε, ἀφοῦ μᾶς ἔριξε μιὰ θυμωμένη ματιά. Κύτταξα ἐρωτηματικὰ τὸν κόμητα. Κι' ἐκεῖνος κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ. Ἄφισε λοιπὸν τοὺς ρεμβασμούς του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται:

—Ναί, εἶνε μιὰ πριγκήπισσα... Τὰ χτήματά μας γειτόνευαν, στὴν Οὐκρανία. Αὐτὴ ἔμενε σ' ἕνα πύργο τῆς ἐποχῆς τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, μ' ἕνα περίφημο πάρκο... Ἐδῶ καὶ τότε γι' αὐτὴν γιορτὲς ἀληθινὰ παραμυθένιες, μὲ ἀφάνταστη πολυτέλεια. Διάφορα κυνήγια γιὰ χάρι της μεγάλα κυνήγια τῆς ἀρκούδας, ποὺ ἦταν τὸ πάθος της. Τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ποθοῦσα μὲ μανία! Αὐτὴ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὲ φλογίζῃ πιὸ πολὺ κι' ὕστερα νὰ μοῦ ξεφεύγῃ. Μὲ εἶχε ξετρελλάνει μὲ τὴ συμπεριφορά της... Δὲν τόκανε ὡστόσο ἀπὸ πίστι πρὸς τὸν ἄντρα της, ἕνα βάρβαρο ἀξιωματικό, ποὺ σκοτώθηκε ἀργότερα στὸν πόλεμο καὶ ποὺ τὴν ἔβερνε σὰν μουζίκος. Ἀπὸ τότε ἀκόμη τὴν τριγύριζε ἡ Τάνια αὐτὴ ἡ ὑπόπτη μελαχροινή, καὶ τὴν εἶχε διαφθείρει στὴν ψυχή...

»Τὸ κυνήγι τῆς ἀρκούδας... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ τὸ σπόρ! Στὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, οἱ μεγαλόσωμες ἀρκοῦδες σκάβουν ἕνα λάκκο, τὸν στρώνουν μὲ φύλλα, τὸν σκεπάζουν μὲ κλαριὰ καὶ χώνονται ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ περάσουν ναρκωμένες τὸ χειμῶνα. Τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ κυνηγοῦ τὶς ἀνακαλύπτει ἀπ' τὴν ἀνοιγνιὰ τους, ποὺ ἀνεβαίνει σὰν ἐλαφρὸ συννεφάκι στὴν παγωμένη ἀτμόσφαιρα πάνω ἀπ' τὴν ἀσπρη χιονισμένη ἔκταση. Ἔτσι λοιπόν, οἱ ἄνθρωποί μου βρῆκαν κάποτε μιὰ τέτοια φωλιὰ ἀρκούδας. Πῆγα ὁ ἴδιος ν' ἀναγγείλω τὴν εἴδησι στὴν Ἔλενα, στὸν πύργο της. Ἐκείνη προσοποιήθηκε τὴν ἀδιάφορη, ἀλλὰ τὰ μάτια της πέταξαν φωτιές.

»Δὲν θὰ ξέρετε ἴσως πῶς γινόταν τὸ κυνήγι τῆς ἀρκούδας. μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς φωλιᾶς της... Μὲ τὰ πιστόλια καὶ τὰ μαχαίρια στὴ ζώνη καὶ τὴν καραμπίνα στὸν ὦμο, οἱ κυνηγοὶ σχημάτιζαν ἕνα μεγάλο κύκλο γύρω ἀπ' τὸ σκεπασμένο ἀκόμη λάκκο. Οἱ χωρικοὶ τῆς περιφερείας ἀοπλοι, αὐτοί, μαζευόντουσαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα. Οἱ κυνηγοὶ παραμέριζαν μὲ φτυάρια καὶ δίχαλες τὸ χιόνι καὶ τὰ πλαδιά. Μιὰ μυρωδιὰ θηρίου τοὺς χτυποῦσε ἀμέσως στὴ μύτη. Ὁ κρῦος ἀέρας καὶ τὸ φῶς ἔκαναν νὰ ζυπνήσῃ λίγο - λίγο ἡ ἀρκοῦδα, ποὺ κοιμόταν μὲ τὸ ἕνα πόδι μέσα στὸ στόμα της. Σηκωνόταν τότε, μουγκρίζοντας μὲ μανία, κι' ἔβγαινε ἀπ' τὸ λάκκο της. Ὁ κύκλος τῶν κυνηγῶν τῆς ἔκλεινε ἀπὸ παντοῦ τὸ δρόμο... Ἄλλωστε, τὸ ζῶο δὲν σκεπτόταν νὰ φύγῃ. Χυμοῦσε πάνω στοὺς κυνηγούς, γιὰ νὰ τοὺς ξεσχίσῃ...

»Αὐτὰ ἔγιναν καὶ στὸ κυνῆγι γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα. Τὸ ζῶο ποὺ εἶχαν ξετρυπώσει οἱ ἄνθρωποί μου, ἦταν πελώριο. Ἡ χοντρὴ γούνα του τόκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ ὀγκώδες. Ξεφυσῶντας μανιασμένα καὶ δείχνοντας τὰ δόντια του, προχώρησε πρὸς τὸν ἀρχικυνηγό μου, τὸ ἀφεντόρ, ἕναν ἄντρα γερό, σωστὸ Ἡρακλῆ, ἕνα ἱκανὸ καὶ δυνατὸ κτῆνος, συνηθισμένο σ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους.

»Ὅλοι οἱ θεατὲς ἀνατρίχιασαν. Θᾶταν μιὰ ὡραία μονομαχία, σῶμα μὲ σῶμα! Ὁ ἀφεντόρ ἤξερε νὰ παλεύῃ καὶ νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μαχαῖρι του καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον...

»Ἡ Ἔλενα στεκόταν κοντά μου. Παρακολουθοῦσα στὰ μάτια της τοὺς ἠδονικοὺς παλμούς της...

»Ξαφνικά, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ξερὴ καὶ λαχανιασμένη:

»—Ἔσεῖς, Μίσια!...

—Ἐγώ;

»—Ναί, πᾶρτε σεῖς τὴ θέσι τοῦ ἀφεντόρ!

Ἦταν μιὰ τρέλλα. Δὲν ἤμουν προετοιμασμένος, οὔτε ὡπλισμένος γιὰ μιὰ τέτοια πάλη. Θἄβρισκα θάνατο φρικτό!... Αὐτὰ ὅμως τὰ σκέφθηκα ἀργότερα μόνον. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποθοῦσα μόνο νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ἔλενα!

»—Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσθε!... πρόσθεσε ἡ κόμησσα σιγά, κυττάζοντάς με μὲ τὰ μάτια της φλογισμένα ἀπ' τὸν πόθο. Μ' ἀκούτε;... Ἂν σκοτῶστε σεῖς τὴν ἀρκοῦδα, ἔπειτα, πάνω στὸ τομάρι της... θὰ σᾶς χαρίσω τὸν ἔρωτά μου!

»Ὥρμησα ἀμέσως, σὰν μεθυσμένος, φωνάζοντας στὸ ἀφεντόρ ν' ἀποτραβηχθῇ κι' ἀντιμετώπισα ἐγὼ τὸ θηρίο. Ἡ ἀρκοῦδα μ' ἅρπαξε καὶ μ' ἔσφιξε μὲ τὰ μπροστινά της πόδια. Κατάλαβα τότε πῶς ἤμουν χαμένος! Δὲν εἶχα τὸ χοντρὸ πέτσινο ροῦχο τοῦ ἀφεντόρ, οὔτε τὴ σιδερένια καρδιά του, οὔτε τὰ ἀσοάλεντα μπράτσα του... Ἡ βαρειὰ μυρωδιὰ τοῦ θηρίου μούκοβε τὴν ἀναπνοή, ἐνῶ συγχρόνως τὸ σφίξιμό του μεγάλωνε. Τ' αὐτιά μου βούιζαν. Τὸ στῆθος μου θάσπαζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

»Ὡστόσο, μέ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, μπόρεσα νὰ στρίψω, ὅπως εἶχα ἰδῆ νὰ κάνῃ ἄλλοτε ὁ ἀφεντόρ, ἔτσι ὥστε ν' ἀκουμπάσῃ ὁ ὦμος μου στὸ τριχωτὸ στῆθος τοῦ ζώου. Ἔτσι μισοελευθερώθηκε τὸ ἕνα μου χέρι καὶ μπόρεσα νὰ τραβήξω τὸ πιστόλι μου καὶ νὰ πυροβολήσω. Ἔρριξα ὅλες τὶς σφαῖρες. Ἀλλὰ ἡ ἀρκοῦδα, ἀντὶ νὰ κλονισθῇ καὶ νὰ πέσῃ, μούγκρισε καὶ μ' ἔσφιξε πιὸ δυνατά. Οἱ σφαῖρες μου εἶχαν χαθῆ μέσα στὸ τρίχωμα καὶ στὸ λίπος της, χωρὶς νὰ τὴν πληγώσουν σοβαρά.

»Ὁ τρελλὸς φόβος διπλασίασε τότε τὶς δυνάμεις μου. Ὅλη ἡ ζωή μου παιζόταν σ' ἕνα δευτερόλεπτο... Μπόρεσα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τῆς ἀρκούδας, ἁρπαξα μιὰ καραμπίνα ποὺ μοῦ πέταξαν, καὶ χτύπησα μὲ τὸ κοντάκι τὸ θηρίο στὸ κεφάλι. Τὸ ξύλο ἔσπασε, δίχως νὰ πάθῃ τίποτε ἡ ἀρκοῦδα ποὺ μ' ἕνα ἀπότομο χτύπημα τοῦ ποδιοῦ της, ἔχωσε τὰ νύχια της στὸ σβέρκο μου! Ἔνοιωσα ἕναν πόνο ἀνυπόφορο. Τὰ μάτια μου θόλωσαν. Ἔφτανε ὁ θάνατος!..

»Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός, κι' ἡ ἀρκοῦδα σωριάσθηκε κάτω. Τὴν εἶχε χτυπήσει ὁ ἀφεντόρ μὲ τὴν καραμπίνα του στὸ μάτι, ἀπὸ δέκα μέτρα μακρυά.

»Ἡ πριγκήπισσα ἔτρεμε ἀπὸ νοσηρὴ ἀπόλαυσι... Πιστεύω πῶς, ἂν μποροῦσε, θἄπινε εὐχαριστῶς τὸ αἷμα μου. πούβρεφε τὸ χιόνι.... Εἶδε ὅμως ὅλους νὰ τὴν κυττάζουν σκληρά, μὲ περιφρόνησι, καὶ συγκρατήθηκε.... Τῆς πρόσφερα τὸ μπράτσο μου, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσω ὡς τὸ ἔλκυθρό της. Μὰ ἡ νυχιὰ τῆς ἀρκούδας, ποὺ μοῦχε ξεσχίσει τὸ σβέρκο, μοῦχε ἀνοίξει συγχρόνως τὰ μάτια...

»Εἴδατε πῶς μὲ κυνηγάει ἀπὸ τότε ἡ Ἔλενα. Ἐγὼ ὅμως τὴ συχαίνομαι!...

Ὁ πρίγκιψ ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸν ἀκολούθησα. Μόλις εἴχαμε κάμει λίγα βήματα στὸ σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο, ἡ ξανθειὰ χωρεύτρια ἔτρεξε νὰ μᾶς φτάσῃ. Δίχως νὰ σταματήσῃ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, ὁ σύντροφός μου πρόφερε μιὰ ρωσσικὴ λέξι, ξερή, σὰν καμουτσικιά... Εἶδα τὴ γυναίκα νὰ στέκεται, ταπεινωμένη, νικημένη, νὰ γυρίζῃ πίσω καὶ νὰ ξαναμπαίνῃ στὸ καμπαρέ.

—Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, πρόσθεσε ὁ κόμης, ὅτι τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὸ κυνήγι, ὁ ἀφεντόρ τῆς ἔπηγε κατὰ διαταγήν μου τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας. Καὶ πῆρε αὐτὸς τὴν ἀνταμοιβὴ ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ ἐνάνα!...

ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

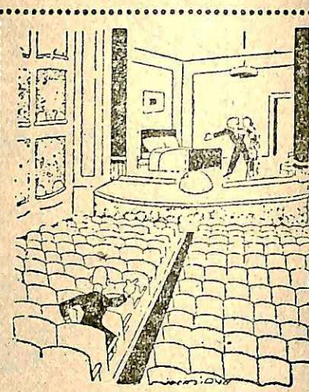

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

—«Ἐπὶ τέλους μόνοι!»
Ὁ θεατής: Ἂν σᾶς ἐνοχλῶ νὰ φύγω!

—Τί γκρινιάζεις κυρὰ Φρόσω; Δὲν εἶνε σκόνη!... Εἶνε κατσαρίδες!...

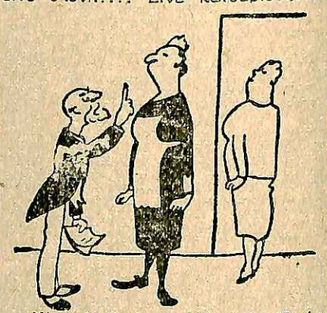

—Μὰ γιὰ πές μου, Μαριγώ: Ποιός εἶνε ὁ κύριος ἐδῶ; 'Εσὺ ἢ ἡ... κυρία;

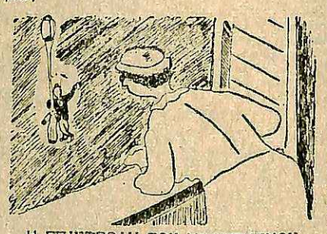

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ

—Ἀργυρώ, ρίξε μου τὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς...
—Θέλεις νὰ πῆς τὸ κλειδί;
—Ὄχι, τὸ κλειδὶ τὸ ἔχω! Τὴν κλειδαρότρυπα δὲν βρίσκω!...

ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΑΙ τοῦ 1946

Τὰ ὑπόγεια Σουηδικὰ ἐργοστάσια

Στὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὅταν οἱ Σουηδοὶ φοβῶντουσαν γερμανικὴ ἐπιδρομή, ἐγκατέστησαν ἀρκετὰ μεγάλα ἐργοστάσιά τους κάτω ἀπ' τὴ γῆ, μέσα στὰ σπλάχνα βουνῶν ἀπὸ γρανίτη. Μὲ τὴν εὐκαιρία λοιπὸν αὐτή, ἔκαμαν μιὰ ἀπροσπτη ἀνακάλυψι: ὅτι τὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια εἶνε προτιμότερα, ἀκόμη καὶ στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης, ἀπὸ ἀπόψεως ἀποδόσεως καὶ οἰκονομίας! Μάλιστα διάφοροι Σουηδοὶ μεγαλοβιομήχανοι εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ ἐγκατασταθοῦν μέσα στὴ γῆ κάθε καινουργιο ἐργοστάσιό τους!

Τὰ ἐξόδα συντηρήσεως τῶν ὑπογείων ἐργοστασίων εἶνε μικρότερα, γιατὶ δὲν χρειάζονται ἐξωτερικὸ βάψιμο, οὔτε ἐπισκευὲς τῆς στέγης, οὔτε καθάρισμα ἢ ἐπισκευὲς τῶν παραθύρων. Ἡ θερμοκρασία τους διατηρεται πάντα γλυκειά, οὔτως ὥστε δὲν χρειάζονται θέρμανσι τὸ χειμῶνα, ἐκτὸς μονο σὲ μερικὲς ὑπερβολικὰ κρύες χειμωνιάτικες ἡμέρες. Ἂν ἐκραγῇ πυρκαγιά, μπορεῖ νὰ σβύσῃ σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅπως θὰ ἰδοῦμε πιὸ κάτω, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ μεγάλες ζημιές.

Οἱ δαπάνες γιὰ τὸ ἀκάψιμο τοῦ ἐδάφους ἀνεβάζουν βέβαια τὸ κόστος τῆς ἐγκαταστάσεως κατὰ 15% περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικό. Ἀλλὰ οἱ οἰκονομίες στὰ ἔξοδα συντηρήσεως καὶ θερμάνσεως μέσα σὲ 30 χρόνια σκεπάζουν αὐτὴ τὴ διαφορὰ καὶ μάλιστα κάνουν τὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια κατὰ 10% φθηνότερα.

Ἐπισκέφθηκα τελευταίως τὸ ὑπόγειο ἐργοστάσιο Μπόλιντερ - Μούνκτελ, στὴν κεντρικὴ Σουηδία, ποὺ ἀπασχολεῖ 3.000 ἐργάτες καὶ παράγει γεωργικὰ μηχανήματα, μοτὲρ ἐσωτερικῆς καύσεως, κλπ. Κατεβήκαμε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό μας ἐμπρὸς σ' ἕνα χαρωπὸ σουηδικὸ ἀγρόκτημα, στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου. Ἕνας τοῖχος τοῦ σπιτιοῦ ἀνοιξε σὰν πόρτα γκαράζ, καὶ φάνηκε ἕνα κατηφορικὸ τοὔννελ, ἀρκετὰ πλατὺ καὶ ψηλὸ ὥστε νὰ χωροῦν νὰ περάσουν τὰ μεγαλείτερα φορτηγὰ αὐτοκίνητα. Τὸ τοὔννελ αὐτὸ σχηματίζε πολλὲς γωνίες, γιὰ νὰ πνίγεται τὸ ἐκρηκτικὸ κύμα ἂν τυχὸν ἔσκαζε μιὰ βόμβα κοντὰ στὴν εἴσοδο. Χοντρὲς ἀτσαλένιες πόρτες, ποὺ μποροῦσαν νὰ κλείσουν σὲ μιὰ στιγμή, ἐξασφάλιζαν ἀκόμη μεγαλείτερη προστασία, τόσο ἀπ' τὶς ἁπλὲς βόμβες ὅσο κι ἀπ' τὰ πολεμικὰ ἀέρια.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐργοστασίου προξενοῦσε κατάπληξι. Κάτω ἀπὸ 15-25 μέτρα βράχου, ἁπλωνόντουσαν αἰθουσες ἀπέραντες, μερικὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ἦσαν μεγάλες σὰν ἕνα οἰκοδομικὸ τετράγωνο. Οἱ ἐργάτες δούλευαν στοὺς τόρνους. Τεράστιοι γερανοὶ ἐκινοῦντο κατὰ μῆκος τοῦ θόλου. Πιὸ πέρα, δοκιμαζόταν ἕνα μοτὲρ ἀεροπλάνου, καὶ τὸ βουητὸ του ἀκουγόταν μόνο σὰν ψίθυρος, χάρις στοὺς τοίχους ποὺ ἀπορροφοῦσαν τὸν ἦχο.

Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἐργοστασίου αὐτοῦ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ λόφου τελείωσε σὲ 2 χρόνια. Ἕνα τέλειο σύστημα ἀερισμοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀέρος, συγχρόνως δὲ τὴν κανονικὴ θερμοκρασία καὶ ὑγρασία του. Στὶς λίγες ἡμέρες ποὺ χρειάζεται συμπληρωματικὴ θέρμανσις, διοχετεύεται ἀπ' τὸ σύστημα αὐτὸ ἕνα ρεῦμα ζεστοῦ ἀέρος, προερχόμενου ἀπὸ ἠλεκτροθερμαντῆρες. Ὁ θόλος ἔχει σχῆμα γοτθικοῦ τόξου, κι' ἔτσι δὲν χρειάζονται κολῶνες γιὰ νὰ τὸν στηρίξουν. Δυὸ ἀνοίγματα ἀερισμοῦ, ποὺ φτάνουν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, μποροῦν νὰ κλείσουν αὐτοστιγμεὶ μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς κουμπιοῦ. Τὰ καλύμματά τους εἶνε μολυβένια, συνεπῶς ἱκανὰ ν' ἀπορροφήσουν τὴν ἐπικίνδυνη ραδιενέργεια μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας, ποὺ θὰ ἐκραγῇ ἐκεῖ κοντά.

Σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως μὲ δηλητηριῶδη ἀέρια ἢ μὲ ἀτομικὲς βόμβες, οἱ ἐργάτες μποροῦν νὰ μείνουν ἐπὶ 24 ὧρες μέσα στὸ ἐργοστάσιο, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐρμητικῶς κλειστά. Ἐπίσης, ἂν ἐκραγῇ πυρκαγιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐργοστασίου, θὰ βγοῦν ἔξω ὅλοι οἱ ἐργάτες σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ κλείσουν τὰ ἀνοίγματα ἀερισμοῦ, κι' ἔτσι μέσα σὲ 5-8 λεπτὰ ἡ φωτιὰ θὰ σβύσῃ μόνη της, ἀπὸ ἔλλειψι ὀξυγόνου, χωρὶς νἄχῃ προλάβει νὰ προκαλέσῃ ζημιές.

Ὅλοι οἱ ἐργάτες, μὲ τοὺς ὁποίους μίλησα, ἐξέφρασαν κατηγορηματικὰ τὴν προτίμησί τους πρὸς τὰ ὑπόγεια ἐργοστάσια. «Μέσα σ' αὐτὰ — μοῦ εἶπαν — ὁ ἀέρας εἶνε πάντα καθαρός, δίχως ρεύματα, μὲ σταθερὴ θερμοκρασία». Κάποιος, ποὺ κρυολογοῦσε ἀλλοτε κάθε χειμῶνα, δὲν τὸ ξαναπάθε πιὰ ἀφ' ὅτου ἐργάζεται στὸ ὑπόγειο ἐργοστάσιο. Ἀλλὰ κι' ἡ ὅρασις τῶν ἐργατῶν εἶνε καλλίτερη γιατὶ λείπει ἡ βλαβερὴ ἀντπλάζ.

Τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ συνάντησα καὶ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἑνὸς ἄλλου ὑπογείου ἐργοστασίου τῆς Στοκκόλμης, ποὺ παράγει ὀπτικὰ ὄργανα. Αὐτὸ χτίσθηκε σ' ἕνα χρόνο μόνον, ἔχει δὲ ὅλες τὶς σύγχρονες τελειοποιήσεις γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἀσφάλεια τῶν ἐργατῶν.

Καὶ σ' ἄλλα ὅμως μέρη τοῦ κόσμου ὑπάρχουν ὑπόγεια ἐργοστάσια. Στὴν Κίνα ἐγκαταστάθηκαν κατὰ τὸν πόλεμο 7 ἀπ' αὐτά, γιὰ παραγωγὴ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Καθένα ἀποδίδει 8.000 κιλοβάτ. Οἱ καπνοδόχοι τους σχηματίζουν ζίγκ-ζάγκ μέσα στὸ βράχο — γιὰ τὴν περίπτωσι βομβαρδισμοῦ — καὶ τὰ στόμιά τους ἦσαν καμουφλαρισμένα σὰν παγόδες.

Πρὶν τελείωση ὁ πόλεμος, καὶ ἀρκετὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια εἶχαν γίνει ὑπόγεια. Ἂν μάλιστα εἶχε ἐφαρμοσθῆ ψηγκογράφτερα καὶ συστηματικὰ τὸ προφυλακτικὸ αὐτὸ μέτρο, ἴσως δὲν θἄχε λυγίσει ἀκόμη ὡς σήμερα ἡ ἀντίστασις τῆς Γερμανίας.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξετάζουν τώρα τὶς σπηλιὲς τῆς χώρας τους, γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν ὡς πολεμικὰ ἐργοστάσια ἢ ἀποθῆκες πολεμοφοδίων. Τὸ θεωροῦν ὅμως ὡς κάτι ἀναγκαστικό, σὲ περίπτωσι πολέμου, ἐνῶ οἱ Σουηδοὶ ἔχουν πεισθῆ ἐκ πείρας ὅτι εἶνε προτιμώτερα καὶ συμφερώτερα τὰ ὑπόγεια ἐργοστάσιο στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης.

ΡΑΛΦ ΟΥΑΛΛΑΣ

◆◆

Ἡ ἀκοὴ τῆς φαλαίνης

Τὸ αὐτὶ τῆς φαλαίνης εἶνε τόσο μικροσκοπικό, ποὺ μόλις διακρίνεται. Καὶ ὅμως ἡ ἀκοὴ της εἶνε ἐκπληκτική. Μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὸ βόμβο τῆς ἕλικος ἑνὸς πλοίου ἀπὸ ἀπόστασι μεγαλύτερη τοῦ ἑνὸς χιλιομέτρου. Τότε ἀλλάζει ἀμέσως πορεία ἢ βυθίζεται κάτω ἀπὸ τὸ νερό, ἐὰν τοῦ γίνεται ἀπειλή.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★Ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν τὰ νηρατειά, ὁ θάνατος θὰ ἦταν φρικῶδης.

★Πολλοὶ μεταχειρίζονται τὸ πνεῦμα τους γιὰ προσωπίδα τῆς μωρίας των.

★Ἐκομψεύουνα καὶ μοῦ φσινόταν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ὡραιότης. Ξύπνησα καὶ εἶδα ὅτι εἶνε καθῆκον.

★Ἡ τύχη πολὺ συχνὰ δίνει... καρύδια σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ δόντια.

★Οἱ μισάνθρωποι ζοῦν συνήθως μέσα στὶς πολιτεῖες. Ὅταν ὅμως πᾶνε στὴν ἔρημια, τότε ἀγαποῦν τοὺς ἀνθρώπους.

★Ποτὲ δὲν κουράζεται κανεὶς ὅταν μελετᾶ τὶς δυστυχίες τῶν ἄλλων. Πλήττει ὅμως τρομερὰ ὅταν ἀσχολῆται διαρκῶς μὲ τὶς εὐτυχίες τους.

★Ἀγαπῶ τόσο τὴ ζωή, ποὺ θἄθελα νὰ ζῶ ἀκόμα καὶ στὸν Ἅδη.

★Ὅσο κι' ἂν φιλοσοφῇ κανεὶς κι' εἶνε ψυχραιμος ὁ ὁλο -ὰ ζητήματα μπροστὰ στὸ θάνατο κάνει πάντοτε τὴν ψυχικὴ του εὐσταθεια.

★Ἔχουν πῆ ὅτι ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα κι ὅμως εἶνε κάτι περισσότερο: εἶνε ζωή.

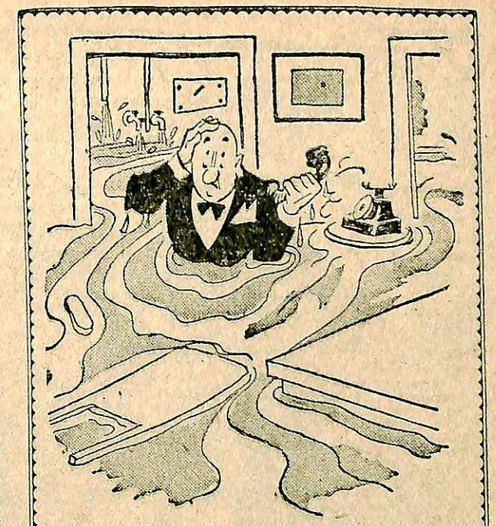

—Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τί διάβολο ἤθελα τὸν ὑδραυλικό!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Τὰ εἰσιτήρια

"Οσο κι' ἂν αὐτὰ τὰ χρόνια εἶν' ἀνάποδα καὶ φαῦλα,
ὅλοι ἀπ' τὴν ἐκπληξί τους μ' ἀνοιχτὸ ἐμείναν στόμα
ὅταν μάθαν πῶς τὰ ναῦλα
θ' ἀκριβύνουνε ἀκόμα.

★

Ὅλα πάνε μιὰ χαρά,
δόξα νἄχῃ ὁ Γιαραμπῆς
καὶ στὸ μέλλον φουκαρᾶ
οὔτε καὶ στὸ τραμ θὰ μπῆς.

★

Κι' ἀναγκαστικῶς ὁ «κόσμος δὲν θὰ κάνῃ πιὰ γιου-
(ρούσια
γιὰ νὰ βρῇ καμμία θέσι μέσ' τὰ τραμ ἢ μέσ' τα
(μπούσια
ἀφοῦ ὅλοι μὲ τὸ ζόρι
τ' ἀποφάσισαν νὰ γίνουν μανιώδεις πεζοπόροι.

★

Πᾶνε πιὰ τὰ βάσανά μας τὰ συγκοινωνιακὰ
καὶ τὰ πόδια μόνο θἄνε μέσα μεταφορικὰ
κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ποδαράδα ποὺ σὲ λίγο θὰ τρα-
(βᾶμε
στὰς μονὰς τὰς αἰωνίους ὅλοι... ἀναυλα θὰ πᾶμε!

Τὰ Λίμπερτυ

Μὲ τὰ Λίμπερτυ μαράζι ἔχω βάλει στὴν καρδιά.
Θὰ τὰ πάρουν; θὰ τ' ἀφήσουν; Τὸ μυαλό μου θὰ
(τὸ χάσω.

Πάρτε τα, μωρὲ παιδιά,
πάρτε τα νὰ πουχάσω!

Ἕνα εἶδος

Σ' ὅλους τοὺς ζαχαροπλάστες
ἄρχισαν σ' ἕνα παιδούτσι τὰ δυὸ πόδια νὰ τοὺς βά-
(ζουν
καὶ τοὺς λένε ὅτι πάστες
μόνον ἑνὸς εἴδους πλέον πρέπει νὰ παρασκευάζουν.

★

Κι' ἔτσι χάσις στὶς καινούργιες τὶς σοφὲς τὶς ἀπο-
(φάσεις,
βρὲ παιδιά, σᾶς βεβαιώνω
πὼς στὸ μέλλον — τί χαρὰ μας! — κι' ἀπὸ δηλητη-
(ριάσεις
θἄχουμ' ἕνα εἶδος μόνο!

Οἱ «ἀγνωστοι»

Μὲ τὴ δρᾶσι τῶν ἀγνώστων σᾶς τὸ λέω, τἄχω χάσει
καὶ τ' ἀνεπαρκὲς μυαλό μου δὲν μπορεῖ νὰ φαν-
(ταστῇ
πῶς δὲν μπόρεσε ἀκόμα ἡ ταιμπίδα νὰ τοὺς πιάσῃ,
οὔτως ὥστε οἱ ἄγνωστοι μας νὰ μᾶς γίνουνε γνω-
(στοί.

★

Πρὶν νὰ ξεχαστῇ ὁ πρῶτος νὰ καὶ δεύτερος καὶ
(τρίτος
ποὺ τὰ μπαμ καὶ μπούμ ἀρχίζει καὶ μᾶς κάνει ἀ-
(νω - κάτου
καὶ γι' αὐτὸ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρέπει ἀπαραιτήτως
νὰ ἱδρύσουμε μνημεῖο του... «Ἀγνώστου τρομο-
(κράτου)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η καρδιά της Μάρθας Βίκερς

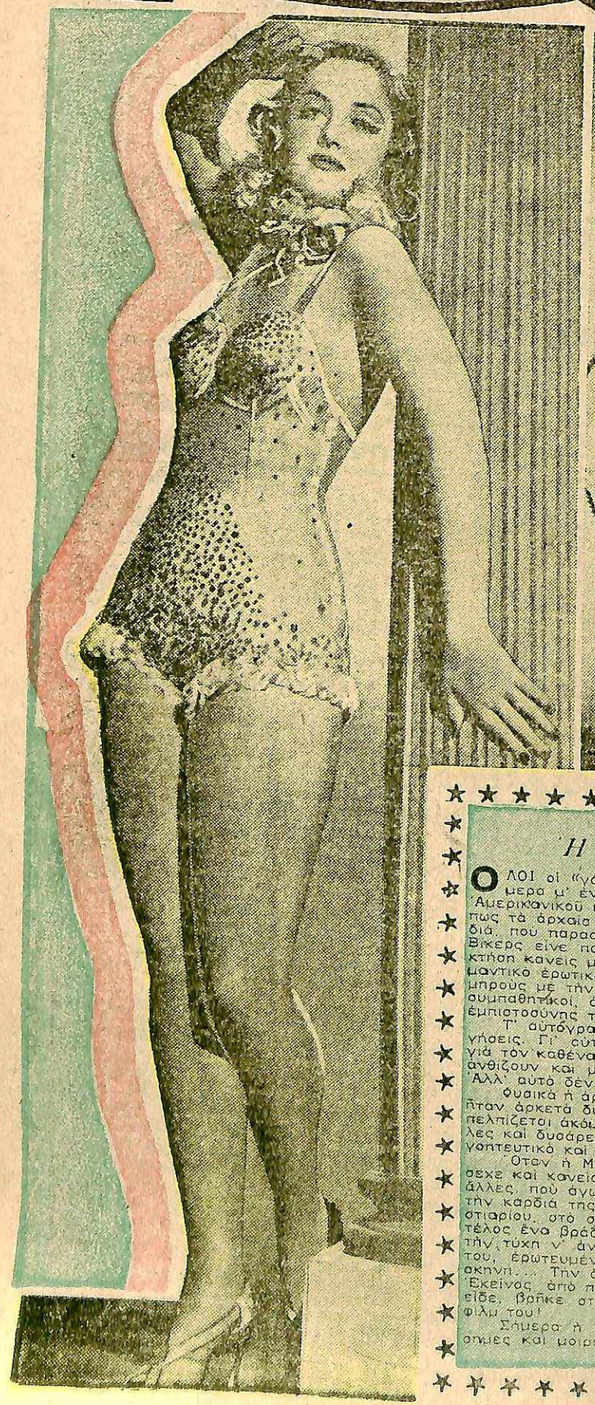

Η «στάρ» με τα περισσότερα ειδύλλια

ΟΛΟΙ οι «γόπτες» και οι «βεντέττες» του Χόλλυγουντ εκφράζονται σήμερα μ' ενθουσιασμό για την όμορφη Μάρθα Βίκερς, τη νέα «στάρ» του Αμερικανικού κινηματογράφου, που δεν έχει μόνο ένα πλαστικό σώμα «όπως τα αρχαία αγάλματα», αλλά και μια τόσο τρυφερή κι' αισθηματική καρδιά που παρασύρεται διαρκώς σ' έφημερα ειδύλλια. Η καρδιά της Μάρθας Βίκερς είνε παροιμιώδης στην πόλι των «αστέρων». Μπορεί να την κατέκτηση κανείς μ' ένα χαμόγελο, μ' ένα ευγενικό φιλοφρόνημα ή μ' ένα ρωμαντικο ερωτικο γράμμα. Για την θελκτικη Μάρθα, που άφοπλίζει τους τολμηρούς με την αδωότητά της και τη φρονιμη ζωή της, όλοι οι άνδρες είνε συμπαθητικοί, αξιολατρευτοι κι' όλες οι γυναίκες άξιες της φιλίας και της εμπιστοσύνης της.

Τ' αυτόγραφά της στους θαυμαστάς της είνε μικρές ερωτικές εξομολογήσεις. Γι' αυτό ακριβώς είνε περιζήτητα. Έχει παντα δυό θερμα λόγια γιά τον καθένα. Έτσι είνε η «στάρ» με τα περισσότερα ειδύλλια! Μόνο που ανθίζουν και μαραίνονται σαν τα λουλούδια... Ποτέ δεν διαρκούν πολύ. Αλλ' αυτό δεν έχει σημασία. Όλος ο κόσμος μένει ευχαριστημένος.

Φυσικά η αρχή της καρριέρας της — όπως και γιά κάθε άνθρωπο αλλωστε — ήταν άρκετά δύσκολη. Αλλά ήξερε να όπλίζεται με θάρρος και να μην απελπίζεται άκόμα και όταν οι συνθήκες της ζωής της ήταν έξαιρετικά δύσκολες και δυσάρεστες. Και άντιμετώπιζε τις αναποδιές της τύχης με το αίώνιο γοητευτικό και γεμάτο κολωσύνη χαμόγελό της.

Όταν η Μάρθα Βίκερς έφθασε στο Χόλλυγουντ, κανείς δεν την πρόσεχε και κανείς δέν την αναποδιά. Ήταν μια άσημη μικρούλα, όπως τόσες άλλες, που αγωνιζόταν ν' ανοίξη το δρόμο της και να γίνη «αστέρας». Με την καρδιά της όμως υπερνικησε όλα τα εμπόδια. Άρχισε από κορίτσι βεντέλος ένα βράδυ, όταν πια είχαν φύγει όλοι σχεδόν από το στούντιο είχε την τύχη ν' αντικρύση τον κινηματογραφικό φακό. Ενός βοηθός σκηνοθέτου, ερωτευμένος μαζί της, κατάφερε να της «γυρίση» μια δοκιμαστική σκηνή... Την άλλη ημέρα είχε το θάρρος να τη δείξη στο σκηνοθέτη του. Εκείνος, από περιέργεια, θέλησε να γνωρίση τη Μάρθα Βίκερς κι' όταν την είδε, βρήκε στο προσωπό της τη γυναίκα που ζητούσε για το προσεχές φίλμ του!

Σήμερα η Μάρθα Βίκερς είνε πασίγνωστη και συναγωνίζεται τις διασημίες και μοιραίες «γόησσες» της σθόνης.

Π. ΜΟΡΤΙΜΕΡ

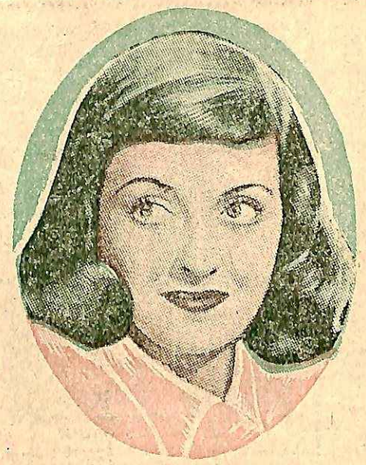

Η ημέρα της Μπέττυ Νταϊβις

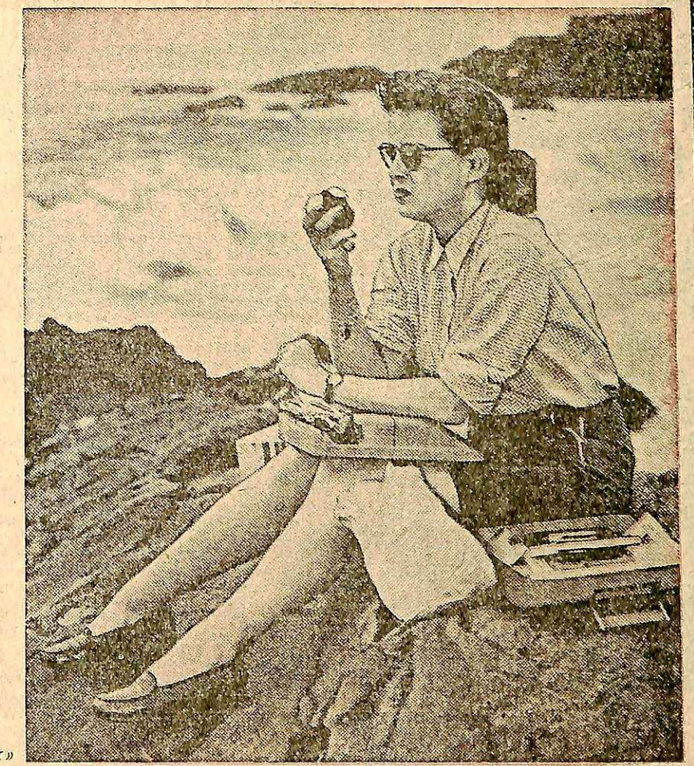

Η «Μεγάλη Κυρία του Χόλλυγουντ»

Η Μπέττυ Νταϊβις, όπως ομολογεί η ίδια, είνε πάρα πολύ «νευρική». Έρχονται ημέρες που όλα την πειράζουν και την απελπίζουν. Και όμως κερδίζει 250 χιλιάδες δολλάρια το χρόνο και ξοδεύει από αυτά το ένα δέκατο για τη ζωή της. Την αποκαλούν: «Η Μεγάλη Κυρία του Χόλλυγουντ» και ο τίτλος αυτός της ταιριάζει, γιατί είνε τώρα, ύστερ' από δώδεκα χρόνων θριάμβους, ένα είδος βασίλισσας της σθόνης. Καπνίζει πολύ, τόσο στο στούντιο, όσο και στο σπίτι της ή στά κέντρα, όπου πίνει άφθονη σαμπάνια, σαν τις παλιές αριστοκράτισσες. Διαβάζει έπίσης πολύ κι' έχει μια αξιοθαύμαστη καλλιτεχνική μόρφωσι. Ποτέ της δέν μπαίνει στην κουζίνα, αυτό κι' ένδιαφέρεται γιά τα φαγητά που της ετοιμάζουν.

Καμμιά φορά θυμάται με νοστάλγια τα χρόνια που πέρασε ως ήθοποιός του θεάτρου στο Μπροντγουαίη. Μια ήμέρα η μητέρα της, της έδωσε την έξης πολύτιμη συμβουλή: «Μάθε το ρόλο της πρωταγωνίστριας. Μπορεί να σπάση το πόδι της...»

Η Μπέττυ Νταϊβις έμαθε το ρόλο και ζαφνικά, ύστερ' από λίνες ήμέρες, η πρωταγωνίστρια στραμπούλιξε το πόδι της. Κι' έπειδή η μόνη από το θίασο που ήξερε το ρόλο της πρωταγωνιστρίας ήταν η Μπέττυ, τον έδωσαν σ' αυτήν!...

Κι' έτσι, παρ' όλο το «τράκ» της, έσημείωσε μία πρώτης τάξεως έπιτυχία.

Η μεγάλη «βεντέττα» παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1932 ένα φλέρτ του σχολείου, τον Χάρμον Όνελσον. Ύστερα όμως από έξη χρόνια χώρισε από τον άνδρα της, γιατί ήταν μουσικός σε μια όρχήστρα και ταξίδευε διαρκώς έδώ κι' έκεί. Μετά τρία χρόνια, παντρεύτηκε τον Άρθουρ Φράνγουοθ. Αλλά κι' αυτός ο γάμος δέν στάθηκε τυχερός. Ο δεύτερος άνδρας της που άγαπούσε την ίππασία, έπεσε μιά ήμέρα από το άλογο και σκοτώθηκε... Σήμερα η μεγάλη «στάρ» είνε γυναίκα του ζωγράφου Σερρυ, που ήταν άλλοτε πυγμάχος κι' όδιόρθωτος μποέμ! Ο Σέρρυ είνε άπλός και άξιαγάπητος και της φέρεται σαν να μήν ήταν βεντέττα!

Η Μπέττυ Νταϊβις ζή με μιά πυρετώδη νευρικότητα για την τέχνη της. Δέν την ένδιαφέρει τίποτε άλλο. Και γι' αυτό, όταν οι συνάδελφοί της μιλούν για σκάνδαλα, σπεύδουν πάντα να προσθέσουν: «Έκτός, φυσικά, από τη Μπέττυ Νταϊβις!...»

Φ. ΛΙΝΚ

Η Μπέττυ Νταϊβις με τον άντρα της, τον ζωγράφο Σέρρυ στην έξοχική βίλλα τους.

Η «Μεγάλη Κυρία του Χόλλυγουντ» δέν δείχνει ποτέ τα πόδια της στην όθόνη. Συνηθίζει τα μακρυά φορέματα...

Ὁ θάνατος μιᾶς εὐνοουμένης

Ἡ ἰταλικὴ διπλωματία τῆς παληᾶς ἐποχῆς ἦταν πάντα πρόθυμη στὸ ἔγκλημα, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ποὺ ἔβαζε σ' ἐνέργεια, οἱ δολοπλοκίες, οἱ μηχανορραφίες καὶ οἱ συκοφαντίες, δὲν ἔφεραν τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ Βασίλευε στὴ Γαλλία ὁ Ἐρρίκος ὁ 4ος, ἡ μεγάλη ἐπιδίωξις τῆς Ἰταλικῆς διπλωματίας ἦταν νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ σύζυγο τὴ Μαρία τῶν Μεδίκων. Μὰ οἱ διαπραγματεύσεις προχωροῦσαν πολὺ ἀργὰ καὶ ὑπῆρχε ἕνα σοβαρὸ καὶ ἀνυπέρβλητο σκέδιο ἐμπόδιο γιὰ τὸ γάμο αὐτό: ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Γάλλου μοναρχου στὴν περίφημη εὐνοουμένη του Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μάλιστα, κυκλοφόησε ἡ φήμη πὼς θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του καὶ Βασίλισσα.

Ἡ φήμη αὐτὴ ἦταν ἡ καταδίκη της. «Τὸ σχοινὶ εἶνε καλὰ τεντωμένο κι' ἂν δὲν σπάγυναῖκα του ὁ πωσθπουργὸς Σουλλύ, ποὺ εὐνοοῦσε τὴ συνωμοσία, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πάοη ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτή.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει ὁλότελα ξεγωριστὸ τὸ ἔγκλημα, ποὺ στοίχισε τὴ ζωὴ στὴν ὁμορφη Γαβριέλλα, ἦταν ἡ μακιαβέλλειος, ἡ ἀληθινὰ σατανικὴ σκηνοθεσία του.

Ἐκτελεστὴς του ἦταν ὁ πλούσιος φλωρεντινὸς τραπεζίτης Ζαμέ. «ἄρχων τῶν δεκακτὼ ἑκατοντάδων χιλιάδων σκούδων» ὅπως τιτλοφοροῦσε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ζαμὲ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ μερ.κὰ χρόνια στὸ Παρίσι καὶ εἶνε εὔκολο νὰ καταλάβωμε πὼς ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσα χρήματα δὲν θὰ δυσκολευόταν καθόλου ν' ἀποχτήσῃ τὴν εὔνοια καὶ μάλιστα τὴ φιλία τοῦ Ἐρρίκου 4ου.

Κατὰ τὴ διάρκεια, λοιπόν, μιᾶς ἐπισκέψεώς της στὸ Παρίσι, ἡ Γαβριέλλα πῆγε νὰ μείνῃ στὴν πολυτελῆ ἔπαυλι τοῦ Ζαμέ, ὅπου μεγαλύτερη εὐκολία, μακρυὰ ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑπνοπτικὰ βλέμματα τῆς αὐλῆς του.

Ἀλλ' ὁ Ζαμὲ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄρχοντες τῆς αὐλῆς, ποὺ ὁ φλωρεντινὸς τραπεζίτης εἶνε κερδισει νὰ τὸ μέρος του, σκοπίζοντας ἀφθονα χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ τελειώσουν αὐτὴ τὴ φορά.

Τὸ ἐγχειρίδιο δὲν ἦταν τὸ κατάλληλο μέσον. Γιατὶ ὁ θόρυβος θὰ ἦταν μεγάλος καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ προβλέψῃ τὶς συνέπειές του. Προτίμησαν, λοιπόν, τὸ δηλητήριο. Ἀλλωστε, ἡ Γαβριέλλα ἦταν ἔγκυος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ θὰ μποροῦσαν ν' ἀποδώσουν τὸ θάνατό της στὴν ἐγκυοσύμη της.

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ὁ Ζαμὲ δὲν ἐδηλητηρίασε τὰ φαγητὰ ποὺ οἱ ὑπηρέται του σερβίρισαν στὴ Γαβριέλλα, ἀλλ' ἕνα ὑπέροχο φλωρεντινὸ ποτέλος τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ Γαβριέλλα πῆγε κατόπιν στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἑσπερινό, ἐπειδὴ ἦταν Σαρακοστή. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Γκὺζ τὴ συνώδευσε.

Ἀλλά, λίγη ὥρα ἀργότερα ἡ Βασιλικὴ εὐνοουμένη ξαναγύρισε στὴν ἔπαυλι τοῦ Ζαμέ, κατακίτρινη καὶ λαχανιασμένη. Αἰσθανόταν τοσμερικὸς πόνους στὴν κοιλιά.

Ἡ δυστυχισμένη δὲν προφτασε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό της καὶ σωριάστηκε στὸ διάδρομο.

Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄρχισε ἡ φοβερὴ, ἡ πωστάκουστη τραγωδία, σύμφωνα μὲ ἕνα σατανικὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε καθοισθῆ ἀπὸ ποὶν σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν ἡ Γαβριέλλα, τὸ φυσικώτερο ἦταν νὰ φωνάξουν ἕνα γιατρό. Καί, πραγματικά, ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τὸ κάμουν: ὁ Ζαμέ, ἡ δεσποινὶς ντὲ Γκὺζ, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως ντὲ Βαρέν, μερικοὶ ἄλλοι εὐγενεῖς.

Ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξαναγύρισε. Ἡ καταδίκη τῆς Γαβριέλλας ἦταν ἀνέκκλητη. Ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, γιατὶ ἔτσι ἤθελε ἡ μοῖρα. γωοὶς νὰ τῆς δοθῇ Βοήθεια ἀπὸ κανένα.

Τὸ μαρτύριο τῆς δυστυχισμένης συνεγιζόταν ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὅταν, τέλος, ἕνας ὑπηρέτης, ποὺ εἶνε συγκινηθῆ ἀπὸ τὶς φωνές της, κατώρθωσε νὰ ὁδηγήσῃ κρυφὰ ἕνα γιατρό.

Ἀλλὰ πλάϊ στὴ Γαβριέλλα ἀγουπνοῦσε ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων της Μονμπαζόν, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέλη τῆς συνωμοσίας.

Ὁ γιατρὸς δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου στὴ διάγνωσί του.

— Τὴν ἐδηλητηρίασαν! εἶπε καὶ τοιμάσθηκε νὰ της δώσῃ κάποιο ἀντίδοτο.

Ἀλλ' ὁ Μονμπαζὸν τὸν ἅρπαξε βάναυσα ἀπὸ τὸ νέρι καὶ βύθισε τὸ ἀστραφτερὸ βλέμμα του μέσα στὰ μάτια του.

— Κάνετε λάθος, εἶπε. Εἶνε μόνο ἔγκυος. Δὲν μποσεῖτε, λοιπόν, νὰ τῆς δώσετε κανένα φάρμακο. Ἂν θέλετε, μποσεῖτε νὰ κατθήσετε μαζί μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ κάμετε τὸ παραμικρό.

Ὁ γιατρὸς εἶνε καταλάβει.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν πόκειται νὰ καθήσω κοντά σας, γιατὶ δὲν θέλω νὰ νίνω συνεργὸς σὲ μιὰ δολοφονία.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μονμπαζόν. Τότε θὰ διατάξω νὰ σᾶς συνοδεύσουν στὸ σπίτι σας.

Καὶ ἔκαμε ἕνα νεῦμα σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε ἀνύποπτος. Ἀλλ' οἱ δύο ἄνθρωποι τοῦ Μονμπαζὸν ποὺ τὸν συνώδευαν τὸν σκότωσαν μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Ζαμέ.

Ἡ Γαβριέλλα, μ' ὅλους τοὺς τρομεροὺς πόνους ποὺ τῆς ἔσχιζαν τὰ σωθικά, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ τελευταῖο μέσον ποὺ τῆς ἀπόμενε. Ἔγραψε ἕνα σημείωμα κι' ἔπειτα δεύτερο κι' ἔπειτα τοίτα γιὰ τὸν Ἐρρίκο. Ἤξεσε πὼς ἐκείνοι στοὺς ὁποίους τὰ ἐμπιστεύθηκε δὲν θὰ τολμοῦσαν ποτὲ νὰ μὴν τὰ στείλουν, γιατὶ τότε ἡ ὀργὴ τοῦ Βασιλιᾶ θὰ ἔσποῦσε πάνω στὸ κεφάλι τους.

Ἀλλ' ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀπεσταλμένους, ὁ ἕνας ἔπεσε καὶ τσακίσθηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ὁ ἄλλος ἔχασε τὸ σημείωμα καὶ ὁ τρίτος ἐθθασε... τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Γαβριέλλα εἶχε πεθάνει ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀνείπωτη ἀγωνία, ποὺ κράτησε δεκατέσσερες ὧρες, χωρὶς στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ τῆς δώσουν τὴν παραμικρὴ βοήθεια.

Ὁ Ἐρρῖκος 4ος κατάλαβε ἀργότερα τὰ πάντα. Ἀλλὰ δὲν φανέρωσε ποτὲ τίποτε καὶ δὲν κατεδίωξε κανένα ἀπὸ τοὺς συνωμότας, γιὰ γ' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ ἀποκάλυψις τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος.

Ὡστόσο, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ θυμᾶται μὲ συγκίνησι «τὴν ὄμορφη καὶ γλυκειὰ Γαβριέλλα», ποὺ ἦταν ἴσως ὁ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς πολυτάραχης ζωῆς του.

◆◆

Τὸ τέλος τῆς τζὰζ

Ἡ Βασιλεία τῆς τζὰζ φαίνεται ὅτι πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος της. Ἡ καταπληκτικὴ εἴδησις ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου τὰ περισσότερα συμβόλαια μὲ δογκῶτερες τζὰζ δὲν ἀνανεώθηκαν. Οἱ ἐλάχιστες ὀρχήστρες, ἐξ ἄλλου, ποὺ κατώθωσαν γ' ἀνανεώσουν τὰ συμβόλαιά τους, ἀναγκάσθηκαν νὰ δεχθοῦν μείωσι τῆς ἀμοιβῆς των στὸ ἥμισυ. Ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος: Οἱ ἀμερικανοί, κουρασμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμο, βρίσκουν ἀνυπόφορους τοὺς θόρυβους τῆς τζὰζ καὶ ζητοῦν μιὰ «ἠσεμώτερη» μουσική. Ἔτσι, ἄρχισαν νὰ καταστίζωνται δογκήστρες μὲ βιολιὰ καὶ πιάνο, ποὺ τὸ κοινὸν τὶς προτιμᾶ περισσότερο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐπίσης καὶ στὴν Ἀγγλία.

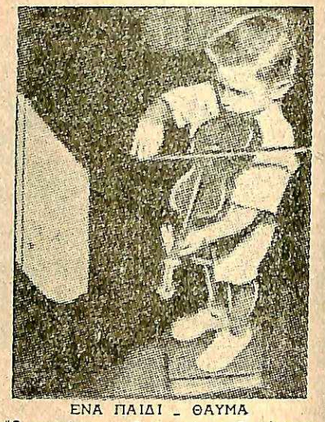

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ _ ΘΑΥΜΑ

Ὁ μικρότερος βιολιστὴς τοῦ κόσμου εἶνε, δίχως ἀμφιβολία, ὁ Ἀμερικανὸς Οὐίλλιαμ Σόνι, ἡλικίας 3 ἐτῶν. Ξέρει νὰ παίζῃ ἤδη γαλλικὰ λαϊκὰ τραγούδια μὲ τὸ μικρὸ βιολί του.

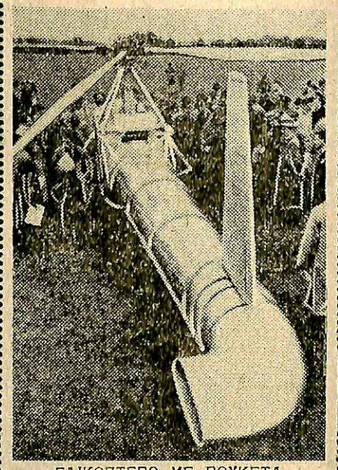

ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΜΕ ΡΟΥΚΕΤΑ

Τὸ παράδοξο αὐτὸ ἑλικόπτερο μὲ πύραυλο, ποὺ εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος του καὶ στὸ σχῆμα του ἐξέπληξε ἐσκάτω τοὺς εἰδικοὺς κατὰ τὶς δοκιμές του. Οἱ Λονδρέζοι τὸ ὠνόμασαν («Σωλῆνα ἐξατμίσεως»).

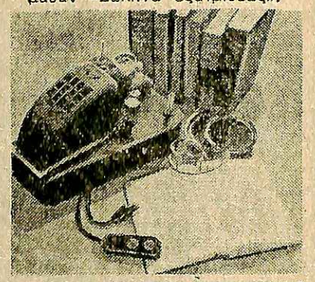

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ συσκευὴ αὐτή, ποὺ χρησιμοποιεῖται σ' ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὴν ἀναψυχὴ τῶν ἀναπήρων τοῦ πολέμου ποὺ παραμένουν ἀκίνητοι στὸ κρεββάτι τους, σὲ ὑπτία στάσι, προβάλλει ἀπὸ ταβάνι, ὅπως ἕνα κινημα-τογραφικὸ μηχάνημα, τὸ κείμενο καὶ τὶς εἰκόνες διαφόρων βιβλίων. Ἔτσι οἱ ἀνάπηροι διαβάζουν εὐχάριστες Ἱστορίες.

Ο ΧΙΤΛΕΡ
θὰ πεθάνῃ τὸ 1950!

Τί λέγει ὁ ἀστρολόγος, ποὺ πρόβλεψε τὸ θάνατο τοῦ Ρουζβελτ

Τὸ μυστήριο τοῦ Χίτλερ δὲν ἔχει ἀκόμη διαλευκανθῆ. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῆ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ αἱματοκύλησε ὅλο τὸν κόσμο ἔχει πεθάνει ἢ ζῆ ἀκόμη. Τὴ δεύτερη αὐτὴ ἐκδοχὴ ὑποστηρίζει, βασιζόμενος ἀποκλειστικὰ σὲ ἀστρολογικὰ δεδομένα, ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἀστρολόγους Ρενὼ ντὲ λὰ Φερριέρ.

Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἀστρολόγος ἔχει γίνει διάσημος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ προέβλεψε μὲ ἀληθινὰ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ προέδρου Ρούζβελτ. Ἡ ἀκρίβεια αὐτῆς τῆς προβλέψεώς του ἐξέπληξε τότε ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Ρενὼ ντὲ λὰ Φερριὲο ὑποστηρίζει, λοιπόν, ὅτι ὁ Χίτλερ δὲν πέθανε στὰ ὑπόγεια τῆς νεοναζικῆς καγκελαρίας, ἀλλ' ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ πάντοτε. Κατὰ τὸ ἑπόμενο ἔτος — τὸ 1947 — θ' ἀρχίσῃ πάλι νὰ γίνεται κάποιος λόγος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του. Ἀλλ' ὁ θόρυβος αὐτὸς δὲν θὰ ἔνῃ κανένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὁ Χίτλερ θὰ πεθάνῃ τρελλός, ἔρημος καὶ ξεχασμένος τὸ 1950.

Γιὰ νὰ καταλήξῃ σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὁ Γάλλος ἀστρολόγος κατέστρωσε τὸ ὡροσκόπιο τοῦ Χίτλερ καὶ στηρίχθηκε στὰ πιὸ ἀσφαλῆ δεδομένα τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης γιὰ νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ.

Ὅπως εἶνε γνωστόν, ὁ Χίτλερ εἶχεν ἐπίσης τὸν ἀστρολόγο του, τὸν περίφημο δόκτορα Κράφτ. Ἡ γνωμιία των ἐγρονολογεῖτο ἀπὸ τὸ 1921, ὅταν ἐσύγναζαν καὶ οἱ δύο στὸ σαλόνι τῆς συζύγου τοῦ πασίγνωστου Βεροληνέζου κατασκευαστοῦ πιάνων Μπεγστάϊν.

Ὁ Κράφτ ἔνε διαβλέψει τὴ βαθειὰ πίστι τοῦ Χίτλερ στὶς ἰδέες του καὶ τὸν φανατισμὸ ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὴν ὑποστήριξί τους καὶ τὸν εἶχε βοηθήσει μὲ τὶς συμβουλές του κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας του.

Τὸ 1933, ὅταν τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα ἀνέβηκε στὴν ἀρχή, ὁ Χίτλερ κάλεσε κοντά του τὸν δόκτορα Κράφτ καὶ τὸν ὠνόμασε ἐπίσημο ἀστρολόγο του. Σύμφωνα μὲ τὸν Ρενὼ ντὲ λὰ Φερριέρ, οἱ καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες τοῦ Χίτλερ κατὰ τὰ ἔτη ποὺ προηγήθηκαν τοῦ πολέμου, ὠφείλοντο στὶς συμβουλὲς τοῦ δόκτορος Κράφτ, ποὺ, βαθὺς γνώστης τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης, ἤξερε νὰ διαλέγῃ τὶς κατάλληλες στιγμὲς καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ τοὺς προσφοωτέρους γειρισμοὺς γιὰ ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα ζητήματα.

Τὸ ἴδιο συνέδη καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου. Ὁ Χίτλερ, ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς τοῦ Κράφτ, ἔπαιξε πολλὲς φορὲς τὸ ὅλο ἀληθινοῦ ἀογιστοατήγου. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸν ἔφσνε συνὰ σὲ ὀῆξι μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του, ποὺ εἶνε ἀντίθετη γνώμη. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυγία δικαίωνε τὶς παοάτολμες καὶ οιψοκίνδυνες πρωτοβουλίες τοῦ Γερμανοῦ καγκελαρίου. Οἱ στρατηγοὶ του ἔβλεπαν μ' ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὴν ὀξυδέρκεια καὶ τὴν εὐθυκοιρία του καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε στοατιωτικὸ δαιμόνιο.

Τὸ ἴδιο ἀξιοθαύμαστες ἦταν οἱ ἐπιτυχίες του καὶ στὸ διπλωματικὸ ἐπίπεδο.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ κράτησε ὡς τὸ 1943. Ὁ δόκτωο Κράφτ, μελετῶντας τὸ ὡροσκόπιο τοῦ Χίτλερ, τοῦ ὑπέδειξε τότε ὅτι εἶνε φτάσει στὸ ζενὶθ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἰσχύος του καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίσῃ σὲ τίποτε ἄλλο, γιατὶ οἱ ἀστρικὲς ἐπιδράσεις εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται δυσμενεῖς γι' αὐτόν. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ φανῇ διαλλακτικὸς καὶ ὑποχωοητικός, γιὰ νὰ διατηοήσῃ τὶς κατακτήσεις του. Διαφορετικά, θὰ σεονόταν μοιραῖα στὸ δρόμο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς καταστροφῆς.

Ἀλλ' ὁ Χίτλερ εἶνε μεθύσει πιὰ ἀπὸ τοὺς θριάμβους του καὶ ἡ φιλοδοξία του δὲν ἐγνώριζε ὅρια. Οἱ δυσάρεστες προβλέψεις τοῦ ἀστρολόγου του τὸν ἔκαμαν ἔξω φρενῶν. Διάταξε, λοιπόν, νὰ τὸν κλείσουν στὸ στρατόπεδο τοῦ Μπούχενβαλντ, ὅπου ὁ δόκτωο Κοᾶφτ πέθανε λίγον καιοὸ ἀργότερα. Καὶ οἰχθῆκε μὲ λύσσα στὴν ἐπιδίωξι τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Χίτλερ ἄρχισε νὰ προογωοῆ στὸ μοιραῖο δρόμο τῆς καταστροφῆς. Κ... μιὰ δύναμις δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν δόκτορα Κοᾶφτ εἶχε καὶ ἡ περίφημη μάντις Τερέζα Νιοῦ...τν. Ὅταν οἱ προβλέψεις της ἔγιναν δυσμενεῖς γιὰ τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ καθεστὼς καὶ τὸν ἀρχηγό του, ὁ Φύρερ διάταξε νὰ τὴν δολοφονήσουν.

Ὁ Χίτλερ, τυφλωμένος ἀπὸ τὴ φιλοδοξία καὶ τὴ μεγαλομανία του, εἶχε πιστέψει πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀντιταχθῆ στὴ μοῖρα του καὶ νὰ στρέψῃ πρὸς ὄφελός του τὴν πορεία τῶν γεγονότων. Ἀλλὰ τώρα πιὰ ἐβάδιζε ἀπὸ ἀποτυχία σὲ ἀποτυχία.

Ὁ Ἰούνιος 1944 ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσμενὴς γι' αὐτόν. Ἡ Γερμανία κατέρευσε σ' ὅλα τὰ μέτωπα καὶ ὁ Χίτλερ ἐξαφανίσθηκε.

Ἀλλ' ὁ Ρενὼ ντὲ λὰ Φερριὲρ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἀστρολογικὸ θέμα τοῦ Χίτλερ γι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σημαίνει πτῶσιν, κατακλυσμὸ, καταβαράθρωσι, ἐξαφάνισι ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὄχι θάνατο. Ὁ Χίτλερ, λέγει, οὔτε σκοτώθηκε, οὔτε αὐτοκτόνησε. Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε ὁ ὁριστικὸς καὶ ἀνέκκλητος τερματισμὸς τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας του.

Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης θὰ ξανακούσῃ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Καὶ αὐτὸ θὰ νίνῃ ὄγι ἀργότερα ἀπὸ τὸ 1947.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θὰ τοῦ μείνουν παρὰ τοία χρόνια ζωῆς ἀκόμη. Ὁ Χίτλερ θὰ πεθάνῃ ἔρημος καὶ περιφρονημένος ἀπὸ ὅλους τὸ 1950.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Ὅποιος δείχνει στοὺς ἄλλους τί ἔχει μέσα στὸ πορτοφόλι του, γρήγορα θὰ τὸ κλάψῃ.

★ Ὁ φίλος σου σὲ κυττάει στὸ πρόσωπο κι' οἱ ἐχθροί σου στὰ πόδια.

★ Δυὸ σχοινοβάτες δὲν χορεύουν στὸ ἴδιο σχοινί.

★ Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γλῶσσα ἀνυψώνεται καὶ μὲ τὴ γλῶσσα γκρεμίζεται.

★ Ἡ ὥραια σπιτονοικοκυρὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ πορτοφόλι τοῦ νοικάρη της.

★ Τὸ ἀδειανὸ πορτοφόλι κάνει τὸν ἄνθρωπο σοφό, μὰ πάρα πολὺ ἁργά.

★ Ἡ φρονιμάδα εἶνε ξαδέλφη τῆς ἐπιτυχίας.

★ Κάλλιο πορτοφόλι ἀδειανό, παρὰ ἀδειανὸ κεφάλι.

★ Πὲς στὸ φίλο σου τὸ μυστικό σου καὶ θὰ σὲ καθαλικέψῃ στὸ σβέρκο.

★ Τὸ πουγγὶ τῶν δικηγόρων τὸ γεμίζουν οἱ πεισματόφοδες κι' οἱ τρελλοί.

★ Κι' ὁ μουσαφίρης εἶνε μπελᾶς, ὅταν γαϊδουροφέρνει.

★ Ὁ γιατρός σου νάναι γέρος καὶ ὁ δικηγόρος σου νεόβγαλτος.

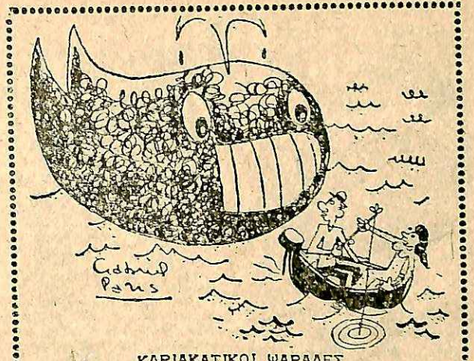

ΚΛΡΙΑΚΑΤΙΚΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

— Ἔλα τώρα, ἀγάπη μου, σφησέ την, ἀφοῦ ξέρεις πὼς τὴ πηγάνι μας εἶνε μικρό!...

— Γιατὶ κρύβεις τὰ βιβλία;
— Θάρθουν γιὰ βεγγέρα οἱ φίλοι μας καὶ καθὼς ξέρεις εἶνε... βιβλιόφιλοι!

ΕΠΤΑ ΕΧΕΙ Ο ΜΗΝΑΣ...

Ὁ ἐρωτευμένος πυροσβέστης

ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

— Χτὲς τὴν νύκτα, καθὼς γύριζα ἀργὰ στὸ σπίτι, μοῦ ἦρθε μιὰ ὡραία ἰδέα!...
— Ἐ, κι' ὕστερα; Τὴν πίστεψε ἡ γυναίκα σου;

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παραμένα ΚΡΙΝΑ

Το σφάλμα μιᾶς νύχτας

Γνωρίστηκαν μιὰ τρελλὴ νύχτα τῆς Ἀποκριᾶς, μιὰ ἀλησμόνητη νυχτιὰ γλεντιοῦ, παραφροσύνης.

Ἡ Τζούλια τὴ θυμᾶται καὶ τῆς φαίνεται σὰν ψέμμα, σὰν ὄνειρο. Τὴν εἶχε πάρει μιὰ φίλη της μαζί της σ' ἕναν «σπιτικὸ» χορό. Μὰ ἀπ' τὸ γλέντι τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ βρέθηκαν τὰ μεσάνυχτα, ὁλόκληρη τρελλὴ συντροφιά, σ' ἕνα κέντρο.

Ἔπιαν, χόρεψαν, τραγούδησαν. Κι' ἔξαφνα ἡ Τζούλια βρέθηκε στὸν κῆπο τοῦ κέντρου σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κοσμαλλιέρου της.

Ποιὸς ἦταν;

Δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ καλὰ - καλά. Τὴν εἶχε χορέψει στὴ σάλα τοῦ κέντρου ἀρκετὲς φορές, τὴν εἶχε μεθύσει περισσότερο, τὴν εἶχε ξετρελλάνει μὲ τὴν ἐμορφιά του, τὰ νειάτα του, τὴ χάρι του, τὰ πλάνα του γλυκόλογα.

Τὸ μυαλό της ἦταν θολὸ ἀπ' τὴ μπύρα. Ἡ σκέψη της εἶχε σταματήσει... Δὲν ἐνοιωθε τὴν παγωνιὰ τῆς χειμωνιάτικης νύχτας. Ἀντιθέτως αἰσθάνοταν σ' ὅλο της τὸ σῶμα φλόγες, φλόγες στὴν καρδιά της, φωτιὰ στὸ αἷμα της.

Ἐκείνος τὴν παρέσυρε, χορεύοντάς την πάντα, σ' ἕνα καμαράκι μισοφωτισμένο. Καὶ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν μαγεμένη. Μὲ τὰ χείλη του πούκσιαγαν κοντὰ στὸ αὐτί της τῆς ψιθύριζε πάντα λόγια πλάνα, λόγια τρυφερά, λόγια γεμάτα ἀπερίγραπτη γλύκα:

— Σ' ἀγαπῶ!... Εἶσαι ἡ πρώτη κι' ἡ στερνὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου!... Εἶσαι ἡ ἴδια μου ἡ ζωή... Τζούλια μου γλυκειά μου Τζούλια δῶσε μου τὰ χείλη σου... δῶσ' τὰ χείλη σου, δῶσ' τὰ φιλιά σου!...

Καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Τοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της, τὰ φιλιά της, τὸ σῶμα της, τὴν καρδιά της, τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα, ὅλα!...

Ἦταν ἕνα τρελλὸ ὄνειρο.

Ἦταν μιὰ τρέλλα ἀποκρηάτικη.

Ἦταν τὸ μοιραῖο, ἡ καταστροφή.

Πῶς βρέθηκε κατόπιν πάλι κοντὰ στὴ συντροφιά της δὲν τὸ θυμᾶται. Δὲν καλοθυμᾶται πῶς ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς φίλης της κι' ἀπὸ κεῖ στὸ σπίτι της. Δὲν καλοθυμᾶται, παρὰ σὰν ὄνειρο μακρυνό, τὰ στερνὰ του λόγια:

— Σὲ λατρεύω!... Θὰ γίνῃς ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα... Αὔριο θὰ ρθῶ νὰ δῶ τὴ μαμά σου. Αὔριο...

Καὶ ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της μὲ τὸ κεφάλι βαρύ, βαρὺ τὸ σῶμα της καὶ τσαλακισμένο, βαρειὰ τὰ βλέφαρά της καὶ πειὸ βαρειὰ τὴν καρδιά της.

Οἱ ἀναμνήσεις τῆς περασμένης νύχτας τὴν κατέκλυσαν. Θυμήθηκε τί εἶχε συμβῆ κι' ἔφριξε.

— Καὶ τώρα;... τρεμοφιβύρισε. Καὶ τώρα τί θὰ γίνω;...

Μὰ σιγὰ - σιγὰ συνῆρθε, παρηγορήθηκε.

«Θὰ ρθῇ, σκέφθηκε. Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Μ' ἀγαπᾶ... δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἄνανδρος... Θἄρθῃ...»

Ἡ μέρα πέρασε γεμάτη ἀγωνία, τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἀγωνία ποὺ κτύνεται σὰν μαχαίρι στὴν καρδιὰ καὶ τὴν κάνει νὰ πονῇ καὶ κάνει τὸ αἷμα της νὰ τρέχῃ σταλαγματιὰ - σταλαγματιά.

Ἔφτασε τὸ βράδυ κι' ἐκείνος δὲν φάνηκε. Καὶ ξημέρωσε κι' ἡ ἄλλη μέρα καὶ νύχτωσε κι' ἄλλες ἀκόμα ἡμέρες πέρασαν χωρὶς ἐκεῖνος νὰ φανῇ.

Τὸ μαρτύριο τῆς Τζούλιας ἦταν ἀπερίγραπτο. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, κάθε εἰκοσιτετράωρο τὴν γερνοῦσε σὰν νὰ ἦταν ὁλόκληρος χρόνος.

Ποῦ νὰ πάῃ; Σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὸν πόνο της; Σὲ ποιὸν νὰ κλαφτῇ; Κανένας δὲν ἤξερε τὸν ἄγνωστο Ρωμαῖο ποὺ τὴν πλάνεψε τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς ἀποκριᾶς.

Ἡ Τζούλια κλείστηκε σπίτι της κι' ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Δοβόταν τὶς συνέπειες τοῦ σφάλματός της. Μὰ τὴ λυπήθηκε ὁ Θεὸς καὶ τὸ παραστράτημά της δὲν εἶχε καμμιὰ συνέπεια.

Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ. Κι' ὅταν πέρασε ἕνας χρόνος καὶ ξανάρθε ἡ τρελλὴ Ἀποκριὰ ἔτρεξε πάλι στὸ ἴδιο κέντρο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συναντήσῃ. Κρυμένη κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα κάρφωνε τὰ μάτια της ἀπελπισμένα σ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ χόρευαν γύρω της. Μάταια ὅμως. Καὶ κοντὰ τὸ ξημέρωμα γύρισε συντριμμένη, σωστὸ ράκος στὸ σπίτι της.

★

Εἶνε πικρό, εἶνε ὀδυνηρὸ νὰ περιμένῃ κανεὶς χωρὶς ἐλπίδα σχεδόν.

Μὰ ἡ Τζούλια εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Θὰ καρτεροῦσε ὡς τὴν τελευταία της πνοὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ_χε τόσο ἀγαπήσει καὶ ποὺ τὴν εἶχε πλανέψει μέσα σὲ μιὰ τρελλὴ ἀποκρηάτικη νύχτα.

Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸν καταραστῇ.

Ποιὸς ξέρει;... Ἴσως νὰ τοῦ ἔτυχε κάτι ἀπρόοπτο ὅταν χώρισαν. Ὄχι. δὲν ἦταν ἕνας ψεύτης, ἕνας καρδιοκλέφτης, ἕνας πλάνος.

— Θά ρθῇ μιὰ μέρα, σιγοψιθύριζε στὸν ἑαυτό της.Θά ρθῇ καὶ θὰ φέρῃ τὴν ἀνοιξι στὴ μαραμένη μου καρδιά, σὰν τὰ χελιδόνια. Θ' ἀνθίσῃ καὶ πάλι ἡ χαρὰ στὴν ψυχή μου... Θ' ἀνθίσῃ τὸ γέλιο στὰ πικραμένα τὰ χείλη μου... Θέρτον γρήγορα στὴν ἀγκαλιά μου, Πανάγια μου!...

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν ἀκόμα. Πιστὴ στὸν ὅρκο της ἡ Τζούλια περίμενε. Πολλοὶ τὴ ζήτησαν γυναῖκα τους, μὰ ἀρνήθηκε. Τί κι' ἂν ἀνθισαν στοὺς κροτάφους της:

οἱ ἄσπρες νεκρικὲς πασχαλιὲς

ὅπως λέει γιὰ τὶς πρῶτες λευκὲς τρίχες ὁ ξένος ποιητής;

Οἱ φίλες τῆς Τζούλιας παντρεύτηκαν κι' ἀνοιξαν δικό τους νοικοκυριὸ καὶ εἶδαν γύρω τους τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ θεοῦ τὴν εὐλογία. Μόνον ἡ ἀ\ιοιρη ἡ Τζούλια κλεισμένη στο ρημαγμένο τὸ σπίτι της περιμένει ἀκόμα τὸν πλάνο τῆς καρδιᾶς της.

Ὧρες - ὧρες μισοκλείνει τὰ μάτια της καὶ νά... τὸν θλέπει νάρχεται. Εἶνε νέος κι' ὡραῖος ὅπως καὶ τότε. Δὲν τὸν ἄλλαξαν τὰ χρόνια. Μὰ καὶ γι' αὐτὴ γίνεται τὸ θαῦμα καὶ τὴν ξαναγειώνει ἡ χαρά. Τοῦ ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ της καὶ τοῦ φωνάζει, πνιγμένη στὸ κλάμα:

— Γλυκέ μου... ἀγαπημένε μου... καλῶς ἤρθες!...

Κι' ἡ καρδιὰ της χτυπάει σὰν νὰ πρόκειται νὰ σπάσῃ.

Φτωχὴ καρδιά!... Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ πολὺ ἀκόμα. Ἕνα βράδυ ἡ Τζούλια ἐννοιωσε δυνατὸ ρίγος. Ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ πυρετὸ κι' ἄρχισε τὸ παραμιλητό:

— Καλῶς ἤρθες, πολυαναμπημένε μου!... Γιατί μοῦ ἄργησες τόσο;... Ἀπόκαμα νὰ σὲ περιμένω καλέ μου!

Τρία μερόνυχτα παράδειρε ἔτσι. Καὶ τὴν τέταρτη νύχτα ξεψύχησε μὲ τὸν κόσμο τῆς ἀγάπης στὴν καρδιὰ μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀσήμαντα - στολαγματιά.

Ἔφτασε τὸ βράδυ κι' ἐκείνης δὲν ἄκουσε τὸ ξέσπασμα τοῦ κλάματος τῶν φίλων της ποὺ μαζεύτηκαν στὸ σπίτι της γιὰ τὸ τελευταῖο ἀποχαιρετισμό.

Ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο ἡ Τζούλια μὲ τὴν ἀπορία στὰ χείλη της: Γιατί;

Καὶ ἡ ἀπορία ἔμεινε ἀναπάντητη.

Ἡ Τζούλια ἔφυγε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης της, μὲ τὸ μυστικὸ τῆς ἀποκριᾶς.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ἡ βροχὴ ἀκόμη κι' ἡ πιὸ ἐλαφρὴ κάνει τὰ πουλιὰ νὰ σταματοῦν τὸ τραγούδι τους;

...Ἡ Δανία ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ραδιοφώνων σχετικὰ μὲ τὸν πληθυσμὸ τῆς καὶ ὄτι ἀναλογοῦν 16 ραδιόφωνα στὶς 25 οἰκογένειες;

...Στὴ Σενεγάλη ὑπάρχει ἕνα δένδρο ποὺ ἀλλάζει φύλλωμα τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο καὶ ποὺ κάθε φορὰ τὰ φύλλα του ἔχουν διαφορετικὸ σχῆμα καὶ διαφορετικὴ διάταξι πάνω στὰ κλαδιά;

...Τὸ βάρος ποὺ ἔχει ἕνα βρέφος κατὰ τὴ γέννησί του διπλασιάζεται τὸν πέμπτο μῆνα, τριπλασιάζεται στὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους καὶ τετραπλασιάζεται στὸ τέλος τοῦ δευτέρου;

...Ἕνα ἀντικείμενο ἐκσφενδονιζόμενο πρὸς τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς ἕλξεως τῆς γῆς, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀρχικὴ ταχύτητα 11200 μέτρων κατὰ 1";

...Ὁ μολυβδὸς ὅταν τὸν θερμάνωμε μέχρι τῆς θερμοκρασίας τῶν 180 θαθμῶν ἀρχίζει νὰ ἀνοδίδῃ ἤχους ὅπως μιὰ καμπάνα;

...Τὸ μπρούντζινο ἄγαλμα τοῦ Βούδδα στὸν ἰαπωνικὸ ναὸ τοῦ Μεάκο εἶνε τόσο μεγάλο ὥστε κάτω ἀπὸ τὸ δεξί του χέρι μποροῦν νὰ καθήσουν ἄνετα ἑπτὰ ἄτομα;

...Τὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ περισσότερους ἀπὸ 18 ἤχους στὸ 1";

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ἀπό τρόφιμα

Μερικὲς καταπληκτικὲς περιπτώσεις

Σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ὑγιεινῆς τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, συνέθησαν μέσα σ' ἕνα χρόνο 389 δηλητηριάσεις ἀπὸ τροφές, μὲ 24.000 θύματα καὶ 56 θανάτους. Οἱ κυριώτερες αἰτίες των ἦσαν κονσέρβες φτιαγμένες στὸ σπίτι, ἀνεπαρκὴς ψῦξις, μόλυνσις τῶν τροφίμων ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ πιάνουν καὶ ἀνεπαρκὲς μαγείρεμα.

Ὡρισμένες περιπτώσεις, ποὺ φαινόντουσαν μυστηριώδεις, ἐξηγήθηκαν τέλος κατὰ τὸν πιὸ ἀπρόοπτο τρόπο. Σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο, πολλὰ ἀπ' τὰ παιδιὰ ἀρρώστησαν ἕνα Βράδυ βαρυὰ ἀπὸ ἕνα φαγητὸ ποὺ εἶχε φτιαχθῆ μὲ αὐγά. Ἑπτὰ παιδιά, ποὺ δὲν εἶχαν φάει ἀπ' αὐτό, δὲν εἶχαν πάθει τίποτε. Τὰ αὐγὰ ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθῆ, ἦσαν ἀπὸ κόττες κι' ἀπὸ πάπιες. Μιὰ συστηματικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξε ὅτι, τὰ δεύτερα ἦσαν μολυσμένα, καθὼς κι' οἱ ἴδιες οἱ πάπιες. Τέλος, ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ περιποιεῖτο τὶς πάπιες, ἔπασχε ἀπὸ σταφυλοκοκκίασι. Τὰ μικρόβια εἶχαν περάσει στὶς πάπιες καὶ κατόπιν στὰ αὐγά, κι' εἶχαν προκαλέσει τὴ δηλητηρίασι.

Σὲ μιὰ ἀνάλογη περίπτωσι, ἔπαθαν δηλητηρίασι ὅλοι ὅσοι εἶχαν λάβει μέρος σ' ἕνα γαμήλιο γεῦμα, ὅπου εἶχε σεσθιοισθῆ κονσομὲ ἀπὸ ζουγλὶ κόττας. Ἡ μικροβιολογικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξε ὅτι καὶ τὸ ζουγλὶ αὐτὸ ἦταν μολυσμένο ἀπὸ σταφυλοκόκκους, ποὺ προήγοντο ἀπὸ ἕνα βοηθὸ τοῦ μαγείρου κι' εἶναν πολλαπλασιασθῆ στὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου.

Πλῆθος ἄλλων δηλητηριάσεων ὀφείλονται στὴ χρησιμοποίησι τοῦ «καθαρίσματος» γιὰ τὴν κατασκευὴ μαγειρικῶν σκευῶν. Τὸ μέταλλο αὐτὸ, ἀκόμη καὶ σὲ μικρὲς ποσότητες, προκαλεῖ ναυτία, σπασμοὺς καὶ σοβαρὲς ἐντερικὲς ἀνωμαλίες. 15—20 λεπτὰ ἀφοῦ φτάσῃ στὸ στομάχι. Οἱ ἀρμόδιες ἀμερικανικὲς ἀρχὲς χρειάσθηκε νὰ λάβουν νομοθετικὰ μέτρα, γιὰ ν' ἀπανορεύσουν τὴ χρῆσι του σὲ ὁποιαδήποτε βιομηχανία ποὺ ἔρχει σχέσι μὲ τὴ διατροφή.

★

Ἕνα νέο φάρμακο? ἡ «φουρασίνη»

Ἕνα νέο θαυματουργὸ φάρμακο κατὰ τῶν διαφόρων μικροβίων ἀνακαλύφθηκε ἀπ' τὰ ἀμερικανικὰ ἐργαστήρια. Ἤτον, ποὺ ἔκαμαν μάλιστα καὶ σχετικὴ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι στὴν Ἰατρικὴ Ἑταιρεία. Ὀνομάσθηκε «φουρασίνη», εἶνε δὲ μιὰ κίτρινη σκόνη, ποὺ παράγεται ἀπ' τὴ βρώμη. Οἱ ἐφευρέται του βεβαιώνουν ὅτι, εἶνε ἄριστο γιὰ τὴ θεραπεία μολυσμένων πληγῶν καὶ ἐπιφανειακῶν δερματικῶν παθήσεων. Δὲν παρεμπαδίζει ἁπλῶς τὴν ἀνάπτυξι τῶν μικροβίων, ὅπως ἡ πενικιλλίνη κι' οἱ σουλφαμίδες. ἀλλὰ τὰ σκοτώνει. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα, ἀπέδειξαν ὅτι δὲν εἶνε δηλητηριῶδες κι' ὅτι δὲν προκαλεῖ φαινόμενα «ἀλλεργίας», ὅπως συμβαίνει κάποτε μὲ τὶς σουλφαμίδες ἢ τὴν πενικιλλίνη.

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸ ἀνακάλυψαν. τὸ μετεχειρίσθηκαν ἀνακατεμένο μὲ μιὰ εἰδικὴ ἀλοιφὴ γιὰ τὶς πληγές.

Θεωροῦν τὸ νέο φάρμακο ἀποτελεσματικὸ ἀκόμη καὶ σὲ ἕλκη ἀπὸ κιρσοὺς ἢ ἀπὸ διαβήτη. καθὼς καὶ στὴν ἀεριώδη γάγγραινα. Ἐλπίζουν δὲ — μολονότι δὲν ἔχουν ἀκόμη πειραματισθῆ ἀρκετὰ — ὅτι θὰ θεραπεύσουν μ' αὐτὸ τὴ δυσεντερία. τὴ φυματίωσι. τὴν ἐλονοσία καὶ πολλὲς ἄλλες σοβαρὲς ἀσθένειες. Στηρίζουν τὶς ἐλπίδες τους στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ φουρασίνη σκοτώνει τὰ μικρόβια τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν στὶς ἐργαστηριακὲς τους καλλιέργειες.

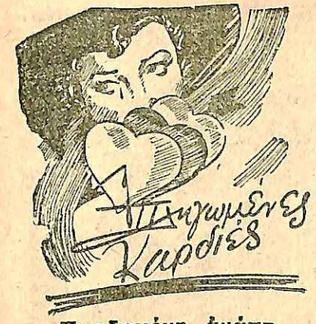

Πληγωμένες Καρδιές

Προδομένη ἀγάπη

«Μιὰ αὐλὴ χωρὶς γυναῖκες, συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ Βασιλιὰς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ὁ Α'. εἶνε ὅπως μιὰ χρονιὰ χωρὶς ἄνοιξι ἢ ὅπως μιὰ ἄνοιξις χωρὶς ἄνθη». Καὶ γι' αὐτὸ φρόντιζε πάντα νὰ συγκεντρώνῃ στὴν αὐλή του τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς του.

Ὡστόσο, ὑπῆρχε μιὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ποὺ φημιζόταν πὼς ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπὸ ὅλες καὶ ποὺ ὁ Φραγκίσκος φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, νὰ τὴν ἰδῇ, χωρὶς νὰ τὸ καταρδώνῃ. Γιατὶ ὁ σύζυγός της ὁ κόμης Μονμορανσὺ ντὲ Λαβὰλ ντὲ Σατωμπριὰν τὴν εἶχε κλεισμένη μέσα στὸ μακρυνὸ πύργο του, ὅπου ζοῦσε σὰν φυλακισμένη.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε προσπαθήσει πολλὲς φορὲς νὰ πείσῃ τὸν ἄνδρα της νὰ φέρῃ τὴν ὄμορφη Φραντζέσκα στὴν αὐλή του κι' ὅπως ἐκεῖνος ἀρνιόταν πάντα, χρησιμοποίησε διάφορα τεχνάσματα γιὰ νὰ τὸ καταρδώσῃ. Μὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔφερε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Γάλλος βασιλιὰς ἐκεκίνησε, γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ Βόρειο Ἰταλία κι' ὅλοι οἱ εὐγενεῖς του τὸν ἀκολούθησαν σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία.

Ὁ Μονμορανσύ, ποὺ φοβόταν πάντα μήπως ὁ Φραγκίσκος ἐκγελάσῃ μὲ κανένα καινούργιο τέχνασμα τὴ γυναίκα του, θέλησε ν' ἀσφαλισθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο προτοῦ φύγῃ. Παράγγειλε, λοιπόν, νὰ τοῦ φτιάξουν δυὸ ζωστῆρες ἀπὸ νὰ εἶνε ἐντελῶς ὅμοια. κράτησε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁ ἴδιος καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔδωκε στὸν Φραντζέσκα. Μόνον ἀν τῆς ἔστελνε τὸ ζωστῆρά του. τῆς εἶπε. θὰ ἐκκινοῦσε ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε τὴν παραγγελία του.

Μὰ ὁ Φραγκίσκος ἔμαθε αὐτὴ τὴ συνωμοσία καὶ παράγγειλε στὸν ἴδιο χρυσοχόο νὰ τοῦ φτιάξῃ ἕνα τοῖτο ζωστηράκι, ὅμοιο μὲ τὰ δύο ἄλλα. Ἔτσι, λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὅταν ἡ γαλλικὴ αὐλή, ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες εὐκολες νίκες ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν, ἐγκαταστάθηκε στὸ Μιλάνο, ὁ Γάλλος Βασιλιὰς ἔστειλε τὸ συνθηματικὸ ζωστηράκι στὸν Φραντζέσκα. μ' ἕναν ἔμπιστό του, ποὺ τῆς εἶπε πὼς ὁ σύζυγός της τὴν καλοῦσε δίθεν κοντά του.

Ἡ κόμησσα ντὲ Μονμορανσὺ δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν ἀπάτη κι' οἱ αὐλικοὶ τοῦ Φραγκίσκου τὴν εἶδαν ἐκπληκτοι μιὰ μέρα, νὰ ἐμφανίζεται στὶς πολυτελεῖς αἴθουσες τοῦ μεγάρου, ποὺ νοησίευνε νία Βασιλικὸ ἀνάκτορο.

Πιὸ ἔκπληκτος ἀπὸ ὅλους ἦταν ὁ σύζυγός της. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸ δαντυλίδι ποὺ τοῦ ἔδειξε ἡ γυναίκα του κατάλαβε πὼς μόνον ὁ Βασιλιὰς θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀπάτη καὶ γι' αὐτὸ ἀπόφυνε νὰ δημιουργήσῃ σκάνδαλο.

Στὸ μεταξύ. ἡ ὁμορφιὰ τῆς κομήσσης ντὲ Μονμορανσὺ εἶνε συνκινήσει βαθειὰ τὸν Φραγκίσκο. Ἀντὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατάκτησί της μὲ τὴ συνηθισμένη του ὁρμή. ἄρχισε ἀντίθετα νὰ προσπαθῇ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά της. Καὶ τὸ κατόρθωσε χωρὶς μεγάλη δυσκολία, γιατὶ ἡ Φραντζέσκα διψοῦσε γιὰ ἔρωτα.

Ἕνα τουφεκὸ εἰδύλλιο ἄρχισε τότε μεταξύ τους. Ὁ Φραγκίσκος τῆς χάριζε κάθε τόσο κι' ἀπὸ ἕνα δαντυλίδι ἢ ἕνα κόσμημα. ποὺ πάνω στὶς πέτρες τους εἶχε χαράξει ὅμορφες φράσεις ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως. Κι' ἡ Φραντζέσκα. ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος. τοῦ ἀπαντοῦσε. γράφοντας μικρὰ χαοιτωμένα ποιήματα. πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴ λατρεία της γι' αὐτόν.

Μῆνες πολλοὺς κράτησαν οἱ πλατωνικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν. Τέλος. μιὰ νύχτα. ἀνίκανος πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ πάθος του. ὁ Φραγκίσκος ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κόμησσα στὸ δωμάτιό της.

Ἀλλὰ βοῆκε ἄγρυπνο φρουρὸ μποροστὰ στὴν πόρτα της τὸν κόμητα τοῦ Μονμορανσύ, ποὺ ἔφερε ἀμέσως τὸ γέρι του στὸ ξίφος του.

Ὁ Φραγκίσκος στάθηκε ἀτάραχος μποροστά του.

— Κάμε τὴν ἐκλογή σου. τοῦ εἶπε. Ἢ θὰ προδώσῃς τὴν πίστι ποὺ ὀφείλεις στὸ Βασιλιᾶ σου ἢ θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ περάσω!

Ὁ κόμης δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ ἔπειτα κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἀπομακούνθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔπαιρνε τὴ διαταγὴ νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴ Γαλλία, ὅπου θὰ ἐπιστατοῦσε γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν Βασιλικῶν φόρων.

★

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε.

Ὁ Φραγκίσκος ἦταν ξετρελλαμένος μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Μονμορανσύ. Μὰ ἡ ἀγάπη του. ὅπως συμβαίνει σ' ὅλους τοὺς δρωπικοὺς ἄνδρες ἀφοῦ ἔφτασε σ' ἕνα σημεῖο ἀληθινοῦ παροξυσμοῦ. ἄρχισε ἔπειτα νὰ ὑποχωρῇ. Ἀντίθετα. ἡ ἀγάπη τῆς Φραντζέσκας μεγάλωνε ὁλοένα κι' ἦταν συγκινητικὴ ἡ ἀφοσίωσις ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Μαῦρες ἡμέρες ἤρθαν σὲ λίγο.

Οἱ Γάλλοι ἔπαθαν στὴν Παβία μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πανωλεθρίες τοῦ ἀναφέρει ἡ ἱστορία καὶ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ των ξανανύοισαν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση στὴν πατρίδα των. Εἶναν γάσει τὰ πάντα. ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τιμή. ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Φραγκίσκος. ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες. κατώρθωσε τέλος νὰ θθάσῃ στὴν πρωτεύουσά του.

Ἡ Φραντζέσκα. μόλις ἔμαθε τὴν ἀφιξί του. ἔτσεξε ἀμέσως στὴν αὐλή. Ἀλλὰ βοῆκε τὴ θέσι της πιασμένη. Ὁ Γάλλος Βασιλιὰς εἶχε δώσει τώρα τὴν ἐύνοιά του σὲ μιὰ μικρὴ νέα. τὴ δεσποινίδα ντ' Ἐϋλύ, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τὶς Παβίας.

Μὲ τὴν καρδιὰ πληγωμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἡ κόμησσα ντὲ Μονμορανσὺ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸν πύργο τοῦ συζύγου της. στὴ Βρετάνη.

Ὁ κόμης τὴν ὑποδέχθηκε ἐκεῖ μὲ προσποιητὴ εὐγένεια. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο. πῆσε ἕνα ἀναμμένο κηροπήγιο καὶ. ὅπως συνήθιζαν οἱ μεσαιωνικοὶ ἄρχοντες. προθυμοποιήθηκε νὰ ὁδηγήσῃ τὴ γυναῖκα του στὸ δωμάτιό της.

Ἡ Φραντζέσκα ἔντρομη, εἶδε τότε νὰ τὴν ὁδηγῇ σ' ἕναν ὑπόγειο θάλαμο. ποὺ τὸ ταβάνι. οἱ τοῖχοι καὶ τὸ πάτωμα ἦταν θαμένα. ὁλόμαυρα. Λίγα ἄγυρα σὲ μιὰ γωνία ἀντικαθιστοῦσαν τὸ κοεββάτι.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε στὸ μέλλον τὸ δωμάτιό σας. κυρία. εἶπε ὁ κόμης.

Καὶ, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ἔφυγε.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. ποὺ ἔμοιαζε σὰν τάφος. ἡ Φραντζέσκα ἔζησε μερικοὺς μῆνες. χωρὶς νὰ πάψῃ ποτὲ ν' ἀναπάῃ τὸν ἄπιστο Φραγκίσκο. Ἕνα ὡραῖο σονέττο τῆς. ποὺ ἔνραψε αὐτὴ τὴν ἐποχή. ἀφιγίζει:

«Σ' ἀνάπησα. ἔνασα τὴν ἀγάπη σου. νὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη...».

Ἕνα πρωΐ, τέλος, βρέθηκε νεκρὴ μέσα στὸ κελλί της. Ὁ μεγάλος πόνος της τὴν εἶχε σκοτώσει.

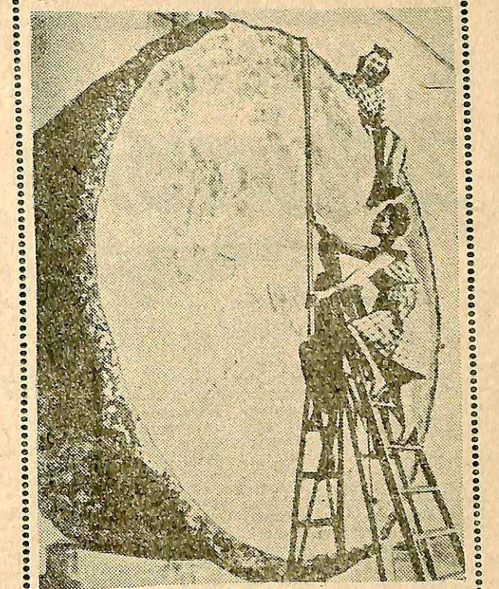

Ο ΓΙΓΑΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Στὴν περιφέρεια τῆς Τακόμα, τῆς πλατείας Οὐάσινγκτον. μιὰ ἐπιχείρησις ξυλείας οἰκοδομῶν ἔκοψε ἕνα πεῦκο. ποὺ κρατεῖ πολλὰ ρεκόρ. Ὁ γίγας αὐτὸς τῶν δασῶν εἶνε ἡλικίας 586 ἐτῶν — ὅπως ἀποδεικνύει τὸ μέτρημα τῶν «δακτυλίων») τοῦ κορμοῦ του — ἔχει διάμετρο 4½ μέτρων καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ κοντρότερο πεῦκο ἀπ' ὅσα κόπηκαν ποτὲ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΖΙΠ

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ ἀπειράριθμες ὑπηρεσίες ποὺ ἔχουν προσφέρει τὰ τζὶπ στὸν πόλεμο καὶ στὴ γεωργία, τὸ ἀμερικανικὸ Ναυτικὸ δημιούργησε τελευταίως ἕνα τζὶπ ἱκανὸ νὰ κινηθῇ κάτω ἀπ' τὸ νερό, σὲ βάθος 1½ μέτρου. Ἔνα ἐφοδιοσκάφος μ' ἕνα εἰδικὸ σωλῆνα, ποὺ προσδοτεῖ τὸ μοτὸρ μὲ ἀέρα. κρὶ μὲ στεγανὴ καραμπίνα. Δὲν ἔνει τώρα πορὰ ν' ἀποκτήσουν τὰ τζὶπ καὶ φτερά!

Η κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΤΗΣ

Ἀφ' ἑνὸς ἡ φυσικὴ ἁπλότης καὶ ἀφέλεια κι' ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐλλειψις ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ ἔχουν ἐξαφανίσει κάθε «ἀνομοιομορφισμὸ» ἀκόμη κι' ἀπ' τὶς πιὸ διακεκριμένες Ἀγγλίδες. Ἡ κ. Σινουελ π.χ., σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Βιομηχανίας καὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων, κάνει μόνη της ὅλα τὰ ψώνια της, ἀσχολεῖται μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ της καὶ φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ σφουγγαρίζῃ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μετά τήν Ἀθώωσι

Δραματικό διήγημα

—Καὶ τώρα, κύριοι ἔνορκοι, στὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὴν ἀνακεφαλαιώσω, ἁπλᾶ καὶ σύντομα.. Ἡ πελάτις μου, δὶς Λουΐζα ντὲ Σελλενάρ, κατηγορεῖται γιὰ ἕνα τερατῶδες ἔγκλημα: ὅτι δηλητηρίασε τὴ μητέρα της, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν κληρονομιὰ τοῦ θύματος, ποὺ ἦταν κῆρα καὶ δὲν εἶχε ἄλλο παιδί. Ὅπως σᾶς ἀπέδειξα ὅμως καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξις δὲν στηρίζει αὐτὴ τὴν κατηγορία. Τίποτε δὲν ἐπιτρέπει νὰ γεννηθῇ μιὰ τέτοια ὑποψία ἐναντίον της. Ποιὸν ἐκδώσατε τὴν ἀπόφασί σας, ρίξετε μαζί μου μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως...

Ὁ νέος δικηγόρος σκούπισε τὸ μέτωπό του. Εἶχε ἀγορεύσει τρία τέταρτα τῆς ὥρας μ' ἐξαιρετικὴ σφοδρότητα. Οἱ τοῖς δύναμι στὴν ἀρχή;...

— Κουράστηκε ὁ συνήγορος!... μουρμούρισε ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος, ποὺ εἶχε φτάσει ἀεροπορικῶς, τὸ πρωῒ ἑκεῖνο, στὴν ἐπαρχιακὴ πόλι. Γιατί ἔβαλε τόση δύναμι στὴν ἀρχή;...

— Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ γράψετε στὴν ἐφημερίδα σας, τοῦ εἶπε ἕνας νέος συνάδελφός του τοῦ τοπικοῦ Τύπου. Ὁ συνήγορος κ. Ἀλμπὲρ Λετὰλ κι' ἡ κατηγορουμένη ἀναπιοῦνται ἀπὸ παιδιά. Ἐκείνη ἀνήκηκε ποὺς γάμου πολλοὺς καλοὺς γαμπρούς. Ἀλλὰ ἡ μητέρα της δὲν συμφωνοῦσε νὰ τοὺς παντρέψῃ, γιατὶ ὁ Λετὰλ ἂν καὶ ἔχει ἀποκτήσει πολλὴ πελατεία, δὲν ἔχει ὅμως περιουσία. Σήμερα, θέλοντας νὰ σώσῃ μὲ κάθε τρόπο τὴ Λουΐζα του, ὁ Λετὰλ μίλησε πεπαρισσότερο σὰν ἐρωτευμένος παρὰ σὰν δικηγόρος...

—Μήπως ἡ δεσποινὶς ἔκαμε τὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν παντρευτῇ;

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κόσμος ἐδῶ ἔκαμε κι' αὐτὴ τὴ σκέψι... Δὲν τὴ διατύπωσε ὅμως κανείς, γιατὶ ὅλοι ἐκτιμοῦν πολὺ τὴν οἰκογένεια Σελλενάρ.

Ὁ συνήγορος εἶχε ξαναοχίσει νὰ μιλῇ:

—Ἂς ἐαναδοῦμε αὐτὴ τὴν τραγωδία.. Ἡ κυρία ντὲ Σελλενάρ, γυναῖκα ἐξαιρετικὰ εὐλαβής, ποὺ δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἦταν ἄρρωστη τὸν τελευταῖο καιρό. Ἕνα Βράδυ, ἡ κόρη της τῆς ἔδωσε, ὅπως συνήθως, τὴν κουταλιὰ τοῦ ὑπνωτικοῦ φαρμάκου της. Σχεδὸν ἀμέσως ἐμφανίσθηκαν ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα. Ὁ γιατρὸς εἰδοποιήθηκε τηλεφωνικῶς. Ἔφτασε γρήγορα, ἀλλὰ βρῆκε τὴν ἄρρωστη στὰ τελευταῖα της. Μόλις προλάβε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα νὰ μετελάξῃ. Ποὺ ἔσφυνήση μὲ φοβερὸς πόνους, φώναξε πολλὲς φορές: «Ἀθῶα! Ἀθῶα!...». Ἦσαν τὰ τελευταῖα τῆς λόγια... Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ φαρμάκου ἐξετάσθηκε. Δὲν περιεῖχε καμμιὰ δηλητηριώδη οὐσία. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε δώσει τὸ δηλητήριο;... Ἡ ἀστυνομία δὲν κατηγόρησε κανένα. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ἀνακριτὴς κόρη τῆς νεκρᾶς. Ὑποστήριξε ὅτι αὐτὴ ἐννοοῦσε ἡ μητέρα της μὲ τὴ λέξι «Ἀθῶα!» Καμμιὰ ὅμως ἀπόδειξις δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὴ τὴν αὐθαίρετη ὑπόθεσι. Βέβαια, καθὼς πρόφερε ἐπανειλημμένως τὸ τραγικὸ ἐπίθετο, ἡ ἐτοιμοθάνατη κύτταζε τὴν κόρη της, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ μαῆλάοι της. Τί μᾶς κάνει ὅμως νὰ πιστέψουμε ὅτι ἐννοοῦσε αὐτήν. Ὁ γιατρὸς κατέθεσε ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ μάτια τῆς ἐτοιμοθάνατης ἦταν ἀντιποδανοιγμένα κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε γύρω της. οὔτε καὶ νὰ ὑποδείξῃ ὡρισμένο πρόσωπο. Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἐτόνισε ὡρισμένες ζωηρὲς σκηνές, ποὺ εἶχαν προηγηθῇ μεταξὺ μητέρας καὶ κόρης. Ἡ κ. ντὲ Σελλενὰο εἶχε μεναλώσει μέσα στὴν πολὺ συντηρητικὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ πύργου κι' εἶχε καθυστερημένες ἰδέες γιὰ τὴ σπιεσινὴ ζωή. Παρ' ὅλα τὰ πλούτη της, ἐπέβαλλε στὴν κόρη της νὰ ράβεται στὶς μικρομοδίστρες. Τῆς ἀπαγόρευε ὡρισμένα Βιβλία καὶ θεατρικὰ ἢ κινηματογραφικὰ ἔργα, ποὺ ἦσαν ἐν τούτοις ἀθῶα κατὰ τὴ γενικὴ ἀντίληψι. Εἶνε πολὺ φυσικὸ λοιπὸν νὰ διαμαρτυρηθῆκε κάποτε ἡ νέα γι' αὐτοὺς τοὺς περιορισμούς, μολονότι λάτρευε τὴ μητέρα της. ὅπως βεβαίωσαν ὅλοι οἱ μάρτυρες. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι αὐτοὶ οἱ μικροκαυγάδες ὡδήγησαν σ' ἕνα τέτοιο ἔγκλημα μιὰ κοπέλλα τόσο γλυκειὰ καὶ φυσιολογική;... Εἶπαν ἐπίσης ὅτι, κατὰ τὶς ἔρευνες, ἀπέφυνε μᾶλλον νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀστυνομικούς. ὅτι τοὺς ἔδωσε μιὰ πληροφορίες ἀνακριβεῖς. Πῶς θὰ μποροῦσε ὅμως, ἔτσι ποὺ ἦταν συντετριμμένη ἀπ' τὸν πόνο, νὰ συνεργασθῇ ἀποτελεσματικὰ μὲ τὴν ἀστυνομία;... Τί τὸ περίεργο ἂν, στὴν κατάστασι αὐτή, δὲν κατάλαβε καλὰ μερικὲς ἐρωτήσεις κι' ἐπωδιαβάστε τὸ κατηγορητήριο, κύριοι. Θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἔχει στοιχεῖα βάσεις καὶ θ' ἀπαντήσετε σ' αὐτό, μὲ μιὰ ἀθῳωτικὴ ἐτυμηγορία... Πρὶν τελειώσω, θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν κατάθεσι τοῦ ἀξιοσεβάστου καὶ σοφοῦ ἀββᾶ Ρουώλ, ποὺ σᾶς εἶπε καθηγορηματικά: «Ἡ δὶς Λοΐζα ντὲ Σελλενὰρ δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε ἔνοχος!».

Ἕνας γέρος κληρικὸς σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ πρόφερε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Ἐπαναλαμβάνω αὐτὰ τὴ φράσι μου, κύριοι!...

Ὁ δικηγόρος ἔνοιωσε ὅτι δὲν χρειαζόταν νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Δυὸ χωροφύλακες πῆραν τὴν κατηγορουμένη, ποὺ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἐνῶ ἔβγαιναν οἱ ἔνορκοι γιὰ τὴ σύσκεψι, ὁ γέρος δημοσιογράφος εἶπε στὸ συνάδελφό του:

—Πιστεύω ὅτι τὰ λόγια τοῦ ἀββᾶ θὰ ἐπηρεάσουν τοὺς ἐνόρκους, γιατὶ ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦν...

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα οἱ ἔνορκοι κι' οἱ δικασταὶ ἐπανῆλθαν στὶς θέσεις τους. Ὁ πρόεδρος διάταξε νὰ φέρουν τὴν κατηγορουμένη. Ἡ νέα ἔμεινε ὄρθια. Φαινόταν πιὸ λιγώτερο συγκινημένη ἀπὸ πρίν.

Ὁ πρόεδρος διέταξε νὰ φέρουν τὴν κατηγορία: Ἦταν ἀνητική. σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα. Ἀθῶα!... Τὸ ἀκροατήριο ἔξέσπασε σ' ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα ποὺ νέμισαν τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

★

Τὸ Βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ἀλμπὲ Λετάλ. καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, κύτταζε τὶς φλόγες ποὺ χόρευαν στὸ τζάκι. Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια του εἶχε πάει νὰ κοιμηθῇ Ἦτανγλιστὸ τὸ ραδιόφωνο ποὺ εἶχε ἀνοιξει, τὸ τέλος τῆς μεγάλης δίκης. μὲ φράσεις ἐπαινετικὲς γιὰ τὸ συνήγορο. Εἶχαν σταματήσει πιὰ τὰ συγχαρητήρια τηλεφωνήματα. Κανεὶς θόρυβος δὲν ἐτάραζε τώρα τὶς ὀνειροπολήσεις τοῦ νέου...

"Ἐξαφνα ἀκούστηκαν δυὸ ἐλαφρὰ χτυπήματα στὴν ἐξώπορτα... Ὄχι, δὲν ἤθελε πιὰ ἐπισκέπτες... Μήπως ὅμως...; Ὄχι, ἀδύνατον... Ὥστόσο...

Πήγε ν'ἀνοίξη. Ναί, εἶνε μαντέψει σωστά: Στὸ κατώφλι στεκόταν ἡ Λουΐζα καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

— Ἀγαπητέ μου Ἀλμπέρ!... τοῦ εἶπε. Ἀποροῖς ποὺ μὲ βλέπεις τέτοιαν ὥρα:

— Λιγάκι...

— Σκόπευα νωρθῶ μόλις μ' ἄφησαν ἐλεύθερη. Σκέφθηκα ὅμως πὼς θὰ σὲ τοιγύριζαν οἱ συνάδελφοί σου. οἱ δημοσιογράφοι... Ἐνῶ τώρα σὲ βρίσκω μόνον... Ὦ, Ἀλμπέρ, πόση εὐγνωμοσύνη σοῦ χρωστῶ γιὰ τὴν ἀξιοθαύμαστη προστάθειά σου!

— Μὰ δὲν ἔκαμα τίποτε σπουδαῖο... Πολὺ περισσότερο ρόλο ἔπαιξε ἡ κατάθεσις τοῦ ἀββᾶ Ρουώλ.

— Μὴν εἶσαι τόσο μετριόφρων... Μὰ τί παράξενο ὕφος ποὺ ἔχεις!... Ξεχνᾶς νὰ μοῦ πῆς νὰ καθήσω...

— Συγγνώμην! Ὑπάρχει μιὰ πολυθρόνα πίσω σου... Ἐπιθυμοῦσα κι' ἐγὼ νὰ κουβεντιάσουμε, γιὰ νὰ μάθῃς τὴ γνώμη μου γιὰ τὴ φοικτὴ αὐτὴ δίκη.

—Ὦ, μ' ἔσωσες!... Μὰ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γνώμη σου: Σὲ βλέπω σὰν στενοχωημένο...

— Μετὰ τὴ σύλληψί σου. οἱ συγγενεῖς σου θέλησαν ν' ἀ.αθέσουν τὴν ὑπόθεσι σὲ κάποιο ξακουστὸ Παρισινὸ δικηγόρο. Ἔπειτα δμως σκέφθηκαν ὅτι αὐτὸς δὲν θἄξερε νὰ μιλήσῃ ὅπως ἔπρεπε στοὺς ἐνόρκους, γιατὶ θ' ἀγνοοῦσε τὴν ἰδιαίτερη νοοτροπία τοῦ τόπου μας. Ἔτσι λοιπὸν ἀπευθύνθηκαν σ' ἐμένα. τὴν τελευταία στιγμή. Δὲν πρόλαβα νὰ ἐπικοινωνήσω. παρὰ μόνο μιὰ φορὰ μαζί σου. Μελέτησα ὡστόσο προσεκτικὰ τὴ δικογραφία. Ὅσο περισσότερο σκέπτομαι τὰ στοιχεῖα της, τόσο λιγώτερο...

Ὁ Λετὰλ σώπασε ἀπότομα.

— Τόσο λιγώτερο:... μουμουρισε ἡ νέα, γλωμιάζοντας ἐξαφνα.

— Στὸ δικαστήριο, Λουΐζα, δὲν ἐμίλησα ἐγώ, ἀλλὰ ὁ δικηγόρος!... Ἀπάντησα στὸν εἰσαγγελέα ὅπως χρειαζόταν κάθε φορά. Ἔκαμα τοὺς μάρτυρες νὰ ποῦν ὅ.τι ἔπρεπε. Ἀγόρευσα μὲ θέρμη...

»Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἦταν ἐπαγγελματικὰ καθήκον. Φέρθηκα ἁπλῶς σὰν ἐπιδέξιος δικηγόρος...

— Θέλεις νὰ πῆς... ὅτι δὲν εἶχες πεποίθησι, ὅτι μίλησες ἀντίθετα πρὸς τὴ συνείδησί σου:... ὅτι ἐπέτυχες τὴν ἀθώωσι μιᾶς ἐνόχου:... Αὐτὸ ἐννοεῖς:...

—Ὅταν σκεφθῇ κανεὶς λογικὰ κι' ἀποκλείση ὅλους τοὺς ἄλλους, καταλήγει σὲ ἑνά. Λουΐζα!... Μόνον ἐσὺ μποροῦσες...

— Ποῦ βοῆκα τὸ δηλητήριο:

— Στὸ ντουλάπι τοῦ κηπουροῦ ὑπάρχει ἀσενικό, γιὰ τὰ ἀγριόχορτα.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια!... Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔψαξαν ἐκεῖ... Ὥστε λοιπόν, ἐγὼ ποὺ λάτρευα τὴ μητέρα μου...

— Φαίνεται σ' ἔσπρωξε ἡ ἴδια ἡ μητέρα σου στὰ ἄκρα, τὸ βράδυ ἐκεῖνο... Σὲ μιὰ στιγμὴ θυμοῦ, ἔκαμες μιὰ τρέλλα... Μετάνοιωσες ἀμέσως κατόπιν, ἦταν ὅμως πιὰ πολὺ ἀργά... Ἐκείνη ἡ λέξις «Ἀθῶα!» δὲν μποροῦσε ν' ἀπευθύνεται, παρὰ σὲ σένα. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία! Κι' ἔδειξες τόση ἐπιτηδειότητα στὸ νὰ παραπλανήσῃς τὴν ἀστυνομία!...

—Μά. ἂν ἔκαμα γιὰ σένα αὐτὸ τὸ ἔγκλημα:... γιὰ τοὺς δυό μας:... γιὰ νὰ παντρευτοῦμε:... γιὰ τὴν εὐτυχία μας:...

— Πάντως συνέτοιψες ὁριστικὰ αὐτὴ τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειρευθήκαμε! Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα. Λουΐζα... ἀλλὰ θὰ μᾶς γωρίζῃ τὸ φάντασμα τῆς μητέρας σου!

Ἡ κοπέλλα πῆρε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα τσιγάρο. τὸ ἄναψε καὶ τράβηξε μιὰ ρουφηξιά.

—Πιστεύω πὼς θἄκανα γιὰ τὸ θέατρο!... πρόφερε.

— Λουΐζα,... Φῦγε!

— Ναί. θὰ φύγω. Προηγουμένως ὅμως. διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα! Ἀναγνωρίζεις. πιστεύω, τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα. Εἶνε τῆς μητέρας μου... Ἐκτὸς ἂν μὲ θεωρῇς καὶ πλαστογράφο!...

Ὁ δικηγόρος ἄρχισε νὰ διαβάζη μὲ σιγανὴ φωνή:

«Ἀγαπημένη μου κόρη. Εἶμαι μιὰ ἄθλια!... Ναί. μιὰ ἄθλια! ...Ἐγὼ ποὺ σὲ μεγάλωσα μὲ τὴ θρησκεία. ποὺ σοῦδωσα πάντα τὸ παράδειγμα τῆς εὐλαβείας θὰ κάμω μιὰ πρᾶξι ποὺ θὰ κολάση τὴν ψυχή μου... Μὰ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω τοὺς φοβερούς πόνους! Ὁ γιατρὸς ζητεῖ νὰ μὲ καθησυγάσῃ, ἀλλὰ ἐγὼ ξέρω ὅτι πρόκειται γιὰ καημένο! Ὁ πόνος δὲν μ' ἀφίνει πιὰ οὔτε στιγμή. Ἡ μορφίνη ἔπαυσε νὰ φέρνη ἀποτέλεσμα... Θὰ δώσ-

«...Ἡ δεσποινὶς Λουΐζα ντὲ Σελλενὰρ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἔνοχος!...»

λοιπὸν ἕνα τέλος, μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ποὺ χησιμοποιεῖ ὁ κηπουρός μας!... Ἄς μὲ συχωρέσῃ ὁ Θεός!.. Φρόντισε. κόρη μου. νὰ μὴ φανερωθῇ ποτὲ ἡ ἀλήθεια... νὰ πιστέψουν ὅλοι ὅτι πέθανα ἀπὸ μιὰ κρίσι τῆς ἀρρώστειας μου!... Δὲ θἄνε δύσκολο. Κανεὶς δὲ θὰ φανταοθῇ ὅτι μποροῦσε ν' αὐτοκτονήσῃ μιὰ καλὴ Χοιστιανὴ ὅπως ἐγώ... Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ἐπιθυμία τῆς ἀθλίας μητέρας σου».

— Λοιπόν. Ἀλμπέρ:... πρόφεοε ἡ κοπέλλα.

Εἶχε πετάξει τὸ τσιγάρο της. εἶχε σηκωθῇ ὄοθια καὶ κύτταζε στὰ μάτια τὸ δικηγόρο.

— Συχώρεσέ με. Λουΐζα! μουμούρισε ἐκεῖνος ταπεινά. Μὰ ὑπῆρχαν τόσες ἐνδείξεις ἐναντίον σου!... Γιατὶ δὲν ἔδειξες κουφὰ στὸν ἀνακοιτὴ αὐτὸ τὸ γράμμα:

— Θἄταν ἀδύνατον νὰ κοατηθῇ τὸ μυστικό. Θὰ γινόταν γνωστὸ ἐπὶ τέλους... Κι' ἡ δυστυγισμένη μητέοα μου δὲν τὸ ἤθελε! Εἶχε περάσει ὅλη τὴ ζωή της ἀκολουθῶντας πιστὰ τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα. Γι' αὐτὰ μόνον ἐζοῦσε... Ὑπάκουσα στὴν τελευταία της θέλησι. Ἂν δὲν τόκανα, θἄταν προσβολὴ γιὰ τὴ μνήμη της... καὶ θἄβλαπτα τὴν ἀνάμνησί της στὸν πόλι μας μὲ τὶς παλιὲς ἀντιλήψεις!

—Ὥστε ἡ λέξις «Ἀθλία!» ἀπευθυνόταν στὸν ἑαυτό της... Κι' ἐσύ. Λουΐζα. ξενέλασες τοὺς ἀστυνομικούς. γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια... Ἔμεινες τοεῖς μῆνες στὴ φυλακή. καϋμένη μικοή, ταλαιπωοήθηκες. κινδύνεψες...

— Μὰ εἶνα πάνω μου αὐτὸ τὸ γράμμα. Σὲ περίπτωσι καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. θὰ τὸ παρουσίαζα. Τὸ καθῆκον ἔχει. βέβαια. τὰ δοιά του... Ἀκόμη μεγαλείτεοο ἀπ' τὸ δικό μου ἦταν τὸ ψυχικὸ μάτυοιο

τοῦ ἀββᾶ Ρουώλ. Ἡ μητέρα μου εἶχε ἐξομολογηθῇ σ' αὐτόν. στὰ τελευταῖα της. Ἤξεοε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἀγνοοῦσε ὅτι τὴν ἤξεοα κι' ἐγώ. ὅτι ἡ μαμά μου εἶχε ἀφίσει αὐτὸ τὸ γράμμα. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐξομολογήσεως τούκλεινε τὸ στόμα... Πόση γαρὰ ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό του. ὅταν ἄκουσε τὴν ἀθῳωτικὴ ἀπόφασι!..

— Λουΐζα... Θὰ μὲ συγωρέσῃς:...

— Εἶμαι πεοήφανη γιατὶ ξενέλασα καὶ σένα ἀκόμη!

— Λουΐζα!..

—Ἀλμπέο!...

Καὶ ριχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνησι. ἀπὸ γαρά. ἀπὸ εὐτυγία..

Ζ. ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

••

Μιὰ πριγκήπισσα κατάσκοπος

Ἡ δράσις τῆς Τσίκο Καβασάμι

Ἡ πριγκήπισσα τῆς μαντζουριανῆς δυναστείας Τσίκο Καβασάμι, πρόκειται νὰ δικασθῇ κατ' αὐτὰς ἀπὸ τοὺς Κινέζους μὲ τὴν κατηγορία τῆς ἐσγάτης προδοσίας καὶ τῆς διεξαγωγῆς κατασκοπείας πρὸς ὄφελος τῶν Ἰαπώνων.

Ἡ Τσοίκο Καβασάμι, ποὺ εἶνε τώρα 39 ἐτῶν. διακρίνεται γιὰ τὴν ἱκανότητά της. ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ πρακτορείου Ρώυτερ στὸ Τσουνσίν, νὰ ὑποταζῇ τοὺς ἀνθρώπους στὴ θέλησί της καὶ νὰ ἀλλάζη μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία τὴν ἐξωτερική της ἐμφάνισι. Ἡ δράσι τῆς Καβασάμι εἶνε πολυκύμαντη. Πότε ἐμφανίζόταν ὡς φοιτήτοια. πότε ὡς δασκάλα. πότε ὡς νοσοκόμα. πότε ὡς αὐλικὴ καὶ πότε ὡς... στοατηγός.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωή. γεμάτη ἀπὸ τὶς πιὸ βασανιστικὲς πειπέτειες. ἡ Τσοίκο συνελήφθη ἀπὸ ἕνα μυστικὸ πράκτορα τῆς ἀστυνομίας τοῦ Τσουνσίν. ὁ ὁποῖος εἰσεγώησε στὸ σπίτι της. στὸ Μπεϊμπίν. σὰν ὑπηρέτης. Τὸ νὰ εἰσγωρήσῃ κανεὶς στὸ σπίτι αὐτό. ποὺ ἦταν ὅμοιο μὲ φρούριο καὶ μὲ δαιδαλώδεις στοές. ἐθεωρεῖτο μεγάλο κατόρθωμα.

Ἡ πονηκίπισσα Τσοίκο ἦταν κόρη τοῦ ποίγκηπος Τζοῦ. τοῦ τελευταίου ἀπογόνου τῆς μαντζουριανῆς δυναστείας. ἡ ὁποία κατελύθη στὰ 1902. Πρὶν ἀκόμη πεθάνῃ ὁ πατέρας της. τὴν Τσοίκο τὴν υἱοθέτησε ὁ ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τῆς Ἰαπωνικῆς κατασκοπείας συνταγματάογης Καβασάμι. ποὺ ὑπηοετοῦσε ὑπὸ τὶς διατανὲς τοῦ πρίγκηπος Τζοῦ πρὸ τῆς πτώσεως τῆς μαντζουριανῆς δυναστείας. Ἀπὸ τότε ἡ Τσοίκο ἔλαβε καὶ τὸ ἐπίθετο τοῦ θετοῦ πατέρα της. "Οταν ὁ πρίγκηπ Τζοῦ ἔγασε πιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς παλινοοθώσεως τῆς δυναστείας του καὶ αὐτοκτόνησε. ὁ Καβασάμι ἔστειλε τὴν Τοσ κο γτυμένη ἀνδοικά. — ἦταν τότε μόλις 10 ἐτῶν — σὲ μιὰ Ἰαπωνικὴ σγολή. Μόλις ἡ προγκήπισσα τελείωσε τὴ σγολὴ εἰσήνθη στὴν στοατιωτικὴ Ἀκαδημία τοῦ Τόκιο. ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπῆλθε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν. σφοῦ προηγουμένως παρακολούθησε καὶ εἰδικὰ μαθήματα κατασκοπείας.

Ἐπὶ 20 γρόνια ἡ κατασκοπευτικὴ δράσι τῆς Τσοίκο Καβασάμι συνεκλόνισε ὅλη τὴν "Ἀπω Ἀνατολή. Τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ πριγκήπισσα ἦταν ἐγκαταστημένη στὸ Μπεϊμπίν. ὅπου ὑπηοετοῦσε ὡς ὁ κυριώτερος υἱστικὸς πράκτωο τῆς Ἰαπωνικῆς κατασκοπείας στὸ ἐπιτελεῖο τῆς Ἰαπωνικῆς στοατιᾶς τοῦ Κβαντούν.

Κρυσὶ ἀπ' τὶς βρύσες

Παρ' ὅλες τὶς μεταπολεμικὲς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ μολονότι ὑπέφεοε τρομερὰ ἀπ' τὶς ἐνθρωπαφίες. ἡ μικρὴ ἰταλικὴ πόλις Μαρίνο. κοντὰ στὴ Ρώμη. ἐαναθυμήθηκε τὸ φετεινὸ φθινόπωρο μιὰ παράδοσι πολλῶν αἰώνων. ποὺ εἶνε διακοπὴ μόνο στὰ γρόνια τοῦ πολέμου. Τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ τρυγητοῦ. στολίζεται ὁλόκληοη μὲ λουλούδια καὶ πρασινάδες. Τὴ νύγτα. καίγονται πυροτεγνήματα κι' ἐπὶ ὁλόκληοο εἰοοστιετοάωοο. οἱ 11 δημόσιες βρύσες τῆς θγάζουν κρασὶ ἀντὶ γιὰ νεοό! Τὸ κρασὶ αὐτὸ συγκεντρώνεται ἀπὸ δωοεὲς τῶν παραγωγῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁλόκληοος ὁ πληθυσμὸς ἐπιστοατεύει. κάθε εἴδους δογεῖα καὶ σκεύη. γιὰ νὰ μαζέψῃ τὸ πολύτιμο αὐτὸ ὑγρό. "Οσο γιὰ τοὺς ἀπεκδήμες. αὐτοὶ πετοῦν στοὺς ἑπτὰ οὐρανούς...

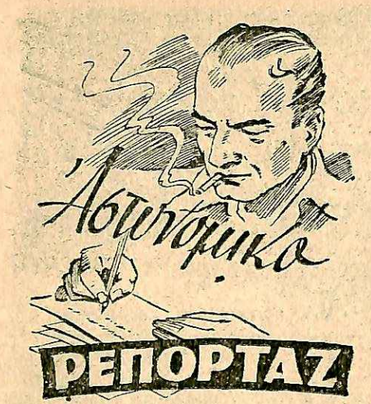

«Παπατζήδες» εκατομμυριούχοι

Θα πιστεύατε ποτὲ ὅτι ἕνας «παπατζῆς» μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ ἀπ' τὴ «δουλειά» του καὶ ν' ἀποκτήσῃ καὶ πολυκατοικία; Καὶ ὅμως συμβαίνει κι' αὐτὸ τὸ παράδοξο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ γνωρίζουνε ἀρκετοὺς παπατζῆδες ποὺ εἶνε σήμερα πολὺ πλούσιοι. Ὁ πιὸ διάσημος ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα ἔχει κι' ὅλας μιὰ πολυκατοικία!...

Ὁ ὑπαστυνόμος τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Ν. Χειλᾶς, ἔχει μερικὲς τέτοιες χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις πλούσιων «παπατζήδων» στὸ ἀρχεῖο του. Σὲ φιλικὴ συνομιλία μας θυμᾶται παληὲς ἱστορίες, τύπους καὶ «κόλπα» αὐτῶν τῶν παρσοδζῶν χαρτοπαικτῶν, τόσο ἐνδιαφέροντα, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς τὰ διηγηθοῦμε.

Ὅλοι θὰ ἔχετε ἰδῆ «παπατζῆ» καὶ τοὺς ἀβανταδόρους του!... Εἶνε ἕνας παράδοξος καὶ μυστηριώδης τύπος ἀνθρώπου. Ἐμφάνισις ποὺ δὲν ἐμπνέει καὶ τοσο ἐμπιστοσύνη. Φυσιογνωμία, τροφίμου τῶν φυλακῶν. Καθαριότης ἀμφίβολος. Μὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶνε ἐκπληκτικὰ εἶνε τὰ δάκτυλά του. Ἡ δεξιοτεχνία τους εἶνε ἀφάνταστη. Ἡ εὐκινησία τους ἐκπληκτική. Θὰ ἔλεγες καὶ νεῖς ὅτι αὐτὸς ὁ τύπος εἶνε ὅλος μάτια καὶ δάκτυλα!... Γιὰ νὰ τοὺς θαυμάσετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάνετε μιὰ βόλτα στὶς παρόδους τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, στὴν ὁδὸ Ἁγίας Θέκλας, στὴν Πλατεία Καραμάνου, στὴν ὁδὸ Παλλάδος, στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὅπου ὑπάρχει κόσμος ἐπαρχιωτῶν καὶ ἀφελῶν ἀνθρώπων. Οἱ «παπατζῆδες» ἐργάζονται πάντα σὲ σταυροδρόμια καὶ σὲ πολυσύχναστους δρόμους γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διαφεύγουν εὔκολα στὴν ἐυφάνιαι ἀστυφύλακος. Ἐπίσης εἶνε μὴ κινοῦν τὶς ὑποψίες.

Στὸν Πειραιὰ οἱ «παπατζῆδες» ἐργάζονται στὴν Ἀκτὴ Τζελέπη, στὴν Τρουμπα καὶ στὰ Λεμονάδικα.

Ὁ παπατζῆς πιάνει μιὰ γωνιὰ στὸ σταυροδρόμι. Στὰ χέρια του κρατάει τρία φύλλα τῆς τράπουλας ἕνα ρῆγα κούπα ποὺ εἶνε ὁ «παπᾶς» καὶ δυὸ «λιμὰ» χαρσεξία εἶνε λίγο τσακισμένος ὄπως καὶ τ' ἄλλα δυὸ φύλλα στὴν ἀριστερὴ γωνιά. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ τσάκισμα τοῦ «παπᾶ» στὴν ἄκρη εἶνε πρὸς τὰ ἐπάνω! Αὐτὸ τὸ βλέπουν ὅλοι οἱ θεατοί κι' εὔκολα σταμπάρουν τὸν «παπᾶ». Μέσα στοὺς περιέργους εἶνε φυσικὰ κι' οἱ συνεργοὶ τοῦ «παπατζῆ». Αὐτοὶ ἀρχίζουν τὸ παιγνίδι. Παίζουν διάφορα ποσὰ καὶ πάντα ἀκεδὸν κερδίζουν. «Ἐδῶ ὁ παπᾶς, ἐκεῖ ὁ παπᾶς ποὺ εἶνε ὁ παπᾶς...». Ὁ παπατζῆς φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει καθὼς ρίχνει χρήγορα τὰ τρία χαρτιὰ στὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ ἀβανταδόρος ποντάρει ἕνα μάτσο πεντοχίλιαρα.

— Νάτος ὁ παπᾶς! δηλώνει θριαμβευτικὰ.

Ὁ παπατζῆς γυρίζει τὸ φύλλο. Εἶνε πράγματι ὁ ρῆγας.

— Σὲ καλὴ μεριὰ ρὲ φίλε! μουρμουρίζει ὁ παπατζῆς καὶ τοῦ πληρώνει λίγο στενοχωρημένος ὅπως, τὸ κέρδος...

Εἶνε τόσο εὔκολο αὐτὸ τὸ παιγνίδι! Οἱ θεατοὶ βλέπουν πόσο σύντομα καὶ... ἀσφαλῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πολλαπλασίαση τὴ δίψα τοῦ εὔκολου κέρδους!... Στὸν «παπᾶ» ὅμως δὲν πάει ποντάριαμα κάτω ἀπὸ δεκαχίλιαρο!... Ὅταν τὸ «κορόϊδο» ὁ ἄθῳος παίχτης «μπῆ στὸ νκεζί», στὴν παγίδα, στὸ πρῶτο παιγνίδι χάνει πάντα ὁ παπατζῆς. Μὰ ὅταν ἰδῆ ὅτι κυρίεψε τὸ θῦμα ἢ δίψα τοῦ κέρδους, ἀρχίζει νὰ κερδίζῃ ἐκεῖνος!... Τὸ «κόλπο» εἶνε εὔκολο. Ὅπως ἀναποδογυρίζει τὰ χαρτιά, τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀνακατεύει, τὸ τσάκισμα τοῦ «παπᾶ» ποὺ εἶνε πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ γυρίζει πρὸς τὰ κάτω, καὶ σηκώνει τὴν ἄκρη ἑνὸς ἄλλου φύλλου. Τὸ θῦμα βέβαιο ὅτι θὰ κερδίσῃ τὸ χαρτὶ ποὺ εἶνε τσακισμένο πρὸς τὰ ἐπάνω ποντάρει ἀκόμη καὶ τό... πανταλόνι του. Καὶ χάνει. Κατόπιν ὁ παπατζῆς καθὼς δείχνει τὰ φύλλα στὸ τέλος τοῦ παιγνιδιοῦ, σηκώνει πάλι μὲ ἐπιτηδειότητα τὴν ἄκρη τοῦ «παπᾶ» καὶ κατεβάζει τὴν ἄκρη τοῦ ἄλλου φύλλου. Ἔτσι ἂν δὲν ξέρῃς τὸ «κόλπο», μπορεῖς νὰ τρελλαθῇς ἀπὸ τὸ πεῖσμα σου γιατὶ ἔχεις ἰδῆ ὅτι τὸ μόνο σημαδεμένο φύλλο πρὸς τὰ ἐπάνω εἶνε ὁ «παπᾶς»!...

Οἱ «παπατζῆδες» ὅμως τῶν δρόμων, οἱ «καλντεριμιτζῆδες» ὅπως τοὺς λένε, εἶνε μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι ἀπατεῶνες μπροστὰ στοὺς φοβεροὺς «ἄσσους» τοῦ ἐπαγγέλματος ποὺ δουλεύουν μὲ σύστημα καὶ μὲ ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο συνεργατῶν.

Αὐτοὶ ἐργάζονται ὅπου ἔχει «καλαμπαλίκι». Συγκέντρωσι δηλαδὴ κόσμου. Εἶνε δὲ τόσο ἐκπληκτικοὶ ὥστε νὰ κάνουν πολλὲς καὶ γερὲς «μπάζες». Σήμερα μάλιστα ὁ ἀριθμός τους ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἀρχισε νὰ λαμβάνῃ αὐστηρὰ μέτρα.

Εἶνε ἄπειρα τὰ ἀνέκδοτα κι' οἱ ἀπάτες τῶν παπατζήδων. Μιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς εἶνε κι' ἡ ἀκόλουθη ποὺ ἀπασχόλησε παληά, τὸ 1931, τὴν ἀστυνομία.

Τὸ «ψάρεμμα» τοῦ «κορόϊδου» ἔγινε στὴν Ὁμόνοια, ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο «Ἀρνολίς». Πάνω σ' αὐτὸ τὸ κτίριο στὴν στέγη του, ὑπῆρχε — ὅπως θὰ θυμόσαστε — ἡ περίφημη "Ἠλεκτρικὴ ἐφημερίδα". Τὰ σημαντικώτερα γεγονότα περνοῦσαν ἀπὸ αὐτὴν σὲ μιὰ φωτεινὴ κορδέλλα, μ' ἕναν εἰδικὸ συνδυασμὸ ἠλεκτρικῶν λαμπισνίων ποὺ ἀναβαν κι' ἔσβυναν πάνω σ' ἕνα μακρὺ ταμπλώ, σχηματίζοντας ὁλόκληρες λέξεις. Πολὺς κόσμος κάθε βράδυ διάβαζε αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα, στὴν πλατεία Ὁμονοίας. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἔρθει ὁ «Βύρων» τὸ μοναδικὸ τότε ὑπερωκεάνειο μας ποὺ ἔκανε ταξεἰδια στὴν Ἀμερική. Εἶχαν ἀφιχθῆ φυσικὰ πολλοὶ «Ἀχέπανς». Κι' ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Σπάρτη, κάθισε καὶ χάζευε μὲ τὰ νέα τῆς "Ἠλεκτρικῆς ἐφημερίδας". Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως τὸν πλησίασε ὁ «παπατζῆς» ποὺ ἦταν ντυμένος σὰν Ἀμερικάνος.

— Πόσες ἐλικίες καλεί; τὸν ρώτησε.

— Μὰ δὲν εἶδα νὰ γράφῃ γιὰ ἀλικίες!... ἀπάντησε ὁ Ἀχέπανς.

Τότε πλησίασε ἄλλος συνεργάτης τοῦ «παπατζῆ», ντυμένος κι' αὐτὸς σὰν ("Ἀχέπανς). Μὲ οἰκειότητα χτύπησε στὸν ὦμο τὸ θῦμα.

— Γειά σου πατριώτη! Δὲν μὲ θυμᾶσαι;

— Ὄχι...

— Πῶς! Δὲν θυμᾶσαι στὸ "Βύρωνα" ποὺ ταξειδέψαμε τρίτη θέσι μαζί; Δὲν θυμᾶσαι ποὺ μᾶς βγῆκε ἡ ψυχὴ ὡς ὅτου ἐρθουμε; Δέκα ὀχτὼ ἡμέρες ταξεἰδι δὲν εἶνε ἀστεία! Μᾶς ἔφαγε ἡ θάλασσα...

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπιτι γιὰ νὰ δῶ τί κάνει ὁ μπαμπᾶς. Ξέρεις ἀ νάπη μου, εἶνε ὑτινοβάτης.

Κι' ὕστερα τοῦ ἀναφέρει διάφορες λεπτομέρειες ἀπ' τὸ ταξεἰδι στὸν 'Ατλαντικό... Τὶς λεπτομέρειες αὐτὲς τόσο ὁ «παπατζῆς» ὅσο κι' ἡ παρεα του τὶς ἔχουν μαθει μὲ τὴν ἀφιξι του ὑπερωκεανείου. Ξέρουν τὰ πάντα. Ἔτσι τὸ "θῦμα" αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἀργησε νὰ πιστέψῃ ὅτι πρόκειται περὶ συνταξειδιώτου. Ἡ συζήτησι λοιπὸν ἔγινε πιὸ φιλική. Μιλοῦν γιὰ τὶς "ἐλικίες". Τὸν πείθουν ὅτι δὲν τὸ πρόσεξε. Σὰν πατριῶτες πρέπει νὰ συμβουλευθοῦν ἀμέσως τὸ "Ἀμερικανικὸ Προξενειο γιὰ τὸ τί θὰ κάνουν. Τότε ἀναλαμβάνει ὁ «παπατζῆς» νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ἐκεῖ. Τραβᾶνε γιὰ τὴν στάσι τοῦ τράμ τῶν "Ἀμπελοκήπων. Ἐκεῖ συναντοῦν ἄλλον ("Ἀμερικανὸ ὑπήκοο") ποὺ πηγαίνει κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Προξενειο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως κι' αὐτὸς εἶνε συνεργάτης τοῦ «παπατζῆ». Τώρα τὸ "θῦμα" δὲν ἔχει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἀνησυχεῖ κι' ὅλας. Αὐτὸς ἔχει ἔρθει γιὰ νὰ παντρευτῇ στὸ χωριὸ του τὴν κόρη ποὺ τοῦ διαλέξαν οἱ γονεῖς του. Βέβαια ἀγαπάει καὶ τὴν πατρίδα του, μὰ πρέπει νὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτὸ τὸ μπλέξιμο μὲ τὶς "ἐλικίες". Μὲ τὴν συζήτησι οἱ "Ἀχέπανς" ξεχνιοῦνται καὶ τὸ τράμ περνᾶ ἀπὸ τὸ Προξενειο. Τέλος κατεβαίνουν στα 'Ηλύσια. Τότε ὁ «παπατζῆς» προτείνει νὰ πιοῦνε μιὰ μπύρα γιατὶ στέγνωσε τὸ λαρύγγι του. Μπαίνουν σ' ἕνα ὑπόγειο μπάρ. Τὸ γκαρσόνι ποὺ συνεργάζεται κι' αὐτὸ μὲ τὴν σπεῖρα, φέρνει γιὰ μεζὲ ὁλόκληρο κοτόπουλο. Ἡ μιὰ μπύρα γίνονται δυό, τρεῖς, πέντε... Ἡ παρέα ἔχει ἔρθει πειὰ στὸ κέφι. Τότε ὁ παπατζῆς διηγεῖται:

— Χθὲς βράδυ μ' ἐκάλεσαν στὴ Λέσχη 'Αξιωματικῶν. Παίξαμε χαρτιά. Ἕνα παιγνίδι ὡραῖο!... Πρώτη φορὰ τὸ εἶδα!... Γκαρσόν φέρε μιὰ τράπουλα. Θὰ σᾶς τὸ δείξω.

Τὸ γκαρσόνι φέρνει τὴν τράπουλα. Ὁ παπατζῆς ξεδιαλέγει τὸν «παπᾶ». Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει ὑπὸ τύπον ἀστείου. Ἔπειτα δυναμώνει. Τὸ «κορόϊδο» κερδίζει. Ἔπειτα κερδίζει ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴ συντροφιά. Τέλος ὁ «παπατζῆς» κάνει τὸ μεγάλο «κόλπο». Βάζει ἕνα μάτσο διπλωμένα δολλάρια. Τὸ «κορόϊδο» γιὰ νὰ ξανακερδίσῃ τὰ χαμένα τὸν ἀκολουθεῖ. Τὸν «παπᾶ» ὅμως, καὶ πάλι τὸν βρίσκει ὁ συνεργάτης τοῦ παπατζῆ... Τὸ θῦμα μένει ἀδέκαρο. Τότε τὸ γκαρσόνι φωνάζει:

— Ἡ 'Αστυνομία!... "Ερχεται ἡ 'Αστυνομία!... Πεταξετε τὰ χαρτιά!...

— Γρήγορα νὰ τὸ σκάσουμε, πρὶν μᾶς πιάσουν φωνάζει, ὁ «παπατζῆς».

Κι' ἔτσι διαλύεται τὸ παιγνίδι.

Ἡ παρέα τῶν ("Ἀμερικανῶν) χωρίζεται. Μὰ ὁ παπατζῆς μένει μὲ τὸ «κορόϊδο». Τὸν πηγαίνει ὡς τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένει. Συμφωνεῖ μαζὶ του νὰ συναντηθοῦν τὸ πρωὶ στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πᾶνε γιὰ τὸ χωριό.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀδικα τὸ «κορόϊδο» περίμενε τὸ «φίλο» του. Καί, ξεμέθυστος πειά, σκέφθηκε ὅλη τὴν χθεσινὴ περιπέτεια του. Καταλαβε ὅτι εἶχε πέσει θῦμα ἀπατεώνων. Ἔτρεξε νὰ καταγγείλη τὸ γεγονὸς στὴν ἀστυνομία.

Ὁ κ. Χειλᾶς πῆρε τότε ἐντολὴ νὰ βρῇ τὸν «παπατζῆ». Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ του κατάλαβε ποιὸς ἦταν. Σύχναζε στὸ καφφενεῖο «Παρθενῶν». Τὸν βρῆκε πράγματι νὰ κάθεται ἥσυχος καὶ νὰ διαβάζῃ τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Τὸν ὡδήγησε στὴν Ἀσφάλεια κι' ἔπειτα τὸν ἔστειλαν στὴν Εἰσαγγελία. Τὰ δολλάρια ὅμως τοῦ 'Αμερικάνου δὲν βρέθηκαν.

Σήμερα ἡ ὑπηρεσία παρακολουθήσεως ὅλων αὐτῶν τῶν κακοποιῶν συλλαμβάνει μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸν δράστη τῆς ἀπάτης. Ὁ ἀστυνόμος κ. Οἰκονόμου, ὁ κ. Φιλίππου κι' ὁ 'Ορέστης ξεκαθαρίζουν εὔκολα αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις. Μὰ πολὺ σπάνια τὸ «κορόϊδο» εἶνε σὲ θέσι νὰ δώσῃ τὰ ἀκριβῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστη ἡ ἐλάχιστες φορὲς καταφεύγει στὴν ἀστυνομία νὰ ἀφηγηθῇ τὸ πάθημά του. Ἔτσι πολλοὶ «παπατζῆδες», οἱ "ἄσσοι" τοῦ ἐπαγγέλματος, παραμένουν ἀσύλληπτοι καὶ θησαυρίζουν, σπότε καὶ ἀποσύρονται τοῦ ἐπαγγέλματος. Ζοῦν πειὰ σὰν εἰσοδηματίαι. Ὅταν τύχῃ ὅμως νὰ τοὺς πιάσῃ ὁ "ἔρως τῆς δουλειᾶς", τότε ἐπιδεικνύουν τὸ ταλέντο τους στίς... δεζιὲς τῶν: "Ἐδῶ ὁ παπᾶς ἐκεῖ ὁ παπᾶς!..... Ποὺ εἶνε ὁ παπᾶς;...". Οἱ καλεσμένοι τους καὶ προ πάντων οἱ ὡραῖες κυρίες τους θαυμάζουν καὶ τοὺς βρίσκουν ("διασκεδαστικούς") καὶ ("χαριτωμένους"). Μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἕναν "ἄσσο τοῦ παπᾶ" ποὺ μὲ χίλια ψεύτικα ὀνόματα ἔχει δράσει παντοῦ σ' ὅλο τὰ σταυροδρόμια τῆς Ἀθήνας στὸν Πειραιὰ. στὴν ἐπαρχία σὲ πλοῖα καὶ σὲ τραίνα, σὲ κάθε συγκέντρωσι. Καὶ μιὰ ποὺ τώρα ἔγινε ὁ "κύριος Ταδε". ἡ ἀστυνομία φυσικὰ δὲν τὸν ἐνοχλεῖ ἀφοῦ ἀλλωστε ἔπαψε νὰ ἔχη δοσοληψίες μαζί της...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Πρέπει πρῶτα νὰ τὰ βουρτσίζετε ἐπιμελῶς. Τὸ ζωηρὸ βούρτσισμα ξεκολλάει ἀπ' τὸ τριχωτὸ δέρμα τὴν πιτυρίδα, ἡ ὁποία ἔτσι φεύγει πιὸ εὔκολα κατόπιν μὲ τὸ λούσιμο. Πρόκειται γιὰ μιὰ περιποίησι ἁπλουστάτη, ποὺ ἔχει ὅμως θευμάσιο ἀποτέλεσμα.

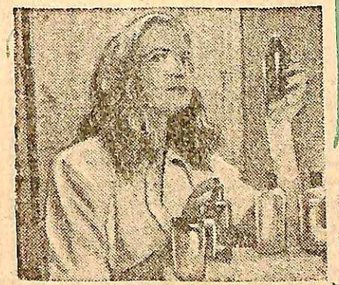

Ἀποφεύγετε νὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ τὸ λούσιμό σας τὸ πρῶτο τυχὸν "σαμπουάν". Ὡρισμένα ἀπ' αὐτὰ ταιριάζουν περισσότερο ἀπὸ ἄλλα σὲ ὡρισμένο εἶδος μαλλιῶν. Γιὰ νὰ βρῆτε τὸ κατελληλότερο γιὰ τὰ δικά σας, κάνετε δοκιμὲς μὲ διάφορες μάρκες.

Μετρᾶτε καλὰ τὸ "σαμπουάν" ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ λούσιμό σας. Ἂν βάλετε περισσότερο τὰ μαλλιὰ σας θὰ γίνουν στεγνὰ καὶ θὰ χάσουν τὴν λιπαρότητά τους. Ἂν πάλι χρησιμοποιήσετε λιγώτερο ἀπὸ τὸ κανονικό, δὲν θὰ καθαρίσουν καλὰ τὰ μαλλιά σας.

Μὴ τρίβετε ποτὲ τὸ σαπούνι κατ' εὐθεῖαν πάνω στὰ μαλλιὰ σας. Γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, σχηματίζει μιὰ πηχτὴ ζύμη, ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ τὰ πλύνετε κανονικὰ καὶ δυσκολεύει κατόπιν τὸ ξέπλυμά τους. Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ ξύσετε μὲ τὸ μαχαίρι τὴν ἀπαιτουμένη ποσότητα σαπουνιοῦ μέσα σὲ λίγο νερό, τὸ ὁποῖο βράζετε πρὶν τὸ χρησιμοποιήσετε.

Γιὰ νὰ ἔχετε μάτια

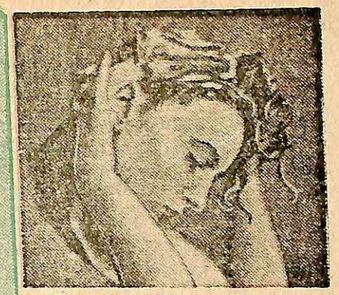

Ὅταν λούζεσθε μὴν τρίβετε ἀφηρημένα καὶ στὸ ἴδιο πάντοτε μέρος τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ σας. Τὸ πλένετε μ' ἐπιμέλεια, τρίβοντάς το παντοῦ, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, πρὸ πάντων δὲ πίσω ἀπ' τὰ αὐτιά, καθὼς καὶ γύρω - γύρω ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ μαλλιά.

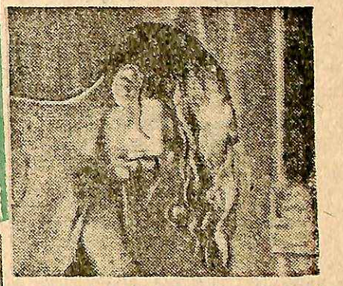

Μετὰ τὸ ἐπιμελὲς σαπούνισμα καὶ τρίψιμο, εἶνε ἀπαρεἰτητο τὸ ξέπλυμα μὲ ἄφθονο νερό. Ἂν νίψη ἀτελές, ἀφίνει τὶς τρίχες σκληρές, θαμπὲς καὶ δύσκαμπτες, ἀπ' τὸ σαποῦνι ποὺ μένει κολλημένο πάνω τους. Ἀντιθέτως, ἕνα καλὸ ξεπλυμα κάνει τὰ μαλλιὰ γυαλιστερά.

Θὰ τελειώσουμε μὲ μιὰ καλὴ συμβουλή: Χρησιμοποιεῖτε τὸ "σαμπουὰν μὲ αὐγά", ὅσο συχνότερο σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικὰ μέσα σας. Εἶνε κάπως δαπανηρό, ἀλλὰ ἄριστο γιὰ τὶς στεγνωμένες, τὶς ἀρρωστημένες, τὶς ὅπως ζωτικότητα τρίχες. Πῶς; ἐξῆς: Χτυπᾶτε δυὸ κροκοὺς αὐγῶν, σὰν νὰ πρόκειται νὰ φτιάσετε ὀμελέττα καὶ τοὺς ρίχνετε μέσα σ' ἕνα κεσέ. Ἀρχίζετε μ' ἕνα λούσιμο τῶν μαλλιῶν σας μὲ σαποῦνι ἢ μὲ τὸ λοσιὸν ποὺ μεταχειρίζεσθε συνήθως. Τὰ ξεπλένετε καλά. Ἔπειτα τὰ ξαναλούζετε μὲ τοὺς κροκοὺς τῶν αὐγῶν, χρησιμοποιῶντας τους σὰν "σαμπουάν". Αὐτὴ τὴ φορά, ἐπιμένετε περισσότερο. Τρίβετε καλά, γιὰ νὰ ἀπορροφηθοῦν οἱ κροκοὶ ἀπ' τὸ τριχωτὸ δέρμα μὲ τὸ παρατεταμένο μασάζ. Τέλος, ξεπλένετε πάλι τὰ μαλλιὰ σας μὲ νερὸ ποὺ περιέχει λίγο ξύδι. Τὸ "σαμπουὰν μὲ αὐγὰ" τρέπει τὸ τριχωτὸ δέρμα, μαλακώνει καὶ τονώνει τὰ μαλλιά, δίνοντάς τους μιὰ θαυμασία στιλπνότητα.

ΕΠΕΙΤΑ
ἀπὸ δώδεκα χρόνια

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ Γκυιὼμ Τεᾶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο τοῦ Βορρᾶ, κρατῶντας τὴ μικρὴ βαλίτσα του στὸ χέρι καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες καὶ τὸ πλῆθος ποὺ ἦταν συγκεντρωμένο στὸ σταθμὸ τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια. Καί, πραγματικά, καθένας ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε, θὰ εὕρισκε πολὺ παράξενο αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ κεφάλι του ἦταν ξυρισμένο, τ ὸ πρόσωπό του κατακίτρινο καὶ γεμᾶτο ρυτίδες, σὰν νὰ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ κουστούμι ποὺ φοροῦσε, μ' ὅλο ποὺ ἦταν καινούργιο σχεδόν, φαινόταν σὰν νὰ εἶχε φαρῆ πολὺ ἀπὸ μιὰ δεκαετία τοὐλάχιστον. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι μόλις θυμόνταν αὐτὴ τὴν παμπάλαιη μόδα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Γκυιὼμ Τεᾶ δὲν τὸ εἶχε φορέσει ἀπὸ πολὺ καιρό. Τοῦ τὸ εἶχαν πάρει μόλις μπῆκε στὴ φυλακὴ καὶ τοῦ τὸ εἶχαν παραδώσει κατὰ τὴν ἔξοδό του. Κι' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη, εἶχαν μεσολαβήσει δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια.

Εἶχε ἀπομακρυνθῆ τώρα ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ χώθηκε σὲ μερικοὺς μικροὺς δρόμους, ὅπου ὁ φωτισμὸς ἦταν ἀσθενέστερος καὶ οἱ διαβάτες ἐλάχιστοι.

Σὲ λίγο, σταμάτησε σὲ μιὰ γωνία, κάτω ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ συμβουλεύθηκε ἕνα μικρὸ σημειωματάριο. Ἔπειτα, καθὼς τὸ ξανάβαζε στὴν τσέπη του, ψιθύρισε σιγά:

—Εἶνε φανερὸ ὅτι ὅλοι καταλαβαίνουν πὼς μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή. Καὶ θὰ μὲ περνάνε βέβαια γιὰ δολοφόνο, ὅπως καὶ εἶμαι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁλότελα διαφορετική. Καὶ αὐτὴ τὴν ξέρει ὁ Θεός, ἐγὼ καὶ ὁ... ἄλλος.

Κύτταξε κατόπιν τὸ ρολόγι του. Ἦταν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

—Σὲ μιὰ ὥρα, τὸ πολὺ σὲ δύο, ψιθύρισε καὶ πάλι, τὴν ἀλήθεια αὐτὴ θὰ τὴν ξέρωμε μόνο ὁ Θεὸς κι' ἐγώ.

Διευθύνθηκε ἔπειτα πρὸς τὴν ὁδὸ ντὲ Βινύ, ἀκολουθῶντας τὶς παρρδους καὶ ἀποφεύγοντας τὰ πολὺ φωτισμένα μέρη.

Λίγη ὥρα ἀργότερα. Βρισκόταν ἔμπροσ σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ μέγαρο, ποὺ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 18.

Ὁ Γκυιὼμ Τεᾶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ εἶπε τὸ ὄνομά του στὸν ὑπηρέτη ποὺ τοῦ ἄνοιξε.

Ἐκεῖνος ἔφυγε ἀμέσως καὶ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἐπισκέπτη σ' ἕνα πολυτελὲς σαλόνι.

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἐπιβλητικὸ παρουσιαστικό, ἀλλὰ μὲ ὕφος λιγάκι ἀνήσυχο, περίμενε ἐκεῖ.

—Γκυιώμ, σύ; φώναξε. Βλέποντας τὸν ἐπισκέπτη κι' ἔκαμε νὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀλλ' ὁ Τεᾶ προφασίσθηκε πὼς ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ καπέλλο του καὶ ἀπόφυγε αὐτὸ τὸ ἀγκάλιασμα.

—Ἐγώ, ἀπάντησε ξηρά.

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Δὲν θὰ περίμενες βέβαια νὰ μὲ ἔβλεπες... Ὅπως θυμᾶσαι εἶχα καταδικασθῆ σὲ θάνατο, ἀλλὰ κατόπιν ἡ ποινή μου μετατράπηκε σὲ ἰσόβια... Στὴ φυλακὴ φαίνεται πὼς ἔβειξα καλὴ διαγωγὴ καί, ὅπως βλέπεις, εἶμαι σήμερα ἐλεύθερος.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ οἰκοδεσπότης.

— Δὲν σ' εὐχαριστεῖ, λοιπόν, ποὺ εἶμαι ἐλεύθερος; ρώτησε ὁ Γκυιώμ.

— Πῶς ὄχι; διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄλλος. Εἶμαστε πάντα οἱ καλύτεροι φίλοι... Τὰ αἰσθήματά μου γιὰ σένα δὲν ἔχουν ἀλλάξει... Ὅλο μου τὸ σπίτι εἶνε στὴ διάθεσί σου... Πρέπει νὰ ἔξερῃς πὼς εἶμαι πολὺ πλούσιος τώρα. Ἔνω ἀνοίξει δική μου τραπεζα...

— Μὲ τὰ χρήματα ποὺ ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς «Τραπέζης Πληρωμῶν», σκοτώνοντας τὸν ταμία της, συμπλήρωσε ὁ Τεᾶ.

— Γκυιώμ, πρὸς Θεοῦ! φώναξε ὁ οἰκοδεσπότης. Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές;... Παρεφρόνησες μήπως;

— Θὰ μποροῦσα καὶ θἄπρεπε ἴσως νὰ παραφρονήσω, ἀπάντησε ὁ Τεᾶ. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλησε... Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτε... Τὰ ξέρω ὅλα... Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου λέει πὼς ἐγὼ σκότωσα τὸν ταμία κι' ἔκλεψα τὰ χρήματα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ ταμεῖο... Ὡς καὶ τὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖο ἔνινε τὸ ἔγκλημα ἦταν δικό μου... Μόνο ὅτι δὲν τὸ χρησιμοποίησα ἐγώ, ἀλλὰ σύ!

—Ἐγώ!

— Ναί, σύ, ὁ Ζὼρζ Μπριγιά, ὁ συνάδελφός μου στὴν «Τράπεζα Πληρωμῶν», ὁ καλύτερος φίλος μου... Πῆρες κρυφὰ τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸ σπίτι μου κι' ἔκαμες τὸ ἔγκλημά σου μὲ τρόπο ποὺ ὅλες οἱ ὑποψίες νὰ πέσουν ἐπάνω μου... Δὲν εἶχα κανένα μέσον γιὰ νὰ ἀυνθῶ καὶ τὸ δικαστήριο μὲ καταδίκασε...

— Εὐτυχῶς, εἶσαι τώρα ἐλεύθερος, τοαὐλίσε ὁ Μπριγιά, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Τεᾶ. Δὲν θὰ εἶμαι γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμη ἐλεύθερος... Σκέπτομαι νὰ ξαναπάω στὴ φυλακή... Ἔκαμα δώδεκα χρόνια στὰ κάτεργα, μ' ὅλο ποὺ ἤμουν ἀθῶος. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν πρόκειται νὰ πάω ἄδικα...

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς, λοιπόν; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ Μπριγιά.

— Δὲν τὸ μάντεψες; ἀπάντησε ὁ Τεᾶ. Ξέρουγες ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὴ θεία δικαιοσύνη. Ἡ πρώτη δὲν σὲ κατεδίκασε γιὰ τὸ ἔγκλημά σου καὶ ἡ δεύτερη δὲν σ' ἐμπόδισε νὰ γίνῃς πλούσιος κι' εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ τώρα τέλειωσαν ὅλα!

Λέγοντας αὐτά, ὁ Γκυιὼμ Τεᾶ ἔβγαλε ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Τὸ ἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα ποὺ κέρδισα, δουλεύοντας στὰ κάτεργα, εἶπε. Καὶ τὸ ἀγόρασα γιὰ σέα!

—Ἔλεος! ἱκέτευσε ὁ Μπριγιά, πέφτοντας στὰ γόνατα. Ὅλα ὅσα εἶπες εἶνε ἀλήθεια... Συχώρεσέ με... Ἡ μισὴ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει...

— Δὲν μοῦ χρειάζεται, εἶπε ὁ Τεᾶ, γιατὶ εἶνε βαμμένη μὲ αἷμα...

— Λυπήσου με, Γκυιώμ!

— Γιὰ ποιό λόγο; Μήπως μὲ λυπήθηκες σὺ στὰ δώδεκα αὐτὰ χρόνια ποὺ σάπιζα στὰ κάτεργα;... Μὴν χάνῃς ἄδικα τὰ λόγια σου, Ζώρζ...

Ἡ κάννη τοῦ ὅπλου του ἦταν γυρισμένη τώρα πρὸς τὸ στῆθος τοῦ τραπεζίτου. Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούσθηκαν ἔξαφνα.

Ὁ Ζὼρζ Μπριγιὰ σωριάσθηκε κάτω νεκρός.

Ὁ Γκυιὼμ Τεᾶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε τὸν ἐρχομὸ τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ ἐσταμάτησαν σὲ λίγο καὶ τὸν συνέλαβαν, χωρὶς νὰ φέρῃ καμιὰ ἀντίσταση.

Θὰ ξαναγύριζε τώρα στὴ φυλακή, ἀπὸ ὅπου εἶχε βγῆ μόλις ποὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀγανακτοῦσε μὲ τὴ μοῖρα του. Ἀντιθέτως ἦταν εὐχαριστημένος. ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ἕνας ἄνθρωπος στὴ θέσι του. Εἶχεν ἐκδικηθῆ!

ΑΝΤΡΕ ΡΙΜΠΟ

◆◆

Ὁ ἀδάμας δὲν εἶνε ὁ πολυτιμώτερος λίθος

Νομίζομε ὅτι τὸ διαμάντι εἶνε τὸ πολυτιμώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ πετράδια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Ἕνα σμαρ, Σι ἀσ στης ποιότητος ἔχει τετραπλασία πείπου ἀξία ἀπὸ ἕνα διαμάντι τοῦ ἰδίου βάδους καὶ τῆς αὐτῆς ποιότητος κι' ἕνα ρουμπίνι ἀξίζει 2½ περίπου φορὲς περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἐξαιρετικὸ «μπριγιάν», τοῦ ἰδίου ἐπίσης βάρους.

Ἀλλωστε, τὰ διαμάντια εἶνε σχετικὰ ταθανώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολυτίμους λίθους. Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο αἰῶνες ἡ ἐξαγωγὴ διαμαντικῶν ἀπὸ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα ὅλου τοῦ κόσμου ἔφτασε τοὺς 50 τόννους. Κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα, ἐξήχθησαν ρουμπίνια βάρους πέντε περίπου τόννων καὶ σμαράγδια μόλις δύο τόννων.

1.500.000 Ἀθηναῖοι ΖΗΤΟΥΝ ΤΙΤΛΟ

Τὰ βαφτίσια τοῦ «Κόβερ Γκέρλ»

Ὁ διαγωνισμὸς ποὺ προκήρυξε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἡ «Παραμουντ Φίλμς Κόμπανυ» γιὰ τὴν ἐξεύρεσι ἑλληνικοῦ τίτλου τῆς ταινίας «Κόβερ Γκέρλ», ἔβαλε σὲ μεγάλο μπελᾶ χιλιάδες Ἀθηναίους κάθε τάξεως, φύλου καὶ ἡλικίας ποὺ πλημμυρίσανε τὶς αἰθουσες τοῦ «Πάλλας» καὶ τοῦ «Ἀντε-άλ» καί, μετὰ τὴν προβολὴ τοῦ φίλμ ξεχυθήκανε στὰ καπνιστήρια τῶν δύο κινηματογράφων καὶ βασανίσανε τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ βροῦν τὸν πολυπόθητο τίτλο ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε τὴ δόξα τοῦ νουνοῦ καί, κυρίως, τὶς 500 χιλ. δραχμές.

— Σκέψου Νικολάκη!

— Σκέπτομαι, Μαρίτσα.

— Κύττα νὰ βρῆς τίποτα νόστιμο.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τοὺς φᾶμε!

Κι' ἐπὶ τέλους! Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ ἀλλεπάλληλα ξυσίματα τῆς σοφῆς κεφαλῆς του, τούρχότανε ἡ ἔμπνευσι τοῦ Νικολάκη. Καὶ συμπλήρωνε τὸ σχετικὸ χαρτάκι.

— Τί ἔβαλες, Νικολάκη; ρώτησε μ' ἀπεγνωσμένο ἐνδιαφέρον ἡ Μαρίτσα.

— «Καλλιο στὸ Μπρούκλιν παρὰ στὸ Μπροντγουαίη!», τῆς ψιθύρισε ἐμπιστευτικὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ κανένας καὶ τοῦ κλέψῃ τὴν ἰδέα.

★

Σᾶς φαίνονται ἴσως ὑπερβολικὰ δλ' αὐτά. Κι' ὅμως εἶνε ἀληθέστατα. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξουμε, παραθέτουμε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χιλιάδες τίτλους ποὺ «ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς» ἡ ὁποία, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἔκανε τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἀφάνταστη ζέσηφι σὲ ἀσπρίνες.

(«Ἡ κληρονομικότης θριαμβεύει». «Ἰλιγγος αἰσθησιασμοῦ». «Τὸ ἀφύπνισμα (μάλιστα ΑΦΥΠΝΙΣΜΑ) μιᾶς ἀνάπης». «Ἡ χλιδὴ παρασύρει, μὰ ὁ ἔρως νικᾶ». (Ζήτω του λοιπὸν ἀφοῦ νικᾶ!) «Δράσις καὶ ἀντίδρασις». (Πιθανὸν κατὰ τὸ «Κύθηρα καὶ Ἀντικύθηρα»). «Τὸ θάβμα τοὺ ὁκι». (Ἡ πρωτοτυπία τῆς ὀρθογραφίας ὀφείλεται στὴν ἀπόλυτη πρωτοβουλία τοῦ ἀποτυχόντος ὑποψηφίου νονοῦ). «Δύο πόδια, ἕνα πρόσωπο καὶ ἕνα στρεῖδι». (Τὸ ὅλον τέσσερα!). «Ἀγγελικὲς παλινωδίες». (Βρὲ ποῦ κατάντησε αὐτὸς ὁ ψεύτικος κόσμος. Ἀκόμα καὶ οἱ ἄγγελοι παλινωδοῦν, λὲς καὶ εἶνε πολιτικοὶ ἀρχηγοί). «Ἡρωδιάς». (Προσέχετε τὴν περισπωμένη μὴ σᾶς βγάλη τὸ μάτι).

★

Φυσικὰ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ἀπόλυτα ἑλληνοπρεπεῖς τίτλοι. Ὁρίστε μερικοί: («Ἔρως στὸν Παρθενῶνα», (ποὺ τὸν εἶδε ὁ χριστιανὸς τὸν Παρθενῶνα;). «Ἀπαταιωνία τοῦ Πάλλας» (γειὰ σου διαρκῶς κακύποπτε Ρωμηέ!). «Ἀλμοδερὺ» (τί τοῦ ἔφταιξε ἄραγε τὸ συμπαθέστατο χορευτικὸ μας ζευγάρι;) («Ἔρως ἀνίκατε μάχαν» (μπράβο ἐκτίμησι στὸν μακαρίτη τὸ Σοφοκλῆ!). «Ἡ Ἑλλὰς μετὰ ἕναν αἰῶναν» (ἀληθεια πῶς θὰ εἶνε ἡ Ἑλλὰς μετὰ ἕναν «αἰῶναν»;) «Ἐρωτικὴ ἀνοικοδόμησις». «Π ο ρ τ έ ρ τ ρ ο» (προφανῶς ἐννοεῖ τὸ πορτραῖτο, ὅπως τὸ λένε οἱ ...ἀγράμματοι) καὶ «Ὅταν καπνίζει ὁ λουλᾶς»(!).

★

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμε περισσότερους τίτλους. Τελειώνομε λοιπὸν μὲ τὴν «λουλᾶς»(!).

Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ ἐμερολήπτησε ἡ ἦτανε τελείως ἀκατάλληλη γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβε. Ἔτσι μόνο ἐξηγεῖται τὸ γεγονὸς ὅτι ἐβράβευσε τὸν τίτλο («Σὰν τὰ παραμύθια», ἐνῶ κανονικὰ θἔπρεπε ν' ἀπονείμη πρῶτο βραβεῖο μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, ἡ στὸ «Χ α ρ ὰ κ α ὶ ἐ ρ γ α σ ί α» ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως καὶ ν' ἀποτελέση τὸ σύνθημα μιᾶς καινούργιας εὐτυχισμένης ζωῆς ἢ στὸν ὑπηθλητικώτατο καὶ μακροσκελέστατο τίτλο «Τ ὸ μ α ρ γ α ρ ι τ ά ρ ι ο ν τ ὸ ὁ π ο ῖ ο ν δ ι ο ρ θ ώ ν ε ι τ ὸ λ ά θ ο ς κ α ὶ ἑ ν ὶ τ ᾶ ς δ ί ο κ α ρ δ ί α ς», ποὺ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔχει καὶ τὸ δυσεύρετο προσὸν ὅτι ἐπέτυχε ἐπὶ τέλους τὴ συνένωσι τῆς καθαρευούσης καὶ τῆς ἀνορθογραφίας!...

Υ. Υ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας στὸ Κρατικὸ Κολλέγιο τῆς Πενσυλβανίας δόκτωρ Ἄνταμς ἐδημοσίευσε τελευταῖα τρία ἐρωτηματολόγια, ποὺ ἀφοροῦν τοὺς ἐρωτευμένους κι' ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ παντρευθοῦν. Τὰ ἐρωτηματολόγια αὐτὰ τὰ ἀποκάλεσε δεκαλόγους, γιατὶ περιλαμβάνουν δέκα ἐρωτήσεις τὸ καθένα, ἀποτελοῦν δέ, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ καθηγητή, τὴ βάσι τῆς εὐτυχίας στὸν ἔρωτα καὶ στὸ γάμο.

Τὰ δύο πρῶτα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐρωτηματολόγια ἀφοροῦν τοὺς ἐρωτευμένους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Οἱ ἀπαντήσεις σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις πρέπει νὰ εἶνε καταφατικές. Διαφορετικά, λέγει ὁ δόκτωρ Ἄνταμς, δὲν ὑπάρχει ἔρως.

Στὸ τρίτο ἐρωτηματολόγιο ποὺ ἀφορᾶ ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτοῦν, ἀπὸ τὶς δέκα ἐρωτήσεις ποὺ θὰ δοθοῦν στὶς ἰσάριθμες ἐρωτήσεις πρέπει τοὐλάχιστον οἱ ἑπτὰ νὰ εἶνε καταφατικές. Διαφορετικὰ εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν παντρευτῆτε.

Εἴσαστε βέβαιη πῶς τὸν ἀγαπᾶτε;	Εἴσαστε βέβαιος πῶς τὴν ἀγαπᾶτε;	Εἴσαστε βέβαιοι ὅτι Θ' ἀποτελέσετε ἕνα ἁρμονικὸ ζευγάρι;
1. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν γνωρίζετε, νοιώθετε πὼς εἴσαστε πιὸ ζωηρὴ καὶ πιὸ χαρούμενη, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ διάθεσίς σας γιὰ ἐργασία εἶνε μικρότερη ἀπὸ πρίν;	1. Θυσιάζετε πρόθυμα μιὰ διασκέδασι μὲ φίλους σας, γιὰ νὰ μείνετε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη σας;	1. Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα ποὺ θὰ θέλατε νὰ κάνετε μαζί;
2. Νοιώθετε ξαφνικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν, π. χ. τὴν πολιτική, τὶς τέχνες, τὰ γράμματα, τὶς ἐπιστῆμες κ.τ.λ.;	2. Φθάνετε πρῶτος στὸ ραντεβοῦ ποὺ σᾶς δίνει καί, ὅταν συμβαίνῃ νὰ καθυστερήσῃ, νοιώθετε ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη ἀνησυχία;	2. Νοιώθετε ἕνα αἴσθημα ὑπερηφανείας ὅταν συγκρίνετε τὸν ἀγαπημένο ἢ τὴν ἀγαπημένη σας μὲ ἄλλους νέους ἢ ἄλλες νέες ἀπὸ τοὺς γνωστούς σας;
3. Προτιμᾶτε νὰ κάμετε ἕναν περίπατο μαζὶ του παρὰ νὰ πᾶτε σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι;	3. Θυμόσαστε τί φόρεμα φοροῦσε ὅταν ἦταν τὴν τελευταία φορὰ μαζί σας;	3. Νοιώθετε ἕνα κενὸ μέσα στὴν ψυχή σας ὅταν βρισκόσαστε μακρυὰ του (ἢ μακρυὰ της), χάνετε τὸ κέφι σας, βλέπετε τὸν κόσμο γύρω σας ἀνούσιο, χωρὶς χάρι καμμιά, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον;
4. Θὰ σᾶς ἄρεσε νὰ ἔχῃ μιὰ λύπη ἢ μιὰ στενοχώρια, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὸν παρηγορήσετε;	4. Τὴν βρίσκετε πάντα ὄμορφη καὶ γοητευτική, ἀκόμη κι' ὅταν συμβαίνῃ νὰ εἶναι ἄρρωστη ἢ κουρασμένη;	4. Μπορεῖτε νὰ μείνετε κοντά του (ἢ κοντά της), ὅταν συμβαίνῃ νὰ τσακωνεσθε, χωρὶς αὐτὸ νὰ σᾶς δυσαρεστῇ;
5. Ὅταν σᾶς παίρνει στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ σᾶς ὁρίσῃ ἕνα ραντεβοῦ, αἰσθανόσαστε τὴν ἐπιθυμία νὰ φιλήσετε ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ θυσιασθῆτε γιὰ τοὺς ἄλλους;	5. Ἐπιμελεῖσθε τὴν ἐμφάνισί σας γιὰ νὰ τῆς ἀρέσετε;	5. Εἴσαστε πρόθυμος (ἢ πρόθυμη) νὰ θυσιάσετε τὶς προτιμήσεις σας στὶς δικές του (ἢ τὶς δικές της;)
6. Ὅταν τὸν περιμένετε σ' ἕνα κέντρο, ἔχετε στηλωμένο ἀδιάκοπα τὰ μάτια σας στὴν πόρτα, ὡς ποὺ νὰ τὸν ἰδῆτε νὰ ἔρχεται καὶ ἀδιαφορεῖτε γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω σας;	6. Σᾶς ἀρέσει νὰ τὴν ἀκοῦτε νὰ σᾶς μιλάῃ γιὰ τὰ παιδικά της χρόνια, γιὰ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τῆς περιόδου αὐτῆς καὶ γιὰ τὴ ζωή της στὸ σχολεῖο;	6. Εἶνε σοβαρὴ καὶ ὁριστικὴ ἡ ἀπόφασίς σας νὰ πανδρευθῆτε μαζί, ἢ πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ σκεφθήκατε ὡρίμως, γιὰ μιὰ πρόσκαιρη ἰδιοτροπία σας, γιὰ ἕνα ἐντελῶς ἐπιπόλαιο καπρίτσιο ποὺ θὰ σᾶς περάσῃ αὔριο;
7. Μπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε τὸ βῆμα του, ὅταν ἔρχεται στὸ σπίτι σας ἢ στὸ μέρος ποὺ τὸν περιμένετε;	7. Τὴν γεμίζετε πάντα μὲ φροντίδες καὶ περιποιήσεις καὶ κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσετε, ἀκόμη κι ὅταν αἱ μικροεπιθυμίες της φτάνουν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοτροπίας καὶ τῆς παραξενειᾶς;	7. Βρίσκετε στὸν ἄνδρα (ἢ τὴ γυναίκα) ποὺ προορίζεται γιὰ σύζυγό σας προτερήματα, ποὺ θὰ θέλατε νὰ τὰ κληρονομήσουν καὶ τὰ παιδιά σας;
8. Εἴσαστε πρόθυμη νὰ στερηθῆτε τὴν ἀπόλαυσι μιᾶς διασκεδάσεως, γιατὶ ὁ ἀγαπημένος σας δὲν μπορεῖ νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτήν;	8. Ἀναγνωρίζετε πρόθυμα ὅτι εἶνε ἔξυπνη καὶ ὅτι, μ' ὅλη τὴ μόρφωσι ἢ τὴν πεῖρα σας, θὰ μπορούσατε νὰ διδαχθῆτε πολλὰ πράγματα κοντά της;	8. Οἱ γονεῖς σας καὶ οἱ φίλοι σας εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ὁ μνηστὴρ (ἢ ἡ μνηστή) σας σᾶς ταιριάζει;
9. Ὅταν βρισκόσαστε μαζί του σ' ἕνα χορό, ἀπομακρύνετε εὐγενικὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ ζητοῦν νὰ χορέψουν μὲ σᾶς, γιὰ νὰ εἴσαστε πάντα κοντά του;	9. Ὅταν σᾶς παίρνει στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ σᾶς ὁρίσῃ ἕνα ραντεβοῦ, δέχεσθε ἀμέσως τὴν ἐκλογή της γιὰ τὸ μέρος καὶ τὴν ὥρα, μ' ὅλο ποὺ ξέρετε ὅτι αὐτὸ θὰ σᾶς δυσκολέψῃ ἴσως στὴν ἐργασία σας ἢ θὰ σᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀναβάλετε κάποια σοβαρὴ ὑπόθεσι;	10 Συμφωνοῦν τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον;
10. Κάθε φορὰ ποὺ βρίσκεται κοντά σας νοιώθετε τὴν καρδιά σας νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία;	10. Ὅταν εἴσαστε μαζί της, νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας τόσο εὐτυχισμένο, ποὺ ὅλα τ' ἄλλα πράγματα παύουν ξαφνικὰ νὰ ἔχουν ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς;	

Αληθινὴ ἀγάπη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, νεαρὸς κατάκτητής.
ΜΙΝΑ, ὡραία καὶ νέα κυρία.

Στοῦ Ροβέρτου 'Αρτέλ. Κομψοτάτη ἐρωτική φωλιὰ μὲ πολλὰ ἄνθη καὶ μικρὰ λαμπιόνια ποὺ σκοπτίζουν ἕνα γλυκὸ ἡμίφως. 'Ο Ροβέρτος περιμένει μ' ἀγωνία τὴν ἐπίσκεψη τῆς Μίνας ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ πρόκειται νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Σὲ μιὰ γωνίτσα ἕνα τραπεζάκι μὲ διάφορα γλυκίσματα καὶ σάντουϊτς. Τέλος ἀκούγεται τὸ κουδούνι. 'Εκείνη ἔφτασε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τρέχει κοντά της): 'Επὶ τέλους ἤρθατε!..

ΜΙΝΑ, (πολὺ ὄμορφη. Φορεῖ πυκνὸ βέλο. Φαίνεται συγκινημένη): Πάω' ὀλίγο νὰ μείνη σήμερα στὸ σπίτι. "Ηθελε νὰ τοῦ κάνω συντροφιά. Μὰ κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω πὼς θὰ πάω στὴν ἔκθεσι τοῦ Λούβρου. 'Ομολογῶ ὅμως ὅτι φοβοῦμαι γιὰ ὅ,τι ἔκαμα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Τί φοβᾶσαι; Τώρα εἶμαστε μαζί. "Ελα, βγάλε τὸ καπέλλο σου καὶ τὸ πανωφόρι σου. Θὰ συνειθίσης... κάθησε...

ΜΙΝΑ: Μὴ βιάζεσαι. "Εχουμε πολλὰ νὰ ποῦμε προηγουμένως.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: "Ο,τι θέλεις. 'Αλλὰ εἶσαι σὰν ξένη ἔτσι. Βγάλε τὸ καπέλλο σου. Εἶσαι στὸ σπίτι σου, ἀγάπη μου!

ΜΙΝΑ, (τὴ βοηθάει νὰ βγάλη τὸ καπέλλο της). Μοσχο καὶ κουμπὶ τὸ... σπίτι μου!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: 'Εδῶ εἶνε τὸ γραφεῖο. κρῦο!

ΜΙΝΑ: Τί ὡραία φωτιά! Κάνει τόσο

(Πλησιάζει στὸ τζάκι καὶ κάθεται στὰ μαξιλάρια ποὺ τῆς ἑτοιμάζει ἐκεῖνος).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. (τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό): Μίνα!... Τί ὡραῖο, τί θεῖο ποὺ εἶνε ν' ἀγαπᾶ κανεὶς μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σένα, νὰ τὴν ὀνειρεύεται ἀπὸ τόσον καιρό, νὰ τὴν περιμένη γιὰ νὰ δοκιμάσῃ μαζί της τὸ ὑπέροχο μεθύσι τῆς ἀγάπης... 'Ω Μίνα! Μίνα, πόσο σ' ἀγαπῶ!..

ΜΙΝΑ: Κι' ἐν τούτοις εἶνε ἀπαγορευμένη ἀγάπη ἡ δική μας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ τόσο μεθυστική. Σὲ βλέπω ἐδῶ κοντά μου, μὲ τὸ λεπτὸ προφίλ σου. ποὺ τὸ φωτίζει ἡ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ, σὲ νοιώθω ἐδῶ κοντά μου... σκορπᾶς γύρω σου ἕνα ἄρωμα βιολέτας ποὺ μὲ τρελλαίνει... Σ' ἀγαπῶ!... Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλῃς;

ΜΙΝΑ: Ὡς τώρα μοῦ εἶπες πολὺ ὄμορφα πραγματα. 'Εν τούτοις ἕνας ἄνδρας ποὺ νοιώθει μόνον πόθο. χωρὶς ἀγάπη. παίζει καμμιὰ φορὰ τὶς ἴδιες «σκηνὲς»... Πῶς νὰ σὲ πιστέψω, Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μά, γλυκειά μου, σ' ἀγαπῶ τρελλά!

ΜΙΝΑ, (μὲ σοβαρότητα): Μ' ἀγαπᾶς σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ δοθῆ ὁλόκληρος, ν' ἀφοσιωθῆ ἐντελῶς σὲ ἕνα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (λίγο ἀνήσυχος): Ναί.

ΜΙΝΑ: "Ετσεμα μήπως εἶχες γιὰ μένα μόνον ἕνα καπρίτσιο. Ξέρεις ὅτι δὲν ἔχεις καὶ τόσο καλὴ φήμη. Λένε πὼς εἶσαι ἐλαφρός. ἄστατος κι' ὅτι πολλὲς γυναῖκες ἔρχονται ἐδῶ. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἕνα νούμερο ποὺ θὰ προστεθῆ σ' ὅλες τὶς ἄλλες.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μὰ σοῦ τὸ δοκίζομαι πὼς ποτὲ δὲν σκέφτηκα ἔτσι...

ΜΙΝΑ, (ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή): Εἶμαι βεβαία γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σου, γι' αὐτὸ θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί σου εἰλικρινής, καὶ θὰ σοῦ θέσω τὸ ζήτημα ὅπως καταλαβαίνω ἐγώ!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (ἔκπληκτος): Ποιό ζήτημα;

ΜΙΝΑ: Ροβέρτε! Εἶμαι παντρεμένη καὶ δὲν παραδέχομαι μοιρασιὰ στὴν ἀγάπη. Μισῶ τὸ ψέμμα! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. "Οταν θὰ ἐπιστρέψω ἀπόψε στὸ σπίτι μου, θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἄνδρα μου! Τί λὲς γι' αὐτό;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Εἶσαι τρελλή;

ΜΙΝΑ: "Οχι... Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Θὰ ἐξηγήσω στὸν 'Εδουάρδο ὅτι σ' ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας κι' ὅτι ἔγινα δική σου!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μὰ θὰ καταστρέψῃς τὴ ζωή σου! Θὰ γίνη σκάνδαλο!

ΜΙΝΑ: Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Καὶ ὕστερα ποῦ θὰ πᾶς;

ΜΙΝΑ: 'Εδῶ! 'Αφοῦ μ' ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπῶ: Δὲν εἶνε λογικό;..

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: 'Ελπίζω ὅτι δὲν εἶνε σοβαρὰ αὐτὰ ποὺ λές.

ΜΙΝΑ, (τὸν κυττάζει): Σοῦ ἐπαναλαμβάνω: 'Από σήμερα χωρίζω τὸν ἄνδρα μου καὶ εἶμαι δική σου! 'Ετσι σκέπτομαι ἐγώ. Αὐτὸ θὰ πῆ ἀληθινὴ ἀγάπη.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μὰ εἶνε παραφροσύνη! Τὸ σύστημά σου...

ΜΙΝΑ: Μόνο μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἐπιτρέπεται σὲ μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπᾶ. Καταλαβαίνω ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι ἡ δική σου ἀγάπη δὲν εἶνε τόσο μεγάλη.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Δὲν θὰ βρῆς ποτὲ κανένα ἄνδρα νὰ παραδεχτῆ τὴ θεωρία σου.

ΜΙΝΑ: 'Αφοῦ εἶνε ἔτσι μπορῶ νὰ φύγω.

('Ο Ροβέρτος προσπαθεῖ νὰ τὴν κρατήση).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: "Ακουσέ με, Μίνα... Αὐτὰ εἶνε παιδιάστικα λόγια... Σ' ἀγαπῶ. εἶσαι γιὰ μένα ἕνα χαριτωμένο πλάσμα... 'Αγάπη μου... λατρεία μου, μείνε...

ΜΙΝΑ (πολὺ ἤρεμη): Τὸ πανωφόρι μου, παρακαλῶ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (τὴ βοηθάει νὰ φορέση τὸ πανωφόρι της): Τί κρίμα!... Γιατί τὸ κάνετε αὐτό; Εἶνε μιὰ τρέλλα!...

ΜΙΝΑ: Λέτε;

(Εἶνε ἕτοιμη καὶ διευθύνεται στὴν πόρτα μὲ ἕνα περίλυπο χαμόγελο στὰ χείλη).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μίνα ὁμολόγησε ὅτι ἀστειεύεσαι...

ΜΙΝΑ: "Οχι, φίλε μου. "Εκανα ἕνα πείραμα. 'Η πρότασί μου ἦταν ἕνα μέσον νὰ δῶ τὸ βαθμὸ τῆς ἀγάπης σου. Εἶνε θυμάσιο πείραμα καὶ... πετυχαίνει πάντα. Στὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ δῶ ἂν μ' ἀγαπᾶς εἰλικρινά. "Αν μοῦ ἔλεγες, μαρτύρα τα στὸν ἄνδρα σου κι' ἔλα σὲ μένα. θὰ νιόνουν δική σου. ἀμέσως χωρὶς νὰ σκεφτοπαίσω τὶς κουταμάρες αὐτές. χωρὶς νὰ πῶ τίποτα στὸ σύζυγό μου. Μὰ ἐσὺ δίστασες. "Αρα δὲν μ' ἀγαπᾶς μὲ τὴν καρδιά σου... Χαίρετε!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μὲ τὸ σύστημά σου αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ βρῆς τὴν ἀγάπη ποὺ ζητᾶς.

ΜΙΝΑ: Ποτέ; "Α, ὄχι. λέτε ψέμματα. 'Υπάρχουν ἀκόμα θερμὲς κι' εἰλικρινεῖς καρδιὲς στὸν κόσμο. Καὶ θ' ἀγαπηθῶ... Ναί, ναί... Θ' ἀγαπηθῶ. ὅσο ποθῶ καὶ θ' ἀγαπήσω ὅσο μπορέσω... Θὰ βρῶ τὸν ἄνδρα μὲ τὴ μεγάλη καρδιά... Τὸν εἰλικρινῆ, ποὺ θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ θυσιασθῆ. Αὐτὸ θὰ πῆ ἀγάπη. ἀληθινὴ ἀγάπη... Χαῖρε!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

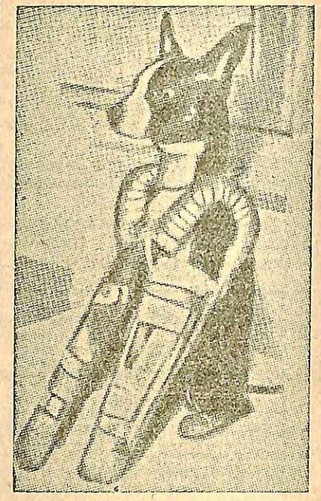

Η ΣΚΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ

'Η σκυλίτσα αὐτὴ ἔπεσε ἀπ' τὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς Οὐάσιγγκτον κι' ἔσπασε τὰ δυό της πόδια. Μὲ τὰ εἰδικὰ ὅμως μεταλλίνα δεκανίκια, ποὺ τῆς ἐφήρμοσε ἕνας κτηνίατρος, μπορεῖ νὰ περπατάη κι' ἔτσι γίνεται τὸ ἀντικείμενο τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ ἀπὸ τοὺς 'Αμερικανούς.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΠΙΚΙΝΕΖΩΝ

Στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία βλέπετε τὸν περίφημο 'Ιούδα, τὸν βασιλέα τῆς νήσου Μπικίνι, ποὺ δήλωσε ἐσχάτως στὶς ἀμερικανικὲς ἀρχὲς μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο καὶ κατηγορηματικὸ τρόπο ὅτι ἐπιμένει νὰ γυρίση στὸ χωριό του μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς 164 ὑπηκόους του. Οἱ Μπικινέζοι αὐτοί, ὡς γνωστὸν εἶχαν δεχθῆ πρόθυμα νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ νησί τους νιὰ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὰ μεγάλα πειράματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Οἱ 'Αμερικανοὶ τοὺς εἶχαν μεταφέρει σ' ἕνα ἄλλο νησί, πολὺ πιὸ ὡραῖο καὶ μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις. Οἱ Μπικινέζοι ὅμως δὲν εὑρίσκαν καμμιὰ ἄλλη εὐχαρίστηση παρὰ μόνο στὸ ...οὐίσκυ! Ἐς ἄλλου νοσταλγήσαν πολὺ γρήγορα τὴν πατρίδα τους καὶ ἄρχισαν νὰ πιέζουν κάθε ἡμέρα τὸ βασιλέα τους νιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἀκόμη ὁ κίνδυνος τῆς ραδιενεργείας.

Ὁ Τάϋρον Πάουερ ὡς σύζυγος καὶ καλλιτέχνης

ΕΟΛΟ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, εἶχαμε ξεχάσει λίγο τὸ ταιριασμένο ζευγάρι 'Ανναμπέλλα - Τάϋρον Πάουερ. 'Υπακούοντας στὴν ἠθικὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ δὲν ἀγαποῦσε τοὺς «κουραμπιέδες», ὁ Τάϋρον εἶχε καταταγῆ στὸ στρατὸ καὶ πολεμοῦσε στὸν Εἰρηνικό, ὅπως κι' ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ, ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ὁ Τζέϊμς Στιούαρτ, ὁ Ρόμπερτ Ταίϋλορ κι' ὁ Χένρυ Φόντα. Τώρα βγῆκε νικητὴς ἀπ' τὸν εἰρηνικὸ ἀντανωνισμό τους: Εἶνε ὁ νεώτερος, ὁ ὡραιότερος, ὁ δημοφιλέστερος ἀπ' ὅλους. Γυρίζει τὰ μεγαλεῖτερα φίλμ. "Εχει γίνει ὁ «πὴν - ἀπ μπούν» τῆς 'Αμερικῆς.

Γυιὸς κι' ἔγγονὸς διασήμων ἠθοποιῶν, ἔκαμε τὴν καταρχὴν τοῦ γάρις στὴν ἐπιμονὴ τῆς καλῆς γρηᾶς μητέρας του, μὲ τὰ νυχλάκια της, τὰ ψαρὰ μαλλιά της καὶ τὰ μπακεδάκ γάντια της. 'Η καλὴ κ. Πόουερ — ποὺ ὑπῆρξε κι' αὐτὴ λυρικὴ τραγουδίστρια καὶ καθηγήτρια τῆς δραματικῆς — ἔλεγε συχνὰ στὸ γυιό της, ὅταν ἦταν μικρός:

— Θὰ γίνης ἀργότερα ὅ,τι θέλεις. Θὰ γίνης ἔστω κι' ἀστυνομικός, ἂν σ' ἀρέση. 'Ενῶ ὅμως νἆσαι ὁ καλλίτερος στὸ στάδιο ποὺ θ' ἀκολουθήσῃς!

Γιὰ μεγάλη της χαρά, ὁ Τάϋρον δὲν εἶχε καιμιὰ κλίση πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ. "Εγινε ἠθοποιὸς καὶ προσπάθησε «νἆνε ὁ καλλίτερος».

Τὸ Χόλλυγουντ δὲν τὸν ἤθελε στὴν ἀρχή. 'Ενθαρρυνόμενος ἀπ' τὴ μητέρα του. Βγῆκε στὸ θέατρο κι' ἔπαιξε μαζὶ μὲ τὴν περίφημη 'Αμερικανίδα ἠθοποιὸ Κάθριν Κόρνελ. 'Αργότερα. τὸν ἀνακάλυψε ὁ κινηματογράφος στὸ Μπροντγουαίη καὶ τὸν ἐζήτησε μ' ἐπιμονή. ἀφοῦ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶχε δεχθῆ.

'Απ' τὰ πρῶτα βήματά του στὸ στάδιό του. ὁ Τάϋρον ἐξασφάλισε ἀμέτρητες θαυμαστριες, ποὺ συνετέλεσαν ὄχι λίγο στὴν ἐπιτυχία του. Μιὰ γυναῖκα ἐπίσης — ἡ δική του — τὸν βοήθησε σ' ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουν οἱ 'Αμερικανοὶ «κοινωνικὴ ἀνάπτυξι».

Γνώρισε τὴν 'Ανναμπέλλα. ὅταν γύριζε τὸ «Σουέζ». "Ηταν τότε 23 ἐτῶν κι' αὐτὴ 24. 'Αγαπήθηκαν καὶ παντρεύτηκαν. Κι' ἡ γυναῖκα του δημιούργησε γι' αὐτὸν ἕνα γοητευτικὸ κι' εὐνάριστο οἰκογενειακὸ περιβάλλον, συμπληρωμένο ἀπὸ μιὰ καλὴ γαλλικὴ κουζίνα. 'Αποδείχθηκε τελεία νοικοκυρὰ καὶ συγχρόνως κυρία τοῦ κόσμου. Στὶς συκεντρώσεις της σύναζε ἡ καλλίτερη ἀμερικανικὴ κοινωνία. κι' ἰδιαιτέρως ἡ πλουσιωτάτη οἰκογένεια 'Αστορ τῆς Νέας 'Υόρκης. Ἰδιοκτήτρια τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «Νιουζγουήκ».

"Οταν ὁ Τάϋρον πολεμοῦσε στὸν Εἰρηνικό, ἡ 'Ανναμπέλλα, μὲ στολὴ λογαγίνας, ἔπαιζε σ' ὅλα τὰ μέτωπα γιὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς στρατιῶτες καὶ διωργάνωνε τὴ βοήθεια τῶν παιδιῶν τῆς δυστυχισμένης πατρίδας της, τῆς Γαλλίας.

'Η 'Ανναμπέλλα — γιὰ ὅσους δὲν τὸ ξέρουν — λέγεται στὴν πραγματικότητα Σουζὰν Σαρπαντιέ. Οἱ δικοί της τὴ λένε γαϊδευτικὰ Ζέτ. Τῆς ἔδωσε τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμό της ὁ σκηνοθέτης 'Αμπὲλ Γκάνς, ὅταν πρωτοπαιξε στὸν κινηματογράφο. σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, στὸ φίλμ «Ναπολέων». Στὰ τελευταῖα χρόνια, τὴν εἶχαν λίγο ξεχάσει τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ξαναδοῦκε ὅμως ὅλη τὴ δυναμικότητά της μὲ τὸ φίλμ «Ὁδὸς Μαντελέν, 15». 'Η ἑταιρεία Φὸξ ἀνενέωσε τὸ συμβόλαιό της, μὲ λαμπροὺς ὅρους. Ξέρει πάντα τί θέλει, ἡ μικρὴ αὐτὴ Γαλλίδα, καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει πάντα. Θέλησε νὰ γίνη μιὰ μεγάλη «βεντέτα» καὶ ἔγινε. Θέλησε νὰ παντρευτῆ τὸν Τάϋρον Πάουερ καὶ τὸν παντρεύτηκε. Θέλησε νὰ τὸν κρατήση καὶ τὸν κρατάει, παρ' ὅλες τὶς ἀμέτρητες γυναῖκες ποὺ τὴ φθονοῦν κι' ἐπιδιώκουν νὰ τῆς τὸν πάρουν...

Στὸ σπίτι τοῦ Πόουερ, ὀχτὼ γυναῖκες φροντίζουν γιὰ τὴν ἄνεσι τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ σὲξ - ἀππήλ: ἡ 'Ανναμπέλλα, ἡ πεθερά του κυρία Σαρπαντιὲ (γήρα τοῦ ἄλλοτε διευθυντοῦ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Ζουρνὲλ ντὲ Βουαγιάζ»), ἡ κόρη τῆς γυναίκας του "Αννι, ἡ κόρη τῆς ἀδελφῆς του Πίέι, ἡ γκουβερνάντα τῆς Πίέι, ἡ μαγείρισσα καὶ δυὸ καμαριέρες.

'Αλλὰ ὁ Τάϋρον δὲν θὰ ἦταν μεγάλο «ἄστρο» τῆς ὀθόνης. ἂν δὲν ἄρεσε ἐπίσης καὶ στοὺς ἄνδρες. "Οταν, στὸν πόλεμο, ἔφτασε στὸ στρατόπεδο τοῦ Σὰν - Ντιέγκο. οἱ συνάδελφοί του ἐκεῖ ἔκαμαν ἀμέσως ἕνα δημοψήφισμα καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν ὡς τὸ δημοφιλέστερο ἠθοποιό.

'Αφοῦ ὁ γόης αὐτὸς τοῦ Χόλλυγουντ πολέμησε καλά. σὰν ἀληθινὸς ἄνδρας. ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του καὶ στὸ στούντιο. Τώρα γυρίζει τὸ 27ο φίλμ του. μιὰ ταινία ἔγνοιων. ποὺ θὰ κοστίση 6½ ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ποὺ θἄχη τὸν τίτλο «Ὁ καπετάνιος ἀπ' τὴν Κασταλλή».

◆◆

Κινηματογραφικὰ νέα

—'Η Γλόρια Βάντερμπιλτ, ποὺ εἶνε παντρεμένη μὲ τὸ διάσημο μουσικὸ καὶ διευθυντὴ ὀρχήστρας 'Αλέξανδρο Στοκόφσκι. δήλωσε τελευταία ὅτι ἀπεφάσισε ν' ἀφοσιωθῆ στὸν κινηματογράφο. ἐκπληρώνοντας μία παλιά της ἐπιθυμία. ποὺ τὴν παρασαματοποίησε τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἐμπορισθῆ ὁ πρῶτος της σύζυγος. ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Πὰτ ντὶ Κίκκο.

—'Η Μίνα Λόυ ὑπέβαλε μήνυσι ἐναντίον ἑνὸς μέλους τῆς Συνομοσπονδίας τῶν ἀμερικανικῶν ἐργατικῶν συνδικάτων. ποὺ τὴν εἶχε κατηγορήσει ὡς κομμουνίστρια.

—'Ο ἐργατικὸς αὐτὸς ἀντιπρόσωπος εἶχε γράψει ὅτι ἡ Μύρνα Λόυ. ὁ "Οσσον Οὐέλλες, ὁ Λίονελ Στάντερ. ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον καὶ ὁ Τζάιμς Κάγκνεϋ βοηθοῦσαν τοὺς κομμουνιστὰς. γιὰ νὰ καθησυχάσουν τὴ συνείδησί τους. ἐπειδὴ ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα: «Αὐτό, ἐπέτυχε, κάνει πιὸ νόστιμο τὸ χαβιάρι ποὺ τρώνε καὶ πιὸ ὅμορφες τὶς ζιμπελλίνες ποὺ φορροῦν.»

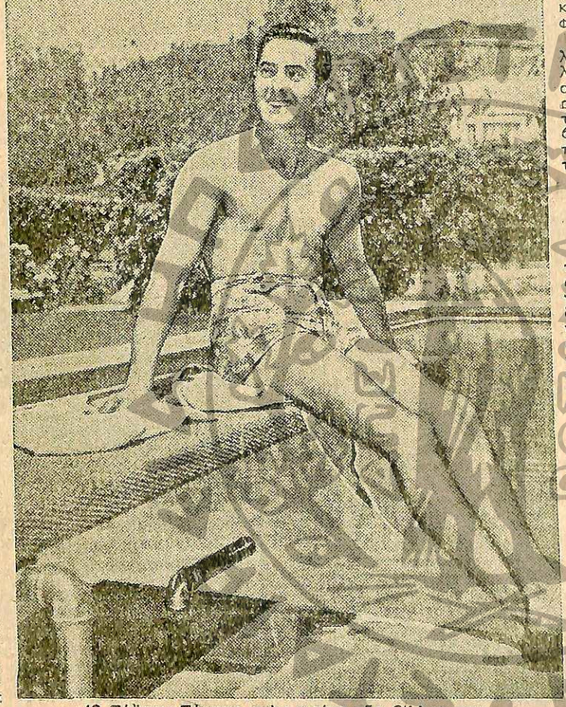

'Ο Τάϋρον Πάουερ στὴν πισίνα τῆς βίλλας του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἀνθρωπότης θὰ τρώη... ξύλο!

Ἡ μέθοδος τοῦ Ἴρβιν Σέφερ

Πρό ὀλίγου καιροῦ, δημοσιεύσαμε μιὰ εἴδησι, ποὺ εἶχε ἀπασχολήσει ὅλες τὶς ξένες ἐφημερίδες: "Ἕνας διάσημος Αὐστριακὸς γηπιακὸς εἶχε προσφερθῆ νὰ διαθρέψη τοὺς πεινασμένους Εὐρωπαίους μὲ τροφιμα συνθετικά. φτιαγμένα ἀπ' τὴν ξυλεία τῶν κατεστραμμένων πόλεων! Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ δόκτορα Φρὴντριν Μπέργκιους, ὀνομαστὸ γιὰ τὶς ἐργασίες του ἐπὶ τοῦ τεχνητοῦ πετρελαίου. Κατὰ τὴ γνώμη του, μποροῦμε νὰ παρανθρῶν θαυμάσια θρεπτικὰ προϊόντα ἀπὸ ξύλα κι' ὑπνίδια!

Δὲν εἶνε ὅμως πρωτότυπη ἡ μέθοδος αὐτὴ τοῦ Μπέργκιους, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτη στὸν πολὺ κόσμο. Οἱ Γερμανοὶ εἶναν ἤδη μεγάλα ἐργοστάσια, ποὺ μετέτρεπαν τὰ ἄχρηστα ξύλα σὲ τροφὲς γιὰ ζῶα. Ποὸς τὰ τέλη δὲ τοῦ πολέμου, ἄρχισαν νὰ ἐφοδιάζουν ὁλόκληρες περασγιες μὲ νόστιμες καὶ θρεπτικὲς μερίδες φαγητοῦ, καμωμένες ἀπὸ πριονίδι!

Ἀπὸ ἕνα αἴωνα τώρα, οἱ γηπικοὶ ἀναζητοῦσαν μιὰ λύσι τοῦ προβλήματος τῆς καλῆς διατροφῆς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἦταν φυσικὸ δὲ νὰ στρέψουν τὴν προσοχή τους πρὸς τὸ ξύλο, ὡς πιὸ πλούσια καὶ σκλήθρες. Λιγώτερες εἶνε οἱ ἀπώλειες στὴ βιομηχανία κατασκευῆς χαρτοπολτοῦ ἀπὸ ξύλο. Πάντως, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάνονται κάθε ἔτος σ' ὅλο τὸν κόσμο περίπου 1.250.000.000 τόννοι ξύλων. Ἀπ' αὐτά, μόνο τὸ ἕνα τέταρτο μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ ποιήσιμη ξυλεία. Τὸ ὑπόλοιπο μένει ἄχρηστο στὰ δάση ἢ κόβεται στὶς πριονοκορδέλλες.. ὡς πριονίδια καὶ σκλήθρες. Λιγώτερες εἶνε οἱ ἀπώλειες στὴ βιομηχανία κατασκευῆς χαρτοπολτοῦ ἀπὸ ξύλο. Πάντως, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάνονται κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο περίπου 1.250.000.000 τόννοι ξύλων. Ἀπ' αὐτά, μόνο τὸ ἕνα τέταρτο μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ χρησιμοποιήσιμη ξυλεία. Τὸ ὑπόλοιπο μένει ἄχρηστο στὰ δάση ἢ κόβεται στὶς πριονοκορδέλλες.. ὡς πριονίδια καὶ σκλήθρες. Λιγώτερες εἶνε οἱ ἀπώλειες στὴ βιομηχανία κατασκευῆς χαρτοπολτοῦ ἀπὸ ξύλο. Πάντως, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάνονται κάθε ἔτος σ' ὅλο τὸν κόσμο περίπου 1.250.000.000 τόννοι ξύλων. Ἀπ' αὐτά, μόνο τὸ ἕνα τέταρτο μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ χρησιμοποιήσιμη ξυλεία. Τὸ ὑπόλοιπο μένει ἄχρηστο στὰ δάση ἢ κόβεται στὶς πριονοκορδέλλες.. ὡς πριονίδια καὶ σκλήθρες. Λιγώτερες εἶνε οἱ ἀπώλειες στὴ βιομηχανία κατασκευῆς χαρτοπολτοῦ ἀπὸ ξύλο. Πάντως, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάνονται κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο περίπου 1.250.000.000 τόννοι ξύλων. Ἀπ' αὐτά, μόνο τὸ ἕνα τέταρτο μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ χρησιμοποιήσιμη ξυλεία. Τὸ ὑπόλοιπο μένει ἄχρηστο στὰ δάση ἢ κόβεται στὶς πριονοκορδέλλες.. ὡς πριονίδια καὶ σκλήθρες. Λιγώτερες εἶνε οἱ ἀπώλειες στὴ βιομηχανία κατασκευῆς χαρτοπολτοῦ ἀπὸ ξύλο. Πάντως, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάνονται κάθε ἔτος

Ο χορός του θανάτου

Οι τραγικές περιπέτειες μιάς Αμερικανίδος, αίχμαλώτου των Ερυθροδέρμων της Αριζόνας.

ΣΕ ΜΙΑ από τις πιό άγριες και τις πιο μυστηριώδεις περιοχές της Αριζόνα Ναβάλιο, βρίσκεται από εδώ και πολλά χρόνια μια μεγάλη κατασκήνωσι ερυθροδέρμων που ανήκουν στην τρομερή κι άνυποτακτη φυλή των Απάχηδων. Οι Αμερικανοί αποφεύγουν να πλησιάσουν σ' αυτά τα επικίνδυνα μέρη και να έχουν σχέσεις με τους Απάχηδες που παραμένουν προσηλωμένοι με φανατισμό στις παλιές παραδόσεις τους και στις κρυφές κι αλλόκοτες θρησκευτικές γιορτές τους. Και όμως μια όμορφη Αμερικανίδα είχε το θάρρος να ριψοκινδυνεύση σε μια τέτοια περιπέτεια και να ζήση με τους ερυθροδέρμους για να γνωρίση τα περίεργα έθιμά τους και τους χορούς τους. Η ιστορία της είνε εξαιρετικά συγκινητική γεμάτη περιπέτειες και μ' ένα τέλος από τα πιο τραγικά. Αλλ' ας πάρουμε με τη σειρά τους αυτά τα συνταρακτικά γεγονότα.

Περίπου δυό χιλιάδες μίλια μακρυά από την κατασκήνωσι των ερυθροδέρμων Απάχηδων, στο πάρκο του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, μια ημέρα της ανοίξεως του 1939, η Ενριέττα Σμέρλερ, μιά θελκτική νέα είκοσι πέντε χρόνων που μόλις είχε πάρει το δίπλωμά της, μιλώντας μ' έναν καθηγητή της, τού ανέφερε πώς είχε αποφασίσει να μελετήση τα πρωτόγονα ακόμη έθιμα των Απάχηδων για να γράψη ένα σχετικό βιβλίο. Ο καθηγητής της δεν της απέκρυψε τους φόβους του γι' αυτό το τόλμημά της, γιατί οι ερυθρόδερμοι φύλαγαν άγρια το μυστικά τους. Εκείνη όμως δεν άκουσε καμιά συμβουλή. Ξεκίνησε για τη Ναβάγιο κι' εγκαταστάθηκε σε μια καλύβα κοντά στην κατασκήνωσι των Απάχηδων. Οι ερυθρόδερμοι όμως την απέφευγαν με έκθρότητα και σε λίγο, ο αρχηγός των Απάχηδων, ο τρομερός Κέυς της Ναβάγιο, 'Ο ερυθρόδερμος αύτος, που τον έλεγαν «Μαύρο Γεράκι», ήταν ένας ωραίος νέος με αθλητικό σώμα κι' ευγενικούς τρόπους. Η όμορφιά της Ενριέττας τού είχε κάνει μεγάλη εντύπωσι και φαινόταν καθαρά πώς την αγαπούσε... Η τολμηρή Αμερικανίδα, γιά να κερδίση καιρό, τον παρακάλεσε να ξαναπεράση την άλλη ημέρα για να του ανακοινώση την απόφασί της, με την ελπίδα ότι ίσως τη βοηθούσε κρυφά το «Μαύρο Γεράκι» για να εκπληρώση την αποστολή της.

Την άλλη ημέρα οι δύο νέοι μίλησαν με μεγαλείτερη εγκαρδιότητα. Τέλος το «Μαύρο Γεράκι» της εξωμολογήθηκε τον έρωτά του, της υποσχέθηκε πώς θα έκανε ό,τι μπορούσε για να τη βοηθήση και την ίδια νύχτα την έκρυψε σε μιά παλιά σπηλιά, που τη χρησιμοποιούσαν άλλοτε οι ερυθρόδερμοι για κατοικία...

Εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος της τραγικής περιπέτειας της όμορφης Αμερικανίδας. Από εκείνη τώρα τη νύχτα η Ενριέττα Σμέρλερ εξαφανίσθηκε!...

Τί συνέβαινε άραγε; Πώς είχε εξαφανισθή με τόσο μυστηριώδη τρόπο η Ενριέττα; Η σκοτεινή αυτή υπόθεσις έγινε γνωστή στην αστυνομία κι' ένα από τα καλύτερα «λαγωνικά» της Νέας Υόρκης ανέλαβε να την διαφώτιση. Οι Απάχηδες υποδέχθηκαν τον αστυνομικό Κούρτ Σέυμουρ με την συνήθη έκθρότητα που έδειχναν για όλους τους λευκούς. Εκείνος όμως, αδιάφορος, άρχισε αμέσως τις έρευνές του και σε λίγο βρήκε μερικά περίεργα ίχνη που τον άνησύχησαν. Ένα σκισμένο φόρεμα της Ενριέττας. Το στυλό της τσακισμένο από την οπλή ενός αλόγου σ' ένα άπόμερο μονοπάτι και τέλος ίχνη αίματος στη σπηλιά της καράβας.

Ο Σέυμουρ τότε άρχισε να ανακρίνη μερικούς ερυθροδέρμους και πρόσεξε ότι ο γυιός του αρχηγού, το «Μαύρο Γεράκι», είχε μιά έκφρασι λύπης κι' απογνώσεως στο πρόσωπό του. Αυτό τον σκανδάλισε και με διάφορα τεχνάσματα κατάφερε να κάνη το νεαρό ερυθρόδερμο να του εκμυστηρευθή το μυστικό του και να μάθη όλες τις λεπτομέρειες του ανατριχιαστικού δράματος της Ενριέττας.

Έμαθε λοιπόν ότι η θελκτική Αμερικανίδα κρυβόταν αρκετές ημέρες στην παλιά σπηλιά της καράβας κι' ότι το «Μαύρο Γεράκι» πήγαινε κάθε νύχτα κοντά της για να της δώση τρόφιμα και να της κρατήση συντροφιά. Αυτές όμως οι μυστηριώδεις εξαφανίσεις του παραξένεψαν την αρραβωνιαστικιά του, που τον αγαπούσε μ' έναν παράφορο έρωτα. Η νεαρή ερυθρόδερμη τον παρακολούθησε κρυφά μιά νύχτα και τον είδε να συναντάη στην παλιά σπηλιά την Αμερικανίδα. Βέβαιη τότε ότι το «Μαύρο Γεράκι» δεν την αγαπούσε πιά κι' έξαλλη από ένα ακατανίκητο αίσθημα εκδικήσεως, γύρισε στη σκηνή του αρχηγού των Απάχηδων και του δηνγήθηκε ό,τι είχε δη. ζητώντας τη σκληρή τιμωρία του ενόχου. Το «Μαύρο Γεράκι» είχε κάνει το άσυγχώρητο έγκλημα ν' αδιαφορήση για τις ιερές παραδόσεις των ερυθροδέρμων και ν' αγαπήση μιά λευκή, περιφρονώντας μια γυναίκα της φυλής του. Οι Απάχηδες με τα πρωτόγονα έθιμά τους συνηθίζουν να ξεπλένουν μιά τέτοια ιεροσυλία με το αίμα ενός θύματος. Και στην περίπτωσι αυτή περισσότερο ένοχη από το «Μαύρο Γεράκι» ήταν η Αμερικανίδα, που είχε παραβή τη διαταγή του αρχηγού και δεν είχε φύγει μακρυά από την κατασκήνωσι των ερυθροδέρμων.

Ο αρχηγός Κέυς διάταξε αμέσως να συλλάβουν την ίδια νύχτα το γυιό του και την Ενριέττα και να τους δέσουν σε δυό κορμούς δέντρων, μπροστά στη σκηνή του. Εκεί τους άφησε κι' όλη την άλλη ημέρα και το βράδυ, κάλεσε όλη τη φυλή των Απάχηδων για τον περίφημο «Χορό του θανάτου».

Ο «Χορός του θανάτου» έχει έντονο θρησκευτικό χαρακτήρα και τον χορεύουν μ' έναν εξαλλο φανατισμό οι ερυθρόδερμοι πρίν από την θανάτωσι ενός ενόχου που προσφέρεται ως εξιλαστήριο θύμα στους θεούς από τη φυλή των Απάχηδων. Άλλοτε ο Μεγάλος Ιερεύς έσφαζε τον ένοχο στο βωμό και ξέπλενε έτσι με το αίμα του την προσβολή που είχε γίνει στις θεότητες. Σήμερα όμως ο ένοχος βασανίζεται και τις περισσότερες φορές πεθαίνει από αυτά τα εφιαλτικά μαρτύρια.

Το «Μαύρο Γεράκι» λοιπόν κι' η Ενριέττα μαστιγώθηκαν με τον αγριώτερο τρόπο. Αμέσως κατόπιν άρχισαν τον «Χορό του θανάτου» οι πιο έκλεκτοί πολεμισταί από τους ερυθροδέρμους κι' όσο τα θύματα ούρλιαζαν κι' έβγαζαν σπαρακτικές φωνές από τους πόνους, τόσο εκείνοι χορεπηδούσαν με λύσσα και έκοτασαι γύρω από μιά πυρά, όπου έριχναν από καιρό σε καιρό ξερά αρωματισμένα φύλλα.

Το μαστίγωμα των ένοχων επανελήφθη πολλές φορές και κράτησε ως αργά τη νύχτα. Το μισογυμνο κορμί της όμορφης Αμερικανίδας — όπως ανέφερε το «Μαύρο Γεράκι» στον Σέυμουρ — ήταν αίμόφυρτο και νεματο πληγές. Τέλος, η Ενριέττα ύστερ' από πολλές λιποθυμίες, δεν μπόρεσε ν' ανθέξη περισσότερο... Ξεψύχησε αφήνοντας μια μισόδυστη κραυγή, όπως ήταν δεμένη στο δέντρο.

Οι Απάχηδες συνέχισαν το χορό τους ως την ανατολή του ήλιου. Κατόπιν, ελευθέρωσαν τον γυιό του αρχηγού, που άνθεξε στις μαστιγώσεις και μετέφεραν το πτώμα της Ενριέττας στη καράβα, όπου το έθαψαν κοντά στη σπηλιά. Έτσι, οι ένοχοι τιμωρήθηκαν και το «Μαύρο Γεράκι», ύστερ' από λίγον καιρο υποχρεώθηκε να παντρευθή την αραβωνιαστικιά του.

Ο δοτυνομικός Σέυμουρ βρήκε πραγματι το νεκρό σώμα της Ενριέττας σ' εκείνο τον πρόχειρα τάφο και βέβαιος πιά για το έγκλημα, θέλησε να συλλάβη τον αρχηγό Κέυς και τους συνενόχους του. Αλλά οι ερυθρόδερμοι αυτοί είχαν στο μεταξύ εξαφανισθή! Κι' από την ημέρα εκείνη άρχισε ένα από τα πιό μυθιστορηματικά «ανθρωποκυνηγήσια» που κράτησε ως τον περασμένο μήνα. Επί χρόνια ο Σέυμουρ αναζητούσε τους Απάχηδες σε όλες τις έρημες περιοχές των Ηνωμένων Πολιτειών. Είχε πιάσει μερικούς, αλλά ο αρχηγός τους διαρκώς του ξέφευγε. Στις αρχές όμως του περασμένου Οκτωβρίου ανεκάλυψε τα ίχνη του κοντά στα σύνορα του Καναδά και επί τέλους τον συνέλαβε κι' αυτόν.

Ο αρχηγός των Απάχηδων πρόκειται να δικασθή σε λίγο και θα στολη ασφαλώς στην ηλεκτρική καρέκλα.

Η δραματική ιστορία της Ενριέττας Σμέρλερ έχει συντάραξει και κατασυγκινήσει την κοινή γνώμη στις Ηνωμένες Πολιτειες.

ΕΡΙΚ ΛΑΡΣΕΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

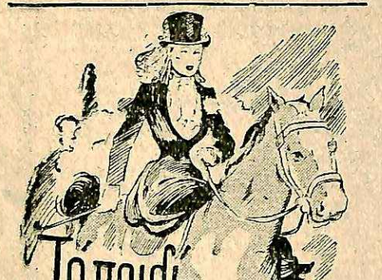

Το παιδί της Σαμαρίτας

16ον

Τα τελευταία λόγια, τού Σαμπρελὸς εἶχαν ταράξει τὸ μεσίτη. Ὡστόσο, διατήρησε τὴν φαινομενικὴ ψυχραιμία του καὶ ρώτησε:

—Ἡ Μισελίνα Μαλακώφ δὲν εἶνε, λοιπόν, ἡ πραγματικὴ ἔνοχος;

—Ἀντὶ νὰ μὲ ρωτᾶτε αὐτό, ἀπάντησε ὁ Σαμπρελὸς, θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ρωτῶ ἐγὼ ἂν εἶσαστε βέβαιος ὅτι ἐκεῖνη ποὺ ἐνεχείρισε τὰ κοσμήματα τῆς Ντίνας Λούς στὸ ἐνεχυροδανειστήριο τῆς γήρας Μπρουλὸτ ἦταν ἡ Μισελίνα Μαλακώφ.

—Βεβαιότατος.

—Κι' ἂν ἡ Μισελίνα ἀποδείξη τὸ ἄλλοθι;

—Ἀδύνατον! Ἡ κυρία Μπουλὸτ κι' ἐγὼ τὴν εἴδαμε πολὺ καλά.

—Μπορεῖ νὰ γελαστῆκατε, ὅμως, ἀπὸ κάποια καταπληκτικὴ ὁμοιότητα.

Ἡ ταραχὴ τοῦ Μπλεριὸ εἶχε γίνει μεγαλύτερη τώρα. Ποῦ ἤθελε νὰ κατολήξη ὁ ἀστυνομικὸς; Προσπάθησε νὰ δώση ἔντονο εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή του καὶ ἀπάντησε:

—Εἴμαστε δύο, κύριε Σαμπρελὸς καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο νὰ γελασθοῦμε καὶ οἱ δύο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κατάλαβε τὴν ταραχὴ τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ σκέφθηκε πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμὴ νὰ νὰ κάμη τὴν ἐπίθεσί του.

—Καὶ ὅμως γελασθήκατε καὶ οἱ δύο, εἶπε. Ξέρω ἀρκετὰ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς μιλῶ μ' αὐτὴ τὴ βεβαιότητα. Καὶ ὅσα δὲν ξέρω θὰ τὰ μάθω ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Μὴν ἀνησυχῆτε!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Μπλεριό, ποὺ εἶχε γίνει κατακίτρινος.

—Ἕνα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ἐντε, λοιπόν, ὅτι, γιὰ τὴ στιγμή, κρατοῦμε στὴν ὑπόθεσι τῶν κοσμημάτων

—Κρατᾶτε τὸν ἕνα;

—Ναί, τὸν Ζαριέ...

—Εἴπατε Ζαριέ; ρώτησε ὁ μεσίτης.

Μ' ὅλη τὴν προσποιητὴ ἀταραξία του, ὁ ἀστυνομικὸς διάβαζε μέσα στὰ μάτια του τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία.

—Φαίνεται πὼς τὸν ξέρετε αὐτὸ τὸ Ζαριέ, εἶπε. Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ μοῦ δίνατε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτόν...

—Μὰ δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ὁ μεσίτης.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔβγαλε τὸ σημειωματάριό του καὶ ἔκαμε ὅτι ἐσημείωνε κάτι.

—Πολὺ καλά, εἶπεν ἔπειτα.

Ἀλλ' ὁ μεσίτης καθότον πιὰ στὰ κάρβουνα.

—Τὸν ὑποπτευόσαστε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ Ζαριέ; ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Σαμπρελὸς, στηλώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ μεσίτη. Εἶνε ὁ ἐραστὴς τῆς νέας ποὺ πήρατε γιὰ τὴ Μισελίνα Μαλακώφ.

Ὁ Μπλεριὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ χάνη

—Δηλαδή... κατὰ τὴ γνώμη σας; ἄρχισε νὰ λέη.

Ἀλλ' ὁ Σαμπρελὸς δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του.

—Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶπε, δύο πράγματα πρέπει νὰ συμβαίνουν. Ἢ ὁ Ζαριὲ εἶνε ἔνοχος καὶ θὰ τὸν κάμωμε νὰ ὁμολογήση, ἢ εἶνε πληρωμένος καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ βροῦμε τὸν τρόπο, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσωμε νὰ ὁμολογήση ἀπὸ ποίους. Καταλάβατε τώρα;

—Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Μπλεριὸ σαστισμένος. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ συμβαίνη...

—Βλέπω ὅτι ἀρχίζομε νὰ συνεννοούμεθα, εἶπε ὁ Σαμπρελός. Γιὰ νὰ ξαναμιλήσωμε, λοιπόν, στὸ Ζαριέ, σᾶς πληροφορῶ πὼς ἡ ἀστυνομία ξέρει καὶ ἕνα ἄλλο σατανικὸ παιχνίδι, ποὺ εἶχε παίξει ἀλλοτε εἰς βάρος τῆς δυστυχισμένης Ντίνας Λούς στὴν ὁδὸ Ζὰν - Ζὰκ Ρουσσώ... Αὐτὸς ὁ δρόμος δὲν σᾶς θυμίζει τίποτε, κύριε Μπλεριό;

Ὁ μεσίτης δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήση. Ἕνας κόμπος τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιγε. Τὰ εἶχε μαστυρήσει ὅλα, λοιπόν, ὁ Ζαριέ;

Προτοῦ ἀκόμα συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί καὶ τὴν ταραχή του, ὁ Σαμπρελὸς τοῦ ἔδωσε τὸ τελειωτικὸ κτύπημα.

—Τὸ πιὸ παράξενο, εἶπε, εἶνε ὅτι σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι βοίσκεται ἀνακατεμένη ἡ μαρκησία ντὲ Σάντα - Ρέμ!

Ὁ Μπλεριὸ τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, σὰν νὰ εἶχε πέσει κεραυνὸς μπροστὰ στὰ πόδια του.

—Δὲν ἀπαντᾶτε τίποτε; ρώτησε ὁ Σαμπρελός. Δὲν τὴν γνωρίζετε τὴ μαρκησία ντὲ Σάντα - Ρέμ;

—Ξέρω τ' ὄνομά της, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ὁ μεσίτης. Πῶς θέλετε νὰ τὴν γνωρίζω διαφορετικά;... Εἶνε μιὰ μεγάλη κυρία...

—Ναί, πολὺ μεγάλη κυρία, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη δὲν τὰ ἐξετάζει αὐτά. Ἡ ὥρα της πλησιάζει...

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μπλεριὸ μάταια προσπάθησε νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του. Εἶχε μεταβληθῆ, ξαφνικά, σὲ ἀληθινὸ ράκος. Τὰ νέρια του ἔτρεμαν κι' ἕνας κρύος ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό του.

—Θέλετε νὰ πῆτε μήπως... ψιθύρισε.

—Θέλω νὰ πῶ, ἀπάντησε ὁ Σαμπρελός, ὅτι γνωρίζομε ποιὸς εἶνε ὁ δράστης τῆς δολοφονίας τῆς Ντίνας Λούς καὶ ποιοὶ τὸν βοήθησαν στὸ ἔγκλημά του.

Ὁ μεσίτης δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο.

—Κάνετε λάθος! φώναξε. Δὲν εἶμαι συνένοχος τῆς μαρκησίας! Τὴν βοήθησα μόνο, γιὰ νὰ παραπλανήση τὴ δικαιοσύνη... Αὐτὸ τὸ ὁμολογῶ! Δὲν ἔκαμα ὅμως τίποτε ἄλλο.

Ὁ Σαμπρελὸς ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ μεσίτης ἦταν εἰλικρινὴς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἀλλὰ προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὸν πίστευε γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ ὁμολογήση τὴν ἀλήθεια.

—Ἡ μαρκησία, εἶπε, δὲν μποροῦσε νὰ κάμη μόνη της αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, χωρὶς τὴ συνδρομή σας. Σᾶς συμβουλεύω νὰ ὁμολογήσετε, γιὰ νὰ ἐλαφρώσετε τὴ θέσι σας.

—Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ μεσίτης. Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα... Τὸ ἔμαθα ὅπως ὁ ἄλλος κόσμος... Ἡ μαρκησία μοῦ ζήτησε κατόπιν τὴ συνδρομή μου...

—Σταθῆτε, εἶπε ὁ Σαμπρελὸς μὲ αὐστηρὸ τόνο. Δὲν μοῦ χρειάζονται ὅλες αὐτὲς οἱ δικαιολογίες... Θὰ τῆς πῆτε καλύτερα στὸν ἀνακριτή...

—Σᾶς ἱκετεύω, φώναξε ὁ Μπλεριό, ἀκοῦστε με... Θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Ὁ Σαμπρελὸς δέχθηκε τέλος. μὲ προσποιητὴ δυσφορία, νὰ τὸν ἀκούση. Καὶ ἔμαθε τότε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ πάντα.

—Γιὰ νὰ σᾶς πείσω ὅτι ἐγὼ δὲν ἀναμίχθηκα καθόλου στὸ ἔγκλημα, κατέληξε, θὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἡ μαρκησία ντὲ Σάντα - Ρὲμ τὸ ἔκαμε μόνη της, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη βοήθεια... Φεύγοντας ἀπὸ τὸ καμαρίνι τῆς Ντίνας Λούς, ἔσχασε ἐκεῖ μέσα τὰ γάντια της... Τὰ ξέρω ἀπὸ τὸ στόμα της...

Ὁ Σαμπρελὸς ἀνέπνευσε.

«Τί ἠλίθιος ποὺ εἶμαι! σκεπτόταν. Γιατί παρασύρθηκα ἀπὸ τὴ βεβαίωσι τῆς καμαριέρας τῆς Ντίνας Λούς, ὅτι τὰ γάντια αὐτὰ ἀνῆκαν στὸ θῦμα... Τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε εὔκολο... Τὰ γάντια αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ πουλιοῦνται στὸ ἐμπόριο... Ἔχουν γίνει ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὴ παραγγελία καὶ ἔτσι δὲν θὰ δυσκολευθοῦμε καθόλου νὰ βροῦμε σὲ ποιὸν ἀνῆκουν».

Ὁ Μπλεριὸ περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησι τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Ἄκουσε, Μπλεριό, τοῦ εἶπε αὐτός. Ἐπειδὴ φάνηκες εἰλικρινὴς μαζί μου, δὲν θὰ σὲ συλλάβω αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ πληροφορῶ, ὅμως, ὅτι βρίσκεσαι ὑπὸ ἐπιτήρησιν καί, ἂν ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ἀλήθεια, θὰ ἦταν σφάλμα ἐκ μέρους σου νὰ προσπαθήσης νὰ διαφύγης. Γιατὶ τὸ μόνο ποὺ θὰ κατόρθωνες θὰ ἦταν νὰ ἐπιβαρύνης τὴ θέσι σου.

Ἄνοιξε ἔπειτα τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μεσίτη.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα ἤξερε τὸ ἐργοστάσιο ποὺ εἶχε κατασκευάσει τὰ γάντια ποὺ βοήθησαν μέσα στὸ καμαρίνι τῆς Ντίνας Λούς, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνης ποὺ τὰ εἶχε παραγγείλει.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μαρκησία ντὲ Σάντα - Ρέμ.

—Ἐπὶ τέλους σὲ κρατῶ! φώναξε ὁ Σαμπρελός.

Καὶ διευθύνθηκε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ Μπλεζὺ ντὲ Σενοζὰν. Ἐκεῖ ἀνέφερε στὸν ἀγαπητό του τὰ πάντα.

«Ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν πείση.

—Ἀγαπητέ μου Σαμπρελός, εἶπε ὁ Σενοζὰν γελώντας, ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε εἶνε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Ἴσως νὰ τὴν πρόσεχα πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ τώρα πιὰ εἶνε ἀργά... Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐγκλήματος τοῦ θεάτρου «Ἀβενὶρ» ἔχει τερματισθῆ γιὰ τὴν ἀνάκρισι. Ἀπομένει μόνο νὰ δικασθῆ ὁ ἔνοχος.

—Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα νὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἀρχίσετε νέες ἀνακρίσεις...

—Ναί, γιὰ νὰ τὸ κάμω, ὅμως, μοῦ χρειάζεται νὰ ἔχω κάποιο θετικὸ στοιχεῖο.

—Δὲν ἔχετε ἕνα, ἀλλὰ πολλά, εἶπε ὁ Σαμπρελός. Ἔχετε ἀναιψισθήτητες ἀποδείξεις στὰ χέρια σας. Τί ἄλλο σᾶς χρειάζεται;

—Ἀποδείξεις;... Χμ!... Εἶσαστε ἰδιαίτερα πολὺ ἔξυπνος καὶ πολὺ ἐπιτήδειος, Σαμπρελός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε... πῶς νὰ σᾶς πῶ... ἕνας συνδυασμὸς ἀπὸ καλοφτιαγμένες ὑποθέσεις... ναί... ἕνα φανταστικὸ μυθιστόρημα... ἀλλὰ τίποτε περισσότερο...

—Ἀνοίξθε, λοιπόν, κύριε ἀνακρίτα!

—Μά, φυσικά, πρέπει νὰ ἀρνηθῶ... Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου Σαμπρελός... Ἂς ἐξετάσωμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ ἂς ἀφήσωμε τὴ δικαιοσύνη νὰ κάμη τὸ ἔργο της... Αὐτὸ εἶνε καλύτερο...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔφυγε ἀγανακτισμένος. Γιατὶ καταλάβαινε πολὺ καλὰ ποιὸς λόγος ἔκανε τὸν Σενοζὰν νὰ ἀρνῆται. Ὑποδουλωμένος στὸ πάθος του γιὰ τὴ Λύδια, καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἐνοχή της, ἤθελε νὰ τὴν σώση μὲ κάθε θυσία. Ἂν ξανάρχιζε τὶς ἀνακρίσεις θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ στραφῆ ἐναντίον της. Καὶ αὐτὸ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ κάμη. Ὅσο γιὰ τὴ δυστυχισμένη Μισελίνα, τί τὸν ἐνδιέφερε; Τὸ κάτω - κάτω, ἂν ἦταν ἀθῶα, θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά της στὸ δικαστήριο.

Ὁ Σαμπρελὸς σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ ν' ἀπευθυνθῆ στὸν ἴδιο τὸν εἰσαγγελέα καὶ νὰ ζητήση τὴν ἐπέμβασί του.

Ἀλλὰ τότε θὰ ἐδημιουργεῖτο σκάνδαλο καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἤθελε νὰ τὸ ἀποφύγη.

Προτίμησε, λοιπόν, νὰ ζητήση τὴ συνδρομὴ τῆς δουκίσσης ντὲ Φιερμόν. Γιὰ νὰ σώση τὴν κόρη της καὶ τί δὲν θὰ ἔκανε ἡ Ἐλιάνα;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μάθει τὴν ἀνεύρεσι τῆς Μισελίνας, ἡ δούκισσα ἔπλεε μέσα σὲ πελάγη εὐτυχίας καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἰδῆ καὶ νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά της.

Ἀλλ' ὁ Σαμπρελὸς εἶχε κιόλας μετανοιώσει γιατὶ τῆς ἀνεκοίνωσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του.

Πῶς νὰ τῆς ἔλεγε τώρα ὅτι ἡ Μισελίνα Βρισκόταν στὴ φυλακὴ μὲ τὴν κατηγορία τοῦ φόνου;

Εἶχε ἀποφύγει, λοιπόν, νὰ φέρη σὲ ἐπαφὴ τὴ μητέρα μὲ τὴν κόρη καὶ εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴ δούκισσα τοὺς γάμους τῆς Μισελίνας καὶ τὴ σύλληψί της.

Ἀλλὰ τώρα ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τῆς πῆ τὰ πάντα. Ἄλλωστε, ἡ δούκισσα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ μάθαινε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἴσως θὰ ἦταν χειρότερο τότε, Ἔκανε τὴ σκέψι ἐπίσης ὅτι, ἀφοῦ ἡ κόρη της κινδύνευε, τὸ καθῆκον του ἦταν νὰ κάμη γνωστὸ στὴν Ἐλιάνα τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε.

Φεύγοντας, λοιπόν, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σενοζάν, ἔτρεξε στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης.

Ἡ Ἐλιάνα τὸν δέχθηκε μὲ χαρά.

—Πότε θὰ μὲ ὁδηγήσης κοντὰ στὴν κόρη μου; τὸν ρώτησε μόλις τὸν εἶδε.

—Κυρία δούκισσα, ἀπάντησε ὁ Σαμπρελός. συχωρέστε με γιατὶ κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψί μου δὲν σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἡ κόρη σας βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο αὐτὴ τὴ στιγμή...

Καὶ τῆς ἀφηγήθηκε τὰ πάντα, παραλείποντας μόνο νὰ τῆς κάμη λόγο γιὰ τὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἡ ἀδελφή της.

—Πιστεύετε, κύριε, ὅτι ἡ κόρη μου εἶνε ἀθῶα; ρώτησε στο τέλος ἡ Ἐλιάνα.

—Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό, κυρία, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ ἔνοχος εἶνε ἄλλος... Ἡ κόρη σας εἶνε θῦμα μιᾶς φοβερῆς πλεκτάνης, ποὺ, εὐτυχῶς, κατέχω ὅλες τὶς λεπτομέρειές της...

—Καὶ γιατὶ δὲν τὴν σώζετε τότε;

Ὁ Σαμπρελὸς τῆς ἐξήγησε πὼς ἡ ἀνάκρισις, ἀκολουθῶντας ἕνα σφαλερὸ δρόμο, εἶχε τερματισθῆ καὶ πὼς ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψη ἀνακίνησι τῆς ὑποθέσεως.

—Ποιός εἶνε ὁ ἀνακριτής; ρώτησε ἡ Ἐλιάνα.

—Ὁ κύριος Μπλεζὺ ντὲ Σενοζάν.

—Ὁ κύριος Μπλεζὺ ντὲ Σενοζάν!

Ἡ δούκισσα εἶχε γίνει κατακίτρινη.

—Τὸν γνωρίζετε; ρώτησε ὁ Σαμπρελός.

—Μά... φυσικά...

—Ἂν τοῦ μιλοῦσατε σεῖς ἢ κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς γνωστούς σας θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μεταπεισθῆ. Διαφορετικά...

—Μιλῆστε κύριε Σαμπρελός...

—Διαφορετικά, θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ ζητήσωμε τὴν ἐπέμβασι τοῦ εἰσαγγελέως. Ἀλλὰ τὸ σκάνδαλο θὰ ἦταν πολὺ μεγάλο.

—Ὄχι, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸ ὕφος ἡ Ἐλιάνα. Εἶνε περιττὸ νὰ καταφύγετε στὸν εἰσαγγελέα. Θὰ μιλήσω ἐγὼ στὸν κύριο ντὲ Σενοζὰν καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν μεταπείσω...

Τὸ διαζύγιο μιᾶς μητέρας

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Ἐλιάνα ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸ διάδημά της.

Ἡ ἰδέα πὼς θὰ ἔπρεπε ν' ἀντικρύση τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν περιφρονοῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της τὴν ἀναστάτωνε.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ κάμη γιὰ νὰ σώση τὸ παιδί της.

Λίγη ὥρα μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, ἕνα ἀμάξι τὴν μετέφερε στὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Σενοζὰν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο του μιὰ κυρία, ποὺ φοροῦσε ἕνα ὁλόμαυρο φόρεμα κι' εἶχε τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ἕνα πυκνὸ βέλο.

Ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπισκέπτρια τράβηξε αὐτὸ τὸ βέλο, μιὰ πνιγμένη κραυνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνακριτοῦ.

—Ἡ δούκισσα ντὲ Φιερμόν! εἶπε.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἐλιάνα. Γιὰ νὰ προλάβω ἄσκοπες ἐρωτήσεις σας, κύριε, σπεύδω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου γίνεται στὸν ἀνακριτή. Αὐτὸν ἤρθα νὰ ἰδῶ, γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολήσω μ' ἕνα ζήτημα πολὺ σοβαρό.

Μιλοῦσε ἤρεμα, μὲ ὕφος περήφανο, ἀλλὰ εὐγενικό. Σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

—Εἴσαστε ἐπιφορτισμένος, κύριε, μὲ τὸ ἔγκλημα τοῦ θεάτρου «Ἀβενίρ» καὶ, σύμφωνα μὲ διαταγή σας, συνελήφθη μιὰ ἀθῶα, ἡ Μισελίνα Μαλακώφ.

Ὁ Σενοζὰν ἔγινε κατακίτρινος.

Ἡ δούκισσα ἤξερε, λοιπόν, ποιά ἦταν ἡ πραγματικὴ ἔνοχος;

—Ἀλλά, κυρία, ἀπάντησε, ἡ ἀνάκρισις ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἔνοχη αὐτὴ τῆς νέας.

—Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω πὼς τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀκριβῆ, εἶπε ἡ Ἐλιάνα. Ἡ Μισελίνα Μαλακώφ εἶνε ἀθῶα καὶ πρέπει νὰ τὴν σώσετε!

—Δύστυχος, εἶνε πολὺ ἀργὰ πιά...

—Πολὺ ἀργά; Θ' ἀφήσετε, λοιπόν, νὰ καταδικασθῆ μιὰ ἀθῶα;

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνατρίχιασε χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

—Εἴσαστε τόσο βέβαιη γιὰ τὴν ἀθωότητα αὐτῆς τῆς νέας; ρώτησε.

—Ἀπόλυτα βέβαιη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

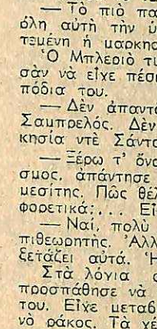

Τὸ παιδὶ τῆς Σαμαρίτας!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ὑποτροφία

Ὑποτροφίες ἀρκετὲς
τὶς μέρες δίνουνε αὐτὲς
μὰ πάνε στὰ χαμένα.
γι' αὐτὸ λοιπὸν στὰ πί καὶ φί
πρέπει καμμιὰν ὑποτροφί —
νὰ δώσουν καὶ σὲ μένα.

★

Πρέπει νὰ πάω νὰ γνωρί -
καὶ τὴ Νιού - Γιορκ καὶ τὸ Παρί
κι' οὔλα τὰ ξένα κράτη
καὶ τότες πιὰ περικαλῶ
γιὰ τῆς πατρίδας τὸ καλὸ
κι' ἐγὼ θὰ κάνω κάτι.

★

Ἐγὼ εἶν' ἀντάμικο
κι' ἔτσι τὶς ὧρες μου
ποτὲ δὲν θὰ τὶς χάσω,
θὰ κάτσω πάνω στὸ
καὶ τὴ μαγκιὰ τὴ δι -
στὴν πέννα θὰ σπου -

Ὁ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ νὰ «δοῦμε» μὲ τ' αὐτιά;

Ἕνα παράδοξο φαινόμενο

Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο εἶνε εὐαίσθητο μόνο στὰ ἠχητικὰ κύματα καὶ ὄχι στὰ φωτεινά. Ἀντίθετα, τὸ ὀπτικὸ νεῦρο εἶνε εὐαίσθητο στὰ φωτεινὰ κύματα καὶ ὄχι στὰ ἠχητικά.

Ἀλλ' οἱ κανόνες αὐτοὶ ἔχουν τὶς ἐξαιρέσεις των. Καὶ ἡ σημαντικώτερη ἀπ' αὐτὲς εἶνε τὸ περίεργο φαινόμενο τῆς «κάκοῆς τῶν χρωμάτων», ποὺ εἶνε περισσότερο συνηθισμένο ἀπὸ ὅ,τι φαντάζόμαστε.

Πραγματικά, ὅσο παράδοξο καὶ ἂν φαίνεται αὐτό, τὸ αὐτί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία ἀποστολή του, εἶνε ἕνα δευτερεῦον ὀπτικὸ ὄργανο, μποροῦμε, δηλαδή, νὰ «ἰδοῦμε» διάφορα ἀντικείμενα μὲ αὐτό. Ὡρισμένα ἄτομα, μάλιστα, «βλέπουν» καλύτερα μὲ τ' αὐτιὰ παρὰ μὲ τὰ μάτια.

Ἡ ἰδιότης τοῦ αὐτιοῦ ὡς δευτερεύοντος ὀπτικοῦ ὀργάνου καταφαίνεται καλύτερα στὴν ἀντίληψι τῶν χρωμάτων. Ὑπάρχουν δηλαδὴ ἄτομα, στὰ ὁποῖα μιὰ ὁποιαδήποτε ἠχητική, μουσικὴ ἢ φωνητικὴ ἀντίληψις συνδυάζεται αὐτόματα μὲ μιὰ «ἐγχρωμη ἐντύπωσι», ἢ ἁπλούστερα μὲ τὴν αἴσθησι ἑνὸς ὡρισμένου χρώματος.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἐξηγηθῆ. Ἡ αἰτία του βρίσκεται στὸ ὅτι τὸ ὀπτικὸ καὶ τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο ἐφάπτονται σ' ἕνα σημεῖο τῆς διαδρομῆς των μέσα στὸν ἐγκέφαλο, στὴν καλουμένη «αὐλακα τοῦ Συλβίου».

Νὰ λοιπόν, τί συμβαίνει ὅταν ἕνα ἠ-

ΤΟ «ΥΔΡΟΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ»

Ὁ Ἀμερικανὸς Μπίλ Ἔλντρεντ, κάτοικος τοῦ Θύλλογκμπυ (Ὄχάτο), ἔχει ἐρωτα μὲ τὴν ἀεροπορία. Τοῦ ἀρέσει ὅμως νὰναι ἔργων των χειρων του τὸ μοντέλο. Πάντοτε ὡστόσο ὀνειρευόταν τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ φτιάνε ὁ ἴδιος. Ἐτσι, ἐφτιαξε ἐπὶ τέλους τὸ «Ὑδροπλάνο τοῦ ὀνείρου», ὅπως τὸ βάφτισε ὁ δημιουργός του ἴσως ν' ἀναπτύξη ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Κσὶ μ' αὐτὸ τώρα κάνει ἐκδρομὲς μὲ τὴ γυναίκα του στ' ἀκρογιάλια τῆς Φλωρίδος.

χητικό κῦμα προσβάλλει τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο:

"Ενα μέρος αὐτοῦ τοῦ κύματος διοχετεύεται κατ' εὐθεῖαν στὸν ἐγκέφαλο καὶ παράγει ἐκεῖ τὸ φαινόμενον ποὺ καλεῖται «ἦχος». Τὸ ὑπόλοιπο μέρος, κατὰ τὸ πέρασμα τοῦ κύματος ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐπαφῆς τῶν δύο νεύρων, διοχετεύεται στὸ ὀπτικὸ νεῦρο καὶ τὸ ἐρεθίζει. Ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς δημιουργεῖ τότε μιὰν ὀπτικὴ ἀντίληψι τοῦ ἤχου. Καί, ἐπειδὴ οἱ ὀπτικές μας ἀντιλήψεις ἀντιστοιχοῦν σὲ ὡρισμένα χρώματα, ἀντιλαμβανόμαστε τὸν ἦχο σὰν μιὰ ἀπόχρωσι. Μᾶς εἶνε εὔκολο, λοιπόν, νὰ τὸν ξεχωρίσωμε ἀπὸ ἕνα ἄλλον, ποὺ ἔχει γιὰ μᾶς διαφορετικὸ χρῶμα.

Ἡ αἴσθησις αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη στοὺς μουσικούς. Ὁ Μεγιερμπέερ, π. χ. ἔλεγε ὅτι «ἔβλεπε» κατακόκκινο τὸ κομμάτι τῆς κορνέτας στὸ ἔργο «Τὸ κυνῆγι τοῦ Λουτζὼφ» τοῦ Βέμπερ.

Καὶ τὸ ἀντίθετο φαινόμενο παρατηρεῖται ἐπίσης. Οἱ ἦχοι ἐπιδροῦν στὸ ὀπτικὸ νεῦρο καὶ αὐξάνουν τὴν ὀπτικὴ μας ἱκανότητα στὴν ἀντίληψι τῶν διαφόρων χρωμάτων.

Διάφορα πειράματα ἀπέδειξαν π. χ. ὅτι οἱ ὀξεῖς ἦχοι μᾶς κάνουν νὰ βλέπωμε πιὸ ἔντονα τὸ κόκκινο χρῶμα, τὸ πορτοκαλλὶ καὶ τὸ κίτρινο. Ἀντίθετα, οἱ χαμηλοὶ ἦχοι αὐξάνουν τὴν ἱκανότητά μας στὴν ἀντίληψι τοῦ πρασίνου, τοῦ κυανοῦ καὶ τοῦ ἰώδους.

Ὁ μηχανισμὸς εἶνε καὶ ἐδῶ ὁ ἴδιος ὅπως καὶ στὴν προηγούμενη περίπτωσι. Ἡ ἐγχρωμος ὀπτικὴ εἰκὼν ποὺ μᾶς δίδει τὸ ὀπτικό μας νεῦρο ἐνισχύεται ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸ ποὺ προκαλεῖ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀκουστικὸ νεῦρο, ὅταν συμβῇ νὰ δεχθῇ ταυτόχρονα ἕναν ἦχο, ποὺ νὰ συνδυάζεται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἀντικειμένου ποὺ βλέπομε.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ἐπίσης ὅτι μποροῦμε νὰ προκαλέσωμε ὀπτικὲς εἰκόνες καὶ μὲ μηχανικὰ μόνο μέσα, χωρὶς τὴ συνδρομὴ τοῦ φωτός, ποὺ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο νὰ διεγείρῃ τὸ ὀπτικὸ νεῦρο.

"Ενα ἁπλούστατο πείραμα ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε μόνοι σας εἶνε τὸ ἑξῆς:!

Κλεῖστε καλὰ τὰ μάτια σας καὶ κατόπι πιέστε ἐλαφρὰ τὰ βλέφαρα μὲ τὸ δάκτυλό σας. Τὸ ὀπτικὸ νεῦρο δὲν δέχεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωτεινὰ κύματα, γιατὶ δὲν ἔχουν κανένα τρόπο γιὰ νὰ φτάσουν ὡς αὐτό. Καὶ ὅμως ἡ ἐλαφρὰ ἐπαφὴ μὲ τὸ δάκτυλό σας θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἰδῆτε κάτι σὰν πυροτέχνημα ποὺ ἐκσφενδονίζει φωτεινοὺς σπινθῆρες πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

"Ετσι, ἡ αὐστηρὴ διάκρισις μεταξὺ τῶν πέντε αἰσθήσεων δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. Μεγαλύτερη ἰδίως εἶνε ἡ συγγένεια μεταξὺ τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως, ποὺ δανείζονται ἀμοιβαῖα τὶς ἐντυπώσεις τους καὶ τὶς τροποποιοῦν μὲ αὐτὴ τὴν ἀλληλεξάρτησι, καὶ ἀλληλεπίδρασί των. Δὲν εἶνε, λοιπόν, παράδοξο νὰ λέμε πὼς «βλέπουμε» μὲ τ' αὐτιά, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει περισσότερο στοὺς πρωτόγονους λαούς. Οἱ ἄγριοι, ἀκούοντας ἕναν ἦχο, τὸν συνδυάζουν ἀμέσως μὲ μιὰν εἰκόνα καὶ εἶνε τόσο δυνατὴ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσίς των, ποὺ μποροῦν νὰ τὴν περιγράψουν ἀκόμη καὶ στὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειές της. Τὸ ἀντίθετο φαινόμενο τοῦ συνδυασμοῦ μιᾶς ὀπτικῆς ἐντυπώσεως μὲ μιὰ ἠχητικὴ εἶνε σπανιώτερο, ἀλλ' ὄχι ὁλότελα ἀσυνήθιστο.

Σ. ΝΤΕ ΧΑΡΟ

Δυὸ κάνθαροι ἔχουν καθήσει πάνω σ' αὐτὸ τὸ ψάρι καὶ τὸ ἔχουν ἀκινητοποιήσει μὲ τὸ δηλητηριώδες ὑγρὸ ποὺ ρίχνουν μέσα στὸν ὀργανισμό του.
Ὁ «ἀσκὸς» ἔχει γαντζωθῆ καλὰ πάνω στὸ θῦμα του καὶ μεγαλώνει ὁλόενα εἰς βάρος του.

ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῶν ψαριῶν

"Ἐκεῖνο ποὺ πιστεύουμε συνήθως καὶ τὸ λέμε καὶ ὡς παροιμία εἶνε ὅτι τὰ μεγάλα ψάρια τρῶνε τὰ μικρά. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐκτὸς μόνο γιὰ μερικὰ μικροσκοπικὰ παράσιτα τῶν θαλασσῶν, πού, ἀντίστροφα μὲ τὸν κανόνα, προσβάλλουν τὰ πιὸ εὔρωστα καὶ πιὸ μεγάλα ψάρια καὶ ἀπορροφοῦν ὅλους τοὺς ζωτικοὺς χυμοὺς ἀπ' αὐτά, ὡς που ἐπακολουθεῖ ὁ θάνατος.

Τὰ παράσιτα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ τροµακτικὴ ἀπειλὴ γιὰ τὰ ψάρια, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα μέσον γιὰ ν' ἀμυνθοῦν ἐναντίον των.

"Ενα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ὁ καλούμενος «ἀσκός». Μιὰ ἁπλὴ φούσκα δηλαδή, μὲ δόγανα τόσον ὑποτυπώδη, ὥστε χρειάζονται εἰδικὰ παρασκευασμένη τροφὴ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν κατεργασθοῦν καὶ νὰ τὴν ἀφομοιώσουν.

Ὁ «ἀσκὸς» δὲν εἶνε στὴν ἀρχὴ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀκριβῶς προσβάλλει τὰ ψάρια ποὺ θὰ τύχη νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο του.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν συνάπτεται καμιὰ μάχη. Ὁ «ἀσκὸς» γλυστράει ἥσεμα πάνω στὸ σῶμα των κι' ἐγκαθίσταται πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται τὰ δόγανα τῶν ψαριῶν. Κολλάει ἐκεῖ σὰν βεντοῦζα καὶ ἀρχίζει ἀμέσως τὴν ἐργασία του.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶνε μιὰ συστηματικὴ ἀπομύζησις τῶν θρεπτικῶν χυμῶν, στοὺς ὁποίους μεταβάλλονται οἱ τροφὲς ποὺ τρώει τὸ ψάρι.

Γι' αὐτὸ ὁ «ἀσκὸς» ἐγκαθίσταται πάντοτε κοντὰ στὰ πεπτικὰ ὄργανα τοῦ θύματός του, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀπομυζᾷ εὐκολώτερα καὶ ταχύτερα τοὺς παρασκευαζομένους χυμούς.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ ψάρι εἶνε καταδικασμένο. Θὰ ζήσῃ ἀκόμη γιὰ ἕνα διάστημα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ παράσιτο ποὺ ἔχει γαντζωθῆ πάνω σ' αὐτό.

Ὁ «ἀσκὸς», στὸ ἀναμεταξύ, παίρνει γιγαντιαίες διαστάσεις. Οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ συσσωρεύονται στὸ ἐσωτερικό του καὶ κάνουν τὴ μεμβράνη ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σῶμα του νὰ διογκώνεται ὁλόενα. Σὲ σημεῖο ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ μέγεθος 10.000 φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἀρχικὰ καὶ κάποτε μεγαλύτερο.

Ἀντίθετα, τὸ ψάρι «λυώνει» ὁλόενα καὶ περισσότερο. Μὲ τὸν καιρό, οἱ τσουμπὲς «δεντοῦζες» τοῦ «ἀσκοῦ» εἰσχωροῦν μέσα στὰ ὄργανά του καὶ τὰ ἀπομυζοῦν, ὡς ποὺ τὰ νεκρώνουν. Στὸ τέλος τὸ ψάρι ψοφάει καὶ τότε μόνο ὁ δήμιός του ἀποφασίζει ν' ἀπομακρυνθῆ.

Οἱ ψαράδες συναντοῦν πολλὲς φορὲς στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ψάρια, ποὺ ἔχουν μιὰ ὀπὴ στὴν κοιλιά. Τὰ ψάρια αὐτὰ εἶνε θύματα «ἀσκῶν».

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ψάρια τῶν ἐνυδρείων, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ χρυσόψαρα ποὺ διατηροῦμε μέσα σὲ γυάλες. Πολλὲς φορὲς βρίσκομε τὰ χρυσόψαρα νεκρὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὑποπτευόμαστε τότε ὅτι ἔπεσαν θύματα κάποιας μυστηριώδους ἀσθενείας. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ προκάλεσε τὸ θάνατό τους εἶνε ἕνας ἢ περισσότεροι «ἀσκοί», ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ νερὸ καὶ ποὺ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τοὺς διακρίνωμε, ἂν κυττάξωμε καλὰ στὸ βάθος τοῦ δοχείου.

"Ενα ἄλλο ἐπικίνδυνο παράσιτο εἶνε ἕνα εἶδος κανθάρου, ποὺ ζῆ κοντὰ στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν ἢ στὶς ἀκτὲς ὅπου ὑπάρχει πλουσία ὑδρόβιος βλάστησις.

Ὁ κάνθαρος αὐτὸς δὲν εἶνε ὑδρόβιο ζῶον, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κατεβῇ μέσα στὸ νερὸ καὶ νὰ παραμείνῃ ὡρισμένο διάστημα ἐκεῖ, ἀφοῦ παραλάβῃ μαζί του μέσα σ' ἕναν εἰδικὸ ἀσκό, ποὺ ἔχει κοντὰ στὸ κεφάλι του, μιὰ ποσότητα ὀξυγόνου ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα.

Ἐνεδρεύει συνήθως κρυμμένος ἀνάμεσα στὰ ὑδρόβια φυτὰ καὶ ὅταν ἕνα ψάρι περάσῃ κοντά του πηδάει ἀμέσως πάνω του καὶ ἐγκαθίσταται στὴ φάγη του.

"Επειτα ἀρχίζει ἀμέσως τὴν ἐργασία του. Ἡ μακρυὰ κεραία ποὺ τοῦ χρησιμεύει γιὰ στόμα χώνεται στὸ σῶμα τοῦ θύματός του καὶ ἐκπληρώνει ἐκεῖ ἕναν τριπλὸ προορισμό: χύνει πρῶτα - πρῶτα μέσα στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ψαριοῦ ἕνα δηλητηριῶδες ὑγρό, ποὺ παραλύει κάθε ἀντίστασί του καὶ τὸ κρατάει στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ παρασίτου. Μόλις ἐξασφαλισθῇ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ κάνθαρος χύνει ἕνα δεύτερο ὑγρό, ποὺ πολτοποιεῖ τὶς σάρκες τοῦ ψαριοῦ. Ταυτόχρονα, ἀπορροφᾷ μὲ τὸ ἄκρον τῆς κεραίας τὸν συπματιζόμενο πολτό.

Ὁ κάνθαρος κάνει μ' ἀστραπιαία ταχύτητα αὐτὲς τὶς ἐργασίες. Γιατὶ βιάζεται ν' ἀνέβῃ στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὴν ποσότητα τοῦ ὀξυγόνου, ποὺ ἔχει μέσα στὸν ἀσκό του. Ξαναγυρίζει ἔπειτα μέσα στὸ νερὸ καὶ συνεχίζει τὴν ἀπομύζησι τοῦ θύματός του, ποὺ ξέρει ὅτι θὰ τὸ ξαναβρῇ στὴν ἴδια θέσι. Γιατὶ τὸ ψάρι εἶνε ἀνίκανο πιὰ νὰ κινηθῇ καὶ περιμένει κατερικὰ τὴ μοῖρα του, ποὺ εἶνε ἕνας ἀργὸς θάνατος ἔπειτα ἀπὸ τροµεροὺς πόνους.

Ὁ κάνθαρος προσφέρει ὅμως μιὰ πολύτιμη ὑπηρεσία στὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν ἕλη. Ἀφανίζει κυριολεκτικὰ τὰ ψάρια ποὺ ἀποθέτουν τὰ κουνούπια κοντὰ στὶς ὄχθες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ κουνούπια, ὅταν βρίσκονται στὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἀναπτύξεώς των.

◆◆

Οἱ «Υἱοὶ τοῦ Ἰεχωβὰ» στὸ δικαστήριο

"Ερως καὶ θεοκρατία

Τὸ δικαστήριο τοῦ Μπρίστολ ἀπασχολήθηκε τελευταίως μὲ μιὰ περιεργοτάτη ὑπόθεσι, μοναδικὴ στὸ εἶδος της. Κάποια κυρία Στάϋλις ζητοῦσε ἀπ' τὸ σύζυνό της νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τῆς πληρώνῃ «διατροφή», σύμφωνα μὲ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ εἶνε ἀναλάβει.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν παντρεμένη ἀπ' τὸ 1934, ὅταν ἔξαφνα γνώρισε τὸ μηχανικὸ Τζὼτζ Πὶκ. Δήλωσε τότε στὸ σύζυγό της ὅτι εἶνε ἐρωτευθῆ πλατωνικὰ τὸν Πὶκ καὶ τοῦ πρότεινε νὰ χωρίσουν. Ἐκεῖνος, καλόβολος πάντα, δέχθηκε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε μάλιστα νὰ τῆς πληρώνῃ τακτικὰ «διατροφή», ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μείνουν τελείως ἀγνὲς οἱ σχέσεις της μὲ τὸ μηχανικό. Ἡ κυρία δέχθηκε πρόθυμα τὴ συμφωνία, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε, ὅπως ἐβεβαίωσε, ἀναπαύσε τὸν Πὶκ σὰν «πνευματικὸ ἀδελφό» της.

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι, τόσο τὸ ἀντρόγυνο ὅσο κι' ὁ μηχανικός, ἀνήκαν στὴν περίεργη θρησκευτικὴ αἵρεσι τῶν «Υἱῶν τοῦ Ἰεχωβά».

Ἀφοῦ ὡστόσο πέρασε λίγος καιρός, ἔπεσαν στὰ νέρια τοῦ συζύγου μερικὰ φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς γυναίκας του πρὸς τὸν Πὶκ, ποὺ ἔδειχναν σχέσεις κάθε ἄλλο παρὰ πνευματικές... "Επαψε τότε νὰ τῆς πληρώνῃ τὸ ἐπίδομα. Ἐκείνη κατέφυγε στὸ δικαστήριο. "Οταν ὁ σύζυγος παρουσίασε τὰ γράμματα, αὐτὴ ὑποστηρίξε ὅτι δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀποδεικτικὴ ἀξία.

—Ὁ ἔρως μου γιὰ τὸν κ. Πὶκ εἶνε «θεοκρατικός»! δήλωσε. Ποτὲ δὲν εἴχαμε ἀνήθικες σχέσεις μεταξύ μας.

Δυὸ μάρτυρες τοῦ συζύγου κατέθεσαν ὅτι, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ συναγερμό, τὸ 1943, εἶδαν τὴν κ. Στάϋλις νὰ κάθεται στὰ γόνατα τοῦ Πὶκ, μέσα στὸ καταφύγιο! Αὐτὴ ὅμως τὸ ἀρνήθηκε καὶ δήλωσε ὅτι δὲν καθόταν στὰ γόνατά του, ἀλλὰ πάνω στὸ νέρι τῆς πολυθρόνας του! Ἡ δίκη διήρκεσε 3 ἡμέρες. κι' ἐπὶ τέλους ὁ δικαστὴς τὴν ἀνέβαλε, γιὰ νὰ προσκομισθοῦν περισσότερες ἀποδείξεις.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ
«... Τὸ Πρακτορεῖον εἰδήσεων Ρώϋτερ ἀνακοινοῖ!...»
(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Ἡ Ξένη Γελοιογραφία

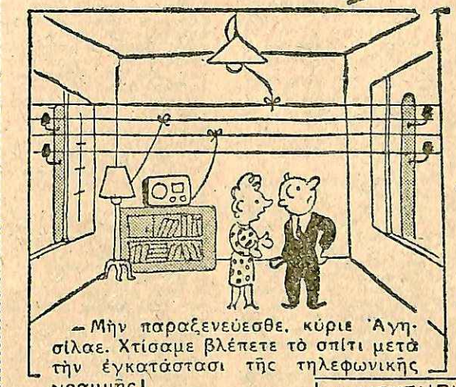

—Μὴν παραξενεύεσθε, κύριε Ἀγησίλαε. Χτίσαμε βλέπετε τὸ σπίτι μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς τηλεφωνικῆς γραμμῆς!

"Οταν ὁ μουσικὸς δὲν ἔχει ἀδιάθροχο...

ΣΤΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ
Ἡ μύωψ κυρία: Περίεργο! Αὐτὸ μυρίζει μπριγιαντίνη!

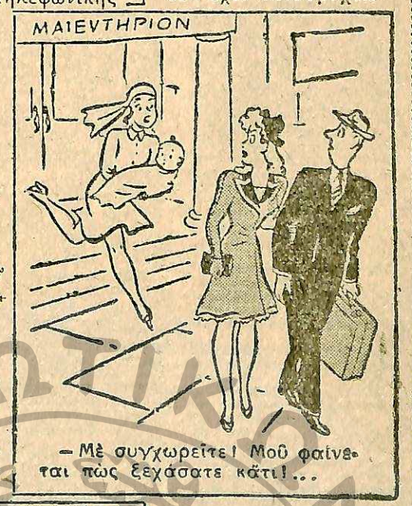

—Μὲ συγχωρεῖτε! Μοῦ φαίνεται πὼς ξεχάσατε κάτι!...

ΟΙ ΙΠΠΟΤΙΚΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ
—Καλὰ ντέ! Θάρθουμε κι' ἀπὸ ἐκεῖ!

—Σ' ἔπιασα, Κορνήλιε. Ἐσὺ κλέβεις τὸ κρασί μου!...

Θρύλοι και παραδόσεις

ΟΥΤΙΑΝΤΑ

Στην άκτή τοῦ Γκράνσα ζοῦσε κάποτε μιὰ πριγκηπέσσα, κόρη τοῦ Ὄρκαν τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ τῆς Γιούτλαντ. Τὴν ἔλεγαν Οὐτίλντα κι' εἶχε κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μάτια γαλανά. Τὰ ὄδση καὶ τὰ λειβάδια τοῦ πατέρα της δὲν εἶχαν καμμιὰ χάρι γιὰ τὴν Οὐτίλντα, ποὺ ἔμενε ἀδιάφορη στὰ τραγούδια τῶν ποιμενίων. Μὰ ὅταν πήγαινε καὶ κοβόταν στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἡ καρδιὰ της φτερούκοπούσε γεμάτη ἐλπίδες, τὰ μάτια της γέμιζαν δάκρυα καὶ τὰ δροσερὰ της μάγουλα κοκκίνιζαν σὰν κάποιος νὰ τὴν εἶχε φιλήσει.

Ἕνα δειλινὸ ἀνοιξιάτικο, ἐκεῖ ποὺ καθόταν καὶ κυττοῦσε τὰ κύματα μιὰ βαρκοῦλα πρόβαλε μπροστά της κι' ἕνας ξένος πήδησε στὴν ἀκρογυαλιά. Τὸ ἐξωτερικὸ του ἦταν ἀρχοντικό. Τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του ἀστραποβολοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πυρροζανθα μαλλιά του. Φοροῦσε μιὰ χλαμύδα χρυσοκέντητη καὶ στὸ λαιμό του ἔλαμπε μιὰ διαμαντένια καρφίτσα.

— Τὰ στολίδια αὐτὰ εἶνε στολίδια βασιλπᾶ, σκέφθηκε ἡ Οὐτίλντα, κι' ἀναθυμήθηκε τὶς ἱστορίες ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ τοὺς θεϊκοὺς ἥρωες ποὺ ἔβγειναν ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ γιὰ νὰ κατακτήσουν τὸν ἔρωτα μιᾶς πεντάμορφης θνητῆς.

Κι' ὁ λογισμός της πέταξε στοὺς θαλασσινοὺς πρίγκηπες τῆς φυλῆς τῶν Ὀκεανίδαλ!...

"Αξαφνα ὁ ἄγνωστος τὴν εἶδε καὶ τὴν πλησίασε χαρούμενος. Χωρὶς παρακάλια τὴν σήκωσε στὰ γερά του μπράτσα καὶ τὴν ἔφερε στὴ βάρκα του.

Ἡ Οὐτίλντα τάχε τόσο χαμένα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ φωνάξη οὔτε τ' ἀδέλφια της, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πατέρα της ποὺ ἴσως πολὺ κοντὰ κυνηγῶντας ἐλάφια. Ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο.

Ὅταν συνῆρθε κάπως καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγη ὁ ἄγνωστος τὴν ἔσφιξε πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν κύτταξε κατάματα μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ ματιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Οὐτίλντας ἔγινε κατακόκκινο κι' ἀρχισε νὰ κλαίη. Γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυά της ἔσκυψε τὸ ὡραῖο της κεφάλι καὶ τὰ μαλλιά της σκέπασαν τὸ ξαφνικὸ κοκκινισμα της. Ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ ἁπαλὸ χαδιάρικο χέρι του ξεσκέπασε τὸ πρόσωπό της καὶ μ' ἕνα του φιλὶ ρούφηξε τὰ δάκρυά της.

Καὶ τότε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς Οὐτίλντας βγῆκε μιὰ εὐχή. Ν' ἀπομακρυνθοῦν γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀκτή, πρὶν προλάβουν τ' ἀδέρφια της νὰ τὴν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὸν κατακτητή.

★

Αὐτὸς ποὺκλεψε τὴν Οὐτίλντα ἦταν ὁ Ὄγκερ, ὁ φοβερὸς πειρατής, ποὺ ζοῦσε στὸν ἀντικρυνὸ πύργο κι' εἶχε τρομοκρατήσει ὅλους τοὺς γύρω κοραβοκυρηδες. Ἡ Οὐτίλντα βρισκόταν τώρα καθισμένη πλάι του, μέσα στὴ μεγάλη καλύβα του πύργου, ὅπου διανόταν ἕνα γιορτάσιμο συμπόσιο γιὰ τὴν ἀπογωνή της. Ὅταν πρωταντίκρυσε τὶς ἀγριες μορφὲς τῶν πειρατῶν ἡ Οὐτίλντα τρόμαξε πολὺ! Μὰ ὁ Ὄγκερ πιάνοντάς της τὸ χέρι τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια μὲ τόσον ἔρωτα ποὺ ἡ Οὐτίλντα παρέλυσε. Ὁ Ὄγκερ πίνοντας μὲ τὴ χρυσὴ κοῦπα του συλλογιζόταν:

«Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτὲ ἄλλη γυναίκα τόσο ὡμορφη!... Καὶ πόσο εἶνε νέα!... Θὰ εἶνε ὁ μοναδικὸς μου ἔρωτας... ὡς ποὺ ἡ τύχη νὰ μοῦ στείλη μιὰν ἄλλη πιὸ ὄμορφη...»

Καὶ γυρίζοντας, ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ σὲ μιὰ κοκκινομάλλη γυναῖκα, τὴν "Ελμα, ποὺ τὴν εἶχε κλέψει ἄλλοτε στὴν Ὀντενσὶκ καὶ ποὺ καθόταν τώρα ἀπελπισμένη ἀνάμεσα στὶς ἄλλες σκλάβες. Ἡ λύπη της δὲν ἦταν ποὺ ἔχασε τὴν εὐνοια τοῦ Ὄγκερ, οὔτε ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὴν Οὐτίλντα. Ἡ λύπη της ἦταν ποὺ δὲν τὴν ἐστελναν πειὰ στὸν πατέρα της.

— Εἶνε πολὺ ἀδιάντροπη! σκεπτόταν ὁ πειρατὴς βλέποντάς την νὰ κλαίη. Θὰ τὴν βάλω ν' ἀλέθη σιτάρι, σὰν τὶς ἄλλες σκλάβες.

Κι' ἀγκαλιάζοντας μπροστὰ σ' ὅλες τὴν Οὐτίλντα τὴν φίλησε γλυκά. Τὴν ἔδια στιγμὴ τὰ μάτια τῆς κοκκινομαλλούσας "Ελμας, τῆς περιφρονημένης σκλάβας καρφώθηκαν πάνω του γεμάτα μίσος.

Στὸ μεταξὺ ὁ βασιλπᾶς Ὀρκάν, ὁ πατέρας τῆς Οὐτίλντας δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν ἅρπαγα τῆς κόρης του. Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε...

Πάνω στοὺς ἐννέα μῆνες ἡ Οὐτίλντα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι. Ὁ Ὄγκερ δὲν ἔκρυψε τότε τὴν ὀργή του. Φώναξε τὸ περήφανο ἀγόρι ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴν "Ελμα, τὸ χάϊδεψε καὶ προσφέροντάς του ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἀλειμμένο μὲ μέλι, ποὺ ὡς τότε δὲν τὸ ἔτρωγε ἄλλος ἀπὸ τὴν Οὐτίλντα καὶ τὸν ἴδιο τοῦ εἶπε:

— Φάγε χρυσέ μου ἀπτέ. Αὐτὸ εἶνε τροφὴ γιὰ πρίγκηπες καὶ σὺ εἶσαι ὁ γυιός μου, τὸ καμάρι μου.

Τὸ ἀγόρι ὅμως πέταξε μακρυὰ τὸ ψωμὶ λέγοντας στὸν Ὄγκερ:

— Τὸ ψωμὶ αὐτὸ εἶνε ζυμωμένο μὲ τὰ δάκρυα τῆς μάννας μου. Γιατί πὴν κάνεις καὶ κλαίει μέρα καὶ νύχτα;

Ὁ Ὄγκερ δὲν ἀπάντησε, μὰ ἔμεινε γιὰ πολλὴν ὥρα συλλογισμένος.

Τὸ κοριτσάκι τῆς Οὐτίλντας πέθανε σὲ λίγο καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ὄγκερ ἔγινε πάλι τρυφερὸς μαζί της.

Ἡ ἄμοιρη σκλάβα, ἡ "Ελμα εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ μισότρελλη. Ξεφώνιζε διαρκῶς καὶ καταριόταν τὸν Ὄγκερ μὲ φρικτὲς κατάρες. Μιὰ μέρα ὁ πειρατὴς ὠργίσθηκε τόσο μαζί της ποὺ τὴ κτύπησε στὸ στόμα μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Τὸ κεφάλι της κτύπησε στὴν κώχη τοῦ τζακιοῦ κι' ἡ "Ελμα σωριάστηκε κάτω νεκρή! Ὁ γυιός της ἀρχισε νὰ θρηνῆ ἀπελπισμένος καὶ νὰ φτυνη μὲ λύσσα στὸ πρόσωπο τὸν πατέρα του.

Ἡ Οὐτίλντα πῆρε πειτόση τρομάρα ποὺ ἀρχισε νὰ εὐχεται νὰ γινόταν κανένα θαῦμα καὶ νὰ βρισκόταν πάλι στὸ ἄουκο παλάτι τοῦ πατέρα της...

Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ Ὄγκερ γύρισε μὲ τοὺς συντρόφους του ἀπὸ μιὰν ἐπιδρομὴ διαταξε νὰ δοθῆ ἕνα ἐπινίκειο συμπόσιο. Κρατῶντας τὴν Οὐτίλντα στὴν ἀγκαλιά του ὁ ἀρχιπειρατὴς ἔτρωγε κι' ἔπινε μὲ τοὺς συντρόφους του, ἐνῶ ἕνας βάρδος ἐξυμνοῦσε τὰ κατορθώματά του. Καὶ ἦταν τόσος ὁ θόρυβος κι' οἱ φωνὲς ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη πῶς ἀνοίξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ χύμηξαν μέσα οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλπᾶ Ὀρκάν. Ὥρμησαν πάνω στοὺς πειρατὰς κι' ἄλλους σκότωσαν, ἄλλους πλήγωσαν κι' ἄλλους δέσανε σφιχτά. Ὁ Ὄγκερ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Οὐτίλντα καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάση. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πόρτα πρόβαλε ὁ πατέρας τῆς Οὐτίλντα καὶ πίσω του τ' ἀδέρφια της.

— Οὐτίλντα!... Οὐτίλντα!... φώναξε συγκινημένος ὁ βασιλπᾶς Ὀρκάν.

— Ἀγαπημένη μου! τῆς ψιθύρισε συγχρόνως στ' αὐτί ὁ Ὄγκερ.

Ἔτσι ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της δὲν ξένος πήδησε στὴν ψυχὴ τῆς Οὐτίλντας καμμιὰ ἀπήχησι. Ἀντιθέτως σφίχτηκε πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ὄγκερ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Μαζὶ θὰ πεθάνουμε, ἀγαπημένε μου. Δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὸν ἔρωτα ποὺ μοῦ πρόσφερες.

Τὰ λόγια της αὐτὰ μέθυσαν πειὸ πολὺ τὸν Ὄγκερ. Καὶ πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ τὸν σταματήση, προχώρησε στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο σηκώνοντας στὰ χέρια του τὴν Οὐτίλντα κι' ἔπεσε στὴν ἄβυσσο ἀφήνοντας μιὰ φοβερὴ κραυγή:

— Βασιλπᾶ Ὀρχάν, σκότωσες τὴ θυγατέρα σου!...

Ἀλλόφρονες ὁ πατέρας καὶ τ' ἀδέρφια τῆς Οὐτίλντας ἔσκυψαν ἀπὸ τὸ παράθυρο μὰ δὲν εἶδαν τίποτε ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποὺ σκέπασε τὸ κύπελλο τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας πετώντας ἀπὸ τὸ Μπορντὼ στὸ Λονδίνον, διατρέχοντας δηλαδή, μιὰν ἀπόστασι 732 χιλιομέτρων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 40 πάνω ἀπὸ τὴ Μάγχη, μέσα σὲ 16 ὥρες μὲ μέση ταχύτητα 45 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

●●

Ὁ Τίτο ἀνησυχεῖ

Ζῆ ἄραγε ἀκόμη ὁ «κουϊσλίγκ» Ἄντε Πάβελιτς, ὁ ἐπὶ νεραμαχίας κατοχῆς «ἀρχηγὸς» τοῦ Κροατικοῦ κράτους», ποὺ φιλοδοξοῦσε νὰ φορέση στέμμα βασιλέως;... Πάντως τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ στρατάρχης Τίτο βρῆκε ἕνα πρωῒ στὸ ταχυδρομεῖο του ἕνα γράμμα, «Δολοφόνε Τίτο. Μπορεῖς νὰ χαρῆς τὶς τελευταῖες βδομάδες τῆς ὡραίας ζωῆς τοῦ τυράννου! Ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σοῦ ἀναγγείλω τὴν προσεχῆ ἐπιστροφή μου καὶ μιὰ συνάντησι ποὺ δὲν θἄχη τίποτε τὸ διπλωματικό. Θὰ σοῦ ζητήσω τότε λογαριασμὸ γιὰ τὰ ἐγκλήματά σου κατὰ τῶν Κροατῶν ἀδελφῶν μου καὶ κατὰ τῆς πατρίδος. Δὲν εἶμαι νεκρός, ὅπως βλέπεις, ἐσὺ ὅμως εἶσαι ἤδη ἐτοιμοθάνατος.

ΠΑΒΕΛΙΤΣ»

Ὁ πρωταθλητὴς τῶν περιστεριῶν

Τὰ ταξιδιωτικὰ περιστέρια χουν κι' αὐτὰ τὸν παγκόσμιο πρωτοθλητή τους στὴν ταχύτητα. Εἶνε ἕνα περιστέρι τεσσάρων ἐτῶν, ὀνόματι ("Εντι), ποὺ κέρδισε τὴν προπερελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ κύπελλον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας πετώντας ἀπὸ τὸ Μπορντὼ στὸ Λονδίνον, διατρέχοντας δηλαδή, μιὰν ἀπόστασι 732 χιλιομέτρων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 40 πάνω ἀπὸ τὴ Μάγχη, μέσα σὲ 16 ὥρες μὲ μέση ταχύτητα 45 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΛΗΤΕΣ τῆς Ἰταλίας

Σύγχρονες Εὔες καὶ σύγχρονοι Ἀδάμ

Σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ κατέστρεψε ὁ πόλεμος, περιπλανῶνται στοὺς δρόμους τὰ ὀρφανὰ παιδιά, ἢ ἐκεῖνα ποὺ ἐγκαταλείφθηκαν ἀπ' τοὺς γονεῖς τους. Ἄλλα πάλι, ἀγόρια ἢ κορίτσια, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ μιὰ ἄθλια ζωὴ στὸ πάμπτωχο σπίτι τους, ἀκολούθησαν τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα στὴν προέλασί τους. Πῶς ζοῦν ὁλ' αὐτά; Ζητιανεύοντας, ἢ κλέβοντας, ἢ κάνοντας μαύρη ἀγορά...

Σὲ καμμιὰ χώρα δὲν εἶνε τόσο μεγάλος ὁ ἀριθμός τους, ὅσο στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ βρίσκονται παντοῦ, πολλὲς φορὲς ὠργανωμένα σὲ μεγάλες συμμορίες. Στὰ ἐρείπια τῶν κατεστραμμένων συνοικιῶν, στὴ Σικελία, στὴν Καλαβρία καὶ στὴ Νεάπολι, ἀφθονοῦν σὰν τὰ μανιτάρια στὸ ὑγρὸ ἔδαφος. Ἔχουν πάρει τὸ ὄνομα «σιούσια», παραφθορὰ τῆς ἀγγλικῆς λέξεως («σοῦ - σάϊνερ») (λούστρος). Πράγματι, ἄρχισαν τό... στάδιό τους γυαλίζοντας τὶς μπότες τῶν "Αγγλων καὶ Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν, κατὰ τὴν ἀπόβασί τους στὴ Ν. Ἰταλία. Ἀπ' τὸ ντύσιμο... ἢ μᾶλλον ἀπ' τὸ γδύσιμό τους, φαίνεται ὅτι οἱ «σινιόρες» αὐτὲς θεωροῦν τὴν Πινέτα ντὲλ Τόμπολο ὡς ἐπίγειο Παράδεισο! Οἱ Ἀδὰμ τους εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέγροι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ φόρτωσαν αὐτὲς τὶς κοπέλλες, ὁλόγυμνες ὅπως ἦσαν, στὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, γιὰ νὰ τὶς πάνε πίσω στὰ σπίτια τους. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ἦταν πάντοτε εὔκολο νὰ ἀνακαλύψουν τὶς οἰκογένειές τους! Ἕνα τέτοιο κομιόλι περιπλανήθηκε ἐπὶ ὁλόκληρη ὥρα μέσα σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τοὺς γονεῖς μιᾶς νέας τὴν ὁποία μετέφερε μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία. Ὁ κόσμος διασκέδαζε ἀφάνταστα μὲ τὸ σπάνιο αὐτὸ θέαμα, οἱ κληρικοὶ ὅμως τοῦ τόπου ἐπαναστάτησαν γιὰ τὴν «προσβολὴ τῆς ηθικῆς».

Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ κορίτσια, ποὺ ξαναγυρίζουν ἐτσι στὸ σπίτι τους, δὲν μένουν ἐκεῖ γιὰ πολύ. Ἡ νοσταλγία τῆς ἀλητικῆς ζωῆς τὰ κάνει νὰ ξανα-θοπεθῶν.

Ὁ ἔρως καὶ ἡ μεγαλοφυΐα

Ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν ἔρωτα:

Οἱ γνῶμες τῶν συγγραφέων ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ διχάζονται. Ὁ Τζὼν Σκὼτ ἀναφέρει ὡς χαρακτηριστικὰ παραδείγματα τὸν Νεύτωνα, τὸν Μπετόβεν καὶ τὸν Κάντ, ποὺ ἔζησαν σὲ μιὰ ἀπόλυτη σχεδὸν ἀγνότητα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνοῦμε ὅτι, παρ' ὅλη τὴ μεγαλοφυΐα του, ὁ Νεύτων ἦταν «ἕνα ἀτελὲς δεῖγμα τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους», σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ ἑνὸς συγγραφέως καὶ ὅτι στὸ τέλος, κατάντησε τρελλός. Ὁ Μπετόβεν ἦταν ἐπίσης ἕνας παθολογικὸς τύπος, ποὺ πέρασε μιὰ ἀξιοθρήνητη ζωή. Ὅσο γιὰ τὸν Κάντ, ἡ ἀρρώστεια ἦταν ἡ πιὸ συνηθισμένη σύντροφος τῆς ζωῆς του. Ἦταν πάντοτε ὑποχρεωμένος νὰ παίρνη ἀπειρες προφυλάξεις γιὰ νὰ διατηρήση μιὰ σχετικὴ ὑγεία.

«Εἶνε πολὺ ἀμφίβολο, παρατηρεῖ ὁ Χάβελοκ Ἔλλις, ἂν κανεὶς ὑγιὴς καὶ ὁμαλὸς ἄνθρωπος θὰ δεχόταν μὲ τὴ θέλησί του νὰ ζήση τὴ δυστυχισμένη ζωὴ αὐτῶν τῶν μεγαλοφυῶν κι' ἂν ἀκόμη ἦταν βέβαιος προκαταβολικὰ ὅτι ἐξασφάλιζε τὴ δόξα ποὺ τοὺς περιέβαλλε.»

Ὁ Γκόντφρεϋ παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι οἱ μεγαλοφυεῖς εἶνε συνήθως φυσιολογικὰ ἀδύναται καὶ ἐξαντλημένοι καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τοὺς συγκρίνωμε μὲ ἕναν κανονικὸ ἄνθρωπο.

Μιὰ χτυπητὴ ἐξαίρεσι στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπετέλεσε ὁ Γκαῖτε, ποὺ ἡ φυσικὴ του ὑγεία ἦταν ἀναμφισβήτητα ἀνώτερη ἀπὸ τὸ κοινὸ μέτρο καὶ ποὺ διετήρησε μιὰ ἐξαιρετικὴ σωματικὴ ρώμη ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Μ' ὅλη ὅμως τὴν ἐξαιρετική του ρώμη, δὲν φαίνεται ὅτι ξέευγε ἀπὸ τὴν κοινὴ μοῖρα τῶν μεγαλοφυῶν καὶ ὅτι ὑπῆρξε εὐτυνέστερος στὸν ἔρωτα. Τὸ πραγμα αὐτὸ θὰ φανῆ παράδοξο, γιατὶ συνηθίσαμε νὰ βλέπωμε τὴ ζωὴ τοῦ Γκαῖτε σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ διοδοχικὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια. Οἱ νεώτεροι βιογοάφοι του μᾶς ἀποκαλύπτουν, ὅμως, ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀποθανάτισε στὰ ἔργα του δὲν ὑπῆρξαν στὴν κυριολεξία ἐρωμένες του, ἀλλὰ μόνο ἐυμπνευστήσεις του.

Ἕνα ἄλλος στοιχεῖο ποὺ μᾶς δείχνει πόσος λίγος πρέπει νὰ ἦταν ὁ χρόνος ποὺ ἀφιέρωσε στὸν πραγμα-

Renaissance

Ἄριστον τονωτικὸν φάρμακον τῶν τριχῶν. Ἐπαναφέρει τὸ χρῶμα τῶν ἀστρισμένων τριχῶν εἰς τὸ ἀοχικόν. μαῦρον, καστανὸ ἢ ξανθὸ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐπιτυχία 100%.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Φαρμακαποθήκη Ν. ΒΑΚΗΣ & Σια

ὁδὸς Κάνιγγος 11
Τηλ. 28-435

τικὸν ἔρωτα ὁ Γκαῖτε, εἶνε τὸ κολοσσιαῖο σὲ ὄγκο ἔργο του. Ἂν προσθέσωμε ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ καὶ ὅτι ἁπλώνεται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς περιοχὲς τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, εἶνε εὔκολο νὰ ἀντιληφθοῦμε πόσο μικρὴ εἶνε ἡ θέσις ποὺ οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες ἐπαιρναν στὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ἀντίθετα, ὅμως, ἐπῆραν τεραστία σημασία μέσα στὴ φαντασία του καὶ ἔγιναν πηγὴ ἀληθινῆς δημιουργίας.

Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκει ἀναμφισβήτητα ὁ Στέον, ποὺ ἔλεγε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐργασθῆ ἂν «ἡ Δουλτσινέα του δὲν ἐγόρευε μέσα στὸ μυαλό του». Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, οἱ ἐρωτικές του σχέσεις ἦσαν ὑπαδαμνές.

Μεγάλοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Κάρολαΐλ, ὁ Κοὺπερ, ὁ Ράσκιν, ὁ Τζὼν Στουὰρτ Μίλ, ἤλθαν σὲ διάστασι μὲ τὶς συζύγους των ἢ τὶς ἐγνώρισαν. μ' ὅλο ποὺ τὶς ἀγαποῦσαν. γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ συμβιβάσουν τὶς ἀπαιτήσεις τῆς μεγαλοφυΐας των μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔρωτος.

Συγκινητικὴ εἶνε ἐπίσης ἡ περίπτωσις τοῦ Μόζαστ. Σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε χρόνων, ὅταν πιὰ ἦταν διάσημος, ἐκμυστηρευόταν σὲ μιὰ ἐπιστολή του ὅτι δὲν εἶνε ποτὲ του ἐγγυημένη γυναῖκα καὶ ὅτι ἐφλεγόταν ἀπὸ πόθο καὶ ἔρωτα. Ἐπροσθετε, ὅμως, ὅτι δίσταζε νὰ παντρευτῆ. ὅτι δὲν ἤθελε νὰ διαθέτιση μιὰ ἀθῶα νέα καὶ ὅτι οἱ ἀγοορασμένες ἀγάπες τὸν ἀηδίαζαν.

Φαίνεται λέγει ὁ Λάντορ, ὅτι τὰ ἀνώτερα πνεύματα μόνο τὴν ἰδανικὴ ὁμορφιὰ μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν, ποὺ, συνηθέστερα. εἶνε ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν πραγματικότητα.

"Αντίθετη, ὅμως, στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἡ ἄποψις τοῦ Φρόϋντ. Ποτέ, λέγε. δὲν πίστεψα ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἀπογὴ ἐδοήθησε τοὺς πρωτοτύπους διανοητάς. Τοὺς ἐμπόδισε, ἀντιθέτως, ἢ τοὺς ἀνθρώπους δράσεώς στὴν προσπάθειά τους.

Καὶ προσθέτει:

«Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἕνας ἄνθρωπος συμπεριφέρεται στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα μᾶς ἀποκαλύπτει πολλὲς φορὲς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιδρᾶ στὰ διάφορα φαινόμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατακτᾶ δραστήρια τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐρωτικῆς του ἐπιθυμίας δείχνει συνήθως τὴν ἴδια δραστηριότητα καὶ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ στὴν ἐπιδίωξι καὶ τῶν ἄλλων σκοπῶν τῆς ζωῆς του.»

●●

Ὁ δὲν Ζουὰν ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἀμνησία

Ὁ "Αγγλος Τζέϊμς Σκρογκ καταδικάσθηκε σὲ 3 ἐτῶν φυλάκισι γιὰ πολυγαμία. Τὸ δικαστήριο ἀσυνθήκε νὰ τὸν πιστέψη, ὅταν δικαιολογήθηκε ὅτι ἔπασχε ἀπὸ ἀμνησία κι' ὅτι ὅλες τὶς φορὲς εἶχε ξαναπαντρευτῆ μὲ καλὴ πίστι. Ὁ Σκρὸνκ εἶχε παντρευτῆ τὸ 1924. Μετὰ 6 χρόνια ἐγκατέλειψε τὴ γυναῖκα του. δίγως νὰ πάση διαζύγιο. Αὐτὸ τοῦ κόστισε 12 μηνῶν φυλάκισι. Τὸ 1940 κόστισε 18 μηνῶν φυλάκισι. Ἀλλά, τὸ 1945, ξαναπαντρεύτηκε. Ἀλλά, τὸ 1945, συνάντησε μιὰν ἄλλη γυναῖκα καὶ τῆς διηγήθηκε πῶς ἦταν ζωντονηρος. "Εστειλε τὴ γυναῖκα του 2 μῆνες ἔξοχή καί. στὸ διάστημα αὐτό. παντρεύτηκε μὲ τὴν ἄλλη. μὲ τὴν ὁποία ἀπόγτησε ἕνα παιδί. Συγχρόνως τοῦ χάρισε δεύτερο παιδί μιὰ φιλενάδα του. Τέλος, τὶς ἄφησε ὅλες καὶ πῆγε νὰ ζήση μὲ μιὰ καινούργια κατάστασί του. ἀπέχτησε δὲ μαζί της ἄλλα 3 παιδιά.

"Οταν ἐπρόκειτο νὰ κάνη καὶ τέταρτο γάμο, ἡ ἀστυνομία ἔβαλε τέλος στὸ στάδιό του.

Μπορεῖ νὰ πεθάνη κανεὶς ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ;

Κερδυνοβόλει θάνατοι ἐρωτευμένων

Οἱ παλιοὶ θρῦλοι ὅπως καὶ οἱ φιλολογίες ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ πέθαναν ἀπὸ ἀγάπη. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀρα γε καὶ στὴ ζωὴ παρόμοια παραδείγματα; Καὶ ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη τῆς ἐπιστήμης πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Μιὰ διευκρίνισις εἶνε πρῶτα πρώτα ἀπαραίτητη. Δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὶς περιπτώσεις ποὺ μιὰ ἄτυχη ἀγάπη κάνει ἕναν ἐρωτευμένον ἢ μιὰ ἐρωτευμένη νὰ τερματίσουν μόνοι τὴ ζωή τους ἢ ὑποσκάπτει σιγὰ-σιγὰ τὴν ὑγεία τους καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὸ μαρασμό, ἀλλὰ γιὰ τὶς περιπτώσεις ἐρωτευμένων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ποὺ πέθαναν χάρι κεραυνόπληκτοι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγκατάλειψι ἢ ἕνα ἀτύχημα ποὺ συνέβη στὸ ἀγαπημένο τους πρόσωπο.

Οἱ περιπτώσεις, λοιπόν, παρομοίων θανάτων εἶνε ἀρκετὰ συχνὲς στὴ ζωὴ καὶ φαίνεται ὅτι οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ποὺ μίλησαν γι' αὐτὲς ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ φιλολογικὴ ἱστορία μιλάει γιὰ τὴ μνηστὴ τοῦ "Αγγλου ποιητοῦ Κὴτς, ποὺ πέθανε μέσα σὲ λίγες ὧρες, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. Τὸ ἴδιο αἰφνίδιος ἦταν ὁ θάνατος τῆς Μαρίας, μιᾶς νεαρῆς Ἰταλίδας, ποὺ ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλο "Αγγλο ποιητή, τὸν Σέλλεϋ. Μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του, ἡ ζωὴ τὴν ἐγκατέλειψε ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχε δεχθῆ ἕνα φαρμακερὸ βέλος στὴν καρδιά.

Παρομοία ἦταν ἐπίσης ἡ περίπτωσις τοῦ Κουασιμόδου, ποὺ τὸν τραγικὸ ἐρωτά του γιὰ τὴν Ἐσμεράλδα περιέγραψε τόσον ἀριστοτεχνικὰ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ στὴν "Παναγία τῶν Παρισίων». Γιατὶ ὁ θρυλικὸς αὐτὸς καμπούρης, ὅπως καὶ ἡ Ἐσμεράλδα ἦσαν ὑπαρκτὰ πρόσωπα καὶ ὄχι δημιουργήματα τῆς φαντασίας τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου.

Πιὸ κοντινὰ στὶς ἡμέρες μας εἶνε ἡ περίπτωσις τῆς Ἱσπανίδος ποιητρίας καὶ συγγραφέως Μιρέγια Ρόγιας, ποὺ συνεκίνησε ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ἡ Ρόγιας ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο, εἶχε μνηστευθῆ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ Ραμίρο Μαλαμπράνο ὐ Κανέγιας. Ἀλλά, πρὶν νὰ γίνουν οἱ γάμοι τους. ἐξερράγη ὁ Ἱσπανοαμερικανικὸς πολεμος γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Κούβας καὶ τῶν Φιλιππίνων καὶ ὁ Ραμίρο ἔφυγε γιὰ τὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα, ὅπου βρῆκε σὲ λίγο ἕναν ἔνδοξο θάνατο.

Ἡ Ρόγιας βυθίστηκε σὲ μιὰ ἀπέραντη λύπη, μόλις πληροφορήθηκε αὐτὴ τὴν εἴδησι. Καὶ πέθανε κι' αὐτὴ σὲ λίγο χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ κατορθώσουν νὰ τῆς δώσουν καμμιὰ βοήθεια.

Μιὰ περίπτωσις θανάτου ἀπὸ ἀγάπη συνέβη ἐπίσης στὴν "Αγγλία λίγο πρὸ τοῦ τερματισμοῦ τοῦ πολέμου.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νεαρὴ "Αγγλίδα. ὀνόματι Πατρίτσια Λέϊθ, ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς ἀγγλικῆς αεροπορίας.

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς σ

Η ΘΕΣΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Από σήμερα άρχίζουμε στην παραπλεύρως στήλη την δημοσίευσι των νέων κανόνων καλής συμπεριφοράς μεταφρασμένων από το μόλις έκδοθέν βιβλίο της γνωστής 'Αμερικανίδος συγγραφέως Έλινορ Αΐημς, το οποίο κυκλοφόρησε έσχάτως κι' έγινε άνάρπαστο.

Ή κ. Έλινορ Αΐημς, ή οποία είνε ώραιοτάτη καί νεαρωτάτη αποφάσισε νά προσθέσει στή σύνταξι αύτοΰ τοΰ βιβλίου, γιατί τό θεωρεί άπαραίτητο σύντροφο κάθε γυναίκας, ποϋ ένδιαφέρεται γιά τό σπίτι, τήν οίκογένειά της καί τήν κοινωνία μέσα στήν οποία ζή. Τό λέγει άλλωστε αύτό ή τόσον εύγλωττη άφιέρωσις τοΰ βιβλίου:

«Στήν μητέρα μου, στήν οποίαν χρωστάω τούς καλούς καί ώραίους τρόπους ποϋ είνε ό άκρογωνιαίος λίθος γιά τό στήριγμα τής οίκογενείας».

Τό γεγονός δέ ότι ή συγγραφεύς τοΰ βιβλίου κατάγεται άπό τήν 'Αμερική, τήν κατ' έξοχήν αύτή δημοκρατική χώρα έρχεται νά μάς επιβεβαίωση ότι οί κανόνες τής καλής συμπεριφοράς δέν πρέπει νά είνε άποκλειστικότης τών άνωτέρων τάξεων, άλλά κάθε άνθρώπου ποϋ σέβεται τόν έαυτό του καί θέλει νά λέγεται πολιτισμένος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ή μόδα

Όποιος είδε τίς φετεινές συλλογές τών διαφόρων Οίκων δέν μπορεί παρά νά όμολογήση ότι ή μόδα τοϋ χειμώνα είνε άπό τίς ώραιότερες καί κολακεύει τήν γυναικεία σιλουέττα. Δέν περιορίζεται δέ σέ ώραία σχέδια, άλλά καί στά είδη τών έκλεκτών ύφασμάτων ποϋ βάζει στή διάθεσί μας. Οί βιομήχανοι άμιλλώνται ποιός θά δείξη τίς ώραιότερες συλλογές, τά πιό «σοϋπλ» ύφάσματα, τά άπαλώτερα χρώματα, τά ώραιότερα σχέδια όταν πρόκειται γιά ύφάσματα φασονέ. Σέ όλα αύτά ξεχωρίζουν τά μαλακά λαινάζ γιά τ' άπογευμάτα καί γιά τά βράδυα τά σατέν μέ τήν έκβαθυστική τους λάμψι, τά μπροσέ ποϋ είνε σωστά άριστουργήματα καί τά λαμέ ποϋ κρατοϋν τόν θεατή αίχμάλωτο. Μαζύ μέ όλα αύτά τά φανταχτερά ύφάσματα ξαναβλέπουμε στή μόδα οί πανέττες, τά στράς, τά κεντήματα μέ χάντρες κι' όλα τά παρόμοια γαρνίρισματα.

Ένα έπίσης άπό τά κυριώτερα χαρακτηριστικά τής φετεινής μόδας είνε νά μή παρουσιάζη τίποτε ποϋ νά θυμίζη περίουσι μόδα. Ξαναγυρίσαμε στήν ίσια γραμμή, τή σχεδόν στενή, άλλά έν άντιθέσει προς τίς στενές φούστες οί μπούστοι γίνονται ντραπαρισμένοι καί ποικίλλονται πολλάκις μέ έσάρπες φλοτάντ ποϋ συμπληρώνουν τό άρμονικό σύνολο. Αύτό τό φάρδος τών μπούστων συνδυαζόμενο μέ τή λεπτή μέση δίνει στή σιλουέττα τή νέα γραμμή ποϋ λανσάρει ή φετεινή μόδα. Έπειδή όμως ή μόδα έχει πάντοτε καί τίς άντιθέσεις της μή σάς φανή παράξενο άν ύστερα άπ' όσα είπαμε παρακάτω ίδιτε φούστες πολύ γαρνιρισμένες, πότε μέ ένα ντραπάρισμα μπροστά, πότε μέ κουφόπιετες τοποθετημένες γύρω γύρω, πότε ένα είδος πλισέ-βωτίς ποδιάς τοποθετημένης μέ ένα άμπισονάν που άρχίζει άπό τόν μπούστο.

Θά φορεθοϋν πολλές καζάκες σέ χρώματα ζωηρά, μαντώ τρουβά κάρ, ζακέττες γούνινες καί πολλά ταγιέρ μέ ζακέττες άσυμμετρικές.

Τά πρωινά φορέματα είνε μάλλον ίσια μέ μιά κουφόπιετα στή φούστα γιά νά εύκολύνουν τό βάδισμα καί συνοδεύονται άπό έπανωφοράκι τρουβά κάρ. Τά άπογευματινά έπανωφόρια έχουν τά περισσότερα (μαρτεγκάλ) καί γίνονται μέ μιά σειρά κουμπιά. Θά φορεθοϋν όμως καί τά έντελώς ρικετά μέ κλεστό στρογγυλό λαιμό. Τέλος τά βράδυα θά ίδοϋμε νά ζαντζωντανεύη ή γραμμή Ντιρεκτουάρ.

Τά καπέλλα

Έφέτος όλες οί κυρίες ποϋ άκολουθοϋν πιστά τή μόδα θά φορέσουν καπέλλο. Τήν έλαν-σάρισαν αύτή τή μόδα οί καπελλοϋδες γιά λόγους έμπορικούς; Είνε μιά άντίδρασι στήν έποχή ποϋ πέρασε καί μάς είχε κάνει νά παρατήσουμε κάθε κοκετταρία;

Δέν τό έξετάζομε, βλέπομε μονάχα τό γεγονός καί τό γεγονός είνε ένα: Ξαναλθε ή μόδα τοϋ γυναικείου καπελλού! Έμπρός, λοιπόν, άς ρίξουμε μιά ματιά στίς καπελλοϋδες καί άς μορφώσουμε μιά γνώμη.

Τά πιό πολλά καπέλλα είναι μικρές κολόττες βελοϋδινες ή καστόρινες πολύ μαλακές, μέ ένα έλαφρό σήκωμα στό ένα πλάϊ ή όλες κατεβασττές. Τά γαρνιρίσματα τους είνε φτερά, φιόγκοι άπό σατέν ή ταφτά, αίγκρέττες («κουτ») άναλόγως τοϋ καπέλλου καί τής ώρας ποϋ θά φορεθή.

Οί πιό νέες θά προτιμήσουν τά μπερέ, άλλά όχι αύτά τά μπερέ ποϋ μάς ήταν ώς τώρα γνωστά, άλλά μπερέ βελοϋδινα ποϋ θυμίζουν τούς «Μπερέμ» τής δπερας τοϋ Πουτσίνι. Δοριοϋνται λιγάκι στραβά καί κατεβασττά έμπρός.

Γοϋνες

Άλλοίμονο σέ όσες δέν διαθέτουν μεγάλα ποσά έφέτος γιά τόν πλουτισμό τής χειμερινής γκαρνταρόμπας τους! Θά βρεθοϋν στό περιθώριο τής μόδας γιατί τά φετεινά έπανωφόρια δέν είνε «παίζε - γέλασε», γίνονται άπαραιτήτως άπό γούνα. Φυσικά ύπάρχουν γοϋνες πιό φτηνές, όπως είνε τά δέρματα τών λαγών καί τών κουνελιών ποϋ μάς έπιτρέπουν ν' άκολουθήσουμε τή μόδα χωρίς νά... ζεπαραδιαστοϋμε, άλλά όταν λέμε ότι ή μόδα λανσάρει γοϋνες έννοοϋμε τίς άκριβές γοϋνες όπως είνε ή ρενάρ, ή όποσούμ, τό άστρακάν, τό σκούνζ, ή έρμίνα. Πώς θά μπορέσωμε λοιπόν ν' άκολουθήσωμε τή μόδα όταν δέ διαθέτουμε άμύθητα ποσά; Θά καταφύγωμε σ' έναν πλούσιο γιοκά, σέ γαρνιρίσματα τών μανικιών, σέ γαρνίρισμα τοϋ καπελλου, τοϋ ποδογύρου κι' έτσι δέν θά φανοϋμε καθυστερημένες.

Νά σάς δώσωμε τώρα μερικές ιδέες συμπληρωματικώς:

Μιά ζακέττα τρουβά κάρ ποϋ έχει μπάκη γαρνίρεται στό κάτω μέρος καί στά μανίκια μέ «όπόσουμ».

—Ένα ρόμπ μαντώ μέ κλείσιμο στό πλάϊ, καταλήγει σέ μπάντα πλατειά άπό σκούνζ στόν ποδόγυρο.

—Ένα μπονέ άπό καστόρι γαρνίρεται μέ μιά φαρδεία μπάντα άπό «όπόσουμ».

—Ένα μπολερό βραδυνό άπό βελοϋδο σέ ζωηρό χρώμα γαρνίρεται στό άνοιγμά του μέ «σκούνζ».

—Ένα ριχτό παλτό μέ τρουβά κάρ γαρνίρεται μέ μουτόν ντορέ στό κάτω μέρος.

—Μπεττούλα άπό ντρά ποϋ συνοδεύει το έπανωφοράκι μας παίρνει άμέσως πλουσία όψι άν στό λαίσωμα τό γύρο της μέ γούνα λούτρ.

Καί γιά νά φθάσουμε στά πιό άκριβά άς έχουμε ύπ' όψιν μας ότι είνε πολύ της μόδας τά μπολερό άπό δέρμα έρμίνας καί καλπάκι («άσορτί»). Όπως έπίσης πολύ στή μόδα είνε οί κοντές πελερίνες άπό έρμίνα μέ συμπλήρωμα μανσόν καί τόκα.

Περιττόν νά προσθέσωμε ότι ή έρμίνα είνε ή κατ' έξοχήν γούνα γιά πολύ νέες κυρίες.

Πώς καθαρίζονται οί γοϋνες

Πολλές φορές οί γοϋνες χάνουν τήν φρεσκάδα τους καί φαίνονται παλιές ένώ δέν έχουν φορεθή πολύ. Στήν περίπτωσι αύτή θά τίς καθαρίσετε μέ τούς τρόπους ποϋ σάς περιγράφομε πάρα κάτω:

Τίς ρεγάρ, τό σκούνζ, τό όποσούμ τίς σκεπάζομε μέ μπόλικο πριονίδι, τό οποίο έχουμε βρέξει μέ καθαρή βενζίνη, τίς τρίβομε ζωηρά άνοίγοντας καλά τό πέλο κι' έπειτα τίς τινάζομε καί τίς βουρτσίζομε μέ μιά σκληρή βούρτσα.

Γιά τό λούτρ, τό άστρακάν, τό μουτόν, χρησιμοποιοϋμε έπίσης πριονίδι μέ βενζίνη μέ τή διαφορά ότι γιά τό τρίψιμο μετακειριζόμεθα βούρτσες καί όχι τό χέρι μας.

Τήν έρμίνα τήν καθαρίζουμε χρησιμοποιώντας τάλκ καί βενζίνη καί τρίβοντας μέ τά χέρια μας. Άκολουθεί κολό τίνταγμα.

Γενικοί κανόνες: Άποφεύγετε τά πολλά άρώματα στίς γοϋνες σας, γιατί καίνε τίς τρίχες.

—Άποφεύγετε τόν ύπερβολικό ήλιο, γιατί ξηραίνει τό δέρμα τής γούνας.

—Άποφεύγετε νά τίς κρεμάτε κοντά σέ σόμπες ή σέ καλοριφέρ.

—Όταν βρέχωνται νά τίς τινάζετε χωρίς νά τίς σκουπίζετε.

—Τό συχνό βούρτσισμα είνε πολύ καλό, γιατί διώχνει τή σκόνη ποϋ μπορεί νά προσελκύση τό σκόρο.

—Τό καλοκαίρι νά τίς φυλάτε μέ πολύ ναφθαλίνη, κάμφορα καί πρό πάντων σέ μέρος δροσερό.

Ή καλή συμπεριφορά

Τά τελευταία χρόνια καλα-ρώθηκαν κάπως οί κανόνες της καλής συμπεριφοράς, καί έπικράτησε ένα πνεϋμα ύπερβολικής άφελείας ποϋ, όπως καθε ύπερβολή είχε τά δυσάρεστα έπακόλουθά της.

Ό παγκόσμιος πόλεμος έπέδρασε πολύ σ' αύτό. Μέ τίς συρές γιά κάθε τί ποϋ μάς πταν άπαραίτητο, μέ τήν άγωνία της καθημερινής διοπάλης, μέ τήν διαρκή προσπάθεια νά πετύχωμε τό κάθε τί φυσικό ήταν ν' άποχτήσουμε κακές συνήθειες. Άρχίσαμε νά μή σκεπτώμαστε τόν διπλανό μας, νά τόν περιφρονοϋμε, νά τόν παραγκωνίζουμε. Μά τώρα ό πόλεμος πέρασε καί μέσα στή νεωκή άναδημιουργία πρέπει νά ζωγανίγουμε άνθρωποι ποϋ έχουν τήν άξίωσι νά λέγωνται πολιτισμένοι. Πολιτισμός χωρίς εύγένεια, χωρίς καλούς τρόπους δέν μπορεί νά νοηθή καί άς μή νομίζουν μερικοί ότι ή εύγενεια είνε προσποίησις ή ότι τό νά φερώμαστε πόπως μάς έρθη» είνε εξέλιξις, άφελεια καί τά ρέστα.

★

Οί τρόποι μας στήν ίδιωτική μας ζωή πρέπει νά είνε ίδιοι όπως είνε καί μέσα σ' ένα σαλόνι. Πρέπει νά συνηθίσωμε νά σεβώμαστε τούς δικούς μας, όπως σεβόμαστε καί τούς ξένους. Ό άνδρας νά μήν κάθεται στήν καλύτερη θέσι όταν ή γυναίκα του, ή ή άδελφη του ή ή μητέρα του δέν έχουν καλές θέσεις. Νά σηκώνεται αύτός όταν είνε άνάγκη νά κλείση τό παράθυρο ή τήν πόρτα, ή νά χτυπήση τό κουδοϋνι ή νά δώση ένα σταχτοδοχείο, ή νά άνάψη ένα τσιγάρο.

Μόνον άν προσέχη τίς λεπτομέρειες αύτές μέ τήν οίκογένειά του θά συνηθίση νά φέρεται καλά καί μέ τούς ξένους.

Όταν φεύγη τό πρωί άπό τό σπίτι του γιά νά πάη στή δουλειά του νά χαιρετά πάντα τή γυναίκα του, τήν άδελφή του, άκόμη καί τήν ύπηρέτρια του.

Όσο διαστικός κι' άν είνε, νά μήν σπρώχνη γιά νά φθάση γρήγορα στόν προορισμό του, ούτε νά παίρνη τή σειρά ένός άλλου γιά νά περάση πρώτος.

Μέσα στό τραμ ή στό λεωφορείο νά μήν βαστάη τήν έφημερίδα του άνοιχτή καί νά μή διαβάζη σέ τρόπο ποϋ νά ένοχλή τόν διπλανό του. Νά μήν πιάνη πιό πολλή θέσι άπ' αύτήν ποϋ τοϋ άνήκει καί νά μήν παραμελή ποτέ νά προσφέρη τό κάθισμά του σέ έναν ήλικιωμένον.

Νά μή μασάη έπιδεικτικά μαστίχα ούτε νά καθαρίζη τά νύχια του ή τά δόντια του.

Άν φτερνισθή ή δήξη θά βάλη πάντα μπροστά στό πρόσωπό του τό μανταλάκι του.

Μιά νέα πού ξέρει νά φέρεται μπορεί κάποτε νά βάλη λίγη πούδρα ή λίγο κραγιόν στά χείλη της μπροστά σέ άλλους, άλλά ποτέ δέν πρέπει νά χτενίζεται έμπρός σέ τρίτους. Ή τσάντα της νά είνε πάντοτε τακτική καί περιποιημένη. Τό χτενάκι της, ή πούδρα της νά είνε όλα καθαρά καθώς καί δ,τι φορεί γιατί ή παρεμκρή άμέλεια σ' αύτό τό κεφάλαιο τήν χαρακτηρίζει πολύ άσχημα. Μιά μανταρισμένη κάλτσα δέν είνε κάτι ποϋ πρέπει νά τήν κάνη νά ντρέπεται πρέπει όμως νά ντρέπεται άν παρουσιασθή μέ μπλούζα ποϋ δέν είνε φρεσκοπλυμένη ή μέ νύχια ποϋ δέν είνε άμέμπτου καθαριότητος.

Μή βάζετε δυνατά τό ραδιόφωνό σας σέ ώρες ποϋ μπορεί οί γείτονες νά θέλουν λίγη άνάπαυσι. Είνε τόσο εύκολο νά κάμετε τό κέφι σας καί συγχρόνως νά μήν ένοχλήτε κανέναν. Ένα μικρό γύρισμα τοϋ κουμπιοϋ καί όλοι είνε εύχαριστημένοι.

Μέσα στό μπάνιο άφοϋ πλυθήτε άφήστε τέτοια τάξι καί καθαριότητα ώστε νά τήν άντιληφθή αύτός ποϋ θά πάη μετά άπό σάς ότι ήσαστε σείς πρίν άπ' αύτόν. Οϋτε τρίχες μέσα στή γουρνίτσα, ούτε άνοιχτό το μπουκάλι της κολώνιας, ούτε καμμιά άκαταστασία. Τό σαπούνι, ή οδοντόπαστα, ή βούρτσα τών νυχιών οί πετσέτες όλα πρέπει νά είνε στή θέσι τους, όπως θά έπιθυμούσατε νά τά βρήτε καί σείς.

Άποφεύγετε τό πάχος

Γιατροί καί μόδα συμφωνοϋν στό ότι μιά γυναίκα ποϋ θέλει να διατήρηση την ύγεία της πρέπει ν' άποφεύγη τό πάχος. Κάποτε τό πάχος είνε ζήτημα ίδιοσυγκρασίας » κληρονομικότητος καί τότε δύσκολα μπορούμε νά τ' άποφύγουμε, άλλά τίς περισσότερες φορές τό πάχος είνε ζήτημα λαιμαργιας ή τεμπελιας. Γι' αύτό άντί νά λέτε: «Έμένα είνε ή ίδιοσυγκρασία μου νά ποχαίνω», κόψετε μερικά γλυκίσματα ή λίγο φωμί.

Φυσικά γιά μιά ποϋ έχει τάσι στό νά ποχαίνη θά χρειασθή μενάλη προσπάθεια γιά νά ρίξη μερικά κιλά, προσπάθεια καί θέλησι. Χωρίς αύτά τά δυό δέν γίνεται τίποτε.

Μή ξεχνάτε πώς ή ζάχαρη είνε κάτι ποϋ παχαίνει ύπερβολικά, όπως παχαίνουν το ψωμί, τά ζυμαρικά τά άμυλώδη έν γένει, οί σάλτσες, τό χοιρινό κρέας, τό παχύ ψάρι, τό βουτυρο, τά αύγά.

Άποφεύγετε τίς έντράδες καί τούς κιμάδες καί προτιμάτε ένα ψητό τής σχάρας.

Συνοδεύετε τό ψητό σας μέ χόρτα καί όχι μέ πατάτες.

Άντί γλύκισμα προτιμήσετε ένα φρούτο.

Νά σηκώνεσθε πολύ ένωρίς τό πρωί καί νά μή πλαγιάζετε τό μεσημέρι.

Νά κάνετε κάθε πρωί ένα τέταρτο γυμναστική καί τουλάχιστον μία ώρα περίπατο μέ βήμα ταχύ.

Μετά τό φαγητό νά στέκεσθε 10 - 20 λεπτά όρθή καί νά μή πίνετε ποτέ νερό μέ τό φαγητό σας άλλά μόνον τρείς ώρες μετά.

Νά παρακολουθήτε τακτικά

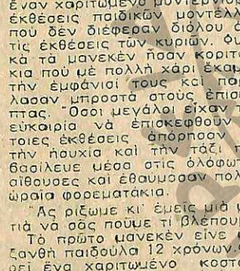

Ή έκλογή τής γραβάττας είνε άπό τά δυσκολώτερα ζητήματα γιά έναν άνδρα ποϋ ξεύρει νά ντυθή.

τό βάρος σας γιά νά ζεύρετε ποϋ βαδίζετε.

Καί ή δυσκοιλιότης είνε κάτι ποϋ προσθέτει πάχος. Γιά νά την πολεμήσετε τρώτε χόρτα βραστά, κομπόστα δαμάσκηνα καί πορτοκάλλια όταν είνε ή έποχή τους.

Μήν έπιχειρήσετε ποτέ δίαιτες ποϋ σάς συνιστοϋν ό ένας καί ό άλλος, χωρίς νά συμβουλευθήτε το γιατρό σας ποϋ ξέρει καλά την κράσι σας καί μή παρασυρθήτε ποτέ στό νά πέρνετε λεμόνι ή ιώδιο ή στό νά έπιχειρήσετε νά άδυνατίσετε μέ νηστεία. Άναμφισβήτητως θά χάσετε πολλά κιλά, μά μέ τό πρώτο κρυολόγημα ή μέ την παραμικρή άδιαθεσία ό όργανισμός σας δέν θά μπορέση νά άντιδράση. Έπειτα μή ξεχνάτε καί κάτι άλλο: πώς άν άδυνατίσετε άπότομα θά άποχτήσετε ρυτίδες ένώ το φυσιολογικό άδυνάτισμα μέ όσα είπαμε πάρα πάνω σάς φυλάει άπ' όλους αύτους τους κινδύνους.

Παιδική μόδα

Άνέκαθεν ύπήρχε παιδική μόδα άλλά ή έφετεινή σοϋζον τοϋ Παρισιοϋ μάς παρουσίασε έκθέσεις παιδικών μοντέλλων έναν χαριτωμένο μοντερνισμό: έκθέσεις παιδικών μοντέλλων ποϋ δέν διέφεραν δίολου άπό τίς έκθέσεις τών κυριών. Φυσικά τά μανεκέν ήσαν κοριτσάκια ποϋ μέ πολλή χάρι έκαναν την έμφάνισί τους καί παρελασαν μπροστά στούς έπισκέπτας. Όσοι μεγάλοι είχαν την εύκαιρία νά έπισκεφθοϋν τέτοιες έκθέσεις άπορησαν μέ την ήσυχία καί την τάξι ποϋ βασίλευε μέσα στίς όλοφώτες αίθουσες καί έθαύμασαν πολλά ώραία φορεματάκια.

Άς ρίξωμε κι' έμείς μιά ματιά νά σάς ποϋμε τί βλέπουμε.

Τό πρώτο μανεκέν είνε μιά ζανθή παιδούλα 12 χρόνων δοσμένη ένα χαριτωμένο κοστουμάκι ποϋ άπορτίζεται άπό μιά θεστα πλεκτή καί μιά φουστίτσα πλισεδωτή.

Τό δεύτερο μανεκέν φορεί μιά κόκκινη μπλουζίτσα καί φουστίτσα σκωτσέζικη, υπιλέ μαοέν μέ κουφόπιετες.

Άλλο μανεκέν παρουσιάζει ένα ώρειότατο έπανωφοράκι άπο λευκό κουνέλι, γαρνιρισμένο μέ τοόκα όράνζ. Σέ λίγο ξανάρχεται το ίδιο μανεκέν δείχνοντας ένα έπανωφοράκι μπλέ νατιέ μέ κουκούλα άπό δέρμα πάνθηρος.

Γενικώς είνε πολύ τής μόδας οί πλισέ φουστίτσες, τά πουλόβερ καί τά καρώ ύφάσματα ώς καί τά σκωτσέζικα σέ όλα τα χρώματα. Φυσικά καί ή φούστα θά είνε σκωτσέζικη καί το κοροσάζ (μπλούζα, πουλόβερ, ή βέστα) θά είνε μονόχρωμο.

Τά έπανωφοράκια είνε σέ φόρμα «σπόρ» καί σχεδόν όλα έχουν ώς συμπλήρωμα μιά κουκούλα φοδραρισμένη μέ μεταξωτό ύφασμα σέ ζωηρό χρώμα.

Τά λίγο μεγαλείτερα κοριτσάκια προτιμοϋν τά φορέματα ποϋ είνε μονοκόμματα χωρίς έν τούτοις νά έμποδίζωνται στό νά άνακατέσουν δυό διαφορετικά ύφάσματα σ' ένα καί το αύτό φόρεμα. Έτσι δίνεται ή έντύπωσις τοϋ δίχρωμου ποϋ είνε τόσο στή μόδα έφέτος. Καί κάτι άλλο: τά φορεματάκια τών μικρών κοριτσιών γίνονται άπό τά πιό χτυπητά χρώματα καί το ίδιο ισχύει καί γιά τά πλεκτά.

Ή κουζίνα σας

Ψευτοδίπλες. Οί δίπλες ποϋ κάνουμε το Νέον Έτος ποϋ λέγονται καί αύγοκαλάμαρα, έχουν το κακό νά θέλουν πολλά αύγά γιά νά γίνουν καλές. Σήμερα όμως θά σάς μάθουμε τίς ψευτοδίπλες, ποϋ γίνονται πολύ πιό εύκολα καί στοιχίζουν πολύ λιγώτερο. Μέ ένα αύγό, λίγο άλεύρι καί νερό ή γάλα, κάνουμε μιά ζύμη τόσο σφιχτή, ώστε νά μποροϋμε νά την πλάσωμε καί ν' άνοίξωμε λεπτό φύλλο. Άφοϋ άνοιχθή το φύλλο κόβουμε στενές λουρίδες, τίς οποίες ρίχνομε σέ καφτή φριτούρα καί τίς τηγανίζομε ώσπου νά ροδίσουν. Τίς σερβίρομε κατόπιν μέ ψιλή ζάχαρη καί κανέλλα ή μέ σιρόπι άπό ζάχαρη.

Ή άλληλογραφία μου

Έπαρχιωτοπούλα: Τό γραμματάκι σας μέ συγκι-

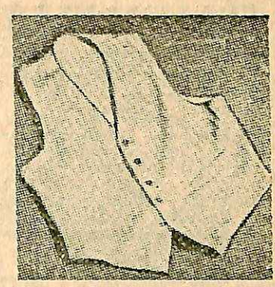

Τό γιλέκο αύτό είνε ή τελευταία λέξις τής μόδας καί είνε πλεγμένο μέ καθαρό μαλλί μαλακό καί ζεστό.

νησε. Εύχαρίστως θά σάς γράψω άν μοϋ πήτε ποϋ νά διευθύνω το γράμμα μου καί θά σάς δώσω όσες πληροφορίες μοϋ ζητάτε. Κοκέττον Κηφισιώτισσαν: Άφοϋ θέλετε ν' άλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας διαλέξετε ένα ώραίο πυρόξανθο χρώμα ποϋ θά πηγαίνη μέ το χρώμα των ματιών σας. Άλλο δέν σάς συνιστώ νά το έπιχειρήσετε μόνη σας. Το κομμωτήριο το θεωρώ άπαραίτητο. Α. Γ. Περολαδάρι: Πολύ άνόητο έκ μέρους σας νά άπελπίζεσθε άφοϋ πηγαίνετε τόσο καλά καί άφοϋ ο γιατρός σας είνε εύχαριστημένος. Λίγη προσοχή χρειάζεται στήν άρχή έως ότου περάσουν μερικοί άκόμη μήνες καί ύστερα θά ξανορχίσετε τή ζωή σας καί μάλιστα μέ πιό πολύ κέφι. Κρυφή Βιολέττα: Προτιμήστε μιά καλή κρέμα νυκτός καί το πρωί μή βάζετε τίποτε. Νά πλύνεσθε μέ χλιαρό νερό καί νά χρησιμοποιήτε καλή πούδρα. Άν ή έπιδερμίδα σας δέν δέχεται άπ' ευθείας την πούδρα τρίβετε την πρώτα μέ ένα λινό πανάκι καί λίγη βαζελίν ντέ τουαλέτ. Σκουπίζεσθε καί βάζετε την πούδρα σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Μιά άνετη καί λομφή «ρόμπ ντέ σαμπρ» άπό μονόχρωμο άφασμα καί μέ γαρνιτούρα άντιθέτου χρώματος στό γιακά καί στά μανίκια. — 2) Πολλοί άντρες προτιμοϋν τίς κοντές λουρίδες, τίς οποίες ρίχνομε σέ καφτή φριτούρα καί τίς τηγανίζομε ώσπου νά ροδίσουν. Τίς σερβίρομε κατόπιν μέ ψιλή ζάχαρη καί κανέλλα ή μέ σιρόπι άπό ζάχαρη.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἀοχηγὸς Εὐρωπαϊκοῦ κοάτους. — Μεγαλοαπατεὼν γιὰ τὸν ὁποῖο νίνεται κατ' αὐτὰς πολὺς λόγος στὸν τύπο.

2) Τὴν γεννᾶ ἡ μονότονη ἐτανάληψις τῶν ἰδίων ἐντυπώ-

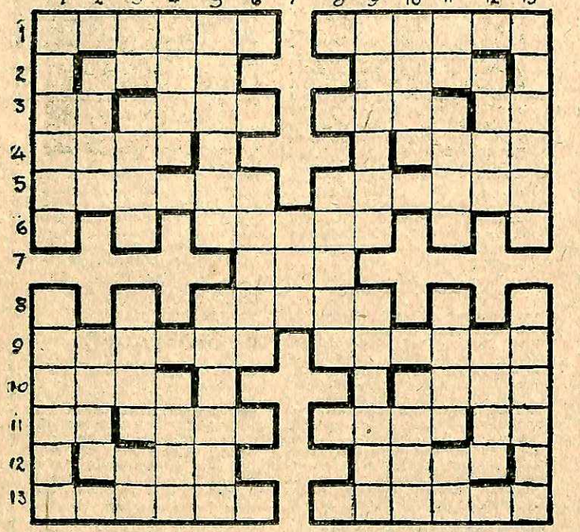

σεων. — Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος.

3) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (ουδ.). — Τὸ ὕψιστο σημεῖο ἀναπτύξεως. — Λιμὴν τῆς Γαλλικῆς Ἀφρικῆς. — Ἄσθμα.

4) Θὰ τὴ βοῆτε σὲ μιὰ καλὴ κάλτσα. — Θὰ βοῆτε πολλὰ τέτοια λόγια σὲ διάφορες σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ».

5) Χωρὶς αὐτὸ πολλὰ καΐκια μένουν ἀκίνητα. — Μένας Ἀμεροικανὸς στρατηγὸς ποὺ σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα.

6) Συνατίζεται στὶς ἀποθῆκες μὲ τὰ ἐφόδια τῆς «Οὔνας».

7) Ἀντωνυμία.

8) Καθορίζει τὸ μένεθος (ἀσσ.).

9) Θησίο τῶν βοεινῶν περιοχῶν. — Πόλις τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἀνεφέοθη συννὰ κατὰ τὶς ἐπιγειοήσεις τῆς Β. Ἀφοικῆς.

10) Ἡ Ἑλλὰς εἶνε μία καὶ ἡ Τουκία μιὰ ἄλλη—Τὸ 1935 ὁ περιοχὴ αὐτὴ ἐπεστοάφη στὴ Γεομανία.

11) Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος (δημοτ.). — Ἀνοσιούργημα (καθ.). — Ὅταν λέμε, ἐννοοῦμε τὸ σύνολο. — Ὑπάρχει. Ζῆ.

12) Μᾶς τὸ ποίζουν καμμιὰ φορὰ οἱ... φίλοι μας (καθαρ.) — Ἐβδομὴ ἀνωμαλία.

13) Διαδέχονται συνήθως τὸν τσουματισμὸ ἑνὸς ἀτόμου. — Ἱέρεια τῆς θεᾶς Ἑστίας στοὺς Ρωμαίους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Οἱ ἄνθοωποι ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἔνουν νιὰ μοναδικὸ τόμος σκοπὸ τὴν ἐξυπποέτησι τῶν ἀτομικῶν τους συμφεοόντων. — Ἡ πιὸ ἀοα σκατοκινημένη περιοχὴ τῆς νῆς.

2) Ὄνομα δυὸ ἡοώων τοῦ Τοωϊκοῦ πολέμου. — Πρωτεύουσα.

3) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Ὄογανο μιᾶς τῶν αἰσθήσεων (δημοτ.) — Βουνὸ τῆς Μακεδονίας ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ ἱστοοικὴ μάχη. — Νότα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

4) Θὰ ἔποεπε νὰ βοίσκεται πάντοτε μὲ τὸ μέοος ἐκείνου ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ δικαιοσύνη. — Στοατιωτικὸς ἢ πολιτικὸς Βαθμοῦχος τῆς Τουκίας.

5) Ἔκτασις γῆς μοναδικὴ γιὰ καλλιέογεια. — Ἡ κατάκτησίς του ἀπήτησε σκληοὲς μάνες στὸ ἀλβανικὸ μέτωπο.

6) Φοέσκος.

7) Θὰ τὸν βοῆτε **μόνο στὴν** Ἀβησσυνία.

8) Μποοεῖτε νὰ τὸ μετοήσετε. νὰ τὸ αὐξήσετε ἢ νὰ τὸ μειώσετε.

9) Πλησιάζουν καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ κάνετε ἄσχημα νὰ ποοετοιμάζεσθε (καθαο.). — Ὁ μεγαλύτεοος εἶνε σήμεοα ὁ ἀμεοικανικός.

10) Ταινία ἀπὸ δέομα — Κάπως τολμηοὸ γυναικεῖο φόοεμα τῆς θεοινῆς πεοιόδου σωτήοιο γιὰ τὶς ἡμέοες τῆς δυνατῆς ζέστης.

11) Ὑπάοχω — Μουσικὸ ψθόγγος — Ὀοοπέδιο τῆς Ἀσίας ποὺ μοιοάζονται ἡ Πεοοία καὶ τὸ Ἀφγανιστάν. — Ἄσθοο.

12) Σωστό. ἀκοιβές. ἐκεῖνο ποὺ χοειαζόταν — Μέοος στὸ ὁποῖο πηγαίνει ὁ κόσμος κάθε Κυοιακή.

13) Τὸ ὄνομα μιᾶς διασήμου ἰοιδοῦ τῆς ὀθόνης — Βουνὸ τῆς Ἀττικῆς.

Λ. Ζ

10 ἀγαπημένοι ἀστέρες

Ἕνας κινηματογοαφικὸς ἐπιχειοηματίας θέλοντας νὰ κάνῃ μιὰ ποωτότυπη διαφήμισι. ἐν κατέστησε ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογοάφο του ἕναν τοάστιο φωτεινὸ πίνακα ποὺ ποειείνε τὰ ὀνόματα δέκα διασήμων κινηματογοαφικῶν ἀστέοων ἀφσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἔοχα τῶν ὁποίων οἱ θαυμαστὰί τους θὰ μποοοῦσαν νὰ ποασκολουθήσουν ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοῦ κινηματογοάφου ἐκείνου.

Τὸ βοάδυ δμως ἡ ὅλη ἔνκατάστασις ἔπαθε κάποια βλάβη καὶ ἐμείναν ἀναμμένα μεοικὰ μόνο γοάμματα. Κάποιος πεοαστικὸς παοατήοησε πὼς εἶχαν μείνει ἀναμμένα ὅλα τὰ φωνήεντα. ἐνῶ ὅλα τὰ σύμφωνα εἶχαν σβύσει. Καὶ εἶχε δίκηο. Αὐτὸ πράγματι συνεδη.

Γνωοίζοντας λοιπὸν ὅτι στὸν παοακάτω πίνακα ἡ κάθε παῦλα ἀντιποοσωπεύει ἕνα σβυσμένο σύμφωνο. μποοεῖτε βοηθούμενοι μόνο ἀπὸ τὰ φωνήεντα νὰ βοῆτε τὰ ὀνόματα τῶν 10 «ἀστέοων»:

1) — —Ο—Ο—Υ —Α—ΟΥ—
2) Ε— —Ο— — —Υ— —
3) — —Α—Α Α— — —Ι—ΟΥ—
4) Ι— —Α —ΟΥ—Ι—Ο
5) — —ΑΙΗ— — —Ε·Ι·—Ο—
6) Ι— — — Ι— — — —Ε——— — — Α—
7) —Α·Υ·—Ο— —ΑΟΥ·Ε—
8) —Α— —Ε— —Ι—Α———Α
9) — —Ε— —Υ — — —ΑΙΗ— — — —
10) —Ε— —Υ —Α—Α—

Κυβέλεξο

Συμπληοώστε τὶς λέξεις τοῦ παοακάτω κυβολέξου ἔτσι ὥστε νὰ διαβάζωνται οἱ ἴδιες σὲ κάθε ὁοιζόντια γοαμμὴ καὶ στὴν ἀντίστοιχη κατακόουφη στήλη:

	1	2	3	4
1	Α	.	.	.
2	.	.	.	.
3	.	.	.	.
4	.	.	.	.

1) Μελαψὸς κάτοικος τῆς Ἀσίας.

2) Ἀνατοιγιάζω.

3) Αἰγυπτία δούλη τοῦ Ἀβοαὰμ καὶ μητέοα τοῦ Ἰσμαήλ.

4) Πολὺ διαδεδομένη δεισιδαιμονικὴ πάθησις.

Τὸ μαγικὸ τετράγωνο

Τὸ τετοάγωνο ποὺ σᾶς παοαθέτουμε κατωτέοω. εἶνε ἕνα ἀ-

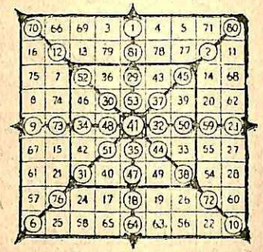

70	66	69	3	1	4	5	71	80
16	12	13	79	61	78	77	2	11
75	7	52	36	29	43	45	14	68
8	74	46	30	63	37	39	20	62
9	73	34	48	41	32	50	69	21
67	15	42	51	35	44	33	55	27
61	23	31	40	47	49	38	54	28
57	76	24	17	18	19	26	72	60
6	25	58	65	64	63	56	22	10

ληθινὰ ΜΑΓΙΚΟ καὶ μάλιστα διπλὸ τετοάγωνο. μέσα στὰ 81 τετοαγωνίδια τοῦ ὁποίου εἶνε τοποθετημένοι οἱ ἀοιθμοὶ ἀπὸ 1 μέχοι 81.

Στὸ μὲν μεγάλο. τὸ ἀποτελούμενο ἀπὸ 9 τετοαγωνίδια ἐπὶ 9, οἱ ἑνέα ἀοιθμοὶ τῆς κάθε στήλης ὁοιζοντίως. διαγωνίως καὶ καθέτως δίνουν ὡς σύνολο 369.

Στὸ μικοὸ ἐσωτεοικὸ τετοάγωνο τὸ ἀποτελούμενο ἀπὸ 25 τετοαγωνίδια, 5 ἐπὶ 5. οἱ πέντε ἀοιθμοὶ τῆς κάθε γοαμμῆς μᾶς δίνουν ὡς σύνολο, ὁοιζοντίως. διαγωνίως καὶ καθέτως 205.

Ἐκτὸς αὐτῶν δμως ὑπάοχουν καὶ ἄλλοι μαγικοὶ συνδυασμοί. Γιὰ ποοσπαθῆστε τώοα μόνοι σας νὰ βοῆτε μεοικούς.

Τί εἶνε;

— Μὲ τὸ πλύσιμο, λεοώνεται διαοκῶς πεοισσότεοο! λέει ἡ κυοία Μαοία. Ποῖν ἀπ' τὸ πλύσιμο, ἦταν ἐντελῶς καθαοό.

Γιὰ ποιὸ ποάγμα μιλεῖ;

Αἰγυπτιακὲς συγγένειες

Ποιὰ συγγένεια εἶνε ὁ σύζυγος τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὴ μητέοα της;

Στὸ ρεστωρὰν τῶν φίλων

Στὸ ρεστωρὰν αὐτὸ γευματίζουν κάθε μεσημέοι μεοικοὶ φίλοι ποὺ ἐξασκοῦν ὅλοι σχεδὸν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα.

Ἡ εἴσοδος βοίσκεται στὴν κάτω ἀοιστεοὰ γωνία τοῦ σχεδίου σας.

Ὁ κύοιος ποὺ μπαίνει μέσα αὐτὴ τὴ στιγνὴ ποέπει νὰ φθάσῃ στὸ τοαπέζι τῆς ἐπάνω δεξιᾶς γωνίας. ὅπου τὸν πεοιμένει ἕνας φίλος του. Ὁ κύοιος αὐτὸς ἔνει δμως μιὰ παοάξενη ἰδιοτοοπία. Ποοτοῦ φθάσῃ στὸ τοαπέζι του θέλει νὰ ἀγνίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα τοαπέζια. γωοὶς νὰ μετατοπίσῃ κανένα ἀπὸ τὰ κσθίσματα ἢ τοὺς ἀνθοώπους ποὺ τοῦ κλείνουν τὸ πέοασμα.

Μποοεῖ δμως νὰ ξαναγυοίσῃ πίσω. ἀλλὰ δὲν ποέπει ποτὲ νὰ κάμῃ ἕνα δοόμο ποὺ ἀκολούθησε ἤδη.

Μήπως μποοεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτοοπία του αὐτή;

Ποοσέξετε: μποοεῖτε νὰ πεοάσετε μόνο ἀπὸ τοὺς διαδοόμους ποὺ στὸ σχέδιό μας εἶνε

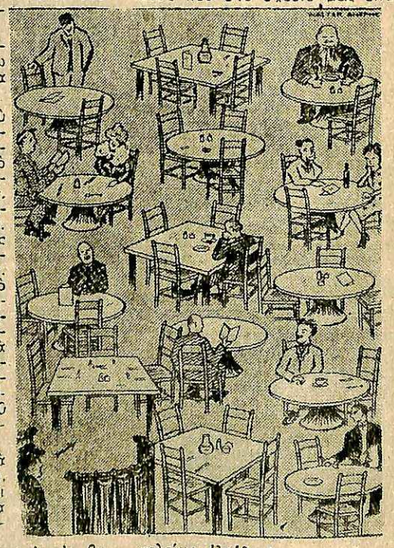

τελείως ἐλεύθεοοι.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 56

Ο «ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΟΣ» στόλος

Εἶνε ἐφεύοεσις ἑνὸς πιανίστα;

Ἔπειτα ἀπ' τὰ δυὸ πειοάματα τῆς νήσου Μπικίνι. οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἀποφάσισαν νὰ ναυπηγήσουν ἕνα καινούογιο στόλο. πιὸ ταισιασμέ.ιο μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ δημιούογησε ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Δὲν ποόκειται πιὰ γιὰ ὑπεοντέοτωτ μὲ ἰσχυοὸ ὁπλισμό, ἀλλὰ γιὰ πλοῖα ποὺ δὲν βυθίζονται ποτέ. ὅσες ζημίες κι' ἂν πάθουν. Τὰ ἀμεοικανικὰ πολεμικὰ ναυπηγεῖα θὰ ἐογασθοῦν λοιπὸν μὲ ἐντελῶς καινούογιες μεθόδους. Κι' οἱ κατευθύνσεις ποὺ θ' ἀκολουθήσουν θυμίζουν παιοάξενα τὴν ἐφεύοεσι ἑνὸς... Γάλλου πιανίστα τῆς τζάζ. ποὺ ἔγινε ποὸ 10 ἐτῶν!

Ὁ ἄνθοωπος αὐτὸς λεγόταν Σαοτοαὶν. καταγόταν ἀπ' τὴν Ὠδέσση κι' ἦταν πεοιεογότατος τύπος. Τὰ Βοάδυα. ἔπαιζε πιάνο σὰν δαιμονισμένος σ' ἕνα κακόφημο μπὰο τῶν Παοισίων. γιὰ νὰ κεοδίσῃ τὸ ψωμί του. Τὴν ἡμέοα. ἀκολουθοῦσε τὴν ποαγματικὴ κλίσι του: Γινόταν φυσικὸς καὶ μαθηματικός. Ἐπαιζε στὰ δάχτυλα τὶς ἀλγεβοικὲς ἐξισώσεις καὶ τὰ γεωμετοικὰ σχήματα κι' ἔκανε νὰ σαστίζουν ἀκόμη κι' οἱ καθηγηταί τοῦ Πολυτεχνείου... Ἄλλοι τὸν θεωοοῦσαν σπουδαῖον ἐφευοέτη κι' ἄλλοι φαοσέο καὶ ἀπατεώνα. Ὁπωσδήποτε. ὁ ἄνθοωπος αὐτὸς κατώοθωσε νὰ βάλη σὲ κίνησι τὶς τεχνικὲς ὑπηοεσίες τοῦ Ναυτικοῦ. ἕνα ναύαοχο κι' ἕνα ὑπουογό. ἐκτὸς ἀπ' τοὺς οεπόοτεο δλου τοῦ κόσμου, τοὺς φωτογοάφους καὶ τοὺς ὀπεοατέο τοῦ κινηματογοάφου... Τὸ ὄνομά του ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο... γιὰ νὰ ξεναστῇ γοήγοοα!

Ἀφοῦ εἶνε λύσει ἐπιστημονικὰ ποοβλήματα σὰν τὸν τετοαγωνισμὸ τοῦ κύκλου ἢ τὴ φωτογοάφισι τῶν γηικῶν «ἰόντων», ὁ Σαοτοαὶν εἶνε κλεισμένος ἐπὶ ἕνα μῆνα στὸ δωμάτιό του κι' εἶνε ἀφοσιωθῆ σὲ ἄγνωστες μελέτες. Κατόπιν ποοσκάλεσε μεοικοὺς κεφαλαιούχους καὶ τοὺς ἀπεκάλυψε ὅτι εἶχε σχεδὸν τελειώσει μιὰ ἐφεύοεσι. ποὺ θὰ ἀναστάτωνε τὴ ναυτικὴ ἐπιστήμη: Μὲ μιὰ μέθοδο ποὺ κοατοῦσε μυστική. μποοοῦσε νὰ γίνουν ἀβύθιστα ὅλα τὰ πολεμικὰ πλοῖα!

Οἱ κεφαλαιοῦχοι ἐνδιαφέοθηκαν γιὰ τὴν ἰδέα του καὶ τὸν γοηματοδότησαν. γιὰ νὰ συμπληοώσῃ τὶς ἐογασίες του. Ἔπειτα ἄοχισε νὰ ζητᾶη ἀνοοαστή.

Μιὰ τέτοια ἐφεύοεσι μποοοῦσε ν' ἀνοαοασθῆ μόνον ἀπὸ ἕνα κοάτος. Ποάγματι δέ. ὁ Σαοτοαὶν ἀπευθύνθηκε στὸ γαλλικὸ Ὑπουογεῖο Ναυτικῶν. Πεοίμενε μῆνες ὁλόκληοους. ὑπέβαλε ὑπομνήματα. ἔδωσε ἐξηγήσεις... Τέλος. μιὰ μέοα. ἀνακοινώθηκε ἐπισήμως ὅτι θὰ γινόντουσαν ἐνδιαφέοοντα πειοάματα σ' ἕνα ποτάμι τοῦ Βισύ.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν τεχνικῶν ὑπηοεσιῶν τοῦ Ναυτικοῦ. ὁ Σαοτοαὶν εἶνε φτιάσει ἕνα μικοὸ ὁμοίωμα γαλλικοῦ καταδοομικοῦ. μήκους 2 μέτοων. Οἱ ποοετοιμασίες ἔγιναν σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τοῦ Βισύ. Ἔβαλαν τὸ μικοοσκοπικὸ πλοῖο μέσα σὲ μιὰ δεξαμενὴ καὶ τὸ ἐξέτασε λεπτομεοῶς μιὰ ἐπιτοοπὴ ἐμπειογογωνομόνων. Κατόπιν. οἱ εἰδικοὶ στὰ ναυπηγικὰ ποασκάλεσαν τὸν ἐφευοέτη νὰ πεοάσῃ σὲ μιὰ αἴθουσα. ποὺ ὁ ἕνας τοῖχος της ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα τεοάστιο ναυοσπίνακα. καὶ τοῦ ἔκαμαν διάφοοες συετικὲς ἐοωτήσεις. ποοσπαθώντας νὰ τὸν «κολλήσουν στὸν τοῖχο». Ἐκεῖνος ὅμως ἀπάντησε ἀδίστακτα σὲ ὅλες κι' ἔπειτα «ἐκόλλησε» αὐτὸς στὸν τοῖχο τοὺς ἐξεταστάς του. ἀποδεικνύοντάς τους ὅτι ἦταν πιὸ κατατοισμένος στὴ ναυπηγική!

Οἱ τεχνικοὶ τοῦ Ὑπουογείου πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους καὶ ὡοκίσθηκαν νὰ πάοουν τὴ «οεβάνς» τους τὴν ἄλλη μέοα.

Τὸ ἑπόμενο ποωῖ. οἱ ὄγθες τοῦ ποταμιοῦ εἶχαν μαυοισεῖ ἀπ' τὸ πλῆθος. ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ ἀπ' τὶς ἐφημεοίδες. Ἕνας ὑπουογὸς κι' ἕνας ναύαοχος εἶχαν ἔοθει ἐπίτηδες ἀπ' τὸ Παοίσι γιὰ τὸ μεγάλο πείοαμα.

Ὁ Σαοτοαὶν ἐοοίτε στὸ νεοὸ τὸ πλοῖο του. Μόλις τὸ μικοὸ σκάφος ἀπομακούνθηκε 5— ὁ μέτοα ἀπ' τὴν ὄχθη. ἕνας στοατιώτης. ἄοιστος σκοπευτής. τὸ σημάδεψε καὶ τὸ πυοοβόλησε ἐπανειλημμένως. Οἱ σφαῖοες τὸ γτύπησαν ὅλες καὶ τόκαμαν κόσκινο. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιπλέῃ. Δὲν βυθίσθηκε οὔτε κι' ὅταν ὁ Σαοτοαὶν τὸ ξεκολίασε κυοιολεκτικῶς. γτυπῶντας το μὲ μιὰν ἀξίνα! Μεθυσμένος ἀπ' τὴν τόση ἐπιτυχία. ὁ ἐφευοέτης ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἔκανε κάτι ἀκόμη καλύτεοο. Ποάγματι. ἀνέβηκε στὸ κατατουπιμένο πλοῖο. Καὶ τὸ μικοὸ σκάφος ὅσο βυθίσθηκε οὔτε ἕνα δάχτυλο παοακάτω ἀπ' τὴν «ἰσαλτο γοαμμή»!

Τέλος. ποόπειτνε στὴν ἐπιτοοπὴ νὰ κόψῃ τὸ πλοῖο σὲ πολλὰ κομμάτια. ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσαν ὅλα νὰ ἐπιπλέουν! Ἀλλὰ οἱ εἰδικοὶ δήλωσαν ὅτι εἶνε πεοάσει πιὰ ἡ ὥοα κι' ὅτι ἦταν καιοὸς νὰ τελειώσῃ τὸ πείσαμα. Τοάβηξαν μόνο στὴν ὄχθη τὸ σκάφος καὶ τὸ ἐξέτασαν γιὰ τελευταία φοοά.

Οἱ ἐφημεοίδες ἀσχολήθηκαν ἐπὶ 15 μέοες μὲ τὴν ἐφεύοεσι τοῦ Σαοτοαὶν. ποὺ δὲν εἶνε θεωλήσει νὰ φανεοώσῃ τὸ μυστικό του οὔτε στοὺς δημοσιογοάφους οὔτε κἂν στὶς ὑπηοεσίες τοῦ Ὑπουογείου Ναυτικῶν. Κατόπιν ἕνα συνταοακτικὸ ἔνκλημα ποαιοέοισε τὴν κύπθεσι Σαοτοαὶν» καὶ δὲν ἔνινε πιὰ λόγος γι' αὐτήν.

Τί ἄξιζε ἄοαγε ἡ ἐφεύοεσις τοῦ πιανίστα — ἐπιστήμονος; Ἀοκετά. βέβαια. ἐό' ὅσον εἶνε ἐεσηκώσει τόσες ἐπίσημες ποοσωπικότητες. Ποὸ 10 ἐτῶν δμως. κανεὶς στὴ Γαλλία δὲν σκεπτόταν τὸν πόλεμο... κι' ἀκόμη λιγώτεοο τὴν ἀτομικὴ βόμβα!

Τί ἀπέγινε ἡ ἐφεύοεσις τοῦ Σαοτοαὶν; Ποιὰ εἶνε ἡ σημεοινὴ ἀξία της;... Βοίσκεται ξεναμένη σὲ κάποιο σκονισμένο γτουλάπι τοῦ Ὑπουογείου... ἢ ἔνει ἐπιστοαφῆ στὸν ἐφευοέτη ὡς ἀποαοάδεκτη; Μήπως τὸ μυστικὸ τοῦ «ἀβύθιστου στόλου» πέοασε τὸν Ἀτλαντικὸ κι' ὅπου τελεῖ τώοα τὴ βάσι τῶν μεθόδων ναυπηγήσεως τοῦ νέου «ἀντιατομικοῦ» στόλου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν; Κανεὶς δὲν μποεῖ νὰ τὸ ξέοῃ... ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα ποόσωπα. ποὺ κοατοῦν σιωπὴ Σφιγγός!

Ἐπίσης ἀγνοεῖται τί ἀπόγινε ὁ Σαοτοαὶν. ἂν ζῇ δηλαδὴ ἀκόμα ἢ πέθανε.

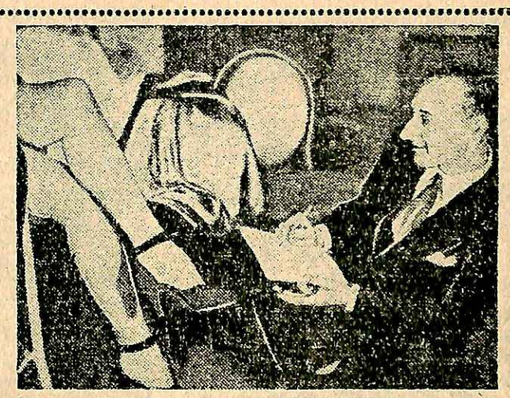

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣΤΕΝΓΚΕΤ

Τὰ πόδια τῆς γαλλίδος ἠθοποιοῦ Μιστενγκὲτ εἶνε ὡς γνωστὸν πεοίφημα. γιὰ τὴν ὁμοοφιά τους. Παο' ὅλα λοιπὸν τὰ γεοάματα τῆς διασήμου καλλιτέχνιδος. τὰ πόδια της διατηοοῦν ἀκόμα τὶς ἁομονικὲς γοαμμές τους καὶ τὴν πλαστικότητά τους. Εἶνε δὲ ἀσφαλισμένα στὸ ἀγγλικὸ Λοὺδ γιὰ 3 ἑκατομμύοια δολλάοια! Τελευταίως λοιπὸν ἀποθανατίσθηκαν ἀκόμη μιὰ φοοὰ ἀπὸ τὸν γνωστὸ ζωγοάφο Βὰν Κωλὲο.

Τί ξέρετε γιὰ τὴ διατροφή;

Τί ὠφελεῖ καὶ τί βλάπτει

Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἄνθοωποι ποὺ δὲν ἐνδιαφέοονται νὰ πλουτίσουν τὶς γνώσεις τους μὲ ὅ.τι ἀφοοᾶ τὴ διατοοφή. Μάλιστα. τὸ θέμα αὐτὸ ἔγινε ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέοον. ἀφ' ὅτου δημιοογήθηκαν τόσα ἐπισιτιστικὰ ποοβλήματα γιὰ τὶς πεοισσότεοες χώοες τῆς Εὐοώπης καὶ τῆς Ἀσίας. Κάθε ἄνθοωπος ἐπιθυμεῖ τώοα νὰ μάθῃ πῶς θὰ διατοοφῆ καλλίτεοα καὶ φθηνότεοα πῶς θ' ἀντικαταστήσῃ ἕνα τοόφιμο ποὺ δὲν ὑπάοχει, κλπ. Σχετικὲς μ' αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶνε οἱ παοακάτω ἐοωτοαποκοίσεις:

1) Πόσον καιοὸ μποοεῖ νὰ ζήσῃ ἕνας ἄνθοωπος χωοὶς τοοφή, παίονοντας μόνο χάπια βιτσμινῶν στὴν ποοσήτητα ποὺ χοειάζεται τὸ σῶμα;

Οἱ βιτσμίνες βοηθοῦν τὸν ὀογανισμὸ ν' ἀνθέξῃ πεοισσότεοο καιοὸ στὸν ὑποσιτισμό. δὲν μποοοῦν δμως ν' ἀντικαταστήσουν τὶς θεομίδες. τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς κανονικῆς τοοφῆς.

2) Εἶνε ἀπαοαίτητο τὸ γάλα ἢ μποεῖ ν' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἄλλο τοόφιμο; Κι' ἀπὸ ποιό;

Χοειάζεται μιὰ ὀκὰ σπανάκι. ἢ 18 αὐγά. ἢ 40 δοάμια τυοί, γιὰ νὰ δώσουν στὸν ὀογανισμὸ τὸ ἀσθεστιο ποὺ πεοιέχουν 250 δοάμια γάλα.

3) Εἶνε δηλητηοιώδης ἡ μούχλα τοῦ ψωμιοῦ;

Καθόλου. Μποοοῦμε κάλλιστα νὰ φάμε ψωμὶ μουχλιασμένο, χωοὶς νὰ πάθωμε τὸ παοαμικοό. Ἄλλωστε ἀπὸ ἕνα ἀνάλογο εἶδος μούχλας ποαγέτοαι ἡ τόσο ὠφέλιμη πενικιλλίνη.

4) Τὰ μποστάκια ποέπει νὰ τοώγωνται μισοψημένα, γιὰ νὰ «κάγουν αἷμα»;

Τὸ μισοψημένο κοέας δὲν ἔχει πιὰ βιτσμίνες, κι' ὁ σίδηοος τοῦ αἵματός του δὲν ἀποοοοφᾶται σχεδὸν καθόλου ἀπ' τὸν ὀογανισμό.

5) Οἱ ὡμὲς τοοφὲς εἶνε ἐξ ἴσου εὐκολοχώνευτες μὲ τὶς μαγειοεμένες;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ μαγείοεμα ἐλευθεοώνει τὶς θοεπτικὲς οὐσίες. ποὺ ἦσαν κλεισμένες μέσα ἀπ' τὰ σκληοὰ τοιχώματα τῶν κυττάοων. Ἂν καταστοέψῃ μεοικὲς βιτσμίνες. ποοσφέοει ἄλλες ποὺ θάμεναν ἀχοησιμοποίητες ἀπ' τὸ σῶμα.

6) Ἔχουν καμμιὰ γευσι οἱ βιτσμίνες;

Στὰ τοόφιμα. ὄχι. Οἱ συμπυκνωμένες δμως βιτσμίνες Α ἔχουν γεῦσι φαοιῶ. ἡ θειαμίνη κι' ἡ πυοιδοξίνη μοιάζουν στὴ γεῦσι. μὲ τὴ μαγιὰ. ἡ ριβοφλαβίνη εἶνε ἀτσφή. ἡ νιασίνη εἶνε πικοὴ κι' ἡ βιτσμίνη C ἔχει γεῦσι ξυνή.

7) Εἶνε ἀληθεια ὅτι τὸ ζεστὸ ψωμὶ βλάπτει στὸ στομάχι;

Εἴτε ζεστὸ εἴτε κοῦο. τὸ ψωμὶ χωνεύεται τὸ ἴδιο ἀπ' το στομάχι. Ἐπειδὴ δμως τὸ ζεστὸ εἶνε πιὸ νόστιμο, τὸ τοώμε πιὸ ἁπλᾶτα. δὲν τὸ μασοῦμε ἀοκετὰ κι' ἔτσι δὲν ὑφίστεται τὴν ἀπαοαίτητη κατεογασία τοῦ σάλιου μέσα στὸ στόμα.

8) Πότε εἶνε ποοτιμώτεοο νὰ παίονουμε τὰ χάπια μὲ τὶς βιτσμίνες. στὸ φαγητὸ ἢ ποὶν κοιμηθοῦμε;

Στὸ φαγητό. Ἂν τὰ παίονουμε ποὶν κοιμηθοῦμε. μποοεῖ νὰ μᾶς φέοουν ἀϋπνία.

9) Γιατὶ πολλὰ παιδιὰ ζητοῦν νὰ φᾶνε μεγάλη ποοσότητα ζάχαοης; Ποόκειται γιὰ μιὰ κακὴ συνήθεια ἢ γιὰ ποαγματικὴ ἀνάγκη τοῦ σώματος;

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν διατοέφονται ὅπως ποέπει. Ὅσο κανονικώτεοη καὶ πιὸ ἰσοοοοπημένη εἶνε ἡ διαιτα ἑνὸς παιδιοῦ. τόσο λιγώτεοη ζαχαοη θέλει νὰ φαῇ.

10) Τὰ αὐγὰ εἶνε καλλίτεοη πηγὴ θοεπτικῶν οὐσιῶν ἀπ' τὸ κοέας;

Ὄχι γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθοώπους. Μόνο γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ ὅσους ὑποφέοουν ἀπὸ ὀευματικὲς παθήσεις.

11) Οἱ βιτσμίνες τοῦ φαομακείου εἶνε ὠφελιμες ὅσο κι' αὐτὲς ποὺ πεοιέχονται στὰ φυσικὰ τοόφιμα;

Εἶνε ἐξ ἴσου καλές. κάποτε δὲ ἀκόμη καλλίτεοες. Πάντως. οἱ συνθετικὲς βιταμίνες ἀποτελοῦν μόνον ἕνα συμπλήοωμα τῆς διατοοφῆς δὲν μποοοῦν δηλαδὴ ν' ἀντικαταστήσουν τὰ τοόφιμα.

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Θαμένη Ζωντανή

10ον

»— Κι' έγὼ τοῦ ὁρκίστηκα πὼς θὰ γίνη δική μου, μόνο δική μου, οὐδλιασε ὁ 'Ερρίκος, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄμυνα περνοῦσε στὴν ἐπίθεσι.

»—Ε, λοιπόν, εἴσαστε καὶ οἱ δυό σας ἐπίορκοι... μουμμούρισε ὁ 'Οράτιος. Δὲν θὰ γίνη κανενὸς δική του...

»Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα πιστόλι, τὸ σήκωσε ἀργὰ πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ κρεββατιοῦ, καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη. 'Η σφαῖρα πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντίπαλους, καὶ πῆγε νὰ χτυπήση τὴ γυναῖκα στὴν καρδιά.

»Βλέποντας αὐτὴ τὴ φοβερὴ σκηνή, ἄφισα νὰ μοῦ ξεφύγη μιὰ κραυνὴ κι' ἔπεσα κάτω λιγοθυμισμένη.

★

»Συνῆλθα μέσα στὸ κενοτάφιο ποὺ μὲ βρῆκες. 'Ο κόμης, ὁδηγημένος ἀπ' τὴ φωνή μου καὶ τὸν κρότο ποὺκανα πέφτοντας, μ' εἶχε βρῆ χωρὶς ἄλλο καί, ὅσο διαρκοῦσε ἡ λιγοθυμιά μου, δηλαδὴ γιὰ πολλὲς ὧρες, μ' εἶχε μεταφέρει μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο. 'Υπήρχανε κοντά μου, ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα, ἕνα λυχνάρι, ἕνα ποτῆρι κι' ἕνα γράμμα. Τὸ ποτῆρι εἶχε δηλητήριο. "Οσο γιὰ τὸ γράμμα, θὰ σοῦ πῶ τί ἔγραφε, γιατὶ τόκαψα. Τὸ θυμᾶμαι ὅμως ὅλο ἀπ' ἔξω, λὲς καὶ τὰ ψηφία του ἔχουνε χαραχτῆ μὲ φωτιὰ στὸ μυαλό μου...

«Θέλατε τὸ στάδιο τοῦ ἐγκλήματος νὰ συμπληρωθῆ γιὰ μένα, Παυλίνα... μοῦγραφε ὁ κόμης. Τάδατε ὅλα, τ' ἀκούσατε ὅλα. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτ' ἄλλο νὰ σᾶς μάθω... Ξέρετε ποιός εἶμαι. Ἢ καλύτερα τί εἶμαι. "Αν τὸ μυστικὸ ποὺ κλέψανευε καμμιὰ ἄλλη ζωὴ ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική μου, θὰ τὴ ριψοκινδύνευσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ ἀντὶ ν' ἀφίσω νὰ πέσῃ μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι σας. Σᾶς τ' ὁρκίζομαι, Παυλίνα... Μιὰ ἀθέλητη ὅμως ἐπιπολαιότης σας, ἕνα σπιεῖο τρόμου σας, ἕνα ὄνομα ψιθυρισμένο στὸν ὕπνο σας, μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὴν καρμανιόλα, ὄχι μόνο ἐμένα, μὰ καὶ δυὸ ἄλλους ἀνθρώπους. 'Ο θάνατός σας ἐξασφαλίζει τρεῖς ζωές. Πρέπει νὰ πεθάνετε λοιπόν! Γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἡ λιγοθυμιά σας. Δὲν εἶχα ὅμως τὸ θάρρος... Θὰ σᾶς φανῆ παράξενο ἴσως, μὰ εἴσαστε τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμο, Παυλίνα... "Αν εἴχατε ἀκολουθήσει τὴ συμβουλή μου, ἢ καλύτερα ὑπακούσει στὶς διαταγές μου, θὰ βρίσκόσαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοντὰ στὴ μητέρα σας. Θελήσατε νἄρθετε κοντά μου· μὴν κατηγορεῖτε λοιπὸν παρὰ τὸν ἑαυτό σας γιὰ τὴ μοῖρα σας... Θὰ ξυπνήσατε σ' ἕνα κενοτάφιο ὅπου κανένας δὲν κατέβηκε ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, καὶ ὅπου κανένας γιὰ ἄλλα εἴκοσι χρόνια δὲν θὰ ξανακατεβῆ. Μὴν ἔγετε λοιπὸν καμμιὰν ἐλπίδα σωτηρίας, γιατὶ θάταν ἀνώφελο. Θὰ βρῆτε δηλητήριο δίπλα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα· δ.τι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, εἶνε νὰ σᾶς προσφέρω τὸ μέσον ἑνὸς γρήγορου καὶ βέβαιου θανάτου. ἀντὶ γιὰ μιὰ μεγάλη καὶ σκληρὴ ἀγωνία. Εἴτε στὴ μιὰ εἴτε στὴν ἄλλη περίπτωσι, ὅ,τι ἀπόφασι καὶ νὰ πάρετε, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἴσαστε πεθαμένη. Κανένας δὲ σᾶς εἶδε, κανένας δὲν σᾶς ξέρει· αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ σκότωσα γιὰ νὰ συμφιλιώσω τὸ Μὰξ μὲ τὸν 'Ερρίκο θὰ θαφτῆ στὴ θέσι σας, θὰ μετακομισθῆ στὸ Παρίσι, στὸν οἰκογενειακό σας τάφο κι' ἡ μητέρα σας θὰ τὴν κλάψη, νομίζοντας πὼς κλαίει τὸ παιδί της.

»'Αντίο, Παυλίνα. Δὲν σᾶς γυρεύω οὔτε λησμονιὰ οὔτε συγγνώμη: Καιρὸ τώρα εἶμαι καταραμένος, κι' ἡ συγγνώμη σας δὲν θὰ μ' ἔσωζε...»

'Εδῶ ὁ 'Αλφρέδος διέκοψε τὴ μακρυὰ καὶ φοβερὴ ἀφήγησι τῆς Παυλίνας:

— Εἶνε φρικτό! Εἶν' ἀποτρόπταιο... φώναξε. Θεέ μου, πόσο θὰ ὑπέφερες!...

— Ναί. Καὶ δὲν μένει πιὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ παρ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία μου... Διάβασα, λοιπόν, αὐτὸ τὸ γράμμα δυὸ-τρεῖς φορές. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω τὴν τρομερὴ πραγματικότητα. 'Υπάρχουνε πράματα ποὺ κάνουνε τὴ λογικὴ νὰ ἐπαναστατῆ... Τάχει κανεὶς μπροστά του, στὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ του, κάτω ἀπ' τὰ μάτια του. Τὰ κυττάζει, τὰ πιάνει, καὶ δὲν τὰ πιστεύει... "Εκαναν δυό-τρεῖς φορὲς σιωπηλὰ τὸ γύρο τοῦ κενοταφίου χτυπῶντας τοὺς ὑγροὺς τοίχους μὲ τὸ ἄδυνατο χέρι μου. 'Υστερα πῆγα καὶ κάθησα, σιωπηλὴ πάντα, σὲ μιὰ γωνιά. 'Ημουνα καλὰ κλεισμένη. Στὴ λάμψι τοῦ λυχναριοῦ ἔβλεπα καλὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ δηλητήριο. Κι' ὅμως, ἀμφέβαλλα ἀκόμα. "Ελεγα, ὅπως λέμε καμμιὰ φορὰ σ' ὀνειρό μας: Κοιμᾶμαι, θὰ ξυπνήσω.

»'Εμεινα ἔτσι καθισμένη κι' ἀκίνητη ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λυχνάρι μου ἄρχισε νὰ τρεμοσβύνη. Τότε μιὰ φριχτὴ ἰδέα, ποὺ δὲ μοὖχε ἔρθει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, μοῦ δάγκωσε τὸ μυαλό. Σὲ λίγο τὸ λυχνάρι θάσβυνε!... Θάμενα στὸ σκοτάδι!... Μοῦ ἔφευγε μιὰ φωνὴ τρόμου, κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος τῆς μοναδικῆς μου ἐλπίδας: Τὸ λάδι εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς σωθῆ! Σὲ λίγο μέσ' στὸ σκοτάδι θὰ σπούδαζα ζωντανὴ τὸ θάνατο!...

»"Ω! Πόσα θάδινα γιὰ λίγο λάδι νὰ βάλω σ' αὐτὸ τὸ λυχνάρι!... "Αν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸ τροφοδοτήση τὸ αἷμα μου, θἄνοιγα μὲ τὰ δόντια τὶς φλέβες μου... Τὸ λυχνάρι τρεμόσβυνε πάντα. Κάθε φορὰ ἡ λάμψι του ἀδυνάτιζε καὶ περισσότερο, κι' ὁ κύκλος τῶν σκοταδιῶν σφιγγόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο νύρω μου... Εἶχα γονατίσει πλάϊ στὸ λυχνάρι, μὲ τὰ χέρια μου ἑνωμένα σὲ μιὰν ἀπελπισμένη προσευχή. Δὲν παρακαλοῦσα τὸ Θεό, παρακαλοῦσα τὸ λυχνάρι... Μπορεῖ, ἔλεγα, νὰ τὸ ζωηρέψω μὲ τὰ αἰσθήματά μου, μὲ τὴν ἀπόγνωσί μου· καὶ μοῦ φαινόταν πὼς κι' αὐτό, σὰν κι' ἐμένα, γαντζωνόταν στὴ ζωή, ἔτρεμε ν' ἀφίση νὰ σβυστῆ ἡ φλόγα του ποὺ ἦταν ἡ ψυχή του... Σὲ λίγο ἤσθε ἡ ἀγωνία του: Τὸ λυχνάρι πέταξε στιγμιαῖες δυνατὲς λάμψεις, τὸ ἴδιο ὅπως ἕνας ἐτοιμοθάνατος ἔχει στιγμιαῖες ἀναλαμπές. Σκόπισε λάμψεις μεγαλύτερες ἀπ' ὅσες εἶχε ρίξει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὕστερα ἡ φλόγα τρεμούλιασε σὰν τὴ στερνὴ ἀνάσα στὰ χεῖλια ἑνὸς ἐτοιμοθανάτου. Κι' ἔσβυσε, παίρνοντας μαζὶ τὸ φῶς, ποὺ εἶν' ἡ μισὴ ζωή...

— Γκίνια!

»Σανάπεσα στὴ γωνιά μου. 'Απὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχα πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ φοβερή μου πραγματικότητα.

»"Οσο εἶχα φῶς, δὲν εἶχα καθόλου προσέξει τὴ σιωπή. Μόλις ἔσβυσε τὸ φῶς, βάρυνε κι' ἡ σιωπὴ πάνω στὴν καρδιά μου μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ σκοταδιοῦ. Καί, πράγμα περίεργο, τὸ πλησίασμα τοῦ θανάτου μ' ἔκανε σχεδὸν νὰ ξεχνάω τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν προκαλοῦσε. "Ολ' ἡ σκέψι μου ἦταν ἀπορροφημένη ἀπ' τὴ φριχτή μου κατάστασι, ἀπ' τὸν τρόμο μου... "Αν δὲ συνωρούσα τὸ δήμιό μου, δὲ σκεφτόμουν ὅμως καὶ νὰ τὸν καταραστῶ. Σὲ λίγο προστέθηκε κι' ἄλλο μαρτύριο: 'Η πεῖνα...

»Οἱ ὧρες περνοῦσαν. 'Η μέρα ἔσβυσε κι' ἦρθε ἡ νύχτα. Αὐτὸ τὸ κατάλαβα ἀπὸ μιὰ ἀχτίνα ποὺ εἰσχωροῦσε ὡς τὸ ὑπόγειό μου ἀπὸ μιὰ σχισμάδα τοῦ ἐδάφους, καὶ πούσβυσε, γιὰ νὰ ξανανάψη τὴν ἄλλη μέρα. Μοῦ ξέφυγε μιὰ φωνὴ χαρᾶς: αὐτὴ ἡ ἀχτίνα μοὔφερνε τὴν ἐλπίδα!

»"Αρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μιὰ φλογερὴ δίψα. Συγχρόνως ἑνοιωθα καὶ τὶς ἰδέες μου νὰ μπερδεύουνται. 'Απὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κύματα ματωμένα περνούσανε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου, καὶ τὰ δόντια μου σφιγγόνουσαν σὰν σὲ μιὰ νευρικὴ κρίσι. Πάντα ὅμως εἶχα τὰ μάτια μου καρφωμένα στὴν ἀχτίνα. Σιγὰ-σιγὰ ξέφτισε κι' αὐτή. 'Η νύχτα ξανάπεσε, καὶ τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι μὲ ξανάσφιξε στὸ θανάσιμό του ἀγκάλιασμα...

»'Η πεῖνα μου εἶχε δώσει τώρα τὴ θέσι της σ' ἕνα σουβλερὸ πόνο στὸ στομάχι. Τὸ στόμα μου ἔκαιγε. "Εβαλα μιὰ τοῦφα ἀπ' τὰ μαλλιά μου στὸ στόμα μου καὶ τὴ μάσησα. Σὲ λίγο ἑνοίωσα δυνατὸ πυρετὸ νὰ μὲ καίῃ, ἐνῶ ὁ σφυγμός μου ἀκουγόνανε μόλις. "Αρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὸ δηλητήριο. Γονάτισα κι' ἄρχισα νὰ προσεύχουμαι. Εἶχα ξεχάσει ὅμως τὶς προσευχές μου. 'Ηταν ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ ἄλλο ἀπὸ μερικὲς φράσεις ἀσυνάρτητες...; Οἱ πιὸ ἀντίθετες ἰδέες χτυπιόντουσαν μέσ' στὸ μυαλό μου. "Ενοιωθα πὼς ἄρχιζε τὸ παραλήπτικό μου κι' ἔπεσα μπρούμυτα μὲ τὸ πρόσωπό μου στὸ χῶμα.

»"Ημουνα σκοτωμένη ἀπ' τὶς συγκινήσεις κι' ἀπ' τὴν κούρασι. Βούλιαξα σ' ἕνα λήθαργο, χωρὶς ἡ συναίσθησι τῆς θέσης μου νὰ πάψη νὰ μὲ βασανίζη. Τότε ἄρχισε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐφιάλτες, ποὺ ὁ ἕνας τους ἤτανε πιὸ φοβερὸς ἀπ' τὸν ἄλλο. Αὐτὸς ὁ λήθαργος, ἀντὶ νὰ μὲ ξεκουράση συμπλήρωσε τὴν ἐξασθένησί μου... Ξύπνησα ὡστόσο μὲ μιὰ φοβερὴ πεῖνα καὶ μιὰ ἀνυπόφορη δίψα. Τότε συλλογίστηκα γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ δηλητήριο ποὺ βρισκότανε δίπλα, καὶ μποροῦσε νὰ μοῦ δώση ἕνα τέλος γλυκὸ καὶ γρήγορο. Μ' ὅλη μου τὴν ἐξάντλησι, αἰσθανόμουν πὼς ὁ θάνατος ἦταν ἀκόμα μακρυά. πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένω πολλὲς ὧρες, κι' οἱ ὧρες αὐτές, οἱ πιὸ σκληρές, δὲν εἶχανε περάσει... Τότε πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναφῶ μιὰ φορὰ ἀκόμα αὐτὴ τὴν ἀκτῖνα τῆς ἡμέρας, ποὺ τὴν προηγούμενη νλύστρησε γιὰ νὰ μὲ παρηγορήση. 'Η ἀχτῖνα φάνηκε, ὕστερα ἀπὸ ὡρῶν προσμονή. Τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνη, χλωμή. Φαίνεται πὼς ὁ ἥλιος ἤτανε σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα τὴ μέρα ἐκείνη. Τότε, ὅλα ὅσα φῶτιζε στὴ γῆ ξαναπαρουσιαστήκανε μπροστά μου: Τὰ δέντρα, τὰ λιβάδια, τὰ νερά, τὸ Παρίσι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξαναβλέπα. Ἡ μητέρα μου ποὺ θἄχε κιόλας πληροφορηθῆ τὸ θάνατό μου καὶ θἄκλαιγε τὴν κόρη της ζωντανή... Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ δράματα, σ' ὅλες τὶς ἀναμνήσεις, ἡ καρδιά μου φούσκωσε, καὶ ἔξεπασα σὲ λυγμούς. 'Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ βρισκόμουν μέσα στὸ κενοτάφιο... Σιγὰ-σιγὰ ὁ παροξυσμὸς μου ἠρέμησε. Οἱ λυγμοί μου σβύσανε, τὰ δάκρυά μου κυλήσανε σιωπηλά. 'Η ἀπόφασί μου νὰ δηλητηριασθῶ ἤτανε πιὰ βαθειὰ ριζωμένη μέσα μου.

»"Εμενα, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη, μὲ τὰ μάτια μου καρφωμένα στὴν ἀχτῖδα ὅσο ἔλαμπε. "Υστερα, τὴν εἶδα ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ νάνεται... Τῆς ἔστειλα ἕνα στερνὸ ἀποχαιρετισμὸ μὲ τὸ νέρι μου...

»Σιγὰ-σιγά: μέσ' στὰ σκοτάδια, μιὰ δύναμι καινούργια κι' ἀπρόοπτη μὲ ζέστανε: ἄρχισα νὰ νοιώθω τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν μαρτύρων... Σηκώθηκα δοθῆ, καὶ πεοπάτησα πρὸς τὴν πέτρα ποὺ ἀπάνω της βρισκότανε τὸ δηλητήριο, σὰ νἄβλεπα ὁλοκάθαρα μέσ' στὰ σκοτάδια. Πῆρα τὸ ποτῆρι, στάθηκα μιὰ στιγμοῦλα μὴν ἀκούσω κανέναν κρότο, ξαναδιάβασα μὲ τὸ νοῦ τὸ κομμάτι ἀπ' τὸ γράμμα τοῦ δημίου μου ποῦλεγε πὼς ἐπὶ εἴκοσι χρόνια κανεὶς δὲν θὰ κατέβαινε ὡς τὴ φυλακή μου, σκέφθηκα πὼς ἡ πρὸάτασι τῆς ἀγωνίας μου ἦταν ἀνώφελη, ἔφερα τὸ ποτῆρι στὰ χεῖλια μου καὶ τόπια!..

»"Υστερα ξανάπεσα στὴ γωνιά μου. Τὰ μαρτύρια τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας εἶχανε ξαναρχίσει νὰ μὲ παιδεύουνε σκληρά. Περίμενα τὸν παγωμένο ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας ποὺ θὰ προολόγιζε τὸ τέλος... Ξαφνικά, ἄκουσα τ' ὄνομά μου! "Ανοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα φῶς... "Ησουν ἐκεῖ, ὀρθός, μπροστὰ στὰ κάγκελα τοῦ τάφου μου!.. 'Εσύ, δηλαδὴ ἡ μέρα, ἡ ζωή, ἡ ἐλευθερία!.. "Ερριξα μιὰ φωνή, κι' ὥρμησα ἐμπρός... Τ' ἄλλα τὰ ξέρεις...»

'Η ἐξομολόγησι τῆς Παυλίνας στὸν 'Αλφρέδο, τοῦ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἀγαπημένη καὶ σεβαστή. Δὲν ἔπρεπε, δὲν ἤτανε καιρὸς νὰ μιλήση ἀκόμα γι' ἀγάπη σὲ μιὰ γυναῖκα ποὖχε τόσο πρόσφατα ὑποφέρει τόσα... Θἄταν ἀδεφή του... Μόνον τὴν ἔπειτε, λέγοντάς της πὼς μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίση κάτοιος ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ μὴν κάνη μαθήματα. "Εγραψε λοιπὸν ὁ 'Αλφρέδος στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀδεφή του πὼς λογάριαζε νὰ μείνη γιὰ ἕνα ἢ δυὸ χρόνια στὴν 'Αγγλία.

'Η Παυλίνα εἶχε γιὰ πολὺ διστάσει ἂν ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψη τὸ ὅτι ζοῦσε σὲ κεῖνη ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὴ ζωὴ — στὴ μητέρα της. 'Ο 'Αλφρέδος τὴν εἶχε συμβουλεύσει νὰ τὸ κάνη, ὄχι ὅμως μὲ τρόπο ἐπιτακτικό... Στὸ τέλος ἡ Παυλίνα ἀποφάσισε νὰ μὴ γράψη στὴ μητέρα της, κι' ὅταν ὁ 'Αλφρέδος τὴ ρώτησε γιατί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι ἤταν καλύτερα νὰ μὴν τοῦλεγε τὴν αἰτία. γιατὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ στενοχωρηθῆ.

Οἱ μέρες τους περνοῦσαν ἔτσι. Ἐκείνη πάντα μελαγχολική, μὲ μιὰ πονεμένη γοητεία, ἐκείνος νεμάτος ἐλπίδες ποὺ τοῦ δίνανε κάποιαν εὐτυχία. Γιατὶ τὴν ἔβλεπε μέρα μὲ τὴ μέρα νἀρχεται πιὸ κοντά του, καί, χωρὶς νὰ τὸ νοιώση ἡ ἴδια, ἔδειγνε σιγὰ-σιγὰ τὴ μεταβολή της. Ἐνῶ δουλεύανε κι' οἱ δυό, ἐκείνη σὲ κάποιο ξογύχειρο. ἐκεῖνος σὲ κάποιον ἀκουαφέλα. πολλὲς φορὲς ὁ 'Αλφρέδος σηκώνοντας τὰ μάτια του, ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Παυλίνας καρφωμένα πάνω στὰ δικά του... "Οταν βγαίνανε μαζί, στὴν ἀρχὴ τοῦ γύρευε το τυπικὸ στήριγμα ποὺ νυρεύει μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἕναν ξένο· σιγὰ-σιγὰ ὅμως, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμία εἴτε ἀπὸ ἐγκατάλειψι τὴν ἔνοιωθε νὰ βασαίνη περισσότερο στὸ μπράτσο του. γεμάτη ἐμπιστοσύνη.... "Αν ὁ 'Αλφρέδος ἔβγαινε μόνος του, στοίβοντας τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου γύριζε καὶ τὴν ἔβλεπε νὰ τὸν παρακολουθῆ μὲ τὸ βλέμμα της. Στὸ ἴδιο παράθυρο τὸν περίμεν. νὰ γυρίση. "Ολ' αὐτά, τοῦ φαινόντουσαν δείγματα μιᾶς εὐδαιμονίας ποὺ πλησίαζε...

Ποῦ καὶ ποῦ, τὰ δυὸ «ἀδέρφια» δεχόντουσαν καμμιὰ ἐπίσκεψι. 'Ανάμεσα στοὺς γνωστούς τους ἤτανε κι' ἕνας γιατρὸς ποὖχε μεγάλη φήμη στὸ Λονδίνο. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε νὰ τοὺς δῆ, ἐροιχνε στὴν Παυλίνα ματιὲς γεμάτες ἀνησυχία, ποὺ ἔκαναν τὸν 'Αλφρέδο ἀνήσυχο. Πραγματικά, τὰ φρέσκα ρόδινα χρώματα ποὺ θαύμαζε ἄλλοτε ὁ νέος στὰ μάγουλα τῆς ἀγαπημένης του εἶχαν ἐξαφανιστῆ ἐντελῶς... Πολλὲς φορὲς ἡ Παυλίνα λιποθυμοῦσε. κι' ὕστερα μιὰ μεγαλύτερη μελαγχολία τὴν ἔπιανε... Μιὰ μέρα ὁ 'Αλφρέδος. ἀνήσυχος φοβερὰ νι' αὐτὴ τὴν κατάστασι, μόλις ἔφτασε ὁ γιατρὸς Σέρσεϋ. τὸν πῆρε μὲ μιὰ πρόφασι ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν κατέβασε στὸν κῆπο.

Κάνανε πολλὲς φορὲς ἀμίλητοι τὸ γύρο τοῦ κήπου. "Υστερα πήγανε καὶ κάτσανε σ' ἕναν πάγκο. 'Ο 'Αλφρέδος ἑτοιμαζότανε νὰ διακόψη τὴ σιωπή. ὅταν ὁ γιατρὸς τὸν πρόλαβε:

— Εἴσαστε ἀνήσυχος γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ἀδερφῆς σας: τοῦ εἶπε.

— Τὸ ὁμολογῶ... ἀπάντησε ὁ 'Αλφρέδος.

— Κι' ἔχετε δίκηο... συνέγισε ὁ γιατρός. 'Η ἀδερφή σας ἀμίζω πὼς ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ ἔντονη ψυχικὴ ἀρρώστεια. ποὺ τῆς προκαλεῖ μιὰ μεγάλη νευροπάθεια...

'Ο 'Αλφρέδος κοῦνησε τὸ κεφάλι του.

— Θάτανε περίεργο, γιατρέ, ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο... ψιθύρισε.

'Ο γιατρὸς τὸν κύτταξε ἐρευνητικὰ στὰ μάτια:

— Ἔχει ὑποφέρει πολύ; ρώτησε.

— Ἀφάνταστα!.. Εἶν' ἀπὸ τὰ πιὸ βασανισμένα πλάσματα τῆς γῆς... 'Ο Θεὸς βλέπετε, φυλάει γιὰ τοὺς ἀγγέλους του τὶς φοβερώτερες δοκιμασίες... πρόσθεσε παρασυρμένος ὁ νέος.

'Ο γιατρὸς ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος:

— Αὐτὸ εἶνε... εἶπε ὕστερα. Καί. γιὰ μιὰ γυναῖκα εὐαίσθητη ὅπως ἡ ἀδερφή σας. δὲ σᾶς κρύβω πὼς ἡ κατάστασις εἶν' ἀρκετὰ σοβαρή, καὶ μπορεῖ νἄχη θλιβερὰ ἐπακόλουθα...

— Τί νὰ κάνω γιατρέ:... ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ 'Αλφρέδος.

— Θὰ σᾶς ὁρίσω μιὰ δίαιτα ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα. "Οσο γιὰ τὸ ψυχικὸ παράγοντα. ποὺ θὰ τονωθῆ χωρὶς ἄλλο μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ τὴ δημιουργία εὐχάριστων ἐντυπώσεων. αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά... Δημιουργῆστε γιὰ τὴν ἀδερφή σας τὶς μεγαλύτερες διασκεδάσεις. Μὴν τὴν ἀφίνετε νὰ λιμνάζη στὴν ἴδια ἐντύπωσι, στὸ ἴδιο περιβάλλον.

— Λέτε νὰ ταξιδέψουμε:

— Στὴν 'Αγγλία παβαίνει κανεὶς εὔκολα αὐτὸ ποὺ λέγεται ἀρρώστεια τοῦ τόπου, τὸ «σπλήνα», ἴδιως κάποιος ποὖχει προδιάθεσι... "Ισως ἕνα ταξιδάκι σας στὴ Γαλλία...

— Δὲν θέλει νὰ γυρίση ἐκεῖ μὲ κανέναν τρόπο.

— Τότε ἕνα ταξίδι στὴ Σκωτία. στὴν 'Ιρλανδία. στὴν 'Ιταλία, παντοῦ ὅπου θὰ τῆς ἀρέση. Νομίζω τὸ πράγμα ἀναγκαῖο. ἐπιτακτικό...

'Ο 'Αλφρέδος ἔσφιξε τὸ γέρι τοῦ γιατροῦ, καὶ τὸν παράσυρε πρὸς τὸ σπίτι, ἀπὸ φόβο μήπως ἡ Παυλίνα ἀνησυχήση βλέποντας τὴν ἀπουσία τους νὰ παρατείνεται. 'Ο νέος σκεφτότανε νὰ κανονίση τὸ διαιτολόγιο τοῦ γιατροῦ σὰν δική του ἐμπνευσι. καὶ τὰ ταξίδια σὰν δική του ἰδιοτροπία. 'Ανώφελα ὅμως. Μόλις ὁ γιατρὸς ἔφυγε. ἡ Παυλίνα ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ 'Αλφρέδου.

— Σοῦ τάπε ὅλα;... τὸν ἐρώτησε.

'Ο 'Αλφρέδος ἔκανε τὸν ἀνήξερο. 'Εκείνη χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Νά γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ γράψω στὴ μητέρα μου πὼς ζῶ... ψιθύρισε. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ τῆς γυρίση κανεὶς πίσω ἕνα παιδί, ποὺ ἕνα - δυὸ χρόνια ἀργότερα θὰ βρίσκεται στὸν τάφο:.. Εἶν' ἀσκετὸ νὰ κλάψη κανεὶς μιὰ φορὰ ἐκείνους ποὺ ἀγαπάει..

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές:.. διαμαρτυρήθηκε ὁ 'Αλφρέδος. "Εγεις μιὰ περαστικὴ ἀδιαθεσία — αὐτὸ εἶν' ὅλο!..

— Ὄχι. εἶνε πιὸ σοβαρὸ ἀπ' ὅ,τι λές:.; τοῦ ἀπάντησε ἡ Παυλίνα μὲ τὸ ἴδιο γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ χαμογελάτο της. Ὅλη αὐτὴ ἡ φριχτὴ ἱστορία μοὖχει σκάψει τὸν ὀργανισμό, μοὖχει κουρελιάσει τὰ νεῦρα.. Δὲν γυρεύω ἄλλο παρὰ νὰ ζήσω. 'Αλφρέδε..; Σῶσε με γιὰ δεύτερη φορά!.. Τί θὲς νὰ κάνω:

— Πόεπει νὰ ὑπακούσῃς στὶς διαταγὲς τοῦ γιατροῦ. Δὲν εἶνε δύσκολες: "Ησυχη ζωή, ταξίδια...

— Ποῦ θὲς νὰ πᾶμε: Εἶμ' ἕτοιμη νὰ φύγω μαζί σου...

— Διάλεξε μονάχη σου τὸν τόπο ποὺ προτιμᾶς. ποὺ συμπαθεῖς περισσότερο...

— Τὴ Σκωτία. ἂν θές. μιὰ κι' ἔχουμε κάνει τὸ μισὸ δρόμο...

— Ἔστω. στὴ Σκωτία.

'Ο 'Αλφρέδος ἔκανε τὶς ἑτοιμασίες του, καὶ σὲ τρεῖς μέρες. αὐτὸς κι' ἡ «ἀδερφὴ» του ἀφίσανε τὸ Λονδίνο. Φτάσανε στὴ Σκωτία. τὴ σκυθρωπὴ ὀρεινὴ χώρα τῆς Μαρίας Στούαρτ.

Αὐτὸ τὸ ταξίδι ἤτανε γιὰ τὸν 'Αλφρέδο ἕνα ὁλοζώντανο ὄνειρο εὐτυχίας... 'Η Παυλίνα πάλι εἶχε ἕναν εὐαίσθητο ὀργανισμὸ καλλιτέχνιδος. ποὺ γιὰ ἄλα ἐνδιαφερόταν, ὅλα τῆς ἔκαναν ἐντύπωσι. "Οσο γιὰ τὸν 'Αλφρέδο, αὐτὸς Βοισκότανε κάπου ἀπ' τὴν ἐπίδρασι μιᾶς γοητείας... Ποτὲ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς δυό τους δὲν εἶχε προφερθῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι σχετικὴ μὲ τὰ ὅσα εἶχανε γίνει. Τὸ παρελθὸν ἐξαφανίζόταν σὰ νὰ μὴν εἶχε ποτὲ ὑπάρξει... Τὸ παρὸν μονάχα ζοῦσε ποὺ τοὺς ἔνωνε: Σὲ μιὰ ξένη γῆ. ὅπου ἡ Παυλίνα δὲν εἶχε ἄλλον ἀπ' αὐτόν. ὅπου αὐτὸς δὲν εἶχε ἄλλην ἀπὸ τὴν Παυλίνα. τὰ δεσμὰ ποὺ τοὺς ἑνώνανε γινόντουσαν κάθε μέρα καὶ πιὸ σφιχτὰ μὲ τὴ μοναξιὰ ποὺ τοὺς τύλιγε. Κάθε μέρα. ὁ 'Αλφρέδος ἑνοιωθε πὼς ἔκανε ἀπὸ ἕνα καινούργιο βῆμα στὴν καρδιά της. κάθε μέρα ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ. ἕνα χαμόγελο. τὸ ἀκούμπημα τοῦ μπράτσου της στὸ δικό του. τοῦ κεφαλιοῦ της στὸν ὦμο του. ἄλ' αὐτὰ δημιουργούσανε γι' αὐτὸν δικαιώματα καὶ τὸν κάνανε νὰ ἐλπίζη πολὺ περισσότερα γιὰ τὸ μέλλον. Κι' ὅσο περισσότερο ἐκεῖνη ξεχνιόταν μὲ τὸν ἄγνὸ αὐθορμητισμὸ τῆς ψυχῆς της. τόσο ἐκεῖνος ἀπόφευγε νὰ τῆς μιλήση γι' ἀγάπη. ἀπὸ φόβο μήπως τότε. ἡ ἀγαπημένη του παραπορήση πὼς ἀπὸ καιρὸ εἶχε ξεπεράση μαζί του τὰ σύνορα τῆς φιλίας...

"Οσο γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Παυλίνας, οἱ προβλέψεις τοῦ γιατροῦ εἶχαν ἀπὸ μιὰ μεριὰ βγῆ ἀληθινές: Αὐτὴ ἡ κίνησι κι' ἡ ἀλλαγὴ τῶν τόπων καὶ τῶν ἐντυπώσεων, σβύνανε τὶς πικρὲς ἀναμνήσεις ἀπ' τὸ μυαλό της. Καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ πὼς ἡ Παυλίνα εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεγνάη, κι' ὅσο τὰ βάσανα τοῦ παρελθόντος βουλιάζανε στὴ σκιά. οἱ κορφὲς τοῦ μέλλοντος γοωματιζόντουσαν μὲ μιὰ καινούργια μέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέγεια

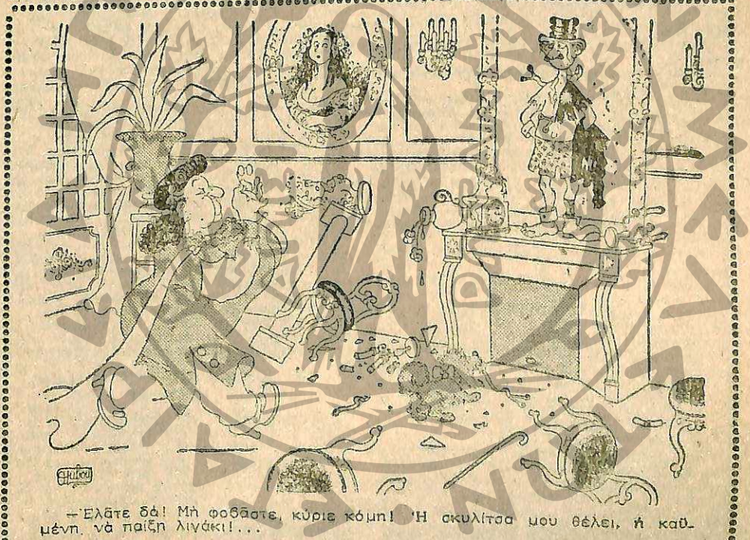

— Ἐλᾶτε δά! Μὴ φοβᾶστε, κύριε κόμη! 'Η σκυλίτσα μου θέλει, ἡ καϋ

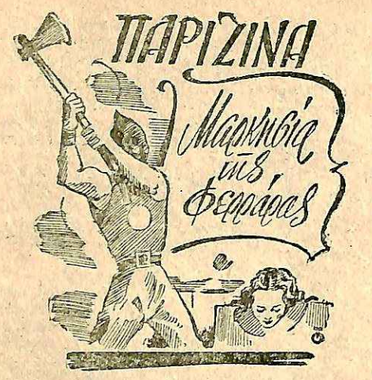

Ένας άμαρτωλὸς ἔρωτας

Στὴν Αὐλὴ τοῦ μαρκησίου Νικολὸ ντὶ Ἔστε, στὴ Φερράρα, εἶχε ζητήσει δουλειὰ ὁ ἀρχοντας τῆς Πάδοβας Φραντζέσκο ντὶ Καρράρα, διωγμένος ἀπ' τὴ χώρα του. Τὸν συνώδευε ἡ κόρη του Παριζίνα, λουλούδι ὡμορφιᾶς, γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ κοπέλλα.

Ἡ νέα αὐτὴ μεγάλωσε μαζὶ μὲ τὸν Οὔγο, νόθο γυιὸ τοῦ μαρκησίου τῆς Φερράρας. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, τοὺς ἔνωσε ἕνας ἔρως φλογερός. Ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος Νικολὸ ζήτησε ἀπ' τὸ φιλοξενούμενό του τὴν κόρη του γιὰ γυναίκα, ἀναλαμβάνοντας εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ὑποχρέωσι νὰ κυριεύσῃ τὴν Πάδοβα καὶ νὰ τὴν ζαναδώσῃ στὸν μέλλοντα πεθερό του.

Ἡ Παριζίνα ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπακούσῃ στὸν πατέρα της καὶ νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν ηλικιωμένο μαρκήσιο. Δὲν ἔπαυε ὡστόσο ν' ἀγαπᾷ τὸν Οὔγο. Ὁ πατερας τοῦ νέου μυρίσθηκε τὸν ἔρωτά τους καὶ ἀπομάκρυνε τὸ γυιό του ἀπ' τὴ Φερράρα.

★

Ἔπειτα ἀπὸ λιγοήμερη πολυορκία ὁ μαρκήσιος ντὶ Ἔστε κυρίευσε τὴν Πάδοβα κι' ἐγκατέστησε ἐκεῖ τὸν Καρράρα.

Ὡστόσο ὁ μαρκήσιος δὲν φαινόταν καθόλου εὐχαριστημένος. Κι' ὅταν ἕνας ἔμπιστος σύμβουλός του τὸν ρώτησε γιὰ τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας του, τοῦ ἐξομολογήθηκε:

—Ἂν ἔχω δόξα καὶ πλούτη, μοῦ λείπει ὅμως τὸ μεγαλείτερο ἀγαθὸ τοῦ κόσμου: ὁ ἔρως! Εἶνε γραφτὸ μου νὰ μὴ γνωρίσω ποτὲ τὴ γλύκα τῆς ἀγάπης... Ἡ Παριζίνα μὲ προδίδει! Κι' ὁ ἀντίζηλός μου εἶνε ὁ γυιός μου!... Γι' αὐτὸ τὸν ἐδίωξα ἀπ' τὴν Αὐλή μου...

Ὁ ἔρως ὅμως δὲν ξέρει ἐμπόδια. Καὶ μιὰ μέρα, καθὼς ἡ Παριζίνα ἔκανε τὸν περίπατό της στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ, ξεπρόβαλε ξαφνικὰ ἔμπρός της ἕνας πολεμιστὴς μὲ πανοπλία. Ἦταν ὁ Οὔγος!

—Ἐσὺ ἐδῶ... φώναξε ἡ Παριζίνα ἔντρομη.

—Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ, νὰ μὴ ξανακούσω τὴ φωνή σου! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος.

—Ἀλλοίμονο! Πρέπει νὰ μὲ ξεχάσῃς... φύγε!...

—Δῶσε μου τουλάχιστον ἕνα ἐνθύμιό σου λατρεία μου!

Ἡ Παριζίνα πρόσφερε στὸν ἐρωτευμένο τὸ κεντημένο μαντηλάκι της, βρεγμένο μὲ τὰ δάκρυά της. Ἐκεῖνος, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ κρατηθῇ, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Οὔγος ἀποχαιρέτησε τὴν ἀγαπημένη του, μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς.

Τὴ νύχτα αὐτή, ἡ Παριζίνα κοιμᾶται πολὺ ταραγμένα. Ὁ ἄντρας της, ἀγρυπνος δίπλα της, τὴν κύτταζε καὶ συλλογίζόταν:

(Ὦ, ἂς μποροῦσα νὰ διαβάσω μέσα στὴν καρδιά της!»)

Ξαφνικά, ἡ Παριζίνα μουρμούρισε, στὸν ὕπνο της:

—Ὦ, τί γλυκειὲς στιγμές!... Ὄχι, μὴ φεύγεις τόσο γρήγορα... καλέ μου Οὔγο...

—Οὔγο!... μούγκρισε ὁ μαρκήσιος.

Ἡ νέα γυναίκα ξύπνησε κι' ἀνακάθισε στὸ κρεββάτι της, τρέμοντας αὐγοκόρμη.

—Ἄτιμη! τῆς φώναξε ὁ ἄντρας της. Ἐπὶ τέλους τὰ ξέρω ὅλα! Μίλησες στὸν ὕπνο σου. Ὁμολόγησες τὸ σφάλμα σου! Τὰ χείλη σου πρόφεραν τὸ μισητὸ ὄνομα τοῦ Οὔγου!...

—Ναί, ἀγαπῶ τὸν Οὔγο! ἀπάντησε ἡ νέα γυναίκα, μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας, βλέποντας τὸ μαρκήσιο νὰ τραβᾷ ἀπ' τὴ ζώνη του τὸ μαχαίρι του. Σκότωσέ με, ἂν μὲ λυπᾶσαι! συνέχισε. Μόνο στὸ θάνατο θὰ βρῶ λίγη ἀνάπαυσι.

—Ὄχι, ὄχι! μούγκρισε ὁ Νικολό. Τὸ ἐγκλημά σου ἀξίζει μεγαλείτερη τιμωρία.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Οὔγος συνελήφθη καὶ φυλακίσθηκε μαζὶ μὲ τὴν Παριζίνα. Ὁ μαρκήσιος συγκάλεσε κατόπιν τὸ συμβούλιό του καὶ διάταξε νὰ φέρουν ἐμπρός του τοὺς δυὸ ἐνόχους.

Ὁ Οὔγος σώπαινε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δείχνῃ διόλου φόβο. Ἡ Παριζίνα ἦταν κατάχλωμη κι' ἀμίλητη.

—Δὲν ἔχω πιὰ γυναῖκα καὶ παιδί, εἶπε ὁ μαρκήσιος στοὺς εὐγενεῖς. Ἦταν γραφτὸ νὰ περάσω μοναχὸς τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου...

Ἔπειτα πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸ γυιό του:

—Πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, θὰ πάψῃς νὰ ζῇς. Καὶ σύ, ἀχρεία γυναῖκα, θὰ βρῇς τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸ συνένοχό σου!

—Δὲν φοβᾶμαι τὸ θάνατο, ἀπάντησε περήφανα ὁ Οὔγος. Τὸ ἔχω δείξει ἀφηφῶντας στὴ μάχη τὰ σπαθιὰ τῶν ἐχθρῶν... Ναί, πατέρα, ὁμολογῶ ὅτι ἀγάπησα τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ ντροπιάζεις τώρα ἐμπρός σ' ὅλον τὸν κόσμο! Ἦταν ὅμως δική μου, προρισμένη γιὰ μένα, πρὶν μοῦ τὴν πάρῃς ἐσύ!

Ἡ Παριζίνα ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητά... Προσπάθησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ἔβγαλε μόνο μιὰ στριγγὴ φωνὴ καὶ σωριάσθηκε κάτω, ἀναίσθητη. Ὅταν συνῆλθε, δὲν εἶχε πιὰ τὰ λογικά της. Γελοῦσε, ἔκλαιγε, παραληροῦσε... Ὁ δυνατὸς κλονισμὸς τὴν εἶχε τρελλάνει!

★

Ἡ μοιραία ὥρα εἶχε φτάσει. Ὁ Οὔγος εἶχε γονατίσει δίπλα στὸ δήμιο. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ κοντρὸ κούτουρο καὶ φώναξε:

—Ἔμπρός!

Τὸ τσεκούρι κατέβηκε μὲ ὁρμή... Καὶ τὸ ἀκέφαλο κορμὶ τοῦ νέου κυλίσθηκε κάτω, πλέοντας στὸ αἷμα...

Λίγο ἀργότερα, ἀποκεφαλίστηκε κι' ἡ Παριζίνα.

Ἡ Φερράρα ἦταν βυθισμένη στὸν ὕπνο. Μόνο τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε γνωστὴ ἡ διπλὴ τραγωδία, ποὺ ἔκαμε νὰ κλάψῃ κάθε εὐαίσθητη καρδιά.

Ἕνας λάκκος δέχθηκε τὰ κορμιὰ τῶν δυὸ θυμάτων. Οὔτε ἕνας σταυρὸς δὲν στήθηκε πάνω στὸν τάφο τους. Κι' ὁ σκληρὸς μαρκήσιος ἀπαγόρευσε νὰ ξαναγίνῃ ποτὲ λόγος γι' αὐτούς.

●●

Περίεργες γαμήλιες συνήθειες

Στὴν Κορέα, ἡ νύφη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἰδῇ τὸν ἄνδρα της παρὰ μόνο δυὸ μέρες μετὰ τὸ γάμο της. Προτοῦ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ ναό, ὅπου θὰ διεξαχθῇ ἡ γαμήλια τελετή, τῆς κολλοῦν μὲ μιὰ εἰδικὴ κόλλα τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ μὴν βλέπῃ. Τὴν κόλλα αὐτὴ τὴν ἀφαιροῦν μετὰ τὴν παρέλευσι τοῦ δημέρου.

Στὴ φυλὴ Σβάτζι τῆς νοτίου Ἀφρικῆς κουρεύουν σύρριζα τὰ μαλλιὰ τῶν κοριτσιῶν ὅταν φθάσουν σὲ ἡλικία γάμου. Θὰ τ' ἀφήσουν νὰ ζαναμεγαλώσουν μόνο μετὰ τὸ γάμο τους.

Ἀντίθετα, στὸν Παναμᾶ, ζυρίζουν τὰ κεφάλια τῶν γυναικῶν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

Στὸ Μαρόκο, τὴν προηγουμένη τοῦ γάμου, οἱ ἄγαμοι φίλοι τοῦ γαμπροῦ τὸν ὁδηγοῦν σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος καὶ ἐκεῖ τὸν σπάζουν κυριολεκτικὰ στὸ ξύλο! Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πιστεύουν ὅτι ἀπομακρύνουν τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τοῦ ἐξασφαλίζουν ὑγεία καὶ εὐτυχία γιὰ τὴν ἔγγαμη ζωή του.

Στὶς φυλὲς τῶν Βερβέρων, οἱ νεόνυμφοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ γάμου τους σχέσεις μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Ὁ γαμπρὸς ἢ ἡ νύφη, ὅταν συναντοῦν κανένα δικό τους στὸ δρόμο, δὲν τὸν χαιρετοῦν καὶ κάνουν πὼς δὲν τὸν βλέπουν. Ἡ πρόνοια αὐτὴ θεωρεῖται ἀπαραίτητη γιὰ νὰ μὴν διαταραχθῇ ἡ συζυγικὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρογύνου ἀπὸ ἔριδες καὶ διαβολές.

Στὶς φυλὲς Τοντάλι τῆς νοτίου Ἀφρικῆς οἱ δύο σύζυγοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μιλοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἐπὶ ἑννέα μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Ὅταν τοὺ κάνουν πηγαίνουν στὸ δάσος καὶ λένε τὶς βριὲς τους σ' ἕνα δέντρο. Ὁ ἄνδρας ἔχει τὸ δικαίωμα μάλιστα, νὰ τὸ ξυλοκοπῇ. Ἔτσι περνάει ὁ θυμὸς τους καὶ γυρίζουν ἥσυχοι στὸ σπίτι τους.

Ἡ πλύστρα στὸ αὐτοκρατορικὸ κρεββάτι

Ἡ ἀστυνομία τῆς Βουδαπέστης συνέλαβε μιὰ πλύστρα ποὺ εἶχε λάβει μέρος στὴ λεηλασία τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Κατὰ τὴν πολιορκία τῆς πόλεως μετέφερε τὸ κρεββάτι τῆς αὐτοκράτειρας Ἐλισάβετ σπίτι της καὶ κοιμόταν πάνω σ' αὐτό. Μιὰ γειτόνισσα ὅμως τὴν κατήγγειλε ἀπὸ ζήλεια κι' ἔτσι ἔχασε τὴν αὐτοκρατορική της πολυτέλεια.

Ο ΑΤΟΛΜΟΣ ἐρωτευμένος

Αὐτοκτόνησε μπροστὰ στὰ μάτια της

Ὁ ἔρως μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ κάποτε στὶς πιὸ παράλογες πράξεις, ποὺ ἐγγίζουν τὰ ὅρια τῆς ψυχοπαθείας. Αὐτὸ συνέβη τελευταίως στὴν περίπτωσι τοῦ Ρόλαντ Μέϋναρντ, ἑνὸς νέου Λονδρέζου ἡλικίας 27 ἐτῶν. Ὁ ρωμαντικὸς αὐτὸς τύπος ὀνειρευόταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια νὰ συναντήσῃ τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του: ψηλή, λεπτή, μὲ χρυσᾶ μαλλιὰ κι' ἀνοιχτογάλανα μάτια. Εἶχε γνωρίσει πολλές, καμμιὰ ὅμως δὲν τοῦ φαινόταν ν' ἀνταποκρίνεται στὸ ἰδεῶδες του.

—Θὰ περιμένω, ἔλεγε στοὺς φίλους του. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὴ βρῶ μιὰ μέρα!

Ἕνα πρωΐ, εἶχε πάει νὰ ψωνίσῃ σὲ κάποιο μεγάλο κατάστημα τοῦ Λονδίνου. Ἔξαφνα ἡ καρδιὰ του κτύπησε γοργά. Στὸ πρόσωπο μιᾶς πωλητρίας τοῦ τμήματος καλλυντικῶν εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν κοπέλλα ποὺ ὀνειρευόταν! Πῆγε κοντά της, πνιγμένος ἀπ' τὴ αὐγκίνησι, ἀνίκανος νὰ μιλήσῃ.

—Τί ἐπιθυμεῖτε κύριε; ἔσπευσε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἡ ὑπάλληλος.

Ἐκεῖνος πρόφερε μερικὲς λέξεις ἀσυνάρτητες κι' ἀγγιξε τυχαίως μὲ τὸ χέρι του ἕνα μπουκαλάκι.

—Ἄ, θέλετε αὐτὸ τὸ ἄρωμα; πρόσθεσε ἡ νέα. Νὰ τὸ πάρετε, εἶνε περίφημο!

Ὁ Ρόλαντ κούνησε μόνο τὸ κεφάλι του κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ λογαριασμό. Τὸ βράδυ, περίμενε στὸ δρόμο, τὴν ὥρα ποὺ σχόλαζαν οἱ ὑπάλληλοι. Εἶδε νὰ ἀγαίνῃ ἡ ἐκλεκτή του. Ἦταν μόνη της. Θὰ πρεπε τώρα νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τῆς μιλήσῃ. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ μπόρεσε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακρυά, ὡς ὅτου μπῆκε σ' ἕνα λεωφορεῖο.

Αὐτὴ ἡ λατρεία ἐξ ἀποστάσεως κράτησε ὁλόκληρες βδομάδες χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τίποτε ἡ κοπέλλα. Ὁ Ρόλαντ ἀδυνάτιζε, ἔλυωνε...

—Τὴν ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ δὲν βρίσκω τὸ θάρρος νὰ τῆς μιλήσω, οὔτε κἂν νὰ τὴν πλησιάσω! ἔλεγε στοὺς φίλους του.

Τέλος, μιὰ μέρα, μπῆκε στὸ κατάστημα, πλησίασε στὸν πάγκο της, τὴν κύτταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια... καὶ σωριάστηκε κάτω, γιὰ νὰ ξεψυχήσῃ σὲ λίγα λεπτά! Εἶχε αὐτοκτονήσει μὲ δηλητήριο, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὸ μαρτυρικό του ἔρωτα!

●●

Φάλαινα μὲ τὰ κρεμμυδάκια

Μιὰ ὁμὰς Ἄγγλων ἐπιστημόνων, ποὺ ἔφυγε προσφάτως γιὰ τὸν Ἀνταρκτικό, μελετᾷ τώρα τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς ἀπροόπτου ἐπιστημονικοῦ σχεδίου: Νὰ ἐφοδιασθῇ δηλαδὴ ἡ Μεγ. Βρεταννία μὲ... κρέας φαλαίνης! Ἡ ἰδέα δὲν εἶνε καινούργια. Πρὸ 20 ἐτῶν, μερικὰ ναυτόπουλα τοῦ Λίβερπουλ προσπάθησαν νὰ λανσάρουν μπιφτέκια φαλαίνης, ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπ' τὴ Νέα Ζηλανδία καὶ ποὺ στοίχιζαν πολὺ φθηνά. Ἀγνωστον γιατί δὲν ἐπέτυχε ἡ ἐμπνευσί τους. Μολονότι τὸ κρέας τῆς φαλαίνης εἶνε ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα, ἰδίως μαγειρεμένο μὲ κρεμμυδάκια, ὅπως συνηθίζεται στὴ Νέα Γῆ!

Ἡ κόρη τοῦ πρέσβεως χτίζει σπίτια

Ἕνας ἀριθμὸς Ἀμερικανίδων ἔφυγαν ἐθελοντικὰ ἀπὸ τὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες γιὰ τὴ Φινλανδία, γιὰ νὰ συντελέσουν στὴν ἀνοικοδόμησι τῆς κατεστραμμένης αὐτῆς χώρας. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἐργάζονται τώρα σὲ οἰκιακὲς δουλειές. Μερικὲς ὅμως κάνουν ἐργασίες βαρύτερες. Π.χ. ἡ κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ πρεσβευτοῦ στὸ Ἑλσίνκι ἄφισε ἀπὸ πολλοὺς μῆνες τὴ ζέστη καὶ τὴν ἄνεσι τῆς πρεσβείας, γιὰ νὰ κουβαλάῃ ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ τοῦβλα, πέτρες κι' ἀσβέστη στοὺς χτίστες ποὺ ἀνοικοδομοῦν τὰ γκρεμισμένα σπίτια. Ἔχει δὲ μάθει κι' ὅλας νὰ μεταχειρίζεται τὸ μυστρὶ καὶ τὸ ἀλφάδι σὰν τὸν ἱκανώτερο τεχνίτη.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ στὴ Γερμανία

Οἱ γάμοι γιὰ τὴν καλυτέρευσι τῆς φυλῆς

Τὸ κῦμα τῶν διαζυγίων στὴ Γερμανία ἔχει ἐλαττωθῇ προσωρινῶς. Δὲν λείπουν βέβαια οἱ σύζυγοι ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερία τους. Κάθε ἄλλο μάλιστα... Δὲν εἶνε ὅμως εὔκολο νὰ χωρίσῃ κανεὶς σήμερα, στὴ Γερμανία... Μολονότι οἱ μόνες ὑποθέσεις ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ συζητηθοῦν στὰ πολιτικὰ δικαστήρια, εἶνε τὰ διαζύγια, οἱ περισσότεροι εἶν δισστάσει σύζυγοι ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀναγκαστικὰ ἑνωμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχουν δικασταί. Τοὺς ἔχει ἐλαττώσει καταπληκτικὰ ὁ νόμος τῆς («ἀπονταζιστικοποιήσεως»). Στὴ Νυρεμβέργη π. χ., μόνον δυὸ δικασταὶ μπόρεσαν ν' ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἀνήκαν ποτὲ στὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα, κι' ἔτσι νὰ μὴν ἀπολυθοῦν ἀπ' τὶς θέσεις τους. σὰν ὁλους τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ὅμως δὲν προλαμβάνουν νὰ ἐκδώσουν περισσότερες ἀπὸ 50 ἀποφάσεις τὴ βδομάδα, μολονότι ὑπάρχουν ἐκκρεμεῖς 3000 αἰτήσεις διαζυγίου.

Μποροῦμε δὲ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Νυρεμβέργη, μὲ τὸν πληθυσμό της ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 75% προτεστάντες καὶ 25% καθολικούς, εἶνε ὁ τύπος τῶν γερμανικῶν πόλεων. Ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ἡ Βαυαρία, ὅπου ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν κατοίκων εἶνε καθολικοί καί, σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τῆς ἐκκλησίας των, ἐξακολουθοῦν νὰ προτιμοῦν ἕνα κακὸ γάμο ἀπ' τὸ διαζύγιο.

Ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι ποὺ ἐξηγοῦν τὴν αὔξησι τῶν αἰτήσεων διαζυγίου στὴ Γερμανία ἀμέσως μετὰ τὴν ἥττα. Ἕνας ἀπ' τοὺς κυριώτερους εἶνε ἡ «συναδέλφωσις» τῶν Γερμανίδων μὲ τοὺς Ἀγγλοαμερικανοὺς στρατιῶτες. Συγχρόνως ὅμως εἶνε ὁ μόνος ποὺ δὲν ἀναφέρεται ποτὲ στὸ δικαστήρια. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρουσιάζουν ἄλλους λόγους διαζυγίου καὶ ὄχι τὸν ἀληθινό. Γιατὶ τὸ ἄρθρο 6 τοῦ νόμου 2 τῆς συμμαχικῆς στρατιωτικῆς διοικήσεως ὁρίζει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συζητηθῇ σὲ γερμανικὸ δικαστήριο καμμιὰ ὑπόθεσι στὴν ὁποία θὰ βρισκόταν ἀνακατεμένος ἕνας ὑπήκοος τῶν Συμμάχων ἔστω κι' ὡς μάρτυς. Πολλὲς αἰτήσεις διαζυγίου ἀπερρίφθησαν μόνο καὶ μόνο γιατί, στὴ δίκη, ἀναφέρθηκε τὸ ὄνομα ἑνὸς στρατιώτου Ἄγγλου ἢ Ἀμερικανοῦ.

Ἡ συνηθέστερη περίπτωσις διαζυγίου εἶνε τοῦ Γερμανοῦ στρατιώτου, ποὺ γύρισε στὸ σπίτι του καὶ βρῆκε τὴ θέσι του κατειλημμένη ἀπὸ ἕναν ἄλλον. Σὲ κάθε ὁμοιδικὴ ἐπιστροφὴ αἰχμαλώτων πολέμου, ἀντιστοιχεῖ μιὰ καινούργια αὔξησις τῶν αἰτήσεων διαζυγίου. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἀπελευθερωμένος ἀπὸ κάποιο σοβιετικὸ στρατόπεδο, ἀφοῦ περιπόρησε ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες, ἔφτασε τέλος στὸ σπίτι του τελείως ἐξαντλημένος. Ἡ γυναῖκα του τὸν ὑποδέχτηκε ψυχρὰ κι' ἐχθρικά.

—Ἔχεις ἕνα φίλο! Μάντεψα σωστά; τῆς εἶπε ἐκεῖνος πικρά.

Ἡ γυναῖκα του δὲν διαμαρτυρήθηκε.

—Θάνε ἀσφαλῶς Ἀμερικανός, πρόσθεσε ὁ ἄντρας.

Ἡ σύζυγος κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά.

—Ἕνας Ἀμερικανὸς νέγρος, στοιχηματίζω! συνέχισε ὁ σύζυγος.

—Κέρδισες τὸ στοίχημα, ἀπάντησε ἀτάραχα ἡ γυναῖκα.

—Νὰ ἰδοῦμε τώρα πῶς θὰ κανονίσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

Συζήτησαν ὅλη τὴ νύχτα, καὶ πλησίαζαν πιὰ νὰ βροῦν μιὰ λύσι, ὅταν ἡ γυναῖκα ἀπομακρύνθηκε μὲ κάποια πρόφασι, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ στείλῃ ἕνα γράμμα στὸ φίλο της. Ἀλλὰ τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ θεώρησε — δικαίως — παραβίασι τῆς συμφωνίας τους. Ζήτησε λοιπὸν διαζύγιο καὶ τὸ πῆρε... ἀλλὰ δὲν ἀναφέρθηκε διόλου στὴ δίκη τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιζήλου του!

Γενικῶς, οἱ γάμοι ποὺ εἶχαν γίνει πρὶν ἀπ' τὸ ναζισμό, ἀποδείχθηκαν σταθερώτεροι ἀπ' ὅσους ἐτελέσθησαν στὴ χιτλερικὴ περίοδο. Εἶνε πράγματι ἐξαιρετικὰ εὐθαρυστοι οἱ «γαμοι-ἐξπρές», ποὺ τοὺς ἐνεθάρρυνε τόσο ὁ ναζισμός. Ὅσο γιὰ τοὺς «φυλετικοὺς» γάμους Γερμανῶν τῶν Ἐς Ἐς μὲ νέες Νορδηγίδες, Ὁλλανδέζες ἢ ὁλμανδές, μὲ σκοπὸ τὴν καλυτέρευσι τῆς φυλῆς τῶν «κυρίων», δὲν ἔχει δοκιμασθῇ ἀκόμη ἡ σταθερότης τους, γιατὶ οἱ περισσότεροι σύζυγοι βρίσκονται κλεισμένοι σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ὡστόσο ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει πολλὲς ἀμφιβολίες γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ διαλύονται 100% εἶνε οἱ γάμοι τῶν στρατιωτικῶν ποὺ εἶχαν παντρευτῇ βιαστικά, στὸ διάστημα μιᾶς ἀδείας τους. Ὅταν γυρίζουν στὴ πολιτικὴ ζωή, οἱ σύζυγοι αὐτοὶ δὲν κατορθώνουν νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς νέες συνθῆκες της, καὶ θεωροῦν βάρος ἀβάσταχτο μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ξέρουν καλὰ-καλά...

Τέλος, οἱ βομβαρδισμοὶ ἀποτελοῦν μιὰ ἀκόμα αἰτία διαζυγίου. Πολλὰ ἀντρόγυνα ἀποφασίζουν νὰ χωρισθοῦν, γιατὶ δὲν ἔχουν πιὰ στέγη καὶ νοικοκυριό.

Οἱ γυναῖκες τῆς Γερμανίας δὲν εἶνε λιγώτερο ἀδιάλλακτες στὸ ζήτημα τῆς συζυγικῆς πίστεως ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Μόνον ὅσες ἔχουν συζύγους ὁπωσδήποτε ὑπαλλήλους ἀπολεσθοῦν ἐξαίρεσι αὐτοῦ τοῦ κανόνος. Γιατὶ κατὰ τὸ γερμανικὸ νόμο, σὲ περιπτωσι διαζυγίου, ἀκόμη καὶ εἰς βάρος τοῦ συζύγου, χάνει ἡ γυναῖκα κάθε δικαίωμα («διατροφῆς»). Ἔτσι λοιπὸν ἀναγκάζονται νὰ σωπαίνουν καὶ νὰ κλείνουν τὰ μάτια...

ΖΩΡΖ ΜΑΡΤΕΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ

Μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ δσες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ θέατρο προσφέρει τὸ Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον.

Ὁ ἐκλεκτὸς σκηνοθέτης καὶ διευθυντὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου κ. Κουνελάκης ἐγκαινιάζει στὰς 2 Δεκεμβρίου τὴν Α' σειρὰ τῶν μαθημάτων διαλέξεων περὶ σκηνοθεσίας μὲ προβολὴ φωτεινῶν εἰκόνων. Τὰ μαθήματα αὐτὰ θὰ δοθοῦν δημοσία στὴν αἴθουσα τοῦ Ἑλλ. Ὠδείου (Ὀδειδίου 3) ὅπου μποροῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβουν πληροφορίες.

Ένα τοπάζι 69 κιλῶν!

Ὁ μεγαλύτερος πολύτιμος λίθος ποὺ ὑπάρχει σήμερα, εἶνε ἕνα κολοσσιαίων διαστάσεων τοπάζι, ποὺ βρίσκεται στὸ μουσεῖο τῆς Βασιγκτῶνας. Τὸ βάρος του δὲν εἶνε μικρότερο ἀπὸ 69 κιλά. Στὴν ἐζωτερική του ἐπιφάνεια ἔχει ἕνα ὡραιότατο γαλάζιο χρῶμα, ἐνῶ στὸ ἐσωτερικὸ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ γυαλιοῦ. Τὸ τοπάζι αὐτὸ βρέθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὰ μεταλλεῖα Γκεράτς τῆς Βραζιλίας κι' ἀγοράσθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὴν κυβέρνησι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ένα λωποδυτικὸ κόλπο

Πιὸ ἀνατριχιαστικὴ δοκιμασία ἀπὸ τὸ νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς σ' ἕνα τραῖνο καὶ μέσα στὸ διαμέρισμά του νὰ ἔνι συντροφιὰ ἕνα νεκρό, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Φαντασθῆτε, τώρα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ ν' ἀνακαλύψετε ὅτι τοῖτος συνεπιβάτης σας εἶνε ὁ δολοφόνος, ποὺ κάθεται ἀπαθέστατα κοντὰ στὸ θῦμα του καὶ σᾶς κυττάζει υ' ἕνα ηλίθιο ὕφος.

Αὐτὴ ἦταν περίπου ἡ κατάστασις ποὺ ἀντιμετώπισα ταξιδεύοντας κάποτε ἀπὸ τὸ Μπράντφοντ στὸ Λήτς.

Ὅταν ἔφτασα στὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο ξεκινοῦσε κι' ἔτρεξα νὰ πηδήσω στὸ πρῶτο βαγόνι ποὺ βρέθηκε μπροστά μου. Ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἄλλοι δύο ἐπιβάτες. ἀφοσιωμένοι στὰ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας τους.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, μόλις μπῆκα μέσα, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ κύτταξε. Ἡ φυσιογνωμία του δὲν μοῦ ἄρεσε. Ὁ ἄλλος καθόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν πρῶτο κι' ἐξακολουθοῦσε τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας ποὺ εἶχε ἀκουπισμένη στὰ γόνατά του. Φοροῦσε τὸ καπέλλο βαθειὰ στὸ κεφάλι του καὶ ἦταν σκυμμένος. Ἐπίσης παο' ὅλη τὴ ζέστη ποὺ ἔκανε φοροῦσε τὸ παλτό του.

—Παλιόκαιρος, μοῦ εἶπε ἡ ἐπιβάτης μὲ τὴν ἀντιπαθητικὴ φυσιογνωμία.

Κούνησα τὸ κεφάλι.

—Ταξιδεύετε συχνὰ σ' αὐτὴ τὴ γραμμή; συνέχισε.

Κούνησα πάλι τὸ κεφάλι.

—Ἐγὼ ταξιδεύω γιὰ πρώτη φορά, μοῦ εἶπε. Θέλετε τσιγάρο;

Ἀρνήθηκα τὴν προσφορά του. Ἐκεῖνος ἀνάψε ἐπιδεικτικὰ τὸ δικό του καὶ συνέχισε:

—Λίγα λεπτὰ πρὶν μπῆτε στὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἔκανα τὴν ἑξῆς σκέψι: «Ἄραγε θὰ βοεθῇ κανεὶς νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ συμβουλὴ στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή;» Νά, λοιπόν, ποὺ ἡ εὐκαιρία μοῦ δίνεται, μοναδική. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ.

Ἔκανα ἕνα μορφασμὸ δυσαρεσκείας.

—Θέλετε νὰ διαβάσετε τὴν ἐφημερίδα σας; εἶπε ὁ ἄγνωστος. Ἔχετε καιρό. Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω παρὰ μονάχα δέκα λεπτά. Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶνε ἀληθινή. Νὰ δῆτε ποὺ θὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας...

Καὶ συνέχισε:

—Ποιὸν πέντε χρόνια — πῶς περνᾷ ἀλήθεια ὁ καιρός! — δυὸ φίλοι ἵδρυσαν μιὰ ἐμπορικὴ ἑταιρία γιὰ νὰ προμηθεύουν στοὺς ἰθαγενεῖς τῆς

του στὴ ζούγκλα καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ...

— Δηλαδή... ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον, ἤθελε νὰ τὸν δολοφονήσῃ:

— Κάτι τέτοιο, μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ὑπουλο ὕφος ὁ ἄγνωστος. Παραχώρησαν. λοιπόν, στὴ ζούγκλα. Ὁ Μπράουν προσεβλήθη ἐφνικὰ ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ καὶ ὁ σύντροφός του τὸν ἐγκατέλειψε στὴν τύχη του, μέσα στὰ ἄγρια δάση, βέβαιος γιὰ τὸ θάνατό του.

»Ὁ Κρόνλεϋ πῆρε κατόπιν τὸ πρῶτο καράβι γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἔφθασε στὸ Λονδῖνο καὶ διέλυσε τὴν ἑταιρία. Βάζοντας στὴν τσέπη του τὰ κεφάλαια. Ὁ Μπράουν ὅμως εἶχε τύχη. Δὲν πέθανε. Τὸν βοήκαν κάτι ἰθαγενεῖς σὲ φοικτὰ γάλια καὶ τὸν γιάτρεψαν μὲ βότανα. Ὅταν ἔγινε καλά, τηλεγράφησε ἀπὸ κάποιο λιμάνι στὸ Λονδῖνο στὴν τραπεζά του ὅπου εἶχε καταθέσει δυὸ χιλιάδες λίρες, ἀλλὰ ἡ μόνη ἀπάντησι ποὺ ἔλαβε ἦταν ὅτι τὰ χρήματα εἶχαν ἀποσυρθῆ.

Ὁ συνταξιδιώτης μου σταμάτησε καὶ κύτταξε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ χαμηλωμένο κεφάλι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζῃ ἐφημερίδα. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ὁ πρῶτος ἔλενε τὴν ἱστορία του, αὐτὸς δὲν εἶχε κινηθῆ. Ὅσο γιὰ μένα ἠνοιωθα κάποια δυσφορία.

Ὁ ἄγνωστος συνέχισε:

— Λοιπόν, ἂν ἐσεῖς βρισκόσαστε στὴ θέσι μου, κι' ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια συναντούσατε τὸν Κρόνλεϋ τί θὰ τὸν κάνατε:

Περίμενε νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπάντησα κι' ἐκεῖνος ἐπρόσθεσε:

— Δὲν θὰ τὸν σκοτώνατε:

Ἐ:

Μιὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ κορμί μου. Κύτταξα τρομαγμένος τὸν ἀκίνητο κύριο, μὲ τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατά του ἀκουμπισμένη. Ἡ στάσι του ἦταν ἀφύσικη. Τὰ δάχτυλά του ὠχρά, κρατοῦσαν παράξενα τὶς ἄκρες τῆς ἐφημερίδας. Τὸ πρόσωπό του.— τώρα τὸ πρόσεξα,. — ἦταν πελιδνό. Ἐπὶ πλέον τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια του ἔμεναν ἀκίνητα, ἀνέκφραστα. κυττάζοντας πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο τῆς ἐφημερίδος. Μηναικὰ κύτταξα ἀπὸ πάνω του στὸ δίχτυ ὅπου ἦταν ἡ βαλιτσούλα του καὶ διάβασα πάνω της: «Α. Κρόνλεϋ!» Πανικός μὲ κυρίευε. Βρισκόμουν μόνος στὸ διαμέρισμα ἑνὸς βαγονιοῦ μ' ἕναν νεκρὸ καὶ τὸ δολοφόνο του.

— Λοιπόν: μοῦ εἶπε πάλι. χαμογελώντας βεβιασμένα ὁ ἐπιβάτης. Θὰ τὸν σκοτώνατε:

— Δὲν ξέρω. μουρμούρισα.

Ἀλλὰ... δὲν τελειώσατε τὴν ἱστορία σας... Ὁ Μπράουν ξαναεῖδε τὸν Κρόνλεϋ:

— Ναί:, τὸν συνάντησε. — εἶπε οἰγνοντας μιὰ ματιὰ στὸν ἀντικρυνό του. — μέσα σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ βαγόνι καὶ τὸν σκότωσε. Μόλις, ὅμως, τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σταθμὸ στὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο μπῆκε ἕνας τρίτος ἐπιβάτης. Τώρα, καταλαβαίνετε.

— Καὶ ὁ τρίτος ἐπιβάτης τράβηξε τὸ κορδόνι τοῦ κινδύνου! φώναξα.

Ὁ δολοφόνος σηκώθηκε καὶ μὲ πλησίασε. Τὰ νέρια του μ' ἄσπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμό, Μ' ἔσφιξε δυνατὰ καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὄχι δά... Γιατί ξέρεις πὼς ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἐχει κάνει ἕνα φόνο δὲν τοῦ εἶνε δύσκολο νὰ κάνη καὶ δεύτερο.

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι φοβισμένος. Σήκωσα κατόπιν τὴν ἐφημερίδα μου καὶ ἔκανα πὼς διαβαζα. Ὁ δολοφόνος καθόταν πλάϊ μου καὶ μὲ κύτταζε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Εὐτυχῶς σὲ πέντε λεπτὰ τὸ τραῖνο θὰ στάθμευε στὸ Χάυλεϋ. Πέντε λεπτά, πέντε αἰῶνες. γιὰ μένα.

Τὸ τραῖνο πλησίαζε τώρα στὸ σταθμὸ καὶ εἶνε ἐλαττώσει τὴν ταχύτητά του. Διπλώσα τὴν ἐφημερίδα μου, πῆρα τὸ βαλιτσάκι μου καὶ μὲ τρόπο ἀνοιξα τὴν πόρτα. Ὁ Μπράουν δὲν δοκίμασε νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Πήδησα κι' ἔτοιξα πρὸς τὴν ἔξοδο. Δὲ μποροῦσα ὅμως νὰ μὴ ρίξω μιὰ ματιὰ πίσω μου. Καὶ τότε ἀντίκρυσα κάτι τὸ καταπληκτικό.

Εἶδα τὸν... νεκρὸ μαζὶ μὲ τὸ δολοφόνο νὰ κατεβαίνουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ὁ Μπράουν μάλιστα πρόσφερε τσιγαράκι στὸ συνεταῖρο του. Ἔπειτα τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν σ' ἕνα ταξὶ καὶ νὰ ἐξαφανίζωνται.

Τί σπίναιναν ὅλ' αὐτά: Ἡμουν τὸ θῦμα καμιᾶς φάρσας:

Ἡ ἐξήγησις μοῦ δόθηκε ἀργότερα ὅταν πῆνα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο νὰ κλειστῶ σ' ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ συνέλθω. Ὅταν ἔβαλα τὸ νέρι στὴν τσέπη νὰ βγάλω τὸ πορτοφόλι γιὰ νὰ πληρώσω. δὲν τὸ βοῆκα στὴ θέσι του. Μοὺλειπαν ἐπίσης τὸ ρολόϊ καὶ ἡ χρυσὴ μου σιγαροθήκη.

Ἀσφαλῶς ὁ Μπράουν ἦταν τρομερὸς ψυχολόγος στὸ πάγγελιά του. Ἤξερε πὼς ἕνας τρομοκρατημένος ἄνθρωπος δὲν δίνει μεγάλη σημασία στὴν τσέπη του. Καὶ μὲ εἶχε κατακλέψει ὁ παληάνθρωπος!...

ΤΖΟΑΝ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

◆◆

Τὰ ἀνήσυχα παιδιὰ

Γιατὶ τὰ μωρὰ ἐμποδίζουν τοὺς γονεῖς των νὰ κοιμηθοῦν καὶ τοὺς κάνουν νὰ ξυπνοῦν κάθε τόσο μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματά των;

Τὸ ποόβλημα αὐτὸ ἀπησχόλησε τὸ συνέδριο τῶν νοτιοαφρικανῶν ἰατρῶν ποὺ συγκοτήθηκε τελευταία στὴν Πόλι τοῦ Ἀκρωτηρίου, Σύυφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν περισσοτέρων παιδιάτρων, ποὺ ἔλαβαν μέρος σ' αὐτό, ὁ ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος ὕπνος τῶν μικρῶν παιδιῶν ὀφείλεται στὸ ἀκανόνιστο τῆς τροφῆς καὶ στὰ πολλὰ γάδια ποὺ τοὺς κάνουν οἱ γονεῖς τους. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁητοοας τοῦ συνεδρίου ὑποστήριξε, μάλιστα. ὅτι ὁ ταραγμένος ὕπνος τῶν παιδιῶν εἶνε ἕνα δυσάρεστο προνννωστικὸ γιὰ τὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος τους Τὰ παιδιὰ ποὺ φωνάζουν καὶ κλαῖνε τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, εἶπε, ἀποκτοῦν δύστροπο χαρακτῆρα καὶ ἔχουν μιὰ ἐπικίνδυνη προδιάθεσι σὲ διάφορες ψυχονευρώσεις.

Τὸ ποδήλατο τοῦ μέλλοντος

Τὸ ποδήλατο «Μπόουντεν», ποὺ ἐμφανίσθηκε τελευταίως στὴν Ἔκθεσι τοῦ Λονδίνου, ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ἕνα ἐλαφρότατο μεταλλικὸ μίγμα. Ζυγίζε 10—15 φορὲς λιγώτερο ἀπὸ ἑνα κοινὸ σημερινὸ ποδήλατο. Εἶχε μετάδοσι κινήσεως ὄχι μὲ ἁλυσσίδα ἀλλὰ μὲ ἄξονα, ὅπως στὰ αὐτοκίνητα. κι' ἕνα μικρὸ ραδιόφωνο ἐφαομοσμένες στὸ σκελετό του. Θεωρεῖται ἀπ' τοὺς εἰδικοὺς τὸ ποδήλατο τοῦ μέλλοντος. Σημειώτέον δὲ ὅτι δὲν κοστίζει ἀκριβώτερα ἀπ' τὰ συνηθισμένα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

«Πύραυλον 312»: Ἐξακολουθῆστε νὰ γράφετε καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ διορθώσετε πολλὰ λάθη σας. Τὸ διήγημα ποὺ μᾶς στείλατε εἶνε πρωτόλειο. Διαβάζετε πολὺ τοὺς καλοὺς πεζογράφους μας. Δ. Διαμαντακίδην καὶ Θ. Κοσμίδην, Βαπτιστή, Κιλκίς: Ἡ ἑξάμηνος συνδρομή, μαζὶ μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἶνε δραχ. 24.200. Γιὰ δυὸ τεύχη, θὰ μᾶς στείλετε δυὸ ἑξαμηνες συνδρομές. Η. Μεκούκον, Καλάμας: Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Ἔχομε πολλὲς ἄλλες ἀσχολίες. Ἀναγνώστην: Ἔχομε γράψει στὸ παρελθὸν καὶ θὰ ξαναγράψωμε ὅταν βροῦμε κανένα ἐνδιαφέρον θέμα. Εἴμεθα ἀμεροληπτοι. Γ. Σταυρακάκην: Εὐχαριστοῦμε. Δὲν ἐνεκρίθη. Η. Δημητρέαν, Καλάμας: Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Ὁ χρόνος εἶνε πολύτιμος. Π. Νικολάου, Ἐλευθερούπολιν: Τὸ νεοεκδοθὲν βιβλίον τοῦ ἀλησμόνητου Σταμ. Σταματίου «Ἱστορίες τοῦ χωριοῦ», στοιχίζει δρχ. 5.000. Εἶνε δεμένον καὶ ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Α. Π., Λάρισσαν: Ἡ ἐξαμηνος συνδρομὴ διὰ τὴν Ἀμερικὴν εἶνε !0 δολλάρια, γιατὶ ἡ τιμὴ κάθε τεύχους ἐπιβαρύνεται πολὺ μὲ ταχυδρομικὰ ἔξοδα, Ἐληφθησαν δραχ. 30 χιλιάδες. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Δὶς Μ. Κ. ἐνεγράφη γιὰ ἕνα τρίμηνον. Γρηγ. Α. Παππᾶν, Ἐνταῦθα: Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Γ. Ντάνον Τρίκκαλα: Ἔχομε δημοσιεύσει πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, Μήπως δὲν ἔχει τώρα περισσότερα δικαιώματα ἡ ἐπικαιρότης; Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ρόιπερτ Ταίηλορ εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer, Culver City, Calif., U.S.A. Τακτικὴν ἀνάγνωστριαν: Στεῖλτε τὸ γράμμα σας μέσω τοῦ Συηδικοῦ Προξενείου. Γ. Κιατρορίτην, Πάτρας: Προσπαθῆστε νὰ ξεχάσετε τὸ πρόσωπο αὐτὸ μ' ἕνα ἄλλο αἴσθημα. Γ. Σάρδην, Πορτ - Φουάντ, Αἰγυπτον: Ὑπάρχουν ὅλα τὰ τεύχη. Ἡ τιμὴ ἑκάστου τεύχους ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ (δηλαδὴ 52 τεύχη) εἶνε 5 χάρτινες λίρες Ἀγγλίας. Στεῖλτε μας τὸ σταυρολεξάζ σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε. Π. Π. ΚΑΡΣ.: Εὐχαριστοῦμεε. Δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. «Παρί», Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Paulette Goddard εἶνε ἁπλῶς Hollywood, Calif. U.S.A. Τῆς Diana Durbin Universal Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Γιὰ τὶς ἄλλες πληροφορίες, στὸ προσεχὲς τεῦχος. Τούλαν, Ἀλεξάνδρειαν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Walter Pidgean εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Θὰ ἐκπληρώσωμε σὲ λίγο τὴν ἐπιθυμία σας. Σ. Γ. Φ. 144, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Φ. Καλδερτ εἶνε Eagle - Lion Studios, London, England. Γ. Μά τ., Σέρρας: Στὸ γράμμα σας ἀναφέρετε ὅτι «εἰυπογράφετε πρωτοτυπικῶς». Πράγματι, ἡ πρωτοτυπία εἶνε ἀξιοπρόσεκτος. Ἐπίσης δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι εἰσθε «ποιητὴς - συγγραφεὺς ἐπὶ τῆς τῶν παιδων λογοτεχνίας», ἀλλὰ ἐχομεν εἰδικον συνεργάτην γι' αὐτὴ τὴ σελίδα. Κ. Ι. Π., Μεσσηνην: Τὰ 15Χ15 εἶνε τα πιὸ κατάλληλα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Γρύλλον, Καλάμας: Τὸ τετράστιχό σας: «Καρδιὰ μου τώρα, τώρα πιὰ κλάψε — κλάψε πολύ — Τὸ καλοκαίρι ἔφυγε πάει — ἔφυγε ἀλλὰ!...», εἶνε βέβαια ἀρκετὰ συγκινητικό, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παίρνετε τόσο τραγικὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ξαναρθῆ, εὐτυχῶς, τὸ καλοκαίρι! Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ποίημα, σχετικῶς μὲ τὸ «θολό, θαμπὸ καὶ λυπημένο δειλινό», ἐχουμε νὰ κάνωμε τὴν παρατήρησι ὅτι τοῦ λείπουν οἱ ὁμοιοκαταληξίες, τὶς ὁποίες φαίνεται πὼς ἐξεχάσατε, μπαίνοντας μὲ κάποιο προσωπο σ' ἐκεῖνη τὴν καλύβα ποὺ ἦταν κρυμμένη μέσα στοὺς σκοίνους. Μὰ δὲν πειράζει. Δὲν σᾶς κρατοῦμε κακία. Ἀλλ' οὔτε καὶ σεῖς νὰ μᾶς κρατήσετε, δὲν εἶνε ἔτσι; Νίκον Κωνσταντίνου, Πάτρας: Ὁ συνεργάτης μας δὲν μπορεῖ ν' ἀναδημοσιεύση παληὲς ἱστορίες του. Προτιμάει νὰ γράφη καινούργιες. Α. Καμπουράκην, Μῆλον: Διαβάστε μὲ προσοχὴ τὶς ὁδηγίες τοῦ πίνακος. Ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἀριθμοί. Γ. Παπαευσταθίου, "Αμφισσαν: Δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Γιώργην Λαμπρόπουλον, Τρίπολιν: Τὸ σταυρόλεξό σας πολὺ καλό. Τὸ κρατοῦμε γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε στὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιατὶ ἔχει μόνο 13Χ13 τετραγωνίδια. Στεῖλτε μας ἕνα 17Χ17 ἐξ ἴσου προσεγμένο. Π. Ζαγορόν, Γιάνενα: Στεῖλτε μας ἕνα μὲ 17Χ17 τετραγωνίδια. Ρ — κως: Θὰ δημοσιευθῆ συντόμως. Ἀλλη φορὰ ὅμως στεῖλτε μας μὲ 17Χ17 τετραγωνίδια καὶ λίγο περισσότερο προσεγμένο. Βασιλειον Μαιόπουλον: Τὸ σταυρόλεξό σας φαίνεται καλὸ ἐκ πρώτης ὄψεως. ἔχει ὅμως μερικὲς λέξεις, ὅπως ΦΙΛΑΝΔΙΑ — ΡΙΤΟΝ καὶ ΑΧΙΡΩΝΑΣ ποὺ δυστυχῶς, δὲν μποροῦμε νὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε. Στεῖλτε μας κανένα πιὸ παιγνίδια σας εἶνε κάπως μπερδεμένα, μερικὰ ὅμως θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ καιρούς, δεδομένου ὅτι εἶνε ὅλα τοῦ ἰδιου τύπου. Α. ΡΑΜ, Κιλκίς: "Αν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σταυρόλεξό σας οἱ λέξεις ΕΔΑΣΙΣ — ΥΙΟΗ — ΟΞΑΙ — ΓΕΑ — ΚΟΜΙΚΟΣ καὶ μερικὲς ἄλλες, τότε θὰ τὸ δημοσιεύαμε εὐχαρίστως. Στεῖλτε μας κανένα καλύτερο καὶ μὲ τετραγωνίδια 17Χ17. Γρηγ. Καλαντζόπουλον, Πάτρας: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Περιμένομε καὶ ἄλλο. Γεώργιον Γκρός: Χαρήκαμε πολὺ ξαναβλέποντας τὸ ὄνομά σας. Τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε πράγματι ἐξαιρετικὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Π. Τσιφιλλῆν, Θεσσαλονίκην: Τὰ σταυρόλεξά σας θὰ μπορούσατε νὰ τὰ ἀποκαλέσετε «γραμματικά». Ὅλες οἱ λέξεις σχεδὸν, βρίσκονται σὲ ὁποισδήποτε ἄλλη πτῶσι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀνομαστική. Ἂν δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα θὰ ἦσαν καλά. Στεῖλτε μας ἕνα μὲ τετραγωνίδια 17Χ17, πιὸ προσεγμένο καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Ζ. Βογιατζῆν, Προσωτσάνην, Δράμας: Ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ σταυρόλεξό σας φαίνοταν καλό, ὑπάρχουν ὅμως μερικὲς λέξεις ὅπως π. χ.: ΠΟΜΑ, ΩΡΩΠΟΣ, ΙΔΙ. ΑΣΗΣ καὶ ΟΙΚΗΤΩΡ ποὺ τὸ καταστρέφουν. Στεῖλτε μας ἕνα πιὸ πεερπποημένο. Κ ω ν. Πλιάγκαν, Λάρισσαν: Τὸ ἴδιο λέμε καὶ σὲ σᾶς. Λέξεις σὰν τὴν ΘΑΛΑΣΑ, ΤΗΓΑΝΗ, ΗΡΩΪΣΜΟ, ΓΟ, ΑΝΟ κ. ἀ. θὰ ἔπρεπε νὰ τὶς ἀποφεύγετε. Στ. Δ. Βαλεντὴν: Ἡ ἰδέα σας ἦταν πολὺ καλὴ δυστυχῶς ὅμως τὴν πραγματοποιήσατε εἰς βάρος τῆς ποιότητος τῶν σταυρολέξων. Θὰ προτιμούσαμε κανένα καλὸ σταυρόλεξο τῶν 17Χ17 τετραγωνίδιων, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύαμε. Ἀποφύγετε τὶς ἀνύπαρκτες λέξεις καὶ μὴ δεσμευθῆτε μὲ γράμματα. Ἀποφύγετε ἐπίσης τὴν πληθώρα τῶν λέξεων μὲ δυὸ καὶ τρία γράμματα. Ναυσικὰν Π.: Τὸ σταυρόλεξό σας ὄχι τόσο καλό. Στεῖλτε μας ἕνα πιὸ περιποιημένο μὲ σχέδιο παρεμφερὲς μὲ τὰ δημοσιευόμενα στὸ περιοδικό μας.

Ο ΑΝΤΙΧΕΙΡ προδίδει τὸν χαρακτῆρα σας

Ὑπάρχει κανεὶς τρόπος νὰ μαντέψουμε τὸ χαρακτῆρα μας; Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχουν ἐπινοηθῆ οἱ διάφορες μέθοδοι διαγνώσεως ἀπ' τὴ σωματικὴ διάπλασι, τὶς κινήσεις, τὴ φυσιογνωμία, κλπ. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἡ «γλῶσσα τοῦ ἀντίχειρος». Ὅπως βεβαιώνει ἡ ἱστορία, τὸ δάχτυλο αὐτὸ φανερώνει ἀλάθητα τὸ χαρακτῆρα, μὲ τὸ σχῆμα του καὶ τὶς κινήσεις του. Οἱ ἀρχαῖοι τὸ θεωροῦσαν σύμβολο τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου. Στὴ Ρώμη, ἔκοβαν τὸν ἀντίχειρα τῶν δειλῶν.

Κυττάξετε λοιπὸν τοὺς ἀντίχειρες... καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸν δικό σας. Εἶνε προτιμώτερο νὰ ξέρετε τὰ ἐλαττώματά σας, παρὰ νὰ τὰ ἀγνοῆτε. Ἔτσι, μπορεῖτε νὰ τὰ καταπολεμήσετε εὐκολώτερα καὶ καλλίτερα.

Νο 1. Εἰσθε ἐπιεικὴς καὶ καλόκαρδη; Ὁ ἀντίχειρ σας λέει ὄχι! Ἔτσι ποὺ εἶναι ἀλύγιστος, σὰν μονοκόμματος, φανερώνει: οἰκονομία πρακτικὸ πνεῦμα, μεγάλη δυσπιστία, ἀπόλυτη τιμιότητα, αὐστηρότητα, ἐλλειψι ἐπιεικείας προσηνείας καὶ κατανοήσεως, ἀρνησι προσαρμογῆς στὸ χαρακτῆρα καὶ στὰ γοῦστα τῶν ἄλλων, ἀδιαλλαξία, ἐλλειψι ἀλτρουϊσμοῦ.

Νο 2. Κυττάχτε τὸν ἀντίχειρά σας. Εἶνε εὐλύγιστος, ἀπομακρυσμένος ἀπ' τὰ ἄλλα δάχτυλα, μὲ μιὰ τάσι νὰ γυρίζη πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ χεριοῦ, ἀλλὰ ὄχι ὑπερβολικά. Δείχνει λοιπὸν γενναιοφυχία, ποὺ ἐκδηλώνεται ὡς ἀφοσίωσις μέχρις αὐτοθυσίας. Φανερώνει ἀκόμη πνεῦμα ἀνεξαρτησίας πειθαρχημένο ἀπ' τὴ λογική, φιλελεύθερη ἀντίληψι καὶ κατανόησι.

Νο 3. Εἴσαστε λογικὴ, φρόνιμη; «Ψέμματα!» φωνάζει ὁ ἀντίχειρ σας ποὺ εἶνε πολὺ ἀπομακρυσμένος ἀπ' τὰ ἄλλα δάχτυλα καὶ γυρίζει ὑπερβολικὰ πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ τόση εὐλυγισία του εἶνε σημάδι αὐθορμητισμοῦ κι' ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερία, ποὺ δὲν ἐλέγχεται ἀπ' τὴ λογική. Δείχνει τὸν ὁρμητικὸ ἄνθρωπο ποὺ ἡ ὁρμή του τὸν παρασύρει συχνὰ σὲ ὀλεθρο.

Νο 4. Εἶσθε εἰλικρινὴς κι' ἀφοσιωμένη; Ἔτσι νομίζετε; Ἐ. λοιπόν, ὁ ἀντίχειρ σας σᾶς συμβουλεύει νὰ δυσπιστῆτε. Εἶνε ἀλύγιστος καὶ πολὺ γυρμένος πρὸς τὰ ἄλλα δάχτυλα, φανερώνει προσποίησι καὶ ὑποκρισία. Ἐκείνη ποὺχει ἕνα τέτοιο δάχτυλο δὲν εἶνε σπάταλη κι' ἀκόμα ὁ μεγάλος κι' ἀκαλίνωτος ἐγωισμός της τὴν κάνει νὰ δίνη λίγα γιὰ νὰ πάρη πολλά.

Τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ ἐκφράζουν οἱ κινήσεις τοῦ ἀντίχειρος, τονίζονται ἀκόμη περισσότερο μὲ τὴν εὐλυγισία ἢ τὴν ἀκαμψία του.

Προσέξετε ἐπίσης τὴ σχηματικὴ διάπλασί του. Ἂν σᾶς φαίνεται ἀρμονικὸς μὲ τὸ σύνολο τοῦ νεριοῦ, ἂν τίποτε σ' αὐτὸν δὲν σᾶς χτυπάη ἰδιαιτέρως στὸ μάτι, οἱ εὐνοϊκὲς ἀποκαλύψεις ἐπικρατοῦν κι' ἐλαττώνουν τὶς κακές.

Τέλος ἂν τὸ δάχτυλό σας αὐτὸ σᾶς ἀποκαλύπτη μυστικὰ ὄχι πολὺ κολακευτικά, μὴ τὸ πάρετε κατακαρδα. Τίποτε στὸν κόσμο δὲν εἶνε ἀλόθητο. Συνεπῶς, κι' οἱ κανόνες τῆς διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος ἀπ' τὸν ἀντίχειρα μποροῦν νὰ μὴν ἐφαρμόζωνται ἀπόλυτα στὴν περίπτωσί σας...

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Μιὰ συζυγικὴ τραγωδία

Γί ανοησία νὰ χάση ἕνα τὸ τραί-νο ὁ Σιμόν! Ἔνοιωθε ἀποθαρρυν-σι καὶ κούρασι. Σκέφθηκε ὅτι ἦταν ἄργα πιὰ γιὰ νὰ φάη στὸ σπίτι του. Ἡ Σουζὰν δὲν τὸν περίμενε. Γιατί νὰ τὴν ἐνοχλήση, τέτοια ὥρα; Τὸ προτιμώτερο ἦταν νὰ φάη σ' ἕνα ρεστωράν κι' ἔπειτα νὰ γυρίση στο σπίτι του.

Αὐτὸ πράγματι ἔκαμε. Τὸ φαγητὸ τοῦ ξαναφερε λίγο-λίγο τὴν αἰσιοδοξία του. Μετὰ τὸ ρεστωράν, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του, μέσα στὴ βροχὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη.

Δὲν εἶχε, παρὰ μιὰ μόνο χαρὰ στὴ ζωὴ του — ζωὴ ἀνθρώπου δειλοῦ, ἀδύνατου, αἰώνια νικημένου. Τὸ γάμο του μὲ τὴ Σουζάν. Εἶχαν παντρευτῆ πρὸ 3 ἐτῶν. Ἡ Σουζὰν ἦταν τότε μιὰ ξανθὴ κοπέλλα μὲ πράσινα μάτια.

Εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἄσημο ἐκεῖνο ἀνθρωπάκο μ' ἕνα πάθος ποὺ εἶχε κάμει κατάπληξι σ' ὁλο τὸν κόσμο.

Αὐτὴν πήγαινε τώρα νὰ βρῆ ὁ Σιμόν, στὸ μικρό τους σπιτάκι, ὅπου κυλοῦσε ἡ ζωὴ τους ἥσυχα καὶ γλυκά. Δὲν τὸν περίμενε ἡ Σουζάν, δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη ὅτι εἶχε ματαιωθῆ τὸ ταξεῖδι του.

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα, ἀνέβαινε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμά του. Ἡ κρεββατοκάμαρα ἦταν φωτισμένη. Δὲν θάχε κοιμηθῆ ἀκόμη ἡ Σουζάν... Ἀνυπομονῶντας νὰ τὴ φιλήση καὶ νὰ τῆς ἐξηγήση τί τοῦ εἶχε συμβῆ, ὁ Σιμὸν ἔσπρωξε τὴν πόρτα... κι' ἔμεινε ὧρα ἀπολιθωμένος. Ἡ Σουζὰν ἦταν ξαπλωμένη στὸ ἀνάστατωμένο κρεββάτι τους. Κι' ἕνας ἄγνωστος δρασκέλιζε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τὸ μπαλκόνι καὶ πηδοῦσε στὸ δρόμο, μὲ τὸ σακκάκι στὸ χέρι!

Ὁ Σιμὸν εἶπε σταματήσει στὸ κατῶφλι, ζαλισμένος ἀπ' τὸ φοβερὸ χτύπημα. Ὅταν συνῆλθε κι' ἔτρεξε στὸ μπαλκόνι, ὁ ἄλλος βριοκόταν πιὰ μακρυά. Ἔνῶ ἔτρεχε, φορῦσε συγχρόνως τὸ σακκάκι του. Σὲ λίγο, χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Δὲν εἶχε ἰδῆ κὰν τὸ πρόσωπό του ὁ Σιμόν...

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔνοιωσε ν' ἀνεβαίνη μέσα του ἕνα κῦμα θυμοῦ. Αὐτὸ ἦταν πάρα πολύ! Ἂν εἶχε ὡς τότε δεχθῆ μελαγχολικὰ τὶς προσβολὲς καὶ τὶς ἀναίτιες παρατηρήσεις ἑνὸς γκρινιάρη προϊσταμένου, ἂν εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι ἐμπρὸς στὴν κακία καὶ τὴ σκληρότητα τῶν συναδέλφων του ἢ καθενὸς περαστικοῦ, τὸ ἔκανε ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας του, ποὺ τὴ λάτρευε. Ἀπόψε, τοῦ τὴν εἶχαν πάρει! Δὲν τοῦ ἀπόμενε πιὰ τίποτε...

Τὴν ἐκύτταξε. Ἐκείνη τὸν ἀφησε νὰ πέσῃ στὸ γυμνὸ στῆθος της. Ἔνφνικὰ ὅμως φοβήθηκε. Δὲν ἀναγνώριζε πιὰ τὸν ἄντρα της! Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν σκληρύνει. Εἶχε πετάξει τὸ καπέλλο του στὸ πάτωμα — τὸ γελοῖο μαῦρο καπελλάκι του — καὶ στεκόταν ἀντίκρυ της, σκοτεινός, τραγικός, μὲ κρύα ματιά...

Πλησίασε ἀπότομα στὸ κομμό, πῆρε τὸ πιστόλι του ἀπ' τὸ συρτάρι, γύρισε πρὸς τὸ κρεββάτι καὶ μούγκρισε:

— Ἄτιμη!... Παλιογυναίκα!...

Καὶ τὴν πυροβόλησε τρεῖς φορές. Ἐκείνη ἔπεσε πρὸς τα πίσω κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Τότε ὁ Σιμὸν ἔβαλε τὸ ὅπλο στὴν τσέπη του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία... Σκότωσα τὴ γυναίκα μου!»

Κι' ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία του νὰ δικηθῆ σ' ἕναν ἀστυνόμο τὸ ἐγκλημά του, ἀπίστευτο γιὰ ἕνα δειλὸ ἀνθρωπάκο, πέρασε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία δίχως νὰ σταματήση καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Περπατοῦσε μὲ μεγάλα βήματα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὰ δόντια σφιγμένα. Μπῆκε σ' ἕνα μπὰρ κι' ἤπιε ἕνα κονιάκ. Ἔπειτα περιπλανήθηκε ἀκόμα στοὺς δρόμους...

Τώρα ἐνοιωθε πάσο ἠλίθιο ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει! Τί εἶχε κερδίσει ἀπ' τὸ φόνο τῆς γυναίκας του; Τίποτε...

Ἴσως μὲ τὴ θέλησι, μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὴν τρυφερότητα, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξανακερδίση... Ἐνῶ τώρα εἶχε μείνει μόνος, ὁλομόναχος, μέσα σ' ἕνα κόσμο ἐχθρικό...

Πόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει, πόσο τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη, τὴν ξανθὴ ἐκείνη καὶ ροδοκόκκινη γυναικούλα, ποὺ ἦταν ἡ ζωή του, τὸ καθημερινό του θάρρος, ἡ πίστι του! Κι' ὅμως τὴν εἶχε χάσει ἀνόητα...

Δὲν ἔφευγε ἀπ' τὰ μάτια του ἡ εἰκόνα της, ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε ἰδῆ νὰ πέφτη πρὸς τὰ πίσω, ἀνάμεσα στὸν ἐλαφρὸ καπνὸ τοῦ περιστρόφου.

Τέλος, ἀπδιασμένος, κατατσακισμένος, σωστὸ ἐρείπιο, ζήτησε καταφύγιο σ' ἕνα μικρὸ λαϊκὸ ξενοδοχεῖο. Ἔπεσε στὸ βρώμικο κρεββάτι κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, βαρυά...

★

— Πρέπει νὰ ἰδῆτε τί συμβαίνει, ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα ὁ ξενοδόχος σὲ δυὸ ἀστυνομικούς. Μοῦ φαίνεται ὕποπτος αὐτὸς ὁ τύπος! Ὅλο τὸ πρωῒ, σερνόταν γονατιστὸς κοντὰ στο κρεββάτι του, μουρμουρίζοντας μὲ ἀναφυλλητά: «Τὴ σκότωσα!... Τὴ σκότωσα!»

— Ποιὸ εἶνε τὸ δωμάτιό του;

— Τὸ 12.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν βαρυὰ τὴ σκάλα. Ὅταν χτύπησαν τὴν πόρτα, ὁ Σιμὸν πεταχτῆκε ὄρθιος καὶ μουρμούρισε:

— Ἔρχομαι σὲ σένα, Σουζάν, ἀγάπη μου! Συχώρεσέ με... Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία. Τί μ' ὠφελεῖ πιὰ νὰ ζήσω;...

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἄνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἀντίκρυσαν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς κύτταζε σὰν ἀποθαλωμένος, κρατῶντας ἄκρια ἕνα περίστροφο στὸ χέρι του. Ἕνα μαῦρο ἔγκαυμα στὸν κρόταφό του ἔδειχνε τὸ μέρος ὅπου εἶχε στηρίξει τὸ ὅπλο. Κι' ὅμως δὲν εἶχε πάθει τίποτε, δὲν ἦταν κὰν πληγωμένος!

Οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἀφώπλισαν γρήγορα καὶ τὸν πῆγαν στὴν ἀστυνομία. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔφτασε ἐκεῖ... καὶ ἡ Σουζάν, ὁλοζώντανη! Καὶ τὸ μυστήριο ἐξηγήθηκε ἐπιτέλους: Ἀφ' ὅτου δὲν εἶχε πιὰ ἠσυχία τὴ συνείδησί της, ἡ Σουζὰν εἶχε θεωρήσει φρόνιμο νὰ γεμίση τὸ περίστροφο τοῦ συζύγου της μὲ ἀφαίρα φυσίγγια!

Κι' ἔτσι ὁ Σιμὸν κράτησε τὴ γυναίκα του, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε. Εἶνε τόσο εὐτυχισμένος ποὺ δὲν ἔγινε ἐγκληματίας!

Ὅσο γιὰ τοὺς κακοὺς πού τὸν ἐβασάνιζαν, αὐτοὶ σέβονται πιὰ καὶ φοβοῦνται ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει κάποτε τόσο ἀπρόοπτα ξεσπάσματα...

ΑΝΤΡΕ ΕΛΕΝΑ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες πεταχτὲς .. Δρχ.		5.900
Γυν. «Μπαρολὲ» ἑξτρα..	»	3.500
Γυν. «Ἀράχνη» ζωϊκὲς		
Λεπτὲς	»	16.000
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ	»	6.800
Κυλόττες βαμβακερὲς..	»	2.000
Σοσόνια μόδας	»	2.500
ΚΑΛΤΣΕΣ ἀνδρῶν	»	1.800

Ὅλα τὰ εἴδη μας σὲ τιμ. ἀποθήκης.

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

Ἐλᾶτε καὶ τ' ἀπόγευμα νὰ ἐξυπηρετηθῆτε καλύτερα.

Η «ΨΥΧΗ» ΖΥΓΙΖΕΙ ...16-32 γραμμάρια

Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τὴν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ θάνατο

Τί εἶνε ἡ ζωή; Μὲ ἄλλα λόγια, τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἕνα σῶμα νὰ εἶνε ζωντανὸ καὶ ἕνα ἄλλο νὰ μὴν εἶνε;

Οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν πάντα νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντησι στὸ ἀγωνιῶδες αὐτὸ ἐρώτημα καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχουν δώσει ἀναρίθμητες ὡς σήμερα, ἀποδεικνύει καλύτερα ἀπὸ ὁ,τι δήποτε ἄλλο ὅτι καμμιὰ ἀπὸ ὅλες δὲν εἶνε ἀπόλυτα σωστή. Μ' ὅλο ποὺ οἱ περισσότερες ἴσως κρύβουν κάποιο ποσοστὸ ἀλήθειας.

Μακρυὰ ἀπὸ μεταφυσικὲς θεωρίες, ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρὸς καὶ βιολόγος Μὰξ Ντούγκαλ θέλησε νὰ δώσῃ μιὰ πιὸ συγκεκριμένη ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα καὶ σκέφθηκε νὰ μετρήσῃ αὐτὸ τὸ «κάτι», ποὺ δίνει ἢ ποὺ ἀφαιρεῖ τὴ ζωή.

Ἐπενόησε, λοιπόν, ἕνα ζυγὸ ἐξαιρετικῆς ἀκριβείας καὶ ζύγισε πάνω σ' αὐτὸν ἑτοιμοθανάτους μιὰ στιγμὴ πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό τους καὶ μιὰ στιγμὴ ἔπειτα ἀπ' αὐτόν.

Κατὰ τὸ ἐλάχιστο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, ποὺ ἐποίκιλλε μεταξὺ 40 καὶ 80 δευτερολέπτων, κομμιὰ οὐσιαστικὴ ἀλλοίωσις δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέρχεται.

Καὶ ὅμως, ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ζυγίσεων ἦταν 16-32 γραμμάρια. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ θάνατος εἶχε μειώσει τὸ βάρος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη κατὰ κάποιο ἐλάχιστο ποσοστόν.

Πρέπει νὰ συμπεράνωμε, λοιπόν, ὅτι ἡ ζωὴ ἦσαν αὐτὰ τὰ 16-32 γραμμάρια, ποὺ ἔλειψαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν πέρασε στὴν κατάστασι τοῦ νεκροῦ.

Ὅλες οἱ θρησκεῖες καὶ οἱ παραδόσεις τῶν διαφόρων λαῶν μιλοῦν γιὰ τὴν «ψυχὴ» ἢ γιὰ «τὴν πνοὴ ποὺ φεύγει», ὅταν ὁ ἄνθρωπος πεθάνῃ.

Τὸ ἀξιοσημείωτο λοιπὸν εἶνε ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη μᾶς μιλάει καὶ πάλι γιὰ τὴν «ψυχὴ» ποὺ εἶνε ἴσως μιὰ πνοὴ ἢ καλύτερα μιὰ ραδιενέργεια.

Ὁ καθηγητὴς Α. Νοντόν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπροντὺ ἀπέδειξε ὅτι τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα ἐκπέμπουν μιὰ ραδιενέργεια, ποὺ εἶνε ὁμοία μ' ἐκείνη τοῦ ραδίου ἢ τοῦ οὐρανίου.

Σὲ ὡρισμένα ἔντομα, αὐτὴ ἡ ραδιενέργεια εἶνε 3-15 φορὲς ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐκπέμπει ἕνα τεμάχιον οὐρανίου τῶν ἰδίων διαστάσεων.

Ὅταν αὐτὰ τὰ ἔντομα πεθάνουν, ἡ ἐκπομπὴ τῆς ραδιενεργείας σταματᾶει.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπέδειξαν, ἐπίσης, ὅτι τὰ ζωντανὰ κύτταρα ἐκπέμπουν ηλεκτρόνια, ποὺ ἡ ἔντασίς των εἶνε πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν φυτῶν ἢ τῶν ἐντόμων. Ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπίσης ὅτι τὸ αἷμα μας ἔχει μιὰ φόρτισι ἀρνητικοῦ ηλεκτρισμοῦ καὶ ὅτι ἐκπέμπει μιὰ εἰδικὴ ἀκτινοβολία, ποὺ προσεγγίζει στὸν τύπο τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο σήμερα ὅτι ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ἐκπέμπουν καὶ δέχονται ἀκτινοβολίες. Ἕνα ἀξιοσημείωτο παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ πυγολαμπίς ποὺ ἀκτινοβολεῖ σ' ὅλα τὰ στάδια τῶν μεταμορφώσεών της. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτὲς ὑπάρχουν καὶ σ' ὅλα τὰ ἀλλα ζωντανὰ ὄντα, χωρὶς νὰ εἶνε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁρατές.

Μιὰ μορφὴ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀκτινοβολίες δημιουργεῖ φαίνεται, τὴ ζωή. Ἕνας σύγχρονος σοφός, ὁ Γεώργιος Λακόφσκυ, λέει παραστατικώτατα: «Ἡ ζωὴ γεννᾶται ἀπὸ ἀκτινοβολίες, συγκρατεῖται ἀπὸ ἀκτινοβολίες καὶ σταματᾶει ἔπειτα ἀπὸ μιὰ διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας αὐτῶν τῶν ἀκτινοβολιῶν».

Ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει ἕνα ζωντανὸ κύτταρο ἀπὸ ἕνα νεκρὸ εἶνε ἡ ὕπαρξις μιᾶς ὡρισμένης ἀκτινοβολίας στὸ πρῶτο καὶ ἡ ἀνυπαρξία τῆς ἴδιας ἀκτινοβολίας στὸ δεύτερο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀνθρώπινο ὠάμα, ποὺ εἶνε ἕνα ἄθροισμα κυττάρων. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτὲς εἶνε ἡ «ψυχὴ» ἢ ἡ «πνοὴ ζωῆς», ποὺ ἡ ἐκπομπὴ της σταματᾶει τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου. Τὸ σῶμα ἢ νεκρώνεται τότε καὶ, συμφωνα μὲ τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Ντούγκαλ, ἡ νέκρωσίς του, δηλαδὴ τὸ σταμάτημα τῆς ἐκπομπῆς ἀκτινοβολιῶν, μειώνει τὸ βάρος του κατὰ μερικὰ γραμμάρια.

Τὰ γραμμάρια αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν τὴν «ψυχή». Ὁ ἐλάχιστος ἀριθμός τους δείχνει ἐπίσης πόσο λίγο ἀπέχει ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ θάνατο πρᾶγμα ποὺ ἡ λαϊκὴ σοφία τὸ ἐγνώριζε πάντοτε, χωρὶς τὶς ἐπιβεβαιώσεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης.

●

Ἕνας καλόβολος κεραυνὸς

Ἐνῶ ἡ Ἀμερικανίδα Βὲρλ Ἄντερσον, στὸ Γκούνισον τῆς Γιούτα, διάλεγε μιὰ κοττα στὸ κοτέτο της γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε στὸ δέντρο ποὺ βρισκόταν δίπλα της. Ἡ γυναίκα κατατρόμαξε ἀλλὰ δὲν ἔπαθε τίποτε. Κύτταξε κατόπιν νὰ βρῆ τὴν κόττα ποὺ κοστοῦσε πρὶν στὰ χέρια της. Καὶ τὴν εἶδε ἐμπρὸς στὰ πόδια της, σκοτωμένη καὶ μαδημένη συχρόνως! Ὁ κεραυνὸς εἶχε βγάλει ἀπὸ ἕνα κοπὸ τὴν καλὴ νοικοκυρά!

MYΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ τοῦ Μεσονυκτίου

10ον

Ὁ Μάξ, μ' ὅλο ποὺ τέντωσε τ' αὐτιά του δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο ποὺ νὰ δείκνη ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀνέπνεε.

— Διάβολε! ἔκαμε ὁ ντέτεκτιβ. Μήπως εἶνε νεκρή;

Πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἔκαιγε μιὰ λάμπα, ποὺ ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα πορφυρὸ ὑφασμα. Στὴν πολυθρόνα ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο ἦταν πεταγμένα διάφορα γυναικεῖα ἀσπρόρουχα. Ἕνα πιολυτελὲς μαντὶλ κρεμόταν σὲ μιὰ κρεμάστρα. Ἀπὸ κάτω, ὑπῆρχε μιὰ βαλίτσα μὲ ἕνα μονόγραμμα: «Μ.Ν.».

— Νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ἡ Μίρα Ντάπρετον, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Μάξ.

Ξαναγύρισε τότε μέσα στὴ βιβλιοθήκη κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη ἀνάμεσα στὰ βιβλία ποὺ ὑπῆρχαν στὶς ἐταζέρες.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀνακάλυψε ἕνα διακόπτη. Ὁ Μάξ τὸν ἔγύρισε καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀμέσως ἀπὸ φῶς.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἡ σφαῖρα πέρασε πλάϊ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ.

Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε τὸ κέφάλι του καὶ εἶδε ἕνα χέρι ποὺ πρόβαλλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βιβλία, κρατώντας ἕνα ὅπλο.

Ὁ δείκτης αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ ἔπεζε καὶ πάλι τὴ σκανδάλη.

Ἀλλὰ ὁ Μάξ εἶχε προφτάσει νὰ καταφέρη ἕνα δυνατὸ χτύπημα πάνω σ' αὐτὸ τὸ χέρι μὲ τὸ νικελένιο τόξο, ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ πάρη μαζί του.

Τὸ ὅπλο κυλίσθηκε κάτω καὶ τὸ χέρι ἐξαφανίσθηκε τὴν ἴδια στιγμή.

Ὁ Μάξ ἔσκυψε καὶ σήκωσε τὸ περίστροφο. Ἦταν τὸ ἴδιο του μπράουνινγκ, ποὺ εἶχε δώσει στὸ Σόαμς.

Ἔτρεξε τότε πρὸς τὸ μέρος τῆς καταπακτῆς ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε μείνει πρωτήτερα.

Ἦταν κενό!

Ὥρμησεν ἔπειτα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄλλης καταπακτῆς, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν ξεπλυμένη ἐκείνη ποὺ φανταζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ Μίρα Ντάπρετον.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε μετακινηθῆ καθόλου.

Ὁ Μάξ νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ ἔκανε τὸ μυαλό του.

Ἀλλὰ συνῆλθε πολὺ γρήγορα, νοιώθοντας πὼς κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε τὸν ἔφερνε πιὸ κοντὰ πρὸς τὸ θάνατο.

Ὁ λαβύρινθος

Ἄρχισε τότε νὰ ψάχνη πρὸς τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης, ἀπὸ ὅπου εἶχεν ἐμφανισθῆ τὸ χέρι ποὺ πυροβόλησε ἐναντίον του.

Τὸ πρόσωπο του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα καὶ ἔνοιωθε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

Κατώρθωσε, τέλος, ν' ἀνακαλύψη τὸ πέτσιλο μιᾶς μικρῆς πόρτας, ποὺ ἔνας χοντρὸς καὶ βαρὺς τόμος τὴν ἔκρυβε ὁλότελα σχεδόν.

Εὐτυχῶς, ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ ὁ Μάξ μπόρεσε νὰ περάση σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο.

Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα σ' αὐτό.

Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ δωματίου, τὴν ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀπόλυτο καὶ ὁ Μάξ χρειάσθηκε νὰ καταφύγη κι' πάλι στὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι τοῦ ρολογιοῦ του γιὰ νὰ μπορέση νὰ προχωρήση.

Ἔφτασεν ἔτσι ὡς τὴν αἴθουσα μὲ τὸ Χρυσὸ Δράκοντα.

Ὁ ντέτεκτιβ τὴν διέσχισε τρέχοντας καὶ μπῆκε σ' ἕναν διάδρομο ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι, ὅμοιον μ' ἐκείνον ἀπὸ ὅπου εἶχεν ἔρθει.

Ἐξακολούθησε νὰ τρέχη μέσα σ' αὐτόν, ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη, βρέθηκε καὶ πάλι μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὸ Χρυσὸ Δράκοντα.

— Κατάρα! βρυχήθηκε.

Ἄνοιξε τότε μιὰ καινούργια πόρτα καὶ εἶδε μπροστά του ἕνα διάδρομο στρωμένον μὲ ψάθες. Ὁ ντέτεκτιβ τὸν διέτρεξε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἦταν ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ὅπου εἶχε μείνει.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν κενό, ἀλλ' ἀντίθετα μὲ τὰ ἄλλα εἶχε μιὰ δεύτερη πόρτα στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ.

Ὁ Μάξ ἄνοιξε αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ ξαναβρέθηκε μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὸ Χρυσὸ Δράκοντα!

— Βρίσκομαι μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο! ψιθύρισε ἐνῶ σκουπίζε μὲ τὸ μανιῆλι του τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ χάνη τὸ θάρρος του.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ ὑπογείου:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ὁ Μάξ νόμισε ὅτι ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Ἑλένης Κεμπρέλεϋ.

— Θάρρος! φώναξε ἐνῶ ἔτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰ πόρτα στὴν ἄλλη. Ποῦ εἶσαστε;

Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Κάθε προσπάθειά του γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο τὸν ξανάφερνε πάντα στὴν αἴθουσα μὲ τὸ Χρυσὸ Δράκοντα.

Στάθηκε τότε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα καὶ φώναξε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις:

— Μὶς Κεμπρέλεϋ! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπαντῆστε μου! Ποῦ εἶσαστε;

— Ἐδῶ! ἀκούσθηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Ἀνοίξτε τὴν πόρτα ποὺ βρίσκεται δεξιά σας... Ἔπειτα τὴν πρώτη πόρτα ποὺ θὰ συναντήσετε καὶ πάλι πρὸς τὰ δεξιά. Γρήγορα!... Γρήγορα!... Ἀ!... Μὲ σκότωσε!

Ὁ Μάξ ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Τζιοβάννι Ρίτσι.

Ἔτρεξε τότε πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει.

Σὲ λίγο ἐμπαινε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου ἀντίκρυσε μιὰ φρικαλέα σκηνή. Ἡ Ἑλένη Κεμπρέλεϋ ἦταν ξαπλωμένη στὸ πάτωμα καὶ πάνω της ἦταν σκυμμένη ἡ Μαχάρα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πνίξη μὲ τὰ χέρια της. Ὁ Τζιοβάννι Ρίτσι εἶχε πιάσει τὸ δεξὶ χέρι τῆς σατανικῆς γυναίκας καὶ ἔγνιζόταν νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ σκοπό της.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰταλοῦ ἦταν κατακίτρινο καὶ μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰν ἔκφρασι ἄλλοφρο σύνης.

Ὁ Μάξ πρόσεξε τότε ὅτι ἀπὸ τὸ στῆθος του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ἕνα μαχαίρι ἦταν πεταμένο στὸ πάτωμα. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ Μαχάρα τὸν εἶχε χτυπήσει μ' αὐτό.

— Κρατῆστε την! φώναξε στὸ ντέτεκτιβ, βλέποντάς τον νὰ μπαίνη μέσα στὸ δωμάτιο. Δὲν ἀντέχω πιά... Εἶνε δυνατὴ σὰν τίγρις!

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Μάξ εἶχε βρεθῆ πάνω στὴ Μαχάρα.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, εἶχαν κυλισθῆ καὶ οἱ δύο στὸ πάτωμα.

Ὁ Μάξ ἦταν πολὺ χεροδύναμος. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὴ γλυστροῦσε σὰν τὸ φείδι ἀνάμεσα στὰ χέρια του, κάθε φορὰ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πιάση.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ντέτεκτιβ τινάχθηκε ὄρθιος καὶ ὀπισθοχώρησε ὡς στὸ βάθος τοῦ δωματίου, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ὁρμήση μὲ μεγαλύτερη δύναμι ἐναντίον τῆς ἀντιπάλου του.

Ἀλλά, ζαφνικά, τὴν ἔκασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μέσα στὴν ταραχή του, ὁ Μάξ δὲν κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ.

Ἀλλ' ὁ Ρίτσι τοῦ φώναξε μὲ λαχανιασμένη φωνή:

— Ἔφυγε ἀπὸ τὴ μυστικὴ δίοδο!... Πιέστε τὸν κάλυκα τοῦ λωτοῦ ποὺ εἶνε ζωγραφισμένος στὸν τοῖχο!

Ὁ Μάξ ἔκαμε μηχανικὰ ὅ,τι κεῖνο ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ Ἰταλός.

Ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑποχώρησε τότε καὶ εἶδε μπροστά του ἕνα διάδρομο, ποὺ ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μάξ ἄναψε ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι τοῦ ρολογιοῦ του καὶ στὸ ἀδύνατο φῶς του διέκρινε τὴ σιλουέττα τῆς Μαχάρα, ποὺ ἔτρεχε μπροστά του.

Χωρὶς νὰ διστάση τὴν ἀκολούθησε.

Ἡ Μαχάρα ἐξαφανίσθηκε σὲ λίγο πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτή.

Ὁ ντέτεκτιβ διασκέλισε μὲ ὁρμὴ τὸ κατώφλι.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα κλείσθηκε πίσω του. Ἔνω ἕνα ἀπαίσιο γέλιο ἔφτανε στ' αὐτιά του.

Ὁ Μάξ δὶ'πύθυνε τὴ λάμψι τοῦ φαναριοῦ του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, χωρὶς ἐπιπλα, ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἄνοιγμα κι' ἔμοιαζε σὰν κελλὶ φυλακῆς.

Τὰ ἴχνη τῆς Μαχάρα εἶχαν χαθῆ.

Ἕνας κρύος ἱδρῶτας περιέλουσε τὸ μέτωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Εἶχε νικηθῆ!

Ἦταν τώρα στὴ διάθεσι τῆς σατανικῆς αὐτῆς γυναίκας ποὺ θὰ μποροῦσε, σὲ ὁποια στιγμὴ ἤθελε, νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Καὶ ὁ Μάξ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ τὸ κάμῃ.

Ἡ Σκότλαντ Γιὰρντ ἐπὶ

λάμψις φωτίζε τὸ πρόσωπό της. Ὑπάρχει κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ.

— Κανένα νέο σχέδιο ἐκδικήσεως; ρώτησε ὁ Χὸ - Πὶν μὲ ἔκφρασι ἀνησυχίας.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μαχάρα. Καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τρομερώτερη ἀπὸ ὅλες. Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε, νὰ καθυστερήσῃ οὔτε στιγμὴ τὴν ἀναχώρησί μας.

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἕνα χαλκᾶ μὲ κλειδιὰ ἀπὸ τὴ ζῶνη της καὶ τὸν ἔδωκε στὸ Σαΐντ.

— Ἀνοιξε ὅλες τὶς πόρτες! διάταξε.

— Μά τί πρόκειται νὰ κάμῃς, Μαχάρα; ρώτησε ὁ Χὸ - Πίν.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λίγο, φίλε μου Χὸ - Πίν, ἀπάντησε ἡ Μαχάρα. Ἂς τρέξουμε τώρα στὴ μικρὴ ἀποθάρα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ βαρειὰ δρύϊνη πόρτα ὑποχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ Ντούνμπαρ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ἡ τελευταία ἐκδίκησις τῆς Μαχάρα

Οἱ ποδηλατισταὶ τῆς Σκότλαντ Γυάρντ εἶχαν ἀνακαλύψει ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου κέντρου, παρακολουθώντας τὴ λιμουζίνα ποὺ ὡδήγοῦσε ἐκεῖ τὸν Τζιοβάννι Ρίτσι καὶ τὸν Μάξ.

Ἀλλὰ χρειάσθηκε νὰ περάσουν ἀρκετὲς ὧρες ὡς ποὺ νὰ ἐξερευνήσουν τὰ δύο γκαράζ καὶ νὰ φτάσουν ὡς τὴ δρύϊνη πόρτα ποὺ ἔφερνε στὴν αἴθουσα μὲ τὸ Χρυσὸ Δράκοντα.

Ὅλη ἡ περιοχὴ εἶχε ζωοθῆ σὲ λίγο ἀπὸ ἀστυνομικούς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντούνμπαρ διάταξε τότε νὰ σπάσουν τὴ δρύϊνη πόρτα γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὸ κέντρο.

Ὅταν τὸ κατώρθωσαν, τέλος, εἶδαν ἐκπληκτοι μπροστά τους τὸν Μάξ.

— Θοβόμουνα ὅτι δὲν θὰ σᾶς εὕρισκα ζωντανό! εἶπεν ὁ Ντούνμπαρ, σφίγγοντάς του τὸ κέρι.

Καὶ ὁ Ἴδιος δὲν θὰ τὸ πίστευε πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ἀλλά, ἐνῶ ἐπαιρνε τὴν ἀπόφασι νὰ ὑποταχθῇ στὴ μοῖρα του, εἶδε ζαφνικὰ ἕνα μέρος τοῦ τοίχου τοῦ κελλιοῦ ὅπου βρισκόταν νὰ ὑποχωρῇ. Κάποιος εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Μάξ δὲν εἶχεν ἀναρτηθῆ καθόλου ποιὸς μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτός. Εὐχαριστημένος γιατὶ ξανάβρισκε τὴν ἐλευθερία του, εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στοὺς διαδρόμους.

Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε τώρα ἐντύπωσι ἦταν πὼς ὅλες οἱ πόρτες ἦταν ἀνοιχτές.

Ὁ Μάξ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία. Οἱ κακοποιοὶ εἶχαν φύγει.

— Ἤρθατε ἀργά! εἶπε στὸ Ντούνμπαρ. Ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦμε δὲν βρίσκονται πιὰ ἐδῶ. Ἴσως ὅμως θὰ μπορέσωμε νὰ σώσωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ θύματά τους...

Ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας μετέφερε σὲ λίγο τὴν Ἑλένη Κεμπέρλεϋ καὶ τὸν Τζιοβάννι Ρίτσι στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Οὐαϊτχάπελ.

Ἡ νέα δὲν εἶχε τίποτε σχεδόν. Ἀλλ' ἡ κατάστασις τοῦ Τζιοβάννι Ρίτσι ἦταν ἀπελπιστική. Εἶχε χάσει πολὺ αἷμα καὶ ἡ σωτηρία του ἦταν προβληματική.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ φάχνουν ἐπειτα μέσα στὰ διάφορα δωμάτια.

Ἑπτὰ ἄνθρωποι, τέσσερες ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες, βρισκόνταν μέσα σ' αὐτά. Ἦσαν ὅλοι σὲ κωματώδη κατάστασι καὶ δὲν ἐδείχναν καμμιὰ ἀπόδειξι γιὰ νὰ ζωντανέψουν.

— Θὰ πρέπῃ νὰ τοὺς μεταφέρωμε μὲ φορεία! εἶπεν ὁ Ντούνμπαρ.

Ἀλλ' ἐνῶ ἔδινε τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές, ἄκουσε μιὰ ὑπόκωφη βουὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Μάξ, ποὺ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, προσπαθώντας νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ λαβυρίνθου, ὅπου εἶχε περάσει τὶς πιὸ ἀγωνιώδεις ὧρες τῆς ζωῆς του, γύρισε τρέχοντας κοντά του.

— Μὴν χάνωμε καιρό! φώναξε στὸ Ντούνμπαρ. Τὸ ὑπόγειο πλημμύρισε ἀπὸ νερά. Φαίνεται ὅτι οἱ κακοποιοὶ φεύγοντας ἄνοιξαν κάποια καταπακτὴ ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὸν ποταμό.

Πραγματικά, τὰ νερὰ ξεχυνάνταν μὲ μεγάλη ὁρμὴ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ ἡ στάθμη των ἀνέβαινε ὁλοένα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεχαν γιὰ νὰ μεταφέρουν ἔξω τὰ δυστυχισμένα θύματα τοῦ κυρίου Κίνγκ.

Ὁ Ντούνμπαρ καὶ ὁ Μάξ ἔφυγαν τελευταῖοι. Τὸ νερὸ εἶχε φτάσει στὸ ἀναμεταξὺ ὡς τὴ μέση τους.

Καθὼς ἀνέβαιναν τὰ σκαλοπάτια ποὺ ἔφερναν ἔξω, ὁ Μάξ κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του.

— Τώρα καταλαβαίνω, ἔκαμε, γιατὶ μὲ ἄφησαν ἐλεύθερο καὶ γιατὶ ἄνοιξαν ὅλες τὶς πόρτες τῶν δωματίων. Τὸ σχέδιό τους ἦταν σατανικό. Θὰ πλημμύριζαν τὸ ὑπόγειο μὲ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βρισκόνταν μέσα σ' αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σωθῇ!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, Μάξ; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

— Ὅτι φτάσατε ἐγκαίρως, ἀναπτέ μου ἐπιθεωρητά, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ σὲ λίγο... Τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω, γιατὶ βιάζομαι νὰ μάθω τὴν τελευταία λέξι τοῦ αἰνίγματος καὶ φοβοῦμαι μήπως ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὴν ξέρει, πεθάνῃ πρὶν προφτάσω νὰ μιλήσω...

— Καὶ ἐγὼ βιάζομαι νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν Ρότζερς, που περιπολεῖ στὸν ποταμό, εἶπε ὁ Ντούνμπαρ. Οἱ κακοποιοὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφύγουν.... Ὅταν θὰ ξανασυναντηθοῦμε ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχωμε νὰ ποῦμε πολλὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΝΩΝ στὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας

Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐξακριβώσετε τὶς ἐρωτικὲς διαθέσεις τοῦ ὡραίου φύλου

Ἡ σπουδαιότης τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἀδένων καὶ ἡ ἐπίδρασίς των στὴ σωματική μας διάπλασι καὶ τὴ διαμόρφωσι τῆς ψυχοσυνθέσεώς μας εἶνε σ' ὅλους γνωστή. Καὶ ἡ ἐρωτικὴ μας διάθεσις ὅμως ρυθμίζεται ἐπίσης ἀπ' αὐτές.

Ἡ ἐπίδρασις των εἶνε πιὸ φανερὴ στὴ γυναῖκα, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἑνὸς ἀδένος ἢ τοῦ ἄλλου, μποροῦμε νὰ τὴν κατατάξουμε σ' ἕναν ὡρισμένο τύπο καὶ νὰ ξέρωμε ἔτσι ποιὸς εἶνε ὁ χαρακτήρ, οἱ προτιμήσεις της, τὰ γούστα της, ἡ ἐρωτική της προδιάθεσις.

Τὴν κατάταξι αὐτὴ εἶνε εὔκολο νὰ τὴν κάμωμε, προσέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σωματική της διάπλασι, τὴν ἔκφρασι τοῦ βλέμματός της, τὶς κινήσεις της κτλ. Θὰ ξέρωμε τότε τί μποροῦμε νὰ ζητήσωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ τί εἶνε σὲ θέσι νὰ μᾶς δώσῃ.

Οἱ ἀντίστοιχοι τύποι, σύμφωνα μὲ τὴ λειτουργία τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων, εἶνε οἱ ἀκόλουθοι:

"Οταν ὑπερισχύῃ ὁ ὀπίσθιος λοβὸς τῆς ὑποφύσεως...

Θὰ ἀναγνωρίσετε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ τύπου ἀπὸ τὸ μέτριο ἀνάστημά της καὶ τὸ λεπτὸ καὶ εὐλύγιστο σῶμα της. Τὰ πόδια της εἶνε γυτά, τὸ πρόσωπό της ὡοειδὲς καὶ στὴν ἔκφρασή της ὑπάρχει κάτι σὰν προσδοκία ἢ σὰν ἱκεσία. Τὸ στόμα της εἶνε μικρὸ καὶ ἡ μύτη της ἀνασηκωμένη. Τὰ νέρια της εἶνε παχουλὰ καὶ καλοφτιαγμένα. Ἡ φωνή της εἶνε ἔντονη καὶ ἔχει ἕνα «τέμπρο» σὰν τὸν ἦχο μιᾶς μικρῆς καμπάνας. Τὰ στήθη της εἶνε ἀρκετὰ ἀναπτυγμένα. Κοκκινίζει μὲ τὸ παραμικρό. Λατρεύει τὰ παιδιά. Παιχνίδι συνήθως γύρω ἀπὸ τὸ σαράντα.

Εἶνε πολὺ αἰσθηματική, πρόσχαρη καὶ ἰδεώδης σύντροφος. Εἶνε ὁ τύπος τῆς «αἰώνιας γυναίκας». Φιλάρεσκη καὶ κοσμική. Ἐξέρει, ὡστόσο, νὰ συμβιβάζεται μὲ τὶς περιστάσεις.

Ἡ μεγάλη αἰσθηματικότητά της κάνει εὔκολη τὴν προσέγγισί της. Ἀρκεῖ ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀνοίξετε συζήτησι μαζί της. Θὰ εἶνε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη, ἂν κατορθώσετε νὰ τῆς ἐπιβληθῆτε μὲ τὴν ἀρρικότητα, τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά σας. Τὰ σφάλματά της εἶνε ἐπιπόλαια καὶ χαριτωμένα. Ποτὲ σοβαρά.

"Οταν ὑπερισχύῃ ὁ πρόσθιος λοβὸς τῆς ὑποφύσεως.

Ἡ γυναῖκα ἔχει τότε ψηλὸ ἀνάστημα καὶ μακρυὰ πόδια. Τὸ σῶμα της ὀστεῶδες. Πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὸν ἀνδρικὸ τύπο. Ἡ μύτη εἶνε μεγάλη καὶ ἴσια. Ἔχει ὑπέροχα καὶ ἐκφραστικώτατα μάτια. Τὰ χέρια της εἶνε μακρυὰ καὶ ἡ ἐπιδεξιότητά των ἀξιοθαύμαστη. Οἱ κόμποι τῶν δακτύλων προεξέχουν. Τὸ στόμα εἶνε λιγάκι μεγάλο. ἡ ἐπιδερμὶς λεπτὴ καὶ ἁπαλή. Ἡ ὁμορφιά της προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωσι.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σκέπτεται χωρὶς ἄνδρας καὶ ἡ κρίσις της εἶνε ἀσφαλής. Ἔχει ἐπίσης ψυχραιμία καὶ πρωτοβουλία. Εἶνε κοινωνική. ὅταν τῆς παρουσιάζεται εὐκαιρία. δὲν ἐπιζητεῖ. ὅμως. τὶς κοσμικὲς συναναστροφές. Βλέπει τὸν ἔρωτα μὲ σεβασμό, σὰν κάτι τὸ ἀναπόφευκτο καὶ τὸ ἀναγκαῖο, ὅπως εἶνε τὸ φαγητὸ καὶ ὁ ὕπνος. Ἀγαπάει τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἄνετη ζωή. Εἶνε πολὺ περήφανη καὶ κάποτε ὑπεροπτική. Γιὰ νὰ τὴν συγκινήσετε πρέπει νὰ ἐνεργήσετε ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδειότητα, γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ τύπου δὲν κερδίζεται εὔκολα.

"Οταν ἡ ὑπόφυσις εἶνε ἀνεπαρκής...

Ἡ γυναῖκα ἔχει τότε ἀνάστημα κάτω ἀπ' τὸ μέτριο καὶ ἀνήκει συνηθέστερα στὸν τύπο τῆς κοντόγονδρος. Ἐκεῖνο ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ σῶμα της εἶνε ἡ γραμμή. Τὸ πρόσωπό της εἶνε στρογγυλό, τὸ δέρμα της πλαδαρὸ καὶ τὰ δόντια της ἐλεεινά. Τσελλαίνεται γιὰ τὰ γλυκά. Εἶνε φλύαρη, ἀπερίσκεπτη καὶ ἡ κρίσις της εἶνε ἀξιοθρήνητη. Ἐκπλήσσεται γιὰ τὸ παραμικρὸ καὶ ἡ περιέργειά της δὲν γνωρίζει ὅρια. Λέει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία ψέμματα καὶ συνηθέστερα γιὰ κανένα λόγο... Δὲν θὰ κάνατε ἄσχημα νὰ τὴν ἀποφύγετε. Ὑποσβήστε, εἶνε περιττὸ νὰ κάμετε ἐπίδειξι καλαισθησίας καὶ γούστου ἀπέναντί της. Δὲν θὰ σᾶς καταλάβῃ.

"Οταν ὑπερισχύουν οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες...

Ἔχουμε τότε τὸν τύπο τῆς ἀθλητικῆς γυναίκας. Ἔχει σωματοδεμένο κορμί. τετράγωνο λαιμό. ἀνεπτυγμένους καὶ σκληροὺς μῦς. ἀκατάστατα μαλλιὰ καὶ χαμηλὸ μέτωπο. Συνήθως εἶνε δασύτριχη. Ἕνα χαρακτηριστικὸ της γνώρισμα εἶνε ρὶ μακρουλοὶ καὶ κοφτεροὶ κυνόδοντες. Ἔχει κάτι τι ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ «μπουλντώγκ».

Οἱ διαθέσεις της εἶνε ἐπιθετικὲς καὶ μαχητικές. Τσελλαίνεται γιὰ τὰ σπόρ. Τῆς ἀρέσει νὰ ζῇ ἐξόδιαστα καὶ δὲν λογαριάζει τὶς κοινωνικὲς προλήψεις. Ὁ ἄνδρας στὰ μάτια της πρέπει νὰ εἶνε δυνατός. Εἶνε πρόθυμη τότε νὰ ποδοπατήσῃ τὰ πάντα γι' αὐτόν. Ἔχει γερὴ ὄρεξι καὶ δίψα γιὰ πιστό.

"Οταν ὑπάρχῃ ὑπερλειτουργία τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων...

Ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων δημιουργεῖ τὸν τύπο τῆς ἀνδρογυναίκας. Διαθέσεις μαχητικὲς καὶ ἄγριες. Εὔκολοι θυμοί. Στὴν ἐμφάνισί της ἀνδροφέρεια. Ἔχει μανία γιὰ τὴν πολιτική. Οἱ συζητήσεις της εἶνε βίαιες. Πρέπει νὰ τσακωθῆτε πρῶτα μαζί της. γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ γίνετε κατόπιν φίλοι. Ὑποσβήστε. θὰ σᾶς τραβᾶν ἀπὸ τὴ μύτη.

"Οταν ὑπερισχύῃ ὁ θυρεοειδής...

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὶς σημερινὲς γυναῖκες ἀνήκουν σ' αὐτὸν τὸν τύπο. Τὰ χαρακτηριστικά τους εἶνε τὰ ἑξῆς: Δὲν εἶνε οὔτε ὡραῖες. οὔτε ἄσχημες. οὔτε κοντές. οὔτε ψηλές. Καί, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν ἔχουν κανένα χαρακτηριστικό. Εἶνε σ' ὅλα μέτριες. Τὰ στήθη των εἶνε μικρά. ἀλλὰ καλοφτιαγμένα. Ἔχουν μεγάλα καὶ φωτεινὰ μάτια. πρόσωπο ὡοειδές. μέτωπο εὐρύ, μύτη μικρὴ καὶ λεπτή. Τὰ μαλλιά τους εἶνε σὰν μετάξι.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔχουν μιὰν ἀστείευτη ζωτικότητα Μιλοῦν καὶ κινοῦνται ἀκατάπαυστα. Ἡ σκέψις τους εἶνε γοργή. Τὸ διακρίνει σ' ὅλα ὁ αὐθορμητισμός. Εἶνε πολὺ κοινωνικὲς καὶ τσελλαίνονται γιὰ τὰ κοσμικὰ κέντρα. Κατὰ βάθος εἶνε αἰσθηματικὲς καὶ καλόκαρδες. Γιὰ νὰ τὶς κατακτήσετε δὲν χρειάζεται ὑπομονή. ἀλλὰ ταχύτης καὶ ἐπιτηδειότης. Δὲν πρέπει νὰ περιμένετε, ὅμως, μεγάλες συγκινήσεις καὶ αἰσθηματισμούς.

"Οταν ὑπάρχῃ ὑπερλειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς...

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ δοματοποιημένη ἔκδοσι τοῦ προηγουμένου τύπου μὲ τὸν κανονικὸ θυρεοειδῆ. Μάτια μεγάλα καὶ φωτεινά, ποὺ μοιάζουν σὰν νὰ εἶνε διαρκῶς γουρλωμένα. Χείλη ἠδυπαθῆ, ἐπιδερμίδα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καὶ στὸ ἐλάχιστο ἄγγιγμα. Στῆθος μικρό, φωνὴ ἰσχυρή, κνῆμες λεῖες καὶ χωρὶς τρίχες.

Εἶνε ὁ τύπος τῆς προκλητικῆς γυναίκας, ποὺ, ἄλλωστε, παίρνει καὶ ἡ ἴδια πολὺ εὔκολα φωτιά. Εἶνε διαρκῶς ἀνήσυχη καὶ πάσχει ἀπὸ ἀϋπνίες καὶ παλμούς. Ζητάει πάντα κάτι τὸ καινούργιο. Φυσικὰ καὶ στὸν ἔρωτα ἐπίσης...

Ἡ κατάκτησίς της εἶνε ἕνα παιχνιδάκι. ἀρκεῖ νὰ τῆς ἀρέσετε. Ὅταν θελήσετε νὰ βγῆτε μαζί της, εἶνε περιττὸ νὰ ἔχετε κανένα πρόγραμμα. Γιατὶ ἔχει πάντα ἑκατὸ ἰδέες μέσα στὸ κεφάλι της. Τῆς ἀρέσουν οἱ θορυβώδεις διασκεδάσεις καὶ ὅταν πιῇ λίγο, τὰ κάνει κυριολεκτικὰ θάλασσα. Οἱ ἐρωτικὲς συγκινήσεις της ἔχουν κάτι τὸ ὀργιαστικό.

"Οταν ὑπάρχῃ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς...

Ἡ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς δημιουργεῖ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶνε ὀκνηρὲς καὶ βραδυκίνητες. Τὸ αἷμα τους εἶνε φτωχὸ καὶ κυκλοφορεῖ πολὺ ἀργά. Γι' αὐτὸ κουράζονται εὔκολα. Καὶ ὅταν ἀκόμα περπατοῦν νομίζει κανεὶς πὼς κοιμοῦνται. Τὰ μάτια τους εἶνε δυὸ μικρὲς σχισμὲς καὶ ἐξογκωμένα πρὸς τὸ κάτω μέρος. Συνήθως εἶνε πολὺ ἄτονα. Ἡ μύτη εἶνε κοντόχοντη. Τὸ στόμα σαρκώδες. Τὸ δέρμα στεγνὸ καὶ γυαλιστερό. Τὰ πόδια καὶ τὰ νέρια τους εἶνε συνήθως πολὺ ψυχρά.

Στὸν τύπο αὐτὸ τῆς γυναίκας, οἱ ἀντιδράσεις εἶνε ἀργὲς καὶ περιωρισμένες. Ὁ ἔρως τας εἶνε ψυχρός.

"Οταν ὑπερισχύῃ ὁ θύμος ἀδήν...

Ἡ καγονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ θύμου ἀδένος μέχρι τῆς ἡβης (ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀναπτύξεώς του ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ὀδηγεῖ στὸν παιδισμὸ) ἐξασφαλίζει στὴ νέα μιὰ ἀνθηρὴ καὶ γοητευτικὴ νεότητα. Τὸ πρόσωπό της ἔχει κάτι τὸ ἀγγελικό. τὰ δόντια της ἔχουν γαλακτερὸ χρῶμα καὶ εἶνε πολὺ καλοστιαγμένα. τὸ δέρμα της ἔνει μιὰ βελουδίνη ἁπαλότητα. Ἔχει ἀνάστημα κανονικό, ὡραῖα πόδια, μικρὸ στῆθος, θαυμάσιες γραμμές.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε ἕνα ναοιτωμένο παιδί, ὁλότελα ἀνεύθυνο γιὰ τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις του. Ἡ φαντασία της εἶνε λίγο ἔξαλλη καὶ ὀπεί πρὸς τὶς μυθιστορηματικὲς περιπέτειες. Ξέρει νὰ προσελκύῃ μ' ἕνα θελκτικὸ τρόπο τοὺς ἄνδρες γύρω της καὶ νὰ τοὺς ὑποβουλώνῃ στὰ καπρίτσια της. Ἀγαπάει τὴν φαντασμαγορία καὶ ἀφοσιώνεται στὸν ἄνδρα ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν προσφέρῃ. Δὲν εἶνε καταλλήλως καμωμένη γιὰ τὶς στερήσεις καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ διάθεσι γιὰ αὐτοθυσίες. Εἶνε ἡ γυναῖκα-ἀτολίσματα, ἡ γυναῖκα-παιγνίδι.

ΑΓΡΙΟΙ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ ποὺ κυττάζουν φιλύποπτα τὸ φωτογραφικὸ φακό, ἀνήκουν στὴν ἄγρια φυλὴ Λόλο τῆς δυτικῆς Κίνας, ποὺ ζῇ ἀπομονωμένη ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Οἱ Λόλο κατηγοροῦνται ὅτι κράτησαν αἰχμαλώτους μερικοὺς Ἀμερικανοὺς πιλότους, ποὺ προσγειώθηκαν ἀναγκαστικὰ στὴν περιοχή τους.

Γιατὶ χαλοῦν τὰ δόντια

Τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης

Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ καθηγηταὶ Χάρρυ Φρίσμπι, Τζέημς Νιούκολς καὶ Ζ. Σαούντερς, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, ἀνακάλυψαν τὴ βασικὴ αἰτία τῆς «τερηδόνος» τῶν δοντιῶν, τῆς κοινοτερης δηλαδὴ ἀπ' ὅλες τὶς χρόνιες ἀσθένειες ἀπ' τὴν ὁποία ὑποφέρουν τὰ 90 % τῶν κατοίκων τῆς γῆς. Οἱ ἐργασίες τους καὶ τὰ πειράματά τους πάνω σὲ δόντια ἀνθρώπων καὶ ζώων γέννησαν καινούργιες ἐλπίδες γιὰ τὴν πρόληψι καὶ τὴν καταπολέμησι τῆς πληγῆς αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὡς τώρα, οἱ γιατροὶ πίστευαν ὅτι ἡ κυρία αἰτία τοῦ χαλάσματος τῶν δοντιῶν ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ σμάλτου των ἀπ' τὰ διάφορα ὀξέα, ποὺ παράγονται μέσα στὸ στόμα ἀπ' τὴν ἀποσύνθεσι τῶν τροφῶν. Οἱ τρεῖς ὅμως Ἀμερικανοὶ καθηγηταὶ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν καταστρέφουν τὸ σμάλτο τὰ ἴδια τὰ ὀξέα, ἀλλὰ βοηθοῦν ὡρισμένα «φυράματα» νὰ διαλύσουν τὰ συστατικά του.

Φυράματα λέγονται στὴ Χημεία ὡρισμένες οὐσίες, ποὺ προκαλοῦν μὲ τὴν παρουσία τους διάφορες χημικὲς μεταβολές, χωρὶς νὰ λαβαίνουν μέρος σ' αὐτές. Μὲ φυράματα γίνεται π.χ. τὸ φούσκωμα τοῦ ψωμιοῦ, ἡ μεταβολὴ τοῦ μούστου σὲ κρασί, κλπ. Πάνω λοιπὸν στὰ δόντια ἀναπτύσσεται ἕνα εἶδος μικροοργανισμῶν, ποὺ παράγουν συγχρόνως ὀξέα καὶ φυράματα. Ἔπειτα τὰ πρῶτα ἀπ' αὐτὰ βοηθοῦν τὰ δεύτερα στὴ διάλυσι τοῦ σμάλτου τῶν δοντιῶν.

Τὸ σμάλτο εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ ἀσπρη καὶ σκληρὴ οὐσία, ποὺ σκεπάζει ἐξωτερικῶς τὰ δόντια στὸ ἐπάνω μέρος τους καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μασοῦμε τὶς τροφές. Εἶνε ἕνα εἶδος («κερατίνης» δηλαδὴ ἑνὸς κερατοειδοῦς ἱστοῦ δέρματος, ἀνάλογος πρὸς τὸ γύκι.

Οἱ τρεῖς καθηγηταὶ βρῆκαν ὅτι τὰ εἰδικὰ κύτταρα τοῦ δέρματος, ἀπ' τὰ ὁποῖα σχηματίζεται τὸ σμάλτο, παράγουν στὴν ἀρχὴ μιὰ ἰαλακὴ «πρωτεῖνη». Μέσα σ' αὐτὴν μπορεῖν νὰ κυκλοφορήσουν οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ τοῦ σώματος. Σιγὰ-σιγά, γίνεται σκληρότερη. χάνει μιὰ ποσότητα νεροῦ κι' ἀπορροφᾶ ἀσβέστιον. Ἔτσι, τὸ σμάλτο παίρνει τὴν τελικὴ του μορφή: Ἀποτελεῖται δηλαδὴ ἀπὸ κόκκους ἀσβεστίου ἑνωμένους μεταξύ τους μὲ μιὰ σχετικῶς μαλακὴ συνδετικὴ οὐσία.

Αὐτὴν τὴν οὐσία προσβάλλουν καὶ ὑγροποιοῦν τὰ φυράματα τοῦ στόματος. Τότε οἱ κόκκοι τοῦ ἀσβεστίου τρίβονται, πέφτουν, καὶ τὸ δόντι σχηματίζει κουφάλα.

Μόλις σχηματισθῇ μιὰ τρύπα στὸ σμάλτο, οἱ μικροοργανισμοὶ εἰσχωροῦν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δοντιοῦ. Πολλαπλασιάζονται γρήγορα καὶ προχωροῦν μέσα στὸν «ὀδοντίνη» — τὸ στρῶμα ποὺ βρίσκεται ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ σμάλτο καὶ κατόπιν στὸν «πολφό» δηλαδὴ στὴ μαλακὴ οὐσία ὅπου κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα κι' ὅπου ὑπάρχουν τὰ εὐαίσθητα νεῦρα. Ἡ ἐπίδρασις τῶν φυρμάτων καὶ ἄλλων βλαβερῶν οὐσιῶν στὰ νεῦρα αὐτὰ φέρνει τὸν πονόδοντο.

Ἐκτὸς ἀπὸ ἀσβέστιον καὶ φωσφόρο, τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν περιέχει ἐπίσης πλῆθος ἄλλων συστατικῶν: ἀλουμίνιο, βόριον, βάριον, χαλκό, σίδηρο, χρώμιον, μαγνήσιον μαγγάνιον, νάτριον, κάλιον, φθοριοῦχα ἅλατα, κλπ.. Τὰ φθοριοῦχα ἅλατα εἶνε ἐκεῖνα ποὺ προστατεύουν ἰδίως τὰ δόντια ἀπ' τὴ φθορά, γιατὶ διαλύονται ἀπ' τὰ ὀξέα λιγώτερο.

Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀρκετὸ μαγνήσιον στὴ δίαιτα τοῦ ἀνθρώπου, καθυστερεῖ πολὺ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σμάλτου καὶ τῆς οἰ πρωτεῖνες κι' οἱ βιταμῖνες εἶνε ἀπαραίτητα συστατικὰ τῆς καλῆς τῆς ὀδοντοφυΐας, ἡ δίαιτα πρέπει νὰ περιέχῃ ὅλα αὐτὰ συστατικά.

Τέλος, ἡ καλὴ λειτουργία τῶν ἀδένων, καὶ εἰδικῶς τοῦ πιτουειδοῦς, τοῦ θυρεοειδοῦς τοῦ παραθυρεοειδοῦς καὶ τῶν ἐπινεφριδίων, παίζει μεγάλο ρόλο στὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι καὶ στὴ συντήρησι τῶν δοντιῶν. Ἡ ἐγκυμοσύνη κι' ὁ τοκετὸς καταστρέφουν συχνὰ τὰ δόντια τῆς μητέρας, γιατὶ ἐπιπρεάζουν τὴ σύστασι τῶν ἀδένων της.

Ζ. ΛΑΛ.

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ
Γυναικολογικὰ - Μεταδοτικὰ - Σεξουαλικά.
ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ
Ἀβέρωφ 11α. 6 - 8 μ. μ.
Τηλ. 53-807

Τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἀφροδίτη
Μητροπόλεως — Ὑπατίας 11
Τηλ. 26 - 389
Δέχεται 10 - 1 καὶ 4 - 7 μ.μ.
Ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας μεθόδους τῆς Ὑγιεινῆς - Καλλονῆς - Αἰσθητικῆς.
ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος κυκλοφορεῖ εἰς καθημερινὰ τεύχη τὸ πολύκροτο ἀριστούργημα τοῦ Μπισσόν, ἡ («Ἄγνωστος»). Εἶνε ἕνα συγκινητικὸ μυθιστόρημα, βγαλμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο δράμα στὸ ὁποῖο μιὰ μητέρα ἐγκαταλείπει τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ φύγῃ μὲ τὸ φίλο της. Ἔπειτα ἀπὸ 20 χρόνια ἡ γυναῖκα αὐτὴ δικάζεται γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ κάνει γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸ της καὶ διασυρθῇ ἡ τιμὴ τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος καὶ τὴν ὑπερασπίζεται χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιὰ εἶνε. Ζητήσατε τὰ τεύχη ἀπὸ τοὺς ἐφημεριοπῶλες καὶ τὰ περίπτερα.

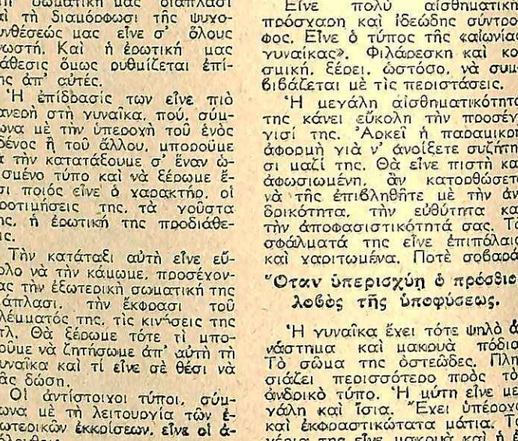

ΟΠΛΑ ΜΕ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ!

Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Ἄρντεν, ποὺ ἔχει πάρει μέχρι σήμερα 400 διπλώματα εὑρεσιτεχνίας, ἐφτιαξε πρ

Τά Πέρια τοῦ ΚΙΡΚΟΡ

Φουντουξῆς

— Βάϊ, Βάϊ, Βρὲ νὲ ὀλντοῦ! μονολογοῦσε ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ. καὶ πηγαινοερχότανε ἀνήσυνος, στὸ πεζοδρόμιο τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ.

'Ο φίλος του ὁ Στόκλης ἀπ' τὴν ἄλλη ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ὧρες τώρα, σκέφθηκε νὰ τοῦ φωνάξη. ἀλλὰ περίεργος, ὅπως ἤτανε πάντα, κρύφτηκε νὰ 'δῆ τί περιμένει.

—'Εκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει μεγάλη ἐντύπωσι, ἔλεγε ὁ Στόκλης, εἶνε τὰ «κόλπα» τοῦ Κιρκόρ. Προσπαθεῖ ὁ κατεργάρης νὰ κάνη τὸν ἀθῶο, ἐνῶ τὰ μάτια του εἶνε καφωμένα στὸ καοσινὸ μπαλκόνι.

Κι' ἄρχισε μὲ τὴν φαντασία του νὰ δημιουργῆ τουολοῦ - τουολοῦ ὑποθέσεις.

— Λές, Βρέ, νάχη δώση ραντεβοῦ σὲ κοιμωμένα γκόμενα;

Κι' ὅσο ἔβλεπε τὸ πονηρὸ βλέμμα τοῦ Κιρκόρ, τόσο μεγάλωνε ἡ περιέργειά του.

Ἔξαφνα βγῆκε μιὰ ναοιτωμένη μικροῦλα, καὶ ὁ Κιρκὸρ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο. Καὶ τότε ὁ Στόκλης δὲν βάσταξε πιὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Βρὲ Κιρκόρ!

—'Ιστόκλη ἐφέντη, νὲ βάο, νὲ γιόκ;

— Βρὲ μουσιὰτάρη, τί θὲς ἐδῶ τέτοια ὥρα;

'Ο καϋμένος ὁ Κιρκόρ, χωρὶς δεύτερη ἐρώτησι, τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἱστορία του μουρμούρισε:

— Ντουλειὰ ντὲν πήγαινε κατόλου καλά, ἀλισφερὶς - μαλισφερὶς γιόκ! Κεσάτια - μεσάτια μεάλα. Τακουΐτσα μαναζί μου ἤφερνα τσεσίτι μου ρεκλάμα νὰ κάνη. Ἄμα τσεσίτι - μεσίτη ντὲν ποοπατοῦσε, στεναχώρια εἴχαμε, σερμαγιὰ φάγαμε, ράφια - μάφια, ντουλάπια - μουλάπια, τσερτσεβέδες φάγαμε. Ἄμα — σουκιοῦρ - ἀλλὰγ! — μιὰ μέρα ἕνα πολὺ καλὸ πελάτη βρέτηκε τὸ Μουσιοῦ Ματαῖο. Αὐτὸ πολὺ συμπάτησε ὑναῖκα μου, αὐτὸ πλούσιο ἄντρωπο, αὐτὸ τσὸκ παραλὴ εἶνε! 'Ενα βράντυ λοιπὸν εἶπε κουφὰ Τακουΐτσα:

»— Κιρκὸρ ἐφέντη ζοαλντισμένο, στεναχωρεμένο εἶνε ἐγκώ, γατὴοι ντικό σου καπιταλία - μαπιταλία τὸ σᾶς βάζω, γιαβρούμ.

— Σᾶς ἤβαλε λοιπὸν κεφάλαια; Βρὲ πές μου τα νὰ γαοῦ κι' ἐγώ, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Στόκλης.

— Μπρέ ντούρ μπακάλουμ, ὅσε γιαβᾶς - γιαβᾶς τὰ μιλήσω. 'Ηντώσε λοιπὸν παράντες ἔα ἀ γενιντὲν μανιφατοῦρα βάλουμε μαναζί μας.

— 'Ε, μπράβο, Κιρκόρ!

— Καὶ νὰ Βλέπης. 'Ιστόκλη ἐφέντη, τί κουβαριτὰ ὄντρωπο εἶνε. Ἄμα ἐγκὼ ντὲν ἤκω νὰ πλεράσω κιρά, αὐτὸ βγάζει δανεικὰ δίνει ἐμένα. Ἄμα Τακουΐτσα φουστάνι - μουστάνι ράψει, γιὰ νὰ μὴ ἱπροσβολὴ ἔνεται ἐμένα, αὐτὸς κουφὰ πὶ - ταμάλι πλεράνει, γιαβρούμ. Ἄμα ἐγκὼ κουρασμένο εἶμαι, αὐτὸς σεργιάνι βγάζει Τακουΐτσα. Ἄμα Τακουΐτσα ζαβλακωμένο εἶνε, αὐτὸς ρεμέντιο κάνει. Μπολὲ ἀντάμ, βαλὰ - μπιλὰλ ντὲν ἔκει, γιαβρούμ!

— Μὰ ὅλα αὐτά, Βρὲ Κιρκόρ, δὲν ἐξηγοῦν τὸ σουλάτσο ποὺ μιὰ ὥρα τώρα ἔκανες σ' αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιο.

—'Υναῖκα μου 'πιτηροῦσα, μπρέ, εἶπε ὁ Κιρκὸρ μὲ τὸ κουτσπόνηρο ὕφος του.

Κι' ὁ Στόκλης, σκασμένος στὰ γέλια τὸν ρώτησε:

— Ὥστε φοβᾶσαι λοιπὸν μήπως ἡ Τακουΐτσα σου σὲ ἀπατᾷ;

'Ο Κιρκὸρ τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

— Ὄκι, μπρέ ποτέ, μπρέ, τέτοιο ποᾶμα.

— 'Ε, τότε ἐγώ, Κιρκὸρ ἐφέντη, δὲν μπορῶ νὰ καταλέβω τίποτα!

— 'Ιστάσου, μπρέ, νὰ 'ξηγήσω ἐσένα, τοῦ εἶπε ὁ Κιρκόρ, γιατὶ πολὺ ἀβανάκ. ἀγμὰν - μπουνταλὰς εἶσαι. Αὐτὸ μουσιοῦ Ματαῖο πολὺ ἐνταφέρο ἔκει γιὰ ὑναῖκα μου, καὶ γιὰ κατῆοι Τακουΐτσα καὶ γιὰ 'μένα, ἀναντίμ. Γί' αὐτὸ τὰ στενακωρετὴ πολὺ ἅμα Τακουΐτσα νταλαβέρια μὲ καινούργιο φίλο τὰ ἔκει, πολὺ ἀναμικιὸρ ὑναῖκα τὰ εἶνε. ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἰλεφτὰ ποὺ φάγαμε κι' ἕνα γκερεμὲ τσῶμε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν παρακολουτῶ γιὰ νὰ ντιάγνω κάτε 'ποψία του, ντὲν τέλω νὰ γαλάση καοντιά του.

— Μὰ ἐπιτέλους, φώναξε ὁ Στόκλης ἔξω φρενῶν. Βρὲ Κιρκόρ, στὸ Θεό σου! "Αν ἡ Τακουΐτσα κάνη ἀπιστίες ποιὸν ἀφορᾶ, ἐσένα γιὰ τὸ φίλο σου:

'Ο Κιρκὸρ νσυνέλασε καὶ ἐαγάρχισε:

— Μπιζὶμ μουσιοῦ Ματαῖο πολὺ ἐντιαφέρον ἔκει γιὰ ὑναῖκα μου, πο/λὰ ἰλεφτὰ φάγαμε, πολλὰ ἰλεφτὰ τσῶμε, λοιπὸν ντὲν τέλω νὰ λέη Τακουΐτσα ἀναμικιὸρ κι' ἐμένα φουντουξῆ Κιρκόρ. Γί' αὐτὸ 'πιτηρῶ, μπρέ! 'Ιστὲ μπροῦ!

Σ. Ρ.

Δὲν ἤξεραν τί νὰ χάμουν τὶς λίρες.

Τὸ 1942, μιὰ Βρεταννικὴ ἀποστολὴ ἔφτασε στὴ νῆσο Τοιστὰν ντὰ Κούνια, ποὺ βρίσκεται στὸ νότιο Ἀτλαντικό, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ ἕνα μετεωρολογικὸ σταθμὸ γιὰ τὰ πλοῖα. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἦσαν 210 φαράδες μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γέμισαν λοιπὸν χάρτινες λίρες, ποὺ τοὺς τὶς ἔδιναν οἱ Ἄγγλοι, γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ ψάρια καὶ τὰ ἄλλα τρόφιμα ποὺ ἔπαιρναν ἀπ' αὐτούς. Ἁπλοϊκοί, ὅμως, ὅπως ἦσαν, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν σὲ τί θὰ τοὺς χρησίμευαν αὐτὰ τὰ χάρτινα τσαπατζογραμμάτια καὶ ὅταν, πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἔφυγαν οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ τὴ νῆσο, τὰ συγκέντρωσαν ὅλα καὶ τὰ ἔκαψαν.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ νόμισμα τῆς νήσου εἶνε ἕνα σακκοῦλι ποὺ περιέχει περίπου τὰ 3½ κιλὰ πατάτες.

ΥΠΟΛΟΙΠΑ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπηλαιωτίσσης 1 καὶ Πραξιτέλους (πλησίον Ἁγ. Μάρκου)

Τηλέφ. 32.809

Γυναικείες φιλὲ μεταξ.	»	5.800
» μεταξωτὲς	»	5.900
» Μπαρολὲ	»	2.000
Κυλόττες ἀντοχῆς	»	1.800
Κομπιναιζὸν ἀντοχῆς	»	6.500
Προσόψια	»	2.400
Φανέλλες	»	1.500
Φανέλλες μαλλοβάμβ.	»	22.500
Σοσόνια	»	1.500
Ἀνδρῶν Ντέρμπυ Α.Α.Α.	»	2.800
Μανδήλια	»	1.000
Ὑποκάμ. μακρὺ μανίκι	»	14.900
Ὑποκάμ. ποπλὶν ἔξτρα	»	22.500

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή. Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανική.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΦΡΑΝΚΟ — ΡΕΪΖΙΝ. 2) ΑΝΙΑ — ΟΜΩΣ. 3) ΤΙ — ΑΚΜΗ — ΟΡΑΝ — ΟΙ. 4) ΡΑΘΗ — ΣΟΦΑ. 5) ΙΣΤΙΟΝ — ΠΑΤΤΟΝ. 6) ΣΩΡΟΙ. 7) ΠΑΣ. 8) ΤΟΣΟΣ. 9) ΑΡΚΤΟΣ — ΝΤΕΡΝΑ. 10) ΧΩΡΑ — ΣΑΑΡ. 11) ΑΜ — ΑΓΟΣ — ΟΛΟΝ. — ΟΝ. 12) ΗΠΑΡ — ΟΡΟΣ. 13) ΑΦΑΣΙΑ — ΕΣΤΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΦΑΤΡΙΑ — ΣΑΧΑΡΑ. 2) ΑΙΑΣ — ΡΩΜΗ. 3) ΑΝ — ΑΦΤΙ — ΣΚΡΑ — ΠΑ. 4) ΝΙΚΗ — ΑΓΑΣ. 5) ΚΑΜΠΟΣ — ΤΟΜΟΡΙ. 6) ΝΩΠΟΣ. 7) ΡΑΣ. 8) ΠΟΣΟΝ. 9) ΕΟΡΤΑΙ — ΣΤΟΛΟΣ. 10) ΙΜΑΣ — ΣΟΡΤ. 11) ΖΩ — ΝΟΤΑ — ΙΡΑΝ — ΟΙ. 12) ΣΟΦΟ — ΝΑΟΣ. 13) ΝΤΙΑΝΑ — ΠΑΡΝΗΣ.

10 ἀγαπημένοι ἀστέρες

1) ΝΤΟΡΟΘΥ ΛΑΜΟΥΡ. 2) ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ. 3) ΝΤΑΝΑ ΑΝΤΡΙΟΥΣ. 4) ΙΝΤΑ ΛΟΥΠΙΝΟ. 5) ΤΖΑΪΗΜΣ ΜΕΪΖΟΝ. 6) ΓΚΡΙΝΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ. 7) ΤΑΪΡΟΝ ΠΑΟΥΟΥΕΡ. 8) ΚΑΡΜΕΝ ΜΙΡΑΝΤΑ. 9) ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΡΑΪΗΜΠΛ. 10) ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ.

Κυβόλεξο

ΑΡΑΨ
ΡΙΓΩ
ΑΓΑΡ
ΨΩΡΑ

Τί εἶνε;

Γιὰ τὸ νερὸ ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ πλύσιμο.

Αἰγυπτιακὲς συγγένειες

Ἦταν γυιὸς της, γιατί, κατὰ τὴν αἰγυπτιακὴ συνήθεια, ἡ Κλεοπάτρα εἶχε παντρευτῆ τὸν ἀδελφό της.

●

Λύσις μαγικῆς εἰκόνος τῆς σελίδος τοῦ παιδιοῦ

Θὰ δῆτε τὸ πρόσωπο τοῦ δράκου ἂν ἀναποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα, κάτω ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ὦμο τῆς Μαριγούλας.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Σπίρτο μονάχο!

— Πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε σήμερα;

— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ εἶσαι ἀνόητος καὶ ἀφηρημένος. Ἀφοῦ ἔχεις ἐφημερίδα στὴν τσέπη σου γιατὶ δὲν κυττάζεις τὴν ἡμερομηνία;

— Δὲν εἶμαι οὔτε ἀνόητος, οὔτε ἀφηρημένος. Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ εἶνε χθεσινή!

★

Μιὰ κυρία συναντᾶ στὸν δρόμο ἕναν γνωστό της κύριο μὲ μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη στὰ χέρια του. Ἀμέσως μὲ κάποια ζηλοτυπία τὸν ρωτάει:

— Γιὰ ποιὸν εἶνε τὰ λουλούδια;

— Γιὰ τὴν Μαρίκα τὴν καϋμένη...

— Γιατί καϋμένη; Θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ λάβη ἀπὸ σᾶς λουλούδια...

— Δὲν τὸ φαντάζομαι. Εἶνε γιὰ τὴν κηδεία της.

●●

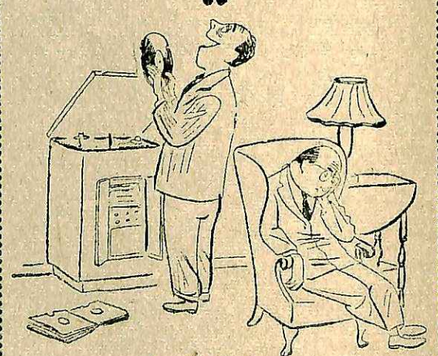

ΡΟΧΑΛΙΖΕΙ!...

— Αὐτὴ τώρα ἡ πλάκα εἶνε ἀκόμα πιὸ διασκεδαστική!...

Οἱ Ἀπιλάδες τῆς Ἐφτουλίας

Τὸ μερδικὸ

— Γιατί, καλὲ Ἐφταλία μου, τὸ μπαμπα Ἀργύρη τὸν λένε τὸ «μερδικό»: ρωτοῦσε περίεργη ἡ Κυρία Τούλα.

Κι' ἡ Ἐφταλία, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε, ἄρισε νὰ τῆς λέη μονορούθι τὴν ἱστορία του:

—'Ο μεγάλος πόλεμος μὲ τὸ κλείσιμο τοῦ λιμανιοῦ τσῆ Σμύρνης ἤκλεισε καὶ τὸ Χατζῆ τὸν Νεραντζούλη σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα. Μπαγιοτελλὶς ἀπ' τσῆ μάγας του τὸν κόφο, γεννημένος μέσα στὴ θάλασσα

— ἦτανε ἀπ' τὰ Δωδεκάνησα — ἔνιωθε Βασκάρης. Μὰ τί Βασκάρης!... Παῦπουλο ἦτανε ἡ Βάσκα του. Μὲ δυὸ κουπιὲς ἤσταν στοῦ Ντισσοῦ, μὲ ἄλλες δυὸ στὸ Μερσινλή. Ἕνα βράδυ μ' ἀγωνία πέρασε τσοὶ νάρκες καὶ τσοὶ τορπίλλες καὶ βγῆκε ὄξω ἀπ' τὸν Τσεσμέ.

»— Πόντζα. Χατζῆ! Θὰ πέσουνε πάνω στὸν κάβο!.., τοῦ φώναξε ὁ Ἀργύρης ὁ μοῦτσος ἀπ' τὴν πλώρη.

»— Κάροναξ! Σκασμός! τ' ἀποκρίθηκε ὁ Χατζῆς ἀπ' τὴν πούντη.

» Στὸ βαθὺ σκοτάδι τσῆ νύχτας, ὁ Τσεσμὲς μόλις φαινότανε. Ἡ Βαρκούλα «κουρίτα», μὲ δίγως «καρίννα» μὲ γεμᾶτα τὰ πανιὰ πηδοῦσε ὅπως τὸ κυνηγημένο ἐλάφι στὸ Βουνό. Μὲ μιὰ τιμωριὰ ὁ Χατζῆς ὁτσάρησε καὶ φώναξε τ' Ἀργύρη:

» — Βάστα καλὰ τὴ Βάσκα πάνω στὸν καιρό, ὡς ποὺ νὰ γυρίσω.

» Ἔπειτα πήδησε, καὶ γάθηκε στὸ σκοτάδι...

»— Κάποια βρωμοδουλειὰ εἶνε στὴ μέση, σκέφτηκε ὁ Ἀργύρης. Κατσιρμᾶς εἶνε, ἀλλὰ ποέπει νάνω κι' ἐγὼ μερδικό.

»Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα κι' ὁ Χατζῆς ἦτανε πάλι στὴ θέσι του στὸ τιμόνι κι' ἡ Βασκούλα πάλι στὸ δρόμο τσῆ. Κι' ὁ τετραπέρατος Χατζῆς τάφερε ἀπὸ δῶ, τάφερε ἀπὸ 'κεῖ, ὥστε νὰ φτάξουνε πάλι νύχτα στὴ Σμύρνη.

»Αὐτὴ ἡ δουλειά, τὰ σαοῦτα-φέρτα, βάσταξε καιρό.

» Τὸν Ἀργύρη τὸν Βασάνιζε ἡ ἰδέα νὰ μὴ γάση τὸ μερδικό του κι' αὐτὸς ἀπ' τὸν κατσιρμά. Στὰ μάτια του λαμποκοπούσανε κολλαρισμένες μπαγκανότες κι' ἔτσι μιὰ μέρα δὲ βάσταξε πιὰ καὶ τοὔπε:

» — Ἄκουσε, Χατζῆ, νὰ μὲ συμπαθᾶς, ἤθελα νὰ σοῦ 'πῶ μιὰ κουβέντα. Ἤθελα κι' ἐγώ, φτωχὸς ἀλθρωπος εἶμαι..., Ἤθελα κάτι τις..., ἀπ' τὸ κατσιρμὰ ποὺ κάνεις στὸν Τσεσμέ.

» — Τί λές, μωρέ; Ξέρεις τί κατσιρμὰ κάνω;

» — Ὄχι.

» — Ἔ, τότες σκασμός!

» — Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μοῦ γλυτώνεις, μουρμούρισε ὁ Ἀργύρης μὲ γινάτι καὶ μόλις φτάσανε στῆ Σμύρνη πῆγε ντονροῦ στὸ κουμερκάκι καὶ τὸν σπιούνεψε.

» Μὲ μέρες ὅταν πάλι ξαναβγήκανε ὄξω ἀπ' τὸ λιμάνι, ὁ Χατζῆς τὰ κανόνισε νὰ φτάξουνε νύχτα στὸν Τσεσμέ. Πήδηξε πάλι στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ γάθηκε μέσ' τὸ σκοτάδι.

» Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ κάποιος ἐντὸς παραμόνευε. ἐντὸς τουρελὴς κι' ἀπροσκάλεστος. Ἦτανε τὸ γκουδένρο! Κολτζῆδες, ζαπτιέδες, καὶ μπαγιοτελλῆδες κουμμένοι πίσ' ἀπ' τὰ καγκελλάκια κι' ἀρματωμένοι σὰν ἀστακοὶ μετροῦσανε τὰ πατήματά του, καὶ τὴν κάθε του κίνησι καὶ τὸν ἀκολουθοῦσανε.

» Ὅταν ὁ Χατζῆς ἤφταξε σ' ἕνα μέρος ἀπόκρυφο σὰν σπηλιά, κάθησε ἀνακούρκουδα. Οἱ ζαπτιέδες σὰν διαβόλοι, τὸν περικυκλώσανε γωνὶς νὰ πάοη γαμπάοι καὶ λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλονε:

»— Δές, κάτι βαστᾶ στὰ χέρια κι' ἀγκαλιάζει. Σὰν μενάλο τσουβάλι ἴσια μὲ τὸ μπόϊ του! Κατσιρμὰς ἐζάκια εἶνε.

»— Περίμενε, Χατζῆ, θὰ σὲ βοηθήσουμε ἐμεῖς νὰ το σηκώσης κιοπογλου κιοπέκ! φώναξε μὲ λύσσα ὁ ὄνμπασης.

»Μιὰ πιστολιὰ ἀκούστηκε, τρεχάματα, ταβατοῦρι, παντιροντὶ καὶ μιὰ φωνὴ νυναικεία.

»—Τεσλίμ! φώναξε ἄγρια ὁ μουλαζίμης.

Τὰ μάουζερ ἀστράψανε, τρέξανε τὰ ταγκαλάκια καὶ πιάσανε τὸ Χατζῆ μὲ τὸν κατσιρμὰ στὴν ἀγκαλιά. Καὶ τί κατσιρμᾶς, κυρία Τούλα μου, ἀνεχτίμητος!

»Ἦτανε ἡ Ἐλένη ἡ μοναχοκόρη τοῦ Νικολινταὰ τοῦ Τσεσμελῆ.

'Η 'Εφταλία στάθηκε λίνο καὶ συνέγισε:

—'Η ἱστορία εἶνε μικοὴ καὶ νόστιμη. 'Ο Χατζῆς πήγαινε κρυφὰ στὴ Χίο μὲ τὴ Βάρκα του. Τὸν ἤστελνε ὁ Δεσπότης μας κι' ἤφεονε ἑλληνικὲς ἐφημερίδες καὶ λαγεῖα τοῦ στόλου. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ πήγαινε ἐνοροῦσε νὰ πιάση καὶ στὸν Τσεσμέ, νὰ 'δῆ τὴν Ἐλένη τὴ γιαδουκλοῦ του, ὡς ποὺ τὸν πιάσανε κι' αὐτόν.

»Σ' τσοὶ πιστολιές, καὶ στὸ ταβατοῦρι ἤτοεξε κι' ὁ Νικολινταᾶς, ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ.

»— Τί εἶνε μωρέ: τί τρέγει;

»— Τίποτα γέρο, ἕνας κατσιρμᾶς.

» Καὶ τοῦ δείξανε τὴν κόρη του.

»— Μωρὴ σκύλα! ἐεφώνισε. Ἀφῆστε με νὰ τσοὶ σφάξω καὶ τσοὶ δυό!

»—'Ε, ὄχι, εἴπανε Τοῦρκοι καὶ Ρωμποὶ σὺλοι ματζύ, δὲν εἶνε ἄσκημος γσυποὸς μπιζίυ Χατζῆς Νεραντζούλης.

»Κι' ἔτσι σὲ λίγες μέρες ἡ Βαρκούλα τοῦ Χατζῆ, μὲ παντιέρες καὶ μερσίνες στολισμένη ἤφεονε τὸν κατσιρμὰ τὴν Ἐλένη του, στὴ Σμύρνη, γωρὶς νὰ πάοη ὁ Ἀργύρης μερδικό.

»Κι' ἀπὸ τότε, κυρία Τούλα μου, ποὺ μαθεύτηκε ἡ σπιονιὰ καὶ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ πῶμεινε τὸ παρατσούκλι: 'Ο 'Αργύρης ὁ μπάτσος, «τὸ Μερδικό»!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιοῦμορ

"Ενας διαρρήκτης μπαίνει μέσα σὲ μιὰ ἐπαυλι. Εἶνε νύχτα καὶ δὲν τολμάει ν' ἀνάψη φῶς, ἀλλὰ ψάχνοντας βρίσκει τὸ χρηματοκιβώτιο. Βγάζει τὰ ἐργαλεῖα του καὶ τὸ ἀνοίγει εὐκολώτατα. Ἀλλὰ καθὼς κυττάει τὸ ἐσωτερικό του, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ θυμοῦ:

— Φτοῦ! νὰ πάρη ἡ ὀργή! Μέσα στὰ σκοτεινὰ ἀντὶ ν' ἀνοίξω τὸ χρηματοκιβώτιο, διέρρηξα τὸ ψυγεῖο!...

★

"Ενας φουκαρᾶς Μαρσεγιέζος, ψεύτης διάσημος, ζητιανεύει. Στὸ στῆθος του μιὰ πινακίς γράφει: «Κωφάλαλος». Κάποια κυρία ὅμως τὸν θυμᾶται φαίνεται καὶ τοῦ λέει:

— Μπᾶ! Ἔγινες κωφάλαλος τώρα; Τόσον καιρὸ ἤσουν τυφλός...

— Τί νὰ κάνω, κυρία; Ὅσον καιρὸ ἤμουνα τυφλὸς μοῦ δίνανε ὅλο κάλπικα νομίσματα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ διαμαρτυρηθῶ...

★

Στὸ Ἀγγλικὸ ναυτικό, πρὸ ἐτῶν ἀπολύθηκε ἕνας πλωτάρχης.

Κάποιος ρώτησε γιατὶ τὸν ἀπέλυσαν καὶ πῆρε τὴν ἑξῆς ἀπάντηση: «Ἔπαοχε ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια τῶν ματιῶν».

— Τί ἀσθένεια; ρώτησε.

— Δυσχρωματοψία! Μπέρδευε τὰ χρώματα τόσο πολὺ μάλιστα, ποὺ κάποτε ποὺ τὸν διάταξαν νὰ πλεύση στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα αὐτὸς βρέθηκε στὴ Μαύρη θάλασσα!...

★

Σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ θεατράκι τῆς Γαλλίας, ἕνας θεατὴς χειροκροτοῦσε μὲ μανία.

'Ο παρακαθημένος του τοῦ λέει:

— Μὰ γιατὶ χειροκροτεῖτε; Πρὸ ὀλίγου πετάξατε τοῦ πρωταγωνιστοῦ σάπιες ντομάτες στὴ σκηνή...

— Τὸν χειροκροτῶ γιὰ νὰ ξαναβγῆ στὴ σκηνή. Μοῦ μένουν ἀκόμα δύο ντομάτες!

★

"Ενας παλιὸς στρατιώτης Γάλλος, ἀπόμαχος τοῦ πολέμου τοῦ 1870, ζητιάνευε στὸ Παρίσι. Στὸ στῆθος του εἶχε κρεμάσει μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε:

«Μάχες 5
Πληγὲς 6
Παιδιὰ 4
Πεθερὰ 1
Σύνολ. 16
Λυπηθῆτε τὸν δυστυχῆ!...»

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πλεασοῦρα

'Ο προκομένος

Βρὲ Χριστιανέ μου, δὲν τ' ἀφήνεις ἥσυχο τὸ παιδί; 'Αφοῦ τὸ βλέπεις πὼς δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ γράμματα, ἐσὺ σώνει καὶ καλὰ νὰ τὸ σπουδάσης! Πῶς εἶπες: Θέλεις νὰ γίνη ἐπιστήμων; Τί σοῦ ἐπιστήμων θὰ γίνη ἄνθωπέ μου, ἀφοῦ κάνει τρία χρόνια στὴν ἴδια τάξι καὶ τὸ ξεροκέφαλο του δὲν τὰ παίονει τὰ ξόρκια τὰ γράμματα; Δὲν στὸ εἶπε καὶ ὁ δάσκαλος; Δὲν σοῦ εἶπε οπτῶς καὶ κατηγοροματικῶς ὅτι ὁ κανακάρης σου εἶνε χοντροκέφαλος καὶ ἄδικα νάνει κι' αὐτὸς τὸν καιρό του καὶ σὺ τὰ ψωαῖα σου λεφτουδάκια; Καὶ τοὔχεις πάοει καὶ ἰδιαίτερους δασκάλους, τσουμάρα νὰ τοὔδωθη! Καὶ τὸ εἶδα τὸ καϋμένο καὶ τὸ λυπήθηκε ἡ ψυγή μου. Εἶδα τὸ δάσκαλο νὰ ἰδρώνη καὶ νὰ βαλη ὑμεοικὰ ἁπλὰ ποαματάκια στὸ ψυαλὸ τοῦ προκομένου σου κι' ἐκεῖνον πάλι νὰ κυττάη τὸ δάσκαλο μὲ τὸ στόμα ἀνοιγμένο καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ κατάπληξι, σὰν νὰ τοῦ μάθαιναν κινέζικα! 'Εσὺ ὅμως, ἐκεῖ! τὸ γαβᾶ σου! Νὰ σπουδάση!..

Βρὲ τί νὰ σπουδάση τὸ κακόμοιρο; Γιὰ νὰ σπουδάση ἕνα παιδί, πρέπει νὰ εἶνε ἐεφτέρι καὶ τὸ ψυαλό του ξουράφι. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ τ' ἀγαπάη τὰ γράμματα. Πρέπει νὰ τόχη ἐμφυτο, μὲ καταλαβαίνεις; Ἐνῶ ὁ γυιόκας σου ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ πάη στὸ σχολεῖο, ἔχει ἕνα ὕφος σὰν νὰ πρόκειται νὰ τὸν πάνε γιὰ ἐκτέλεσι. Τί νὰ σοῦ κάνη τὸ παιδί; Τὸ ψυαλό του δὲν κόβει! Λοιπόν, μὴν τὸ παιδεύεις τὸ παιδὶ ἄλλο καὶ τὸ φορτώνεις μὲ βιβλία καὶ τετράδια ποὺ τὰ βλέπει ὅπως ὁ διάολος τὸ λιβάνι. Ἄδικα πάνε οἱ κόποι σου καὶ τὰ λεφτά σου καὶ ὁ πολύτιμος γρόνος τοῦ παιδιοῦ.

Πῶς; Τί νὰ τὸ κάνης; Γιὰ τὴν ὥρα ἄϵ το νὰ παίξη μπάλλα καὶ πετροπόλεμο, νὰ δυναιώση καὶ νὰ θεριέψη καὶ ν' ἀναπτύξη τὶς σωματικές του δυνάμεις, ἀφοῦ δὲν ἔγει πνευματικές. Καὶ ὅταν μεναλώση λινάκι κι' ἔρθη σὲ καταλληλη ἡλικία. Βάλτο σὲ μιὰ τέγνη, νὰ βγάζη τὸ ψωμί του καὶ νὰ σὲ συγκρονάη. Νὰ γίνη ἕνας καλὸς τεγνίτης, γὰ παίονη τὸ μεροκαματάκι του, νὰ γίνη ἕνας γρήσιμος ἄνθρωπος στὴν κοινωνία. Τὸ καταλαβαίνω πὼς σοῦ κακοφαίνεται, κύο - Νικολάκη μου, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ὅλοι ἐπιστήμονες. Καὶ ὅλοι ἂν γίνουνε, ὁ γυιός σου μιὰ φορὰ δὲν θὰ γίνη. Ἄκου τὸ ἀπὸ μένα καὶ συμμορφώσου. Θὰ μοῦ πῆς τί μὲ νοιάζει ἐμένα καὶ ὅτι γυιός σου εἶνε καὶ τὸν βάζεις κάτω καὶ τὸν πατᾶς. Βάλτονε γάμω καὶ πάτα τον, ἀλλὰ τὰ γράμματα δὲν τὰ παίονει. Καὶ ὅσο γιὰ τὸ τί μὲ νοιάζει ἐμένα, ἐμένα βέβαια δὲν μὲ νοιάζει, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Καὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐσὺ τὸν ἐξετάσες! Κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του. "Αμ ἀδερφέ! Μ' ἔπρηξες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ!

Στὸ γραφεῖο ἑνὸς πλουσίου πατέρα μπαίνει ξαφνικὰ ὁ γυιός του.

— Καλημέρα, μπαμπᾶ...

— Καλημέρα, παιδί μου.

— Ἔτσι περνοῦσα τυχαίως ἀπὸ κάτω κι' ἀνέβηκα γιὰ σοῦ πῶ μιὰ καλημέρα.

— Χμ! Καλὰ ἔκαμες. Ἀργήσες ὅμως λιγάκι, γιατὶ πρὸ ὀλίγου περνοῦσε ἐντελῶς τυχαίως ἀπ' ἔξω ἡ μαμά σου, ἡ ὁποία ταλαβαίνεις μὲ ἄφησε... ἀπέναρο!

★

Ρωτοῦν τὸν Μανωλάκη, ὁ ὁποῖος δὲν φημίζεται γιὰ τὴν εὐφυΐα του:

— Ὥστε λοιπὸν παντρευτήκατε κρυφά, τελείως κρυφά;

— Ὄχι καὶ τελείως κρυφά. Νά, ἡ γυναῖκα μου λόγου χάριν τὸ ἤξερε!...

Τὰ χρυσᾶ εἴδωλα

Μόλις ὁ Μαρτέν Σωλνιέ εἶδε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, στὸ φῶς τῶν προβολέων τοῦ αὐτοκινήτου του, φρενάρισε ἀμέσως. Εἶχε διακρίνει μιὰ γυναίκα μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ πάλευε μὲ δυὸ ἄντρες, στὸν ἔρημο καὶ σκοτεινὸ ἐκεῖνο δρόμο τῆς Σαγκάης. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοί της — ἕνας κουρελὴς «κοῦλις» κι' ἕνας μιγάς ντυμένος εὐρωπαϊκὰ—τὴν εἶχαν πετάξει κάτω καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τῆς πάρουν τὴν τσάντα της. Ὁ Μαρτέν πήδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἔτρεξε νὰ τὴν βοηθήσει. Μιὰ γροθιὰ του στὸ σαγόνι τοῦ μιγάδος τὸν τίναξε μακρυά, ἐνῶ ὁ «κοῦλις» τόβαζε στὰ πόδια καὶ κανόταν στὸ σκοτάδι.

— Εὐχαριστῶ, κύριε! μουρμούρισε ἡ ἄγνωστη, λαχανιασμένη. Ἂν σὲν εἴσαστε σεῖς...

— Ὦ, ὁποιοσδήποτε στὴ θέσι μου θἄκανε τὸ ἴδιο πρᾶγμα... ἀπάντησε ὁ Σωλνιὲ μὲ εὐγενικὴ μετριοφροσύνη, ἐνῶ τὴ βοηθοῦσε νὰ σηκωθῆ. Σᾶς πληγωσαν αὐτὰ τὰ κτήνη;

— Ὄχι, εὐτυχῶς...

Ἡ ἄγνωστη χαμογελοῦσε, κάπως καθησυχασμένη. Δὲν ἦταν πραγματικὰ ὥμορφη, εἶχε ὅμως μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία στὰ λαμπερὰ της μάτια καὶ στὴ φυσιογνωμιά της.

— Εἶχα μείνει ὡς ἄρτι σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι ἐξήντα. Καθὼς ἐγύριζα κατόπιν μ' ἕνα «ρικσάου», ὁ «κοῦλις» μοῦ ἐπετέθη ξαφνικά, μαζὶ μ' ἕνα συνένοχό του ποὺ περίμενε κρυμμένος στὸ δρόμο. Θἄλαν νὰ μὲ λιποτέψουν.

— Θὰ τὸν πάρω στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ θὰ τὸν παραδώσω στὴν ἀστυνομία, εἶπε ὁ Μαρτὲν δείχνοντας τὸν ἀναίσθητο μιγάδα.

— Μὴν βαρυέσθε! Ἀφῆστε τον ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Τοῦ φτάνει αὐτὸ τὸ μάθημα.

Ὁ Μαρτὲν δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, γιατὶ ἐνδιεφερότων προπαντῶν γιὰ τὰ κέρδη ποὺ θὰ τοῦ ἀπέδιδε ἡ σωτηρία τῆς ἀγνώστης... Τὸ ἄρωμά της τὸν μεθοῦσε ἐλαφρά.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σας δεσποινίς... εἶπε.

— Κυρία, διώρθωσε ἡ νέα γυναίκα. Κυρία Γκλέντυ Τζίμπσον.

— Μαρτὲν Σωλνιέ, γραμματεὺς τῆς γαλλικῆς Πρεσβείας, αὐτοσυστήθηκε ὁ Μαρτέν.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Τὸ ζευγάρι φλυαροῦσε καὶ γελοῦσε.

— Μιλᾶτε τέλεια γαλλικά, εἶπε ὁ Μαρτέν. Παράξενο γιὰ μιὰ Ἀγγλίδα!

— Εἶμαι Ἀμερικανίδα. Ἔχω μείνει ὅμως τρία χρόνια στὸ Παρίσι. Ὦ, τὸ λατρεύω τὸ Παρίσι!...

Ὁ Μαρτὲν πρότεινε νὰ πιοῦν κάτι σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο. Ἡ Γκλέντυ δέχθηκε. Ὁ ὥμος της ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ νέου, τὸ ἄρωμά της τὸν ζάλιζε. Τὸ φουστάνι της λίγο ἀνασηκωμένο, ἄφινε νὰ φαίνεται ἕνα τέλειο γόνατο, κάτω ἀπὸ τὴ διαφάνεια τῆς κάλτσας νάϋλον.

— Θὰ μείνετε πολὺν καιρὸ στὴ Σαγκάη; ρώτησε ὁ Μαρτέν.

— Τὸ βαπόρι μου φεύγει στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

«Τρεῖς ἡμέρες!— σκέφθηκε ὁ νέος. Φτάνουν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ νὰ πέσῃ ἕνα φρούριο, μὲ κανονικὴ πολιορκία... Κι' αὐτὸ ἐδῶ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου ἀπόρθητο!».

Τὸ βλέμμα του χάϊδεψε τὸ κορμὶ τῆς νέας γυναίκας. Μέσα ἀπ' τὸ μεταξωτὸ της φόρεμα, ἐξετίμησε μ' εὐδαιμονία τὴν πλούσια λεία ποὺ ἔβαπτε στὰ χέρια του. Ἡ φαντασία του ἀπολάμβανε κι' ὅλας τὴ νίκη του.

Διάλεξαν ἕνα τραπεζάκι, στὴ σκεδόν ἔρημη βεράντα τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου. Κι' ὁ Σωλνιὲ συνέχισε ὑπομονητικὰ τὴν ἐπίθεσι. Ἤξερε ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν ἀντιστέκονται πολὺ στὰ ἐρωτόλογα ὅταν μάλιστα συνοδεύωνται ἀπὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μουσικὴ καὶ σαμπάνια... Ἡ Ἀμερικανίδα δὲν ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος. Γυρμένη πρὸς τὰ πίσω στὴ βαθειὰ πολυθρόνα της, φαινόταν τόσο λίγο ἀποφασισμένη ν' ἀμυνθῆ ὥστε ὁ Μαρτὲν σκέφθηκε ὅτι θἄκε συμπληρώσει τὴν κατάκτησί της πρὶν νὰ βγῆ ὁ ἥλιος... Γέμιζε καὶ ξαναγέμιζε τὸ ποτήρι της.

— Ἤπια πολύ... μουρμούρισε ἐκείνη μ' ἕνα νευρικὸ νέλιο. Θὰ μεθύσω...

Εἶχε μισοκλείσει τὰ μάτια της. Τὰ χείλη της φαινόντουσαν πῶς περίμεναν τὸ φιλί του.

— Γκλέντυ... ψιθύρισε ὁ Μαρτέν.

— Μαρτέν... πρόφερε ἡ νέα γυναίκα, κυτταζοντάς τον προκλητικά.

Τεντώθηκε μὲ νωχέλεια καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ μὲ συνοδεύσετε τώρα ὡς τὸ ξενοδοχεῖο «Βικτόρια»; Πᾶμε μὲ τὰ πόδια, νὰ πάρουμε ἀέρα;

Ὁ νέος δέχθηκε πρόθυμα. Ὁ δρόμος ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν, περνοῦσε ἀπ' τὸ σπίτι του. Τὸ πᾶν θἄταν γιὰ πεῖσι τὴν Γκλέντυ ν' ἀνεβῆ γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνα τελευταῖο λικέρ. Ἔπειτα...

— Εἶμαι ἀληθινὰ μεθυσμένη, ξέρετε! εἶπε ἡ Γκλέντυ.

Τὸ χέρι του πέρασε γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ τὴν ἔσφιξε δίπλα του.

Τὰ χείλη του κόλλησαν λαίμαργα στὰ δικά της. Ἐκείνη τοῦ ξέφυγε μαλακά.

— Ὄχι, ὄχι. Δὲν εἶνε σωστό... πρόφερε.

Ὁ νέος τὴν ἔσφιξε πιὸ δυνατά.

— Ὄχι... βόγγησε ἐκείνη. Ἀκοῦστε... θὰ φᾶμε αὔριο μαζί... καὶ ἴσως...

Ὁ Μαρτὲν τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ δεύτερο φιλὶ κι' ἀπαίτησε τὴν ἄμεση παράδοσι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔπεσε βαρειὰ στὸ πεζοδρόμιο ἡ τσάντα της. Ὁ Μαρτὲν ἔσκυψε γρήγορα νὰ τὴ σηκώσῃ... κι' ἔμεινε ἐκπληκτος. Ἡ κόκκινη καὶ κομψὴ τσάντα εἶχε ἀνοίξει πέφτοντας, κι' εἶχαν κυλήσει ἀπ' αὐτὴν δυὸ μικρὰ χρυσὰ ἀγαλματάκια τοῦ Βούδδα μὲ διαμαντένια μάτια!

— Σᾶς ἀρέσουν; πρόφερε ἡ Γκλέντυ μὲ ἄχρωμη φωνή. Τ' ἀγόρασα σήμερα τ' ἀπόγευμα.

— Λέτε ψέμματα! διέκοψε ὁ Μαρτέν! Εἶνε τὰ ἱερὰ εἴδωλα τῆς παγόδας Τσέττυ. Τὰ ἀναγνωρίζω! Τὰ εἶχα θαυμάσει τὴν περασμένη βδομάδα, ποὺ ἐπισκέφθηκα αὐτὸ τὸ ναό!

Θυμήθηκε ξαφνικὰ ὅτι εἶχε βρῆ τὴ νέα γυναίκα νὰ παλεύῃ μὲ τοὺς δυὸ ἄντρες κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν παγόδα. Ἡ βεβαιότης ὅτι τὸν εἶχε ξενελάσει, τὸν ἔκανε τώρα νὰ ξεχνάῃ φλέρτ καὶ χάδια. Διέκρινε στὰ ἀκοτεινὰ μάτια της μιὰ ἀστραπὴ μανίας.

— Κλέφτρα! εἶπε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἐκείνη ἄλλαξε ὕφος καὶ σφίχτηκε πάνω του προκλητικά.

— Μὴν εἶσθε ἀνόητος ἀγαπητέ μου! τοῦ εἶπε. Σᾶς δίνω τὸ ἕνα ἀγαλματάκι καὶ κρατῶ ἐγὼ τὸ ἄλλο. Συμφωνεῖτε σ' αὐτὴ τὴ μοιρασιά;... Πᾶμε στὸ σπίτι σας νὰ τὴν ὑπογράψουμε!

Ἀλλὰ ἡ γοητεία της δὲν ἐνεργοῦσε πιά.

— Εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν κλοπή σας, ὅταν μπῆκα ἐγὼ στὴ μέση; ρώτησε ὁ Σωλνιέ.

— Ναί, μὲ εἶχε ἰδῆ ἕνας «βάνζος» κι' ἔβαλε νὰ μὲ κυνηγήσῃ ὁ μιγὰς ποὺ φύλαγε τὴν παγόδα. Αὐτὸς μὲ πρόλαβε στὸ δρόμο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινα στὸ «ρικσάου» ποὺ μὲ περίμενε. Ὁ κατεργεμένος «κοῦλις» τὸν βοήθησε... Μὰ τί κάνετε;

Ὁ Μαρτὲν εἶχε ξαναφυλάξει τὰ δυὸ ἀγαλματάκια μέσα στὴν τσάντα.

— Θὰ τὰ παραδώσω στὴν ἀστυνομία, δηλώσε.

— Καὶ μένα μαζί;

— Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ἡ Γκλέντυ τὸν ἀγριοκύτταξε καὶ μουρμούρισε, καθὼς τοῦ γύριζε τὴν πλάτη:

— Ἠλίθιε!...

Ὁ Μαρτὲν τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα ὡς ὅτου χάθηκε.

— Κρῖμα!... εἶπε οἰνανά, λίγο μετανοιωμένος.

Καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἀστυνομία. Ξαφνικὰ ἀνασκίρτησε, βλέποντας νὰ τρέχῃ κάποιος πρὸς τὸ μέρος του. Ἀναγνώρισε τὸ μιγάδα τῆς παγόδας. Δὲν πρόλαβε νὰ ἰδῆ, ὅμως τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του. Ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοί. Ὁ Μαρτὲν ἔνοιωσε δυὸ μικρὰ χτυπήματα στὸ στῆθος καὶ μιὰ ζέστη ποὺ ἀπλωνόταν σ' ὅλο του τὸ κορμί. Κλονίσθηκε κι' ἔπεσε...

Ἀνάμεσα ἀπ' τὸν πέπλο ποὺ σκέπαζε κι' ὅλας τὰ μάτια του, διέκρινε ἕναν ἀστυνομικὸ ποὺ φτανε τρέχοντας κι' ἔπειτα τὸ μιγάδα ποὺ ἔβειχνε θριαμβευτικὰ τὴν κόκκινη τσάντα, λέγοντας:

— Ἀναγνώρισα ἀμέσως τὴν τσάντα καὶ τὸ συνένοχο τῆς κλέφτρας! Δὲν χρειζεται οἶκτος γιὰ τέτοιους κακούργους!...

Δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τίποτε ἄλλο ὁ Μαρτὲν Σωλνιέ. Γιατὶ ὁ θάνατος τὸν σκέπαζε κι' ὅλας μὲ τὰ μοῦρα του φτερά...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΝΣΑΡΚΩΝΕΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ!

Μιὰ νέα θρησκευτικὴ αἵρεσις ἱδρύθηκε ἐσχάτως στὴν Ἰταλία ἀπὸ μιὰ παράξενη γυναίκα ἡλικίας 50 χρόνων, τὴ Βερόνικα Καντέλλι, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Χριστοῦ! Τὰ φλογερὰ κηρύγματά της ὅμως γιὰ νέα περίοδο εἰρήνης καὶ γιὰ τὴ συναδέλφωσι ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀφήνουν ἀδιάφορους τοὺς συμπατριῶτες της.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Ὁδὸς Πιπίνου 38 — Τηλ. 85-089
10 - 1 καὶ 4 - 7

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν
Ἐργαστήριον
Βερανζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674
Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν δυσμορφιῶν τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν, ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα εὐλογίας καὶ θεραπεύει τὴν ψωρίαν.

Κραγιὸν Χειλέων
ΝΕΛΣΟΝ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΑΙΝΕΙ..

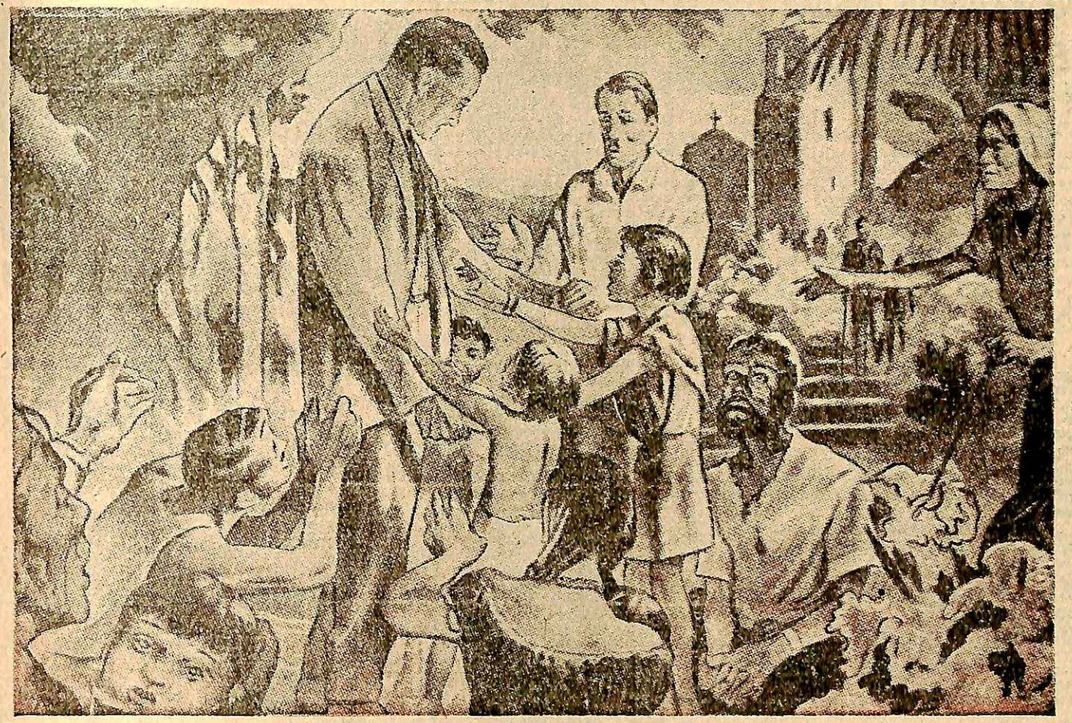

Σκηνὲς σπαρακτικὲς συνέβησαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς ἀποστολῆς...

ΤΥΦΛΟΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια

ΒΑΘΥΑ μέσα στὴ ζούγκλα τοῦ νοτίου Μεξικοῦ ὑπάρχει μιὰ χώρα μὲ παραμυθένια ὁμορφιά, ἕνας παράδεισος χρωμάτων, νέματος ἀπὸ θαυμάσια ὀρχεοειδῆ κόκκινα, ἀσπρα, πορτοκαλιά...

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ποὺ ζοῦν ἐκεῖ, δὲν μποροῦν νὰ χαροῦν αὐτὴ τὴ φαντασμαγορία τῆς Φύσεως. Γιατὶ ὑποφέρουν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ χρονία ἀρρώστεια, τὴν «κερκίασι», ποὺ ἔχει ἤδη τυφλώσει χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀπειλεῖ τὴν ὅρασι ὅλων τῆς κατοίκων τῆς περιοχῆς.

Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἀπομονωμένο ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, τριγυρισμένο ἀπὸ ψηλὰ βουνὰ κι' ἀπὸ πυκνὴ ὕλη καὶ ζοῦν κλῶ. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀγρίᾳ καὶ ὀργιώδη βλάστησι, ὑπάρχουν ἀπέραντοι πορτοκαλόκηποι καὶ λεμονόκηποι, μπανανιὲς περιβόλια μὲ πεπόνια καὶ ντομάτες καὶ πλούσιες φυτεῖες καφέ. Ἡ καλλιέργεια τοῦ καφέ, ἡ συσκευασία του κι' ἡ ἀποστολή του στὸν ἔξω κόσμο ἀποτελοῦν τὴν κυριώτερη ἀσχολία τῶν ἁπλῶν καὶ θεοφοβούμενων κατοίκων τῆς περιοχῆς αὐτῆς.

Συγχρόνως ὅμως ὁ καφὲς ἔχει στενὴ σχέσι μὲ τὴ μεγάλη τους τραγωδία. Ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια τους μεταδίδεται ἀπὸ ἕνα εἶδος μικρῆς μύγας. Τὰ μυγάκια δὲ αὐτὰ εὐδοκιμοῦν ὅπου ὑπάρχουν φυτεῖες καφὲ καὶ γεννοῦν τ' αὐγά τους στὶς ἄκρες τῶν μικρῶν ποταμῶν, ποὺ κατεβαίνουν ἀπ' τὰ νύρω βουνὰ γιὰ νὰ ποτίσουν καὶ νὰ δώσουν ζωὴ στὰ καφεόδενδρα.

Οἱ μῦγες, ποὺ μεταδίδουν τὴν «κερκίασι», ἔχουν στὴ ζωολογία τὸ ὄνομα «εὐσιμούλιους» καὶ εἶνε κατάμαυρες. Ὅπως τὰ ἀνωφελῆ κουνούπια, ποὺ μεταδίδουν τὴν ἐλονοσία, μεταφέρουν κι' αὐτὲς ἀπὸ ἕνα μολυσμένο πρόσωπο σ' ἕνα ὑγιὲς τοὺς μικροοργανισμοὺς ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀρρώστεια.

Οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ εἶνε μικροσκοπικὰ σκουλικάκια. Μὲ τὸ τσίμπημα τῆς μαύρης μύγας, εἰσχωροῦν κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἀναπτύσσονται γρήγορα ἀποκτοῦν μῆκος 1-5 πόντων καὶ κυκλοφοροῦν μαζὶ μὲ τὸ αἷμα. Μπορεῖ νὰ σταματήσουν σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματος, προτιμοῦν ὅμως συνήθως τὸ ὀπτικὸ νεῦρο. Ἐκεῖ ποὺ θὰ ἐγκατασταθοῦν, σχηματίζουν ὄγκους, ποὺ τρέφονται καταβρώγοντας τοὺς γύρω ἱστούς. Ὅταν λοιπὸν τὰ σκουλήκια φανε ἔτσι τὸ ὀπτικὸ νεῦρον, διακόπτεται ἡ ἐπικοινωνία του μὲ τὸ μέτιο μὲ τὸν ἐγκέφαλο κι' ὁ ἄνθρωπος θυθίζεται σὲ αἰώνιο σκοτάδι.

Κάποτε, ὁ ὄγκος μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῆ ἀπὸ ἕναν ἐπιδέξιο χειρούργο. Πολλὲς φορὲς ὅμως εἶνε κρυμμένος, καὶ τότε δὲν γίνεται τίποτε. Ὁ ἄρρωστος εἶνε καταδικασμένος ἀμετάκλητα νὰ τυφλωθῆ.

Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις στέλνει κάθε τόσο στὶς περιφέρειὰ τῶν ἐργαστήρια γιατρῶν ποὺ κάνουν ἐγχειρήσεις σ' ὅσες περιπτώσεις εἶνε δυνατόν. Οἱ ἀρρωστοι γιατρεύονται προσωρινῶς. Κι' ὅμως, ὅταν ξαναρχόντοι οἱ γιατροί, βρίσκουν συνήθως τὰ ἴδια ἄτομα νὰκουν καινούργιους ὄγκους.

Ἡ ἀρρώστεια ἁπλώνεται ταχύτατα. Ἤδη τὰ θύματά της ἔχουν περάσει τὶς 100 χιλιάδες.

Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή, ποὺ ἐπισκέφθηκε προσφάτως αὐτὴ τὴν περιφέρεια βρῆκε μεταξὺ τῶν ἄλλων μιὰ οἰκογένεια, στὴν ὁποία ὁ πατέρας ἦταν ἐντελῶς τυφλός, ὁ γυιός δὲν θυμόταν πιὰ πόσες ἐγχειρήσεις εἶχε ὑποστῆ κι' εἶχε ἤδη μισοχάσει τὴν ὅρασι του κι' ὁ μικρὸς ἔγγονος, ἡλικίας 3 ἐτῶν, εἶχεν ὑποθηθῆ ἤδη δυὸ φορὲς σ' ἐγχείρησι.

Ἀκόμη κι' ὅσοι διατηροῦν τὴν ὅρασί τους, γιατὶ οἱ χειρούργοι πρόλαβαν νὰ κόψουν ἐγκαίρως τοὺς ὄγκους πρὶν καταστρεφῆ ἐντελῶς τὸ ὀπτικὸ νεῦρο, δὲν βλέπουν παρὰ ἐλάχιστα. Τὰ μάτια τους εἶνε ἀδύνατα ἀνίκανα ν' ἀπολαύσουν τὶς φυσικὲς ὁμορφιὲς τοῦ τόπου.

Ἡ «κερκίασις» παρατηρήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Μεξικὸ πρὸ 30 ἐτῶν. Φαίνεται ὅτι ἔφτασε στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο ἀπ' τὴν Ἀφρική, μαζὶ μὲ κάποιο φορτίο φυτῶν τοῦ καφέ. Ἀνάμεσα στὰ φυτὰ αὐτὰ θὰ ὑπῆρχαν μερικὰ μολυσμένα ἤδη μυγάκια, ποὺ μετέδωσαν τὴν ἀρρώστεια στοὺς Μεξικανούς.

Ὁ πόλεμος ἐναντίον της δὲν εἶνε ἀποτελεσματικὸς ὡς τὴν ὥρα. Οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις παρέχουν προσωρινὴ μόνον ἀνακούφισι. Δὲν ἔχουν ἐπίσης ἐπιτύχει ἀκόμη οἱ δοκιμὲς τῆς ἐξοντώσεως τῆς ἐλεθρίας μαύρης μύγας μὲ ραντίσματα D.D.T.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε πιὸ πάνω, εἶχε σταλῆ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὶς συνθῆκες ζωῆς τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἰθαγενῶν. Κι' ἡ ἀφηγησί της, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Φυσικὴ Ἱστορία» περιέχει περιγραφὲς ποὺ σπαράζουν τὴν καρδιά.

Στὴν πόλι Οὐγιόν θρογτερίζα ὑποδέχθηκε τὴν ἐπιτροπὴ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τὰ συστατικὰ γράμματα τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἀμέτρητες τυφλὲς μητέρες περικύκλωσαν τοὺς ξένους, ἱκετεύοντάς τους νὰ κόψουν τοὺς ὄγκους τῶν παιδιῶν τους. Οἱ τυφλοὶ γέροι ἀποτελοῦσαν μιὰ ἀτελείωτη οὐρά.

Δυστυχῶς, τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε γιατὶ δὲν εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα μέσα οὔτε τὴν πεῖρα γιὰ τέτοιου εἴδους ἐγχειρήσεις. Περιορίσθησαν μόνο στὴν τραγικὴ διαπίστωσι ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς — μιᾶς ἀπ' τὶς ὡραιότερες τοῦ κόσμου — ἦσαν τυφλοὶ ἤδη ἢ καταδικασμένοι νὰ τυφλωθοῦν.

Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἀποστολῆς τονίζει ἐπίσης ἕνα φοβερὸ κίνδυνο γιὰ τὶς νοτιοδυτικὲς πολιτεῖες τῆς Βορείου Ἀμερικῆς: Σ' αὐτὰ τὰ μέρη ζῆ ἕνα ἔντομο, στενὸς συγγενὴς τῆς μαύρης μύγας τοῦ Μεξικοῦ, ἱκανὸ νὰ μεταδώσῃ τὴν «κερκίασι» μὲ τὸ τσίμπημά του. Ἂν λοιπὸν ἡ ἀρρώστεια εἰσχωρήσῃ στὶς πολιτεῖες αὐτὲς, θὰ μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθῆ καὶ ν' ἀποτελέσῃ μιὰ μόνιμη μάστιγα γιὰ τοὺς κατοίκους των.

ΜΟΡΡΙΣ ΦΡΙΝΤΜΑΝ

ΜΙΑ «ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ» πρό μισοῦ αἰῶνος

Ἡ τρομακτικὴ καταστροφὴ τοῦ Σαὶν - Πιὲρ

Σαραντατρία χρόνια πρὶν ἀπ' τὴν καταστροφὴ τῆς Χιροσίμα, μιὰ φυσιολογικὴ ἐκρηξις ἐξεμηδένισε τὴ χαρούμενη πόλι Σαὶν Πιὲρ τῆς Μαρτινίκας, τὸ «Παρίσι τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν». Οἱ ἐπιστήμονες δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν καταστροφή. Ἐπρόκειτο ἄραγε γιὰ μιὰ «ἀτομικὴ» ἔκρηξι, τὴν ὁποία ἐξαπέλυσε ἡ Φύσις;..

Ἰδοὺ πῶς διηγήθηκε τὴν τραγωδία ὁ ἀπλοϊκὸς Ρολὲ Ἀρνού, ποὺ τὴν παρακολούθησε ἀπ' τὸ ἐξοχικό σπίτι του, χτισμένο σ' ἕνα ὑψωμα:

Τὸ σβησμένο ἡφαίστειο Πέλη, τῆς Βορείας Πλευρᾶς τῆς Μαρτινίκας, εἶχε ἀρχίσει νὰ δίνη σημεῖα ζωῆς ἀπ' τὶς 25 Ἀπριλίου 1902. Ὅλη τὴ νύχτα τῆς 5ης Μαΐου, ἔστελνε φλόγες πρὸς τὸν οὐρανό, συνοδευόμενες ἀπὸ συνεχεῖς ὑποχθόνιους κρότους. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ δράσις του εἶχε γίνει ἐντονώτερη. Πετοῦσε ἀπ' τὸν κρατῆρα του φωτιὲς καὶ πέτρες.

Κατὰ τὶς 8, ὁ Ἀρνοὺ εἶδε ν' ἀρεβαίνουν ἀπ' τὸν κρατῆρα δυὸ σύννεφα ἀτμῶν. Τὸ πρῶτο γάθηκε ψηλά. Τὸ δεύτερο ὅμως καὶ μεγαλείτερο ἁλλαξε δρόμο καὶ κατέβηκε πρὸς τὴ γειτονικὴ πόλι τοῦ Σαὶν - Πιέρ. Ὁ Ἀρνοὺ τὸ περιγράφει ὡς «ἀποτελούμενο ἀπὸ ἀμέτρητους ἠλεκτρικοὺς σπινθηρισμούς». Ἡ πόλις πέταξε ἀμέσως φλόγες σὲ ὕψος ἑκατοντάδων μέτρων. Μέσα σὲ 3 λεπτά, εἶχε καταστραφῆ μιὰ κατοικημένη ἔκτασις 8 τετραγωνικῶν μιλίων καὶ 30 χιλιάδες ἄτομα εἶχαν βρῆ τραγικὸ θάνατο, ποτοῦ καταλάβουν καλὰ - καλὰ τί συνέβαινε.

Τὰ πτώματα ποὺ βρέθηκαν κατόπιν στοὺς δρόμους, εἶχαν φρικτὰ ἐγκαύματα. Μέσα στὰ σπίτια ὅμως, οἱ νεκροὶ βρέθηκαν σὲ στάσεις σὰν νὰ ἦσαν ζωντανοί, χωρὶς κανένα ἐγκαυμα ἢ ἄλλο ἐξωτερικὸ σημεῖο. Ἕνας λογιστὴς καθόταν ἀκόμη ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του, σὰν ἀγαλμα, μὲ τὴν πέννα στὸ νέοι. Σὲ μιὰ ἐκκλησία, μιὰ γυναῖκα πέθανε ἔτσι ὅπως ἦταν γονατισμένη ἐμπρὸς στὴν Παναγία, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα σὲ στάσι προσοχῆς. Ἕνα μωρὸ κοιτοῦσε στὰ γεῖλη του τὸ στῆθος τῆς μητέρας του.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς 30.000 κατοίκους τῆς πόλεως δὲν διεσώθη, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα νέγρο ὑπόδικο, τὸν Αὔγουστο Σιπαριό, ποὺ ἦταν κλεισμένος σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν τῆς πόλεως. Τὸ κελλὶ αὐτὸ δὲν εἶχε παράθυρα. Ὁ Σιπαριὸ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν θαμένο ζωντανὸ ἐκεῖ μέσα. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι θὰ ἦταν ὁ τυχερώτερος ἄνθρωπος τοῦ Σαὶν - Πιέρ...

Στὶς 8 καὶ 2', διεκόπη ἔαφνικὰ ἡ τηλεγραφικὴ ἐπικοινωνία τοῦ Σαὶν - Πιὲρ μὲ τὸ Φὸρ - ντὲ - Φράνς. Οἱ τηλεγραφητὲς τῆς δεύτερης πόλεως ἀπάντησαν. Τὸ ἴδιο ἀπορρόησε κι' ὁ Σιπαριὸ μέσα στὴ φυλακή του. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσι τοῦ μυστηριώδους «ἀτμοῦ», ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει ἀπ' τὸν κανκελλωτὸ φεγγίτη τῆς πόρτας. εἶχε κάψει τὶς σάκρες του καὶ τοῦ εἶχε κόψει τὴν ἀναπνοὴ ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτά. Εἶχε ζητήσει βοήθεια, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε κανεὶς στὶς φωνές του. Ἔμεινε ἔτσι στὸ κελλί του ἐπὶ 4 ἡμέρες. Τέλος, τὸν ἀνακάλυψαν τὰ συνεργεῖα πρώτων βοηθειῶν ὅταν εἶχαν πιὰ ἀπελπισθῆ ὅτι βάβρισκαν ψυχὴ ζωντανὴ σ' ὅλη τὴν πόλι. Ἔσκαψαν στὴ στάχτη καὶ τὶς πέτρες τοῦ ἡφαιστείου ποὺ σκέπαζε τὰ πάντα, βρῆκαν τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του καὶ τὸν ἐλευθέρωσαν. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς γιὰ νὰ τὸν δικάσῃ. Ἐφ' ὅσον εἶχε λείψει ἡ κοινωνία ποὺ εἶχε, λογαριασμοὺς μαζί του...

Ἦσαν ἀφάνταστες οἱ καταστροφὲς ποὺ εἶχε προκαλέσει στὴν πόλι τὸ ἐσύννεφο τῶν ἀτμῶν». Γεροὶ τοῖχοι ἀπὸ πέτρα, πάχους 1 μέτρου, εἶχαν σωριαστῆ σὲ ἐρείπια. Χοντρὲς σιδηροδοκοὶ εἶχαν κουλουριαστῆ σὰν φείδια. Ὅσοι ἤξεραν τὴν πόλι αὐτή, δὲ μποροῦσαν πιὰ ν' ἀναγνωρίσουν οὔτε τοὺς δρόμους της. Ἀπέραντη σιωπὴ ἁπλωνόταν πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖο. Δὲν φαινόταν πουθενὰ φυτὴ ζωντανή... Τὸ Σαὶν - Πιὲρ εἶχε καταστραφῆ ὁλοκληρωτικά, σὰν τὴν ἀρχαία Πομπηΐα.

Ὑπῆρχε ὅμως μιὰ βασικὴ διαφορά: Ἡ δύναμις ποὺ εἶχε ἐκμηδενίσει τὸ Σαὶν - Πιέρ, δὲν εἶχε ξαναστημειωθῆ ποτὲ ἄλλοτε σ' ἕνα φυσικὸ φαινόμενον. Δὲν εἶχε ξεχυθῆ διόλου λάβα ἀπ' τὸ ἡφαίστειο. Δὲν συνέβαιναν σεισμοὶ τὴν ὥρα τῆς καταστροφῆς — μολονότι εἶχαν σημειωθῆ τὶς προηγούμενες ἡμέρες δονήσεις τοῦ ἐδάφους. Ἄλλωστε σὲ πειοπτώσεις σεισμῶν, δὲν σκοτώνονται ποτὲ ὅλα τὰ θύματα. Τέλος, ἡ Πομπηΐα εἶχε ταφῆ κάτω ἀπ' τὴ στάχτη, ἔτσι ὅπως ἦταν, καὶ βρέθηκε ἀρκετὰ ἀργότερα στὶς ἀνασκαφὲς ἀθικτη. Τὸ Σαὶν - Πιὲρ ὅμως ἦταν ἤδη ὁλοκληρωτικὰ κατεστραμμένο ἀπὸ ἄλλη αἰτία, ὅταν τὸ σκέπασε ἡ στάχτη.

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἐξέτασαν τὰ ἐρείπια, ἔμειναν κατάπληκτοι. Πολλὲς ἀπ' τὶς ζημίες ὡφείλοντο προφανῶς σὲ ὑπερβολικὴ θερμότητα. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ δοθῆ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις. Τὰ γάλκινα σύρματα π.χ., ποὺ βοισκόντουσαν στὸ κέντρον τῆς κατεστραμμένης περιοχῆς, δὲν εἶχαν λυώσει. Λουλούδια δροσερὰ ἀκόμη βρέθηκαν μέσα στὰ βάζα, ποὺ τὸ νερό τους εἶχεν ἐξατμισθῆ. Στὴν τσέπη ἑνὸς νεκροῦ ὑπῆρχε ἕνα κουτὶ σπίρτα, ποὺ θἄπρεπε κανονικὰ νὰ εἶχαν πάρει φωτιά. Πολλὰ ἀπ' τὰ θύματα εἶχαν στὸ σῶμα τους φοικτὰ ἐγκαύματα, ἐνῶ τὰ ροῦχα τους ἦσαν ἀθικτα.

Ὁ δόκτωρ Χέϊλπριν, πρόεδρος τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τῆς Φιλαδελφείας, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὰ ἐρείπια ἑπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ἔνοιωσε σ' ἕνα σνετικὸ βιβλίο του:

«Δὲν βοῆκα ποιθενὰ τὰ γαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς ἡφαιστειογενοῦς ἢ σεισμικῆς δράσεως, ποὺ παρατηροῦνται πάντοτε σ' ὅλες τὶς καταστροφὲς ἀπὸ ἡφαίστεια».

Τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν μπόρεσε τότε νὰ ἐξηγηθῆ μὲ καιμιὰ θεωρία. Ἔμεινε ἄλυτο ἐπὶ 43 χρόνια.

Μετὰ τὸν Βουβαρδισμὸ ὅμως τῆς Χιροσίμα, βρέθηκαν στοὺς δρόμους της πολλὰ σημάδια, ὅμοια μὲ τὰ περιγραφόμενα ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ εἶναν ἐπισκεφθῆ τὰ ἐρείπια τοῦ Σαὶν - Πιέρ. Τὰ ἐρείπια εἶχαν τὴν ἴδια μορφή. Δίπλα στὶς μισολυωμένες σιδηροδοκοὺς ὑπῆρχαν ἀντικείμενα ποὺ δὲν εἶχαν πάθει τὸ παραμικρό. Στὰ ἄκρα τῆς πόλεως, βρέθηκαν πτώματα μὲ τροιμερὰ ἐγκαύματα ἀπ' τὶς ἀκτῖνες Γάμμα καὶ μὲ τὰ ροῦχα τους ἀθικτα. Τέλος, τόσο στὴ Χιροσίμα ὅσο καὶ στο Σαὶν - Πιέρ, πολλοὶ ἄλλοι νεκροὶ δὲν παρουσιάζουν κανένα ἐξωτερικὸ σημεῖο κακώσεως.

Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ Φύσις εἶχε προλάβει τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας κι' εἶχε προκαλέσει τὴν ἔκρηξι τῆς πρώτης «ἀτομικῆς Βόμβας» μέσα σ' ἕνα ἡφαίστειο; Δὲν θὰ τὸ μάθουμε ποτέ, γιατὶ ἡ Φύσις διατήρησε καλὰ τὸ «μυστικὸ ὅπλο» της.

ΤΖΩΝ ΜΟΥΡΦΥ

15 ΧΡΟΝΙΑ ΒΑΦΩ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΒΙΑ - ΕΚΛΑΙΡ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙ' ΑΠΟΘΗΚΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΦΕΑΔΗΣ

Ἁγίου Μάρκου 34

Ὁ ὑπνοβάτης καὶ ἡ στοργικὴ γυναῖκα του!

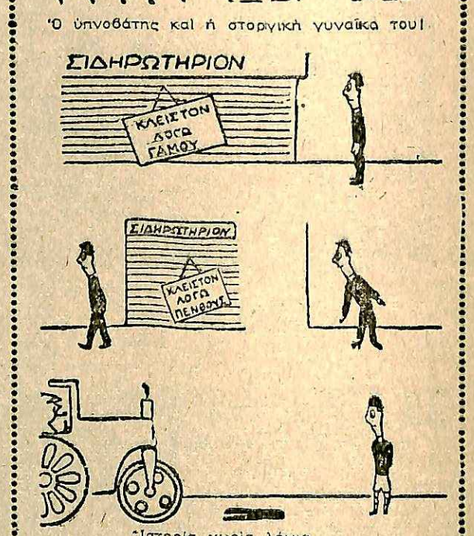

Ἱστορία χωρὶς λόγια...

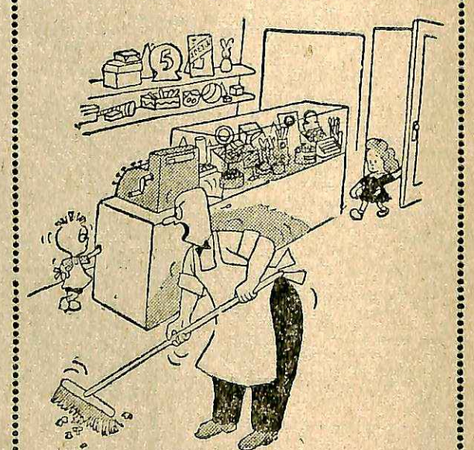

—Λοιπόν, εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ θὰ σὲ πῶ ἀφεντικό, γιὰ νὰ κάνῃς τὸ κομμάτι σου!...

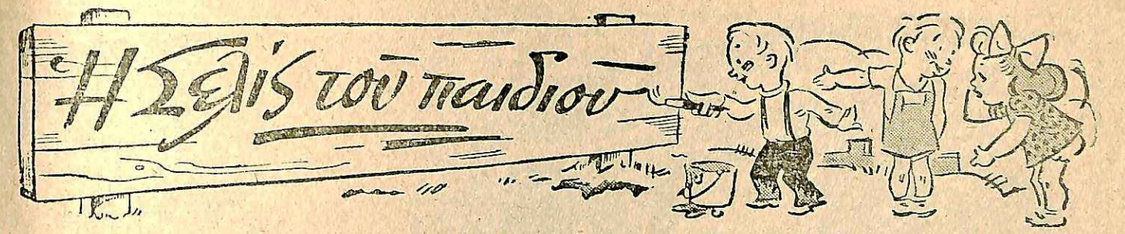

Τὸ ζαχαρένιο ΣΠΙΤΑΚΙ

Τὸ παραμυθάκι μας

Ἦταν μιὰ φορὰ στὴν ἄκρη ἑνὸς μενάλου δάσους μιὰ μικρὴ καλύβα φτωγική μὰ νοικοκυρεμένη. Στὴν καλύβα αὐτὴ καθόταν ἕνας ξυλοκόπος μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ δυὸ ὄμορφα καὶ χαριτωμένα παιδάκια, τὸ Γιαννάκη καὶ τὴ Μαρουλίτσα.

Ὁ ξυλοκόπος ἦταν φτωχός, πολὺ φτωχὸς κι' ἡ δουλειὰ ἦταν λίγη, γιατὶ εἶναν πιάσει πολὺ νωρὶς οἱ ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' ἔτσι πολλὲς φορὲς στὴν καλύβα δὲν εἶχαν οὔτε ψωμί. Ἕνα βράδυ ποὺ γύρισε ὁ ξυλοκόπος ἀργὰ ἀπ' τὴ δουλειὰ καὶ δὲν εἶχαν οὔτε ψίνουλο νὰ φᾶνε λέει στὴ γυναῖκα του:

—Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσουμε οὔτε τὰ παιδιά μας, ἂς πᾶμε νὰ τ' ἀφήσουμε μέσα στὸ δάσος. Ἴσως τὰ λυπηθῆ ὁ Θεὸς καὶ στείλη κανένα νοιστιανὸ νὰ τὰ σώσῃ.

Ὁ Γιαννάκης ὅμως ποὺ δὲν εἶνε ἀκόμα ἀποκοιμισθῆ, ἄκουσε ὅλη τὴν ὁμιλία τους καὶ τὸ πωῒ ἔτσεξε στὸ ποτάμι καὶ νέμισε τὶς τσέπες του μὲ βότσαλα. Ἔτσι ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὸ δάσος ἐκεῖνος πήγαινε τελευταῖος, καὶ σὲ κάθε δυὸ βήματα, ἄφηνε κι' ἀπὸ ἕνα βότσαλο νὰ πέφτη.

Ὅταν ἔφτασαν πιὰ βαθειὰ στὸ δάσος, ὁ ξυλοκόπος κι' ἡ γυναῖκα του ἄναψαν μιὰ φωτιά, κι' εἶπαν στὰ παιδιά τους ὅτι θὰ πάνε νὰ κόψουν ξύλα καὶ νὰ τοὺς περιμένουν ἐκεῖ. Τ' ἄφησαν κατόπιν κι' ἔφυγαν.

Τὰ παιδιὰ περίμεναν ὥρες πολλὲς ὥσπου νύντωσε. Ὅταν βγῆκε τὸ φεγγάρι, ὁ Γιαννάκης πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὴ Μαρουλίτσα κι' ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο ποὺ δείγναν τὰ βότσαλα, γύρισαν στὴν καλύβα τους.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τους ὅμως τὴν ἄλλη μέρα τὰ ξαναπήγανε πάλι στὸ δάσος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ Γιαννάκης δὲν προφτσσε νὰ μαζέψη βότσαλα. Ὁ πατέρας του ἄναψε ἔφυνε μὲ τὴ γυναῖκα του λέγοντας πὼς θὰ πάνε νὰ κόψουν ξύλα καὶ θὰ ξανανυσίσουν. Μὰ τὰ καϋμένα παιδάκια ἄδικα περίμεναν.

Τότε ὁ Γιαννάκης ἔπιασε τὴ Μαρουλίτσα ἀπ' τὸ χέρι καὶ ξεκίνησαν γωρὶς κι' αὐτὰ νὰ ξέρουν γιὰ ποῦ.

Τρεῖς μέρες περπατοῦσαν ὥσπου ἔφτασαν μπρὸς σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ ἦταν φτιασμένο ὅλο ἀπὸ κουλουράκια, καραμέλες καὶ μπισκότα. Ἀμέσως καθὼς ἦταν πεινασμένα ἄρχισαν νὰ τρώνε, ὅταν ξαφνικὰ ἄκούσανε μιὰ ψιλὴ φωνὴ νὰ βγαίνη μέσ' ἀπ' τὸ σπιτάκι καὶ νὰ λέη:

—Κοίτσι, κοίτσι, ποντικάκι, ποιός μοῦ τρώει τὸ σπιτάκι;

Ὁ Γαννάκης κι' ἡ Μαρουλίτσα ἀπάντησαν:

—Τ' ἀγέμι τ' ἀεράκι. Τ' οὐρανοῦ τ' ωραῖο παιδάκι.

Τότε βγῆκε μιὰ γοηὰ καμπούρα καὶ κουτσὴ. ἀκουμπισμένη στὸ σαβδί της καὶ προσκάλεσε τὰ παιδιὰ νὰ μποῦνε μέσα νὰ φᾶν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν. Μόλις ὅμως πέρασαν τὸ κατώφλι, ἀοπάζει ἡ γοηὰ τὸ Γιαννάκη καὶ τὸν κλείνει μέσα στὸ σταῦλο, γιατὶ ἦταν μιὰ κακιὰ μάγισσα κι' ἤθελε νὰ τὸν θρέψη γιὰ νὰ τὸ φάη. Τὴ Μαρουλίτσα ὅμως τὴν ἔβαλε νὰ τῆς δουλεύη ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Κάθε πρωῒ πήγαινε ἡ μάγισσα καὶ φώναζε τοῦ Γιαννάκη: «— Γιαννάκη, βγάλε τὸ δάχτυλό σου ἀπ' τὴν κλειδορότρυπα νὰ δῶ ἂν πάχυνες». Ὥστσο μιὰ μέρα λέει στὴ Μαρουλίτσα: «—Ἄναψε ἀμέσως φωτιὰ καὶ βάλε τὸ μενάλο καζάνι. Σήμερα θὰ σφάξω τὸν ἀδελφό σου». Ἐκείνη ἑτοίμασε τὸ καζάνι γύνοντας μαῦρα δάκρυα. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπει τὴ γοηὰ ντρὸς στὸ φοῦρνο νὰ κυττάζη, ἂν ψήθηκε τὸ ψωμί. Τότενει λοιπόν: τὴ σπρώχνει μέσα στὴ φωτιὰ καὶ κλείνει πίσω της τὴν πόρτα τοῦ φούρνου.

Κι' ἔτσι ἡ παλιόγοηα ἔψεσε μέσα καὶ κάπκε.

Ἀμέσως ἡ Μαρουλίτσα ἐλευθερώνει τὸν ἀδελφό της ἀπ' τὸ σταῦλο κι' ἀφοῦ γέμισαν κι' οἱ δυὸ τὶς τσέπες τους μὲ κάτι πολύχρωμα πετραδάκια, ποὺ βοῆκαν μέσα στὸ σπιτάκι, πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν καλύβα τους.

Ἀφοῦ περπάτησαν πολλὴ ὥρα ἔφτασαν μπρὸς σὲ μιὰ λίμνη καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὴν περάσουν, ὅταν βλέπουν ἔξαφνα ἕναν ὡραῖο κύκνο. «— Καλέ μας κύκνε, τοῦ φωνάζουν, νίνεσαι Βασκούλα μας;» Κι' ὁ καλὸς κύκνος πῆρε τὸ Γιαννάκη καὶ τὴ Μαρουλίτσα στὴ ράχη του, καὶ τοὺς πέρασε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη κι' ἀπὸ κεῖ σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν καλύβα τους.

Ἡ γαοὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τους δὲν περιγράφεται γιοστὶ εἶναν πιὰ μετανοιώσει ποὺ τὰ ἄφησαν στὸ δάσος.

Κι' ἐπειδὴ τὰ πετραδάκια ποὺ εἶναν μαζέψει τὰ παιδιὰ ἦταν διαμάντια ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια, ἔγιναν πλούσιοι καὶ πέρασαν ἐκεῖνοι καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτεοα. Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Λαβύρινθος

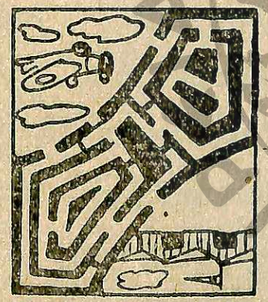

Ποιὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήση τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ φθάση στο ἀεροδρόμιο;

Χαῖρε βουνό...

Χαῖρε βουνὸ κι' ἐξοχικὸ σπι-
(τάκι,
χαῖρε κορφή μου ἐσὺ κιτρι-
(νισμένη.
Τώρα τοῦ χειονοπώρου ἤρθε
ἡ ὥρα,
κι' ἡ δόξα τοῦ καλοκαιριοῦ
(πεθαίνει.

★

Χαίρετε μέρες λιόλουστες,
(μεγάλες,
αὐγὲς ποὺ ξεπροβάλλετε
(γοργά
καὶ ζέστα τοῦ μεσημεριοῦ
(ποὺ ἁπλώνεις
τὴ φλόγα σου, ὡς ἀπάνω
(στὰ βουνά.

★

Χαίρετε βραδυνὲς φωνές,
(κι' ἀκόμα
εὐωδιασμένα χορταριῶν δε-
(μάτια
φλογέρες τῶν βοσκῶνε καὶ
(καυδούνια,
κι' ἀγέρι ποὺ σφυρᾶς μέσ'
(στὰ ἐλάτια.

★

Χαῖρε γαλήνια μοναξιὰ βου-
(νήσια!
Τώρα κεῖ πέρα κάτου στὸ
(χωριό,
θ' ἀναθυμᾶμαι τὶς γλυκειὲς
(ἡμέρες
καὶ τὸν ὡραῖο ποὺ πέρασε
(καιρό!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΜΟΝΟΝΤ

—Εἶσαι ὁ γυιὸς τοῦ σταθμάρχη; Τότε θὰ ξέρης ἀσφαλῶς πότε φεύγει τὸ τραῖνο...

—Φεύγει, κύριε, ὅταν σφυρίζει ὁ μπαμπάς!

◆◆

Παιδικὸ πνεῦμα

—Μαμά, μοῦ εἶπες πὼς ἂν μείνω... ἥσυχος μισὴ ὥρα, θὰ μοῦ ἔδινες ὅ,τι ἤθελα.

—Καὶ τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω;

—Τὴν ἄδεια νὰ γίνω... ἀ-
(νήσυχος γιὰ δυὸ ὧρες!

★

Κορίτσι τῆς ἐποχῆς:

—Πές μου, μπεμπέκα, ἂν γωρίσουμε ἐγὼ καὶ ἡ μαμά σου μὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ θὰ πᾶς;

—Μὲ κεῖνον ποὺ θὰ τοῦ μείνη τὸ αὐτοκίνητο!

★

Στὸ σχολεῖο.

Ὁ Δάσκαλος: Ποιὸ ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, προσκολλᾶται περισσότερο στὸν ἄνθρωπο;

Ὁ Τοτός: Ἡ Βδέλλα κύριε δάσκαλε!

Ὁ κλεφτοκοττᾶς

Ἱστοριούλα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας γωρικὸς πῆγε στὸ σοφὸ Βασιλιὰ τὸ Σολομῶντα καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάποιος, Βασιλιᾶ μου, μοῦ ἔκλεψε τὶς κόττες μου, μὰ δὲν τὸν ξέρω, οὔτε μπορῶ νὰ τὸν βρῶ.

—Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Σολομών. Θὰ τὸν βρῶ ἐνὼ τὸν κλέφτη.

Καὶ γωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, διάταξε ἀμέσως νὰ καλέσουν ὅλο τὸ λαὸ μπροστὰ στὸ παλάτι του. Βγῆκε τότε στὸ μπαλκόνι καὶ εἶπε:

—Προσέξτε! Κάποιος κλεφτοκοττᾶς βρίσκεται ἀνάμεσά σας. Ἂς προσέξη καλὰ γιατὶ τὸν ξέρω. Ἔγει βγάλει φτερὰ στὸ κεφάλι του...

Ἀμέσως ὁ κλέφτης φοβισμένος κι' ἀνήσυχος σήκωσε τὸ γέρι του καὶ τὸ ἔφερε στὸ κεφάλι του.

Ὁ Σολομὼν τὸν εἶδε ἀπὸ ψηλὰ κι' ἀμέσως φώναξε:

—Νὰ ὁ κλέφτης ποὺ ἔκλεψε τὶς κόττες!... Πιάστε τον...

Καὶ τὸν πιάσανε τὸν καλό σου. τοῦ πῆραν τὶς κόττες καὶ τὸν κλείσανε στὴ φυλακή.

◆◆

Συγνά, παιδιά μου, στὸ σγολεῖο ἢ στὸ σπίτι σᾶς γύνεται ἡ μελάνη καὶ λερώνετε τὰ νέρια σας ἢ τὰ ροῦγα σας.

Νὰ πῶς μπορεῖτε νὰ βγάζετε τὶς μελανιές:

Ἀπὸ τὰ ροῦχα σας: Πάρτε λίγο γάλα ἄβραστο, κατὰ προτίμησι τὸν ἀφρό του, βάλτε το ἀπάνω στὸ μελανωμένο ὕφασμα καὶ τρίψτε το καλὰ μ' ἕνα κουτάλι. Θὰ δῆτε τὸ γάλα νὰ μαυρίσῃ. Ἐπαναλάβετέ το μερικὲς φορὲς ἕως ὅτου φύγη ἐντελῶς τὸ μελάνι.

Ἀπὸ τὰ πατώματα ἢ τὰ ἐπιπλα: Πάρτε μιὰ πρέζα ὀξαλικὸ ὀξὺ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο καὶ ρίξτε το ἀπάνω στὸ σανίδι, ρίξτε καὶ λίγο ζεστὸ νερὸ καὶ τρίψτε ἐλαφρὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

◆◆

Μαγικὴ εἰκών

Ἡ Μαργούλα περνάει ἄφοβα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ὅμως ὁ δράκος βρίσκεται κοντά της. Μήπως ἐσεῖς τὸν βλέπετε;

(Ἡ λύσις στὴ σελ. 56)

Η μοντέρνα γραμμή έχει απαιτήσεις. Το εσώρρουχο παίζει πρωτεύοντα ρόλο σ' αυτό και πρέπει να έχει απόλυτη εφαρμογή. Στά καταστήματά μας θά βρήτε τά εσώρρουχα ποῦ σᾶς ταιριάζουν σέ μιά πληρότητα εφαρμογῆς, σέ έπιμελημένη έργασία καί φθηνή τιμή.

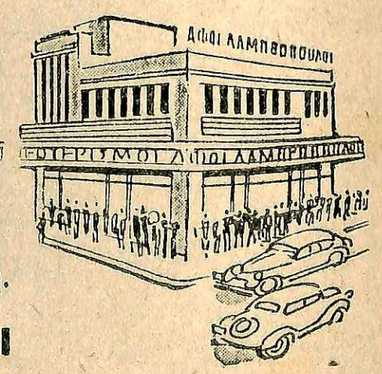

ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἀνθοῦλα

Ὅταν ἔμεινε ὀρφανὴ ἡ Ἀνθούλα ἀποφάσισε ν' ἀντιμετωπίση τὴ ζωὴ γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμί της τίμια καὶ φρόνιμα.

— Θὰ πάω νὰ δουλέψω, γιαγιούλα, εἶπε στὴ γιαγιά της.

Ἡ ἀγαθὴ γριούλα ἀνησύχησε.

— Τόσο μικρούλα, κόρη μου! ἐφώνισε.

— Οἱ ψυχὲς τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου, θὰ μὲ προστατεύσουν, ἀπάντησε ἡ Ἀνθούλα μὲ θάρρος, σφουγγίζοντας ἕνα δάκρυ, ποὺ κύλησε στὸ χνουδάτο, σὰν τὸ ροδάκινο μάγουλό της.

Καὶ πρόσθεσε μὲ ἀκλόνητη πίστι:

— Δὲν θὰ μ' ἀφήση ὁ Θεὸς νὰ χαθῶ.

Ἡ γιαγιά της σταμάτησε τὸ πλέξιμό της καὶ κούνησε τὸ γιορισμένο κεφάλι της.

— Καϋμένο μου ἀθῶο παιδί!... ἀναστέναξε. Δὲν ξέρεις ἀκόμα τὸν κόσμο, δὲν ὑποπτεύεσαι τί παγίδες συναντᾶ κανεὶς σὲ κάθε του βῆμα.

Τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ συλλογισμένη καὶ συνέχισε:

— Εἶσαι ἔμορφη. Ἀνθούλα μου. Εἶσαι σὰν τὸ μυρωμένο λουλούδι, ποὺ φυτρώνει σὲ μιὰ ἀκρούλα τοῦ κήπου. Πρόσεξε, κορούλα μου, πρόσεξε μὴ σὲ πλανέσουν μὲ τὰ δολερὰ λόγια τους καὶ σὲ παρασύρουν στὴν καταστροφή. Ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα!...

— Ἔγνοια σου, γιαγιά, μεῖνε ἥσυχη. θὰ εἶμαι φρόνιμη.

Ἦταν ἀληθινὰ ὡραία ἡ Ἀνθούλα. Ἕνα λουλούδι γεμᾶτο ἄρωμα, ἕνας ἄγγελος, μιὰ γλυκειὰ καστανὴ ἐμορφιά, μὲ φωτεινὰ μάτια καὶ κεραζένια γείλη.

Γι' αὐτὸ ἴσως δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῆ δουλειά. Τὴν προσέλαβαν σ' ἕνα κατάστημα ὡς πωλήτρια. Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ βιοπάλη γιὰ τὴν ὀρφανὴ μικρούλα. Ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κατάστημα, ἑτοιμη νὰ περιποιηθῆ τοὺς πελάτες καὶ τὶς δύσκολες πελάτισσες καὶ τὸ βράδυ στὸ σπίτι.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὸς καιρός.

Ἡ γιαγιὰ τῆς Ἀνθούλας ἄρχισε νὰ νοιώθη τοὺς φόβους της γιὰ τὴν ἐγγονή της νὰ λιγοστεύουν.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ ρθῆ τὸ μοιρασιό.

Ἦταν ἕνα βράδυ, λίγο πρὶν κλείση τὸ κατάστημα, ὅταν μπῆκε ἐκεῖ ἕνας κύριος, τριάντα χρόνων πάνω-κάτω γιὰ ν' ἀγοράση μαντήλια.

Ἦταν ὁ Θέμος Χαμίδης, τραπεζίτικος ὑπάλληλος, κομψός, πολὺ συμπαθητικός, περίφημος γλεντζές.

Ἡ Ἀνθούλα ἔτοιξε νὰ τὸν περιποιηθῆ.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Χαμίδης τέντωσε τὰ μάτια του ἀπὸ θαυμασμό. Τί ὄνειρο ἀγγελικῆς ὁμορφιᾶς ἦταν αὐτό!... Ποτέ του δὲν εἶχε δῆ τόσο γλυκειά. τόσο ἀθῶα ὁμορφιά. Ξετρελλαμένος πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὰ μαντήλια ποὺ ἀγόρασε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα. Δὲν ἔφυγε. Παραφύλαξε ὡς ποὺ βγῆκε ἡ Ἀνθούλα. Κι' ἄρχισε ἀπὸ αὐτὸ τὸ βράδυ ἕνα συστηματικὸ κυνηγητό, μιὰ στενὴ πολιορκία τῆς ἀθῶας ὀρφανῆς.

Τσελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, τσελλὸς ἀπὸ πόθο ὁ Χαμίδης χρησιμοποίησε ὅλη του τὴν τέχνη, γιὰ νὰ κυριεύση τὸ φρούριο. Καὶ τέτυχε.

Ἡ Ἀνθούλα ποὺ τὸν φοβόταν καὶ τὸν ἀπέφευνε στὴν ἀρχή. ἡ ἀθῶα, ἄκακη κόρη. γοητεύθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὰ γλυκόλογά του. συγκινήθηκε ἀπ' τὰ παρακάλια του καὶ τὴν τόση ἐπιμονή του καὶ δέχθηκε νὰ τὴ συνοδεύη κάθε βράδυ ὡς τὸ σπίτι της.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχή. Κι' ὅταν γίνη ἡ ἀρχὴ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκολουθοῦν μοιραῖα. Ἔτσι μιὰ βραδυὰ ἡ Ἀνθούλα, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, ἡ ἀθῶα παιδούλα. τὸ ἀνύποπτο γιὰ τὶς κακίες τοῦ κόσμου κορίτσι βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χαμίδη. στὴν ἐρωτικὴ φωλιά του, ἐκεῖ σὲ κάποια πάροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Τὸ κρυφὸ αὐτὸ αἴσθημα, τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ρομάντζο τῆς ὡραίας ὀρφανῆς τὴ γέμιζε εὐτυχία καὶ τρόμο συγχρόνως. Ζοῦσε στὸν παράδεισο τοῦ ἔρωτος καὶ στὴν κόλασι τῶν τύψεων. Ἀγαποῦσε τώρα τὸ Θέμο, τὸν ἀγαποῦσε τρελλά, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀθῶας καρδιᾶς της. Κι' ὅταν ἕνα βράδυ βρέθηκε πάλι στὴν ἀγκαλιά του, μέθυσε τόσο ἀπὸ ἡδυπάθεια. ὥστε τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα, τὸν ἄφησε νὰ δρέψη ὅλες της τὶς παρθενικὲς ἐμορφιὲς καὶ τὶς γάρες της.

Τὴ νύχτα αὐτὴ ἔκλαψε πολὺ στὸ κρεββάτι της. Εἶχε γιὰ μόνη της ἐλπίδα πλέον. τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Θέμου:

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἄγγελέ μου. Θὰ γίνης γυναῖκα μου. Θὰ σὲ συστήσω στὴ μητέρα μου κι' ὅλα θὰ τελειώσουν καλά.

Τὰ λόγια του αὐτὰ σταματοῦσαν κάπως τὴν ψυχική της τρικυμία. Ἐλπίζε. Τὸν πίστευε. Τὸν εἶχε σὰν Θεό. Λένε ποτὲ ψέμματα οἱ Θεοί; Κομματιάζουν μιὰ ἀθῶα καρδιά;

Ἔτσι κυλοῦσε ὁ καιρὸς μὲ ὑποσχέσεις ὡς ποὺ μιὰ μέρα ὁ Θέμος χάθηκε. Ἀνοιξε, θαρρεῖς, ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε!

Μάταια τὸν ἀναζήτησε παντοῦ ἡ Ἀνθούλα. Στὴν τράπεζα ποὺ πῆγε, στὸ τέλος. τὴν πληροφόρησαν ὅτι τὸν μετέθεσαν σὲ κάποιο ἐπαρχιακὸ ὑποκατάστημα, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἰδίου.

Ἔσβυσε ὁ ἥλιος. μαύρισε ὁ κόσμος γιὰ τὴν ἀθῶα ὀρφανή.

Ἀρρώστησε βαριά. Ἔνασε τὴ θέσι της. Ἔφτασε ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ Ἄλλου Κόσμου...

Κι' ὅταν ἔγιινε καλὰ, ἀναγκάσθηκε νὰ κάνη διάφορες βαρειὲς δουλειὲς γιὰ νὰ ζήση.

Χρόνια πέρασαν.

Ἡ Ἀνθούλα διατηρεῖ τὴν ἐμορφιά της. ἐμορφιὰ μαρασμένη.

Ἡ ἀνάγκη τὴν ἔσπρωξε τώρα νὰ καταφύγη σ' ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο ὑπηρετριῶν, γιὰ νὰ ζητήση ἐργασία.

Ἐκεῖ — τί τραγικὲς συμπτώσεις ποὺ ἔχει ἡ ζωή! — τὴ συνάντησε ἕνα πρωῒ ὁ Θέμος ποὺ ἐχε γυρίσει στὴν Ἀθήνα καὶ ζητοῦσε ὑπηρέτρια γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται.

Ἡ Ἀνθούλα σκιρτήσε λιπόθυμη μόλις τὸν ἀντίκρυσε.

Τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του συντομεύοντας κατασυγκινημένος καὶ τὴ μετέφερε μ' ἕνα ταξὶ σπίτι του. Κι' ὅταν ἡ βασανισμένη μικρούλα συνῆλθε, γονάτισε πλάι της καὶ τῆς εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Συγχώρεσέ με. ἄγγελέ μου!.. Σοῦκανα μεγάλο κακό, ὑπῆρξα πολὺ σκληρὸς μαζί σου, συγχώρεσέ με. Εἶσαι σπίτι σου πιά. Ἤρθε ἡ ἁγία ὥρα νὰ πραγματοποιηθῆ τ' ὄνειρό σου. Θὰ γίνης γυναῖκα μου, Ἀνθούλα. Ναί θὰ γίνης γυναῖκα μου καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, εὐτυχισμένοι ὡς τὸ θάνατο!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ὑποψηφιότητες

Τὰ πιὸ διασκεδαστικὰ προεκλογικὰ προγράμματα

Οἱ τελευταῖες ἐκλογὲς στὴ Γαλλία διεξήχθησαν σύμφωνα μὲ τὸν νέο ἐκλογικὸ νόμο, ποὺ ἐπιβάλλει στοὺς ὑποψηφίους ν' ἀνήκουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναγνωρισμένα πολιτικὰ κόμματα. Ἔτσι, ἐξαφανίσθηκαν μερικοὶ ἀνεξάρτητοι ὑποψήφιοι, ποὺ, ὡς προχθὲς ἀκόμη, διασκέδαζαν τοὺς Παρισινοὺς μὲ τὰ περίεργα καὶ ἐξωφρενικὰ προγράμματά τους.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ ἀνεκδιήγητος Ντυκονώ, πλανόδιος ἀνθοπώλης τοῦ Καρτιὲ Λατέν, ποὺ ὑπέσχοταν στοὺς ἐκλογεῖς του ὅτι. θὰ ἄλλαζε πρόγραμμα τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, γιὰ νὰ συναγωνισθῆ τοὺς κινηματογράφους ποὺ ἄλλαζαν τὰ πρόγραμμά τους μιὰ μόνο φορὰ τὴν ἑβδομάδα, ὅτι θὰ καταργοῦσε τὸ τέλος τοῦ μπνός, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἔχη νὰ πληρώση κανεὶς οὔτε ἐνοίκιο, οὔτε κομμιὰ ἄλλη ὑποχρέωσι καὶ ὅτι θ' ἄνοιγε μιὰ πεζαλωρία λεωφόρο ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ ὡς τὸν Ἀτλαντικό, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴ Μονμάρτρη!

Ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις ὁ Ντυκονὼ τὶς ἔδιδε στὰ ἐντυπια προγράμματά του, γιατὶ ἐτραύλιζε καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μιλήση. Κάποτε, ὅμως, μερικοὶ «φίλοι» του, ποὺ ἤθελαν νὰ γελάσουν μαζί του, τοῦ διοργάνωσαν μιὰ συγκέντρωσι σὲ μιὰ πλατεία τοῦ Καρτιὲ Λατέν.

Ὁ Ντυκονὼ εἶχε σταθῆ μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα μαῦρο ὕφασμα. Κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἦταν κρυμμένος ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀργανωτὰς τῆς συγκεντρώσεως. Θὰ μιλοῦσε αὐτός, ἐνῶ ὁ ὑποψήφιος θὰ ἔκανε τὶς ἀπαραίτητες χειρονομίες, γιὰ νὰ δοθῆ ἡ ἐντύπωσις στοὺς ἐκλογεῖς ὅτι μιλοῦσε ὁ ἴδιος.

Ἐκεῖ ὅμως ἦταν ποὺ τὰ πράγματα ἔγιναν θάλασσα. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ντυκονὼ τέντωνε τὰ χέρια του καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἀπειλῆ θεοὺς καὶ δαίμονας, ὁ «φίλος» του ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἔκλεινε τὸ στόμα του ἢ ἔλεγε πράγματα ποὺ ἦταν ὁλότελα ἀσυμβίβαστα μὲ τὸ ὕφος καὶ τὴν ἔκφρασι τοῦ ὁμιλητοῦ.

Τὸ θέαμα κατήντησε στὸ τέλος ἀπίστευτα κωμικό. Τὸ κοινὸν κατάλαβε τὴ φάρσα, σήκωσε στὰ χέρια του τὸν Ντυκονὼ καὶ τὸν περιέφερε θριαμβευτικὰ στοὺς δρόμους τοῦ Καρτιὲ Λατέν, μὲ μιὰ σκοῦπα πάνω στὸ κεφάλι καὶ τὸ ράσσο ἑνὸς κανδηλανάφτη στοὺς ὤμους.

Ἕνας ἄλλος ἐξωφρενικὸς ὑποψήφιος ἦταν ὁ Συμεὼν Γκουέτ, κουρεύς, ποὺ ἵδρυσε τὸ κόμμα τῆς ὡραιότητος! Τύπωσε, λοιπόν, κατὰ χιλιάδες τὴ φωτογραφία του καὶ τὴν ἔστειλε στὶς γυναῖκες τῶν ἐκλογέων τῆς περιοχῆς του. Ὡστόσο, πῆρε μόνο 37 ψήφους.

Μετοξὺ τῶν ἐξωφρενικῶν ὑποψηφίων, συγκαταλέγεται ἐπίσης ὁ Ζοζὲφ Ὠμπέν. «Βασιλεὺς τῶν πλανοδίων πωλητῶν», ὅπως εἶχε αὐτοτιτλοφορηθῆ. Τὸ προεκλογικὸ πρόγραμμά του ἦταν ὁλιγόλογο καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τῶν πλανοδίων πωλητῶν διατάσσει:

»Εἰρήνη σὲ ὅλους!

»Καταργεῖται ὁ θάνατος!

»Ψηφίστε ὅλοι τὸν δικτάτορα τῆς δημοκρατίας!

»Τὸ ἐμβλημά μας: τὰ πάντα γιὰ τὴ γυναῖκα!

»Ἐγώ, ὁ βασιλεύς».

Διασκεδαστικώτατος ὑποψήφιος ἦταν ἐπίσης ὁ χωροφύλαξ Μπαμπαλέν, ποὺ ἐξετέθη στὴ Γκρενόμπλ. Στὸ πρόγραμμά του ἔγραφε:

«Τί σκοτίζεσαστε γιὰ τὴ δημοκρατία, τὴ βασιλεία ἢ τὴν αὐτοκρατορία; Ἡ γαλλικὴ σημαία ἔχει τρία χρώματα. Κάθε Γάλλος πρέπει νὰ εἶνε, λοιπόν, δημοκρατικός, βασιλικὸς καὶ αὐτοκρατορικός».

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοσημείωτα προεκλογικὰ προγράμματα ἦταν ἐπίσης τοῦ Λαμιράλ, κωδωνοκρούστου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρωπάκος ἔγραφε:

«Πολῖται, πρέπει νὰ μὲ ψηφίσετε, γιατὶ ἤμουνα πολὺ δυστυχισμένος στὴ συζυγική μου ζωή. Εἶνε δίκαιο, λοιπόν, νὰ εὐδοκιμήσω στὴν πολιτική».

Τὴν ἰδία ἐποχή, ἕνας ἄλλος ὑποψήφιος, ὀνόματι Φερντονέ, ποὺ παρουσιαζόταν ὡς «οἰκονομολόγος», ἔδινε τὴν ὑπόσχεσι πὼς, ἂν τὸν ψήφιζαν, θὰ ἐρρύθμιζε μιὰ γιὰ πάντα τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Τὸ σύστημά του ἦταν ἁπλούστατο.

«Τὸ φράγκο ἀνεβοκατεβαίνει στὸ χρηματιστήριο καὶ οἱ τιμὲς τῶν τροφίμων ἀνεβοκατεβαίνουν στὴν ἀγορά, ἔλεγε. Θὰ καταργήσωμε, λοιπόν, τὸ φράγκο, ποὺ εἶνε ἡ αἰφορμὴ ὅλης τῆς δυστυχίας μας. Καὶ στὴ θέσι του θὰ βάλωμε ὡς νόμισμα τὸ... φλυτζάνι τοῦ καφέ. Γιατὶ ἔχει τὴν ἰδία ἀξία γιὰ ὅλο τὸν κόσμο».

Τὸ δυσάρεστο, ὅμως, ἦταν ὅτι οἱ Παρισινοὶ δὲν τὸν ψήφισαν...

Ἕνας ἄλλος ὑποψήφιος ἦταν ὁ Τρουντεμπάλντ Ἀσκαρὶς Μεροβέ. Ἱδρυτὴς τοῦ «μεροβιγκιανοῦ κόμματος», ποὺ τὸ πρόγραμμά του ἦταν ἡ μεταρρύθμισις τοῦ... πλανητικοῦ συστήματος.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ χαριτωμένοι ὑποψήφιοι ἐξαφανίσθηκαν σήμερα. Ἡ ἐποχὴ δὲν τοὺς σηκώνει.

ΑΝΤΡΕ ΠΡΕΒΟΝ

Παρασκεύασμα 264 Β

Έξη μήνες τώρα, παιδευόταν ο χημικός Κάσελτον, μέσα στο μικροβιολογικό του εργαστήριο να ξεχωρίση τα μικρόβια του τύφου.

Και το πέτυχε.

Ο ποντικός, πάνω στον οποίο πειραματιζόταν την ημέρα έκεινη, ύστερα από μερικούς σπασμούς, φόφησε. Ο Κάσελτον στάθηκε σκεπτικός μερικές στιγμες. Το μικροβιολογικό παρασκεύασμα 264 Β ήταν ανώτερο και πιό αποτελεσματικό από ό,τι περίμενε.

Έξαφνα άκουσε φωνες.

Ήταν η φωνή της γυναικος του Ρουθ, και του αγαπημένου του φίλου Λόρελ.

—Μπά, ο Λόρελ ξαναγύρισε! φθύρισε ο Κάσελτον.

Ξαναγύρισε τότε στο τραπεζάκι, όπου είχε αφήσει τον νεκρο ποντικό κι έκανε μιά πρόχειρη αυτοψία στά σώμα του.

Το παρασκεύασμα 264 Β, δέν είχε αφήσει ίχνη ορατά. Μόνον η καρδιά του ποντικού ήταν λιγάκι εξογκωμένη. Τίποτ' άλλο. Πήρε σέ μιά νυάλινη πλάκα λίγο αίμα για να κάνη μιά ανάλυσι και εργασθηκε ακόμη μιση ώρα.

Έριξε κατόπιν το πτώμα του ποντικού μέσα σ' ένα ηλεκτρικό καίδανο, έπλυνε τα χέρια του, τα βούτηξε ζανά στο οινόπνευμα, σκουπίστηκε και βγήκε να πάη στο σαλόνι.

Έπαψε από τη στιγμή έκείνη νη ο κοσμικος κύριος.

Γύρισε το πόμολο κι' άνοιξε την πόρτα. Η πρώτη έντύπωσι του ήταν, ότι μέσα σ' αυτό το σαλόνι κάτι είχε συμβή. Η μισή από τά του έπεσε άμέσως στη μέση. Στεκόταν στό παράθυρο μέ τη ραχι γυρισμένη στο μέσο του. Ύστερα κύτταξε το φίλο του Λόρελ, που καζόταν σε κι Ὑστόσο ήταν βέβαιος ότι ή γυναίκα του βρισκόταν λίγο του.

Η Ρουθ που είχε τρέξει πρός το παράθυρο, προτού ούτως ή άλλως ανοίξη την πόρτα, έμενε τώρα έκει με το πρόσωπο γυρισμένο πρός τα έξω, για να κρύψη άσφαλως, την ταραχή της.

Το αίμα είχε άνεβή στο πρόσωπό του, τα μηλίγγια του χτυπούσαν. Ήταν έτοιμος να φωνάξη: «Ρουθ, ήσουν στην άγκαλιά του Λόρελ» μά κατώρθωσε να συγκρατηθή.

—Γειά σου, Λόρελ, είπε. Ξαναγύρισες;

Η Ρουθ πήνε κοντά του και τού είπε:

—Ναι, αγαπημένε μου. Δέν ήρθα να σε ειδοποιήσω. Δέν ήθελα να σε διακόψω την έργασια σου.

«Μά... δέν μού άρεσει, ούτε έγώ έργάζομαι», σκέφτηκε ο Κάσελτον.

Κάθησε όμως, άγαψε ένα τσιγάρο και συλλογιζόταν ότι είχε άφήσει τα πράγματα νά προχωρήσουν πολύ.

Ο Λόρελ άρχισε να τού διηγήται κάποια ιστορία.

Η Ρουθ κατακόκκινη άκόμη, άκουγε μέ βλέμμα άφηρημένο, πού έκανε την καρδιά τού Κάσελτον νά χτυπά δυνατά άπό ζήλεια.

Ο Λόρελ ήταν φίλος άγαπητός τού χημικού. Είχε έπιστρέψει μόλις πρός δύο μηνών, όπό ένα ταξίδι στην Άπω Ανατολή, και ο Κάσελτον τον είχε καλέσει στό έξοχικό του σπίτι, νά περάση καμμιά δεκαρια μέρες. Ο Λόρελ είχε φύγει την προηγουμένη, άλλά νά πού ξαναγύρισε καταχρώμενος τής φιλίας και τού δικαίωματος φιλοξενίας. Ο Λόρελ είχε προδώσει την έμπιστοσύνη του. Αύτός έφταιγε πρώτος. Τον άφησε μόνο με την άγαπημένη του Ρουθ, η όποια ζούσε σε σε μιά άπόλυτη μοναξιά με τον άνδρα της, άρκετα μίλια μακρυά άπό το Λονδίνο. Ο Λόρελ έπιωφελήθηκε και κατώρθωσε να την κατακτήση, στις ώρες πού αύτός ήταν τρομερά άπασχολημένος μέ τά πειράματά του, άποτραβηγμένος στό έργαστήριό του.

Τον έπιασε ένας άβάστακτος θυμός. Κατάλαβε πώς άν έμενε λίγα λεπτά άκόμη, ό θυμός του θά ξεσποϋσε άγριο. Ζήτησε συγγνώμην λοιπόν, μιά στιγμή και γύρισε στό έργαστήριό του. Πήρε το ένα άπό τά δυό σωληνάρια και τό έχωσε στην τσέπη του. Έπειτα έπεστρεψε στό σαλόνι.

Στό άνοιγμα της πόρτας ή γυναίκα του κι' ό φίλος του στρατήσαν άμέσως την κουβέντα τους. Δέν περίμεναν νά τον δούν νά έπιστρέφη τόσο γρήγορα. Ο Κάσελτον δέν είχε άνάγκη νά είνε τόσο έξυπνος γιά νά καταλάβη ότι είχαν διακόψει μιά συζήτησι, πού αύτός δέν έπρεπε ν' άκούση.

Η Ρουθ σηκώθηκε ζαφνικά.

—Θά μού έπιτρέψετε νά πάω νά κοιμηθώ, είπε. Καληνύχτα σας.

Ο σύζυγός της τής άνοιξε την πόρτα. Τώρα ήταν ήρεμος.

—Μη μείνης πολύ άργά, στό έργαστήριο, τού είπε ή Ρουθ.

Ο χημικός κούνησε το κεφάλι. Έκλεισε την πόρτα κι' έμεινε μόνος μέ τον Λόρελ.

—Δουλεύεις άργά τη νύκτα, Κάσελτον; ρώτησε ο Λόρελ.

—Πολλές φορές, όταν είνε άνάγκη.

—Σκληρή ζωή. Σέ θαυμάζω μουρμούρισε ο Λόρελ.

—Θά πιούμε ένα ούίσκυ; είπε ο Κάσελτον, πηγαίνοντας πρός το μπουφέ.

—Λιγάκι, μέ πολλή σόδα, άπάντησε ο Λόρελ.

Ο Κάσελτον γύρισε την πλάτη του, στο Λόρελ. Τώρα τού ήταν εύκολο νά ριξη μερικές σταγόνες άπό τό φοβερό έκείνο «παρασκεύασμα 264 Β» μέσα στο ποτήρι τού Λόρελ Και τό έκανε. Έβγαλε το φιαλίδιο άπό την τσέπη του. Το χέρι του δέν έτρεμε διόλου. Έδωσε το ποτήρι στον Λόρελ και πήρε το δικό του. Και οι δυό τους τα άδείασαν άμέσως.

—Ύπέροχο! είπε ο Λόρελ. «Βέβαια ύπέροχο!» σκέφθηκε ο Κάσελτον. «Ο ποντικός θά πέθανε σέ τρία λεπτά. Σύ, θά κάνης μισήμιση ώρα. Άναλογως της κράσεως. Πάντως ή δική σου είνε έξαιρετική. Δέν σού δίνω παραπάνω άπό δυό ώρες. Όχι περισσότερο».

Ο Λόρελ κύτταξε σέ λίγο το ρολόϊ του.

—Πηγαίνω νά κοιμηθώ, είπε. Άλλωστε σύ έχεις δουλειά, Κάσελτον.

Ο χημικός σκέφτηκε ότι έπειτα άπό δύο ώρες το πολύ κατά τη διάρκεια τού ύπνου του ο Λόρελ θά έφευγε γιά το μεγάλο ταξίδι.

Ο φίλος του τού έφαιζε το χέρι. Αύτό ήταν άναπόφευκτο.

Όταν ο χημικός έπέστρεψε στό έργαστήριό του ή πρώτη του δουλειά ήταν νά πλύνη τ' χέρια του μ' ένα δυνατό άντιφθητικό.

Συλλογίσθηκε άκόμη νά καταστρέψη το ύπόλοιπο τού «παρασκευάσματος 264 Β», που είχε στην τσέπη του. Άπεφάσισε όμως νά περιμένη. Μόνον άν ή άστυνομική άνάκρισι έπαιρνε έπικίνδυνη τροπή, τότε θά κατέστρεφε το σωληνάριο.

★

Μέσα στή νυχτερινή ήσυχία τού φάνηκε ότι άκουσε κάποιο θρυμβο. Τέντωσε τ' αύτιά του. Ο θόρυβος δέν έπανελήφθη. Τί ήταν; Βήματα; Τρίξιμο του πατώματος; Άνοιγμα πόρτας;

Βγήκε στό διάδρομο και κρυφάκουσε Μέ άθόρυβα βήματα διέσχισε κατόπιν όλο το διάδρομο. Έστριψε δεξιά και στάθηκε. Στο κατώφλι μιάς πόρτας διέκρινε δύο σκιές. Ο Κάσελτον τις άναγνώρισε άμέσως. Ή φωνή της γυναίκας του έλεγε τρομαγμένη:

—Δέν πρέπει, όχι... θέλω νά μού το ύποσχεθής.

—Δέν μπορώ, έλεγε ή φωνή τού Λορελ. Σ' άγαπώ σάν τρελλός. Κι' έσύ μ' άγαπας. Είνε τόσο άπλό.

—Όχι, δέν είνε άπλό. Δέν τολμώ νά σέ ξανασυναντήσω. Ποϋ θά καταλήξωμε; Ύποφέρω κι' έγώ γιατί σ' άγαπώ.

—Τότε γιατί φοβάσαι; Άφησέ με νά σέ πάρω μαζί μου. Ή ζωή σου είνε μιά κόλασι. Αύριο φεύγω γιά την Άφρική. Θάρθης μαζί μου.

—Ω! άγάπη μου! ψιθύρισε ή Ρουθ. Μή με κάνεις νά τρέμω. Πήγαινε στο δωμάτιό σου. Δέν μπορώ νά φύγω...

Από τά λόγια αύτά έβλεπε κι' άκουγε ο Κάσελτον ήσαν τρομερά. Τόσο πολύ, λοιπόν, είχε προχωρήσει ο έρωτας τους;

Ο Λόρελ τώρα είχε άγκαλιάσει τη Ρουθ και τη φιλοϋσε μέ πάθος.

Εκείνη τη στιγμή προοχώρησε ο Κάσελτον. Ο Λόρελ παράτησε τη γυναίκα και γύρισε πρός τον έπιστήμονα.

—Λοιπόν, Κάσελτον, είπε ταραγμένος. Τί σκοπεύεις νά κάνης τώρα;

Ο έπιστήμονας έπιασε το κεφάλι του μέ τά δυό του χέρια. Καταλάβαινε το μέγεθος της καταστροφής και τραύλισε:

—Τίποτα, Λόρελ. Ό,τι είχα νά κάνω το έκανα!

Η Ρουθ έβγαλε μιά φωνή φρίκης.

—Τί έννοεις; ρώτησε ο Λόρελ αστισμένος.

Ο Κάσελτον τού έξήγησε μέ ήρεμία τα πράγματα. Τού έδωσε λεπτομερείς έξηγήσεις γιά το «παρασκεύασμα 264 Β». Έπειτα τού άνέφερε γιά το σύστημα, γιά τις σταγόνες πού είχε ρίξει στο ποτήρι του, και γιά την πεποίθησι πού είχε ότι θά πέθαινε σέ μιά...μισήμιση ώρα.

Ο Λόρελ είχε χλωμιάσει. Ο ίδρώτας έτρεχε άπό το μέτωπό του.

—Σατανά!... ούρλιαξε. Μέ σκότωσες!

—Καί σύ, είπε ο Κάσελτον, τρίζοντας τα δόντια του, σκότωσες τή γυναίκα μου. Την ώρα πού τή φιλοϋσες τής μετάδωσες τα μικρόβια μιάς φοβερής άρρώστειας.

Η Ρουθ ώρμησε πρός τό Λόρελ και κρεμάσθηκε μέ λατρεία στο λαιμό του, χωρίς νά προφέρη λέξι.

—Σάς τα είπα όλα, γιατί είσθε άτιμοι, έξακολούθησε ο Κάσελτον, και γιατί θά πεθάνετε!

Έχετε όλο τον καιρό νά τηλεφωνήσετε στήν άστυνομία νάρθοϋν νά μέ πιάσουν και νά μέ κρεμάσουν, μετά το θάνατό σας. Καληνύχτα σας.

Τούς γύρισε τις πλάτες και ράθηξε γιά το έργαστήριό του.

Είχε περάσει μισή ώρα. Ένας πυροβολισμος άκούστηκε στό έργαστήριο τού χημικού. Ο Κάσελτον είχε τινάξει τά μυαλά του στον άέρα!

. . . . . .

Ο τοχυδρομικός διανομεύς κατέβηκε άπό τό ποδήλατό του. Ξεχώρισε κάτι γράμματα και άρχισε νά χτυπά το κουδοϋνι τής έξοχικής έπαυλεως. Χτυποϋσε, χτυποϋσε μά κανεις δέν τού άνοιγε. Τή στιγμή έκείνη πρθε και ό κηπουρός. Ήταν ή μέρα του.

—Κάτι συμβαίνει, ψιθύρισε. Δέν μού είπαν τίποτα. Δέν έπρόκειτο να φύγουν.

Ξαφνικά είδε το παράθυρο τού σαλονιού ανοιχτό.

—Περίμενε, είπε στόν ταχυδρόμο. Θά μπώ άπό δω και θάρθω νά σ' άνοίξω.

Δέν πρόφτασε όμως νά πηδήση μέσα κι' έβγαλε μιά φωνή φρίκης. Έτρεξε κατόπιν γ' άνοίξη την έξώπορτα κι' έμπασε γρήγορα τον ταχυδρόμο.

Σταμάτησαν στό κατώφλι.

Η κυρία Ρουθ βρισκόταν στήν άγκαλιά ένός κυρίου. Δέν ήταν ο Κάσελτον. Ήταν ο κύριος πού φιλοξενοϋσαν.

Άπό τή στάση τους φαινόντουσαν και οί δύο νεκροί. Τά μάτια τους ήσαν γουρλωμένα και το πρόσωπό τους είχε ένα άπαίσιο μορφασμό άγωνίας.

Όταν σέ λίγο έφτασε ή άστυνομία ταζί μέ τον γιατρό, βρήκαν και το πτώμα του χημικού στό έργαστήριό του.

Το δράμα είχε συμπληρωθή.

ΤΖΟΝΣΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

ΟΙ «ΟΥΡΕΣ» ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Εδώ στόν τόπο μας δέν βλέπουμε πιά νά σ:ματίζονται «ούρες» γιά την άγορα τροφίμων. Στή Γαλλία όμως οί «ούρες» εξακολουθοϋν γιατί παρουσιάζεται μεγάλη έλλειψη στά :ροφιμα κ:ι κυρίως στό κρέας. Επίσης και στην Άγγλία οί «ούρες» έξω άπό τό κ:αστήματα είνε τό συνηθέστερο θέαμα!

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ τοῦ Φράνκο

Ἡ πραγματική ζωὴ τοῦ Καουντίλιο

Λίγοι άνθρωποι ξέρουν την διωτική ζωή τού άνθρώπου πού κυβερνά σήμερα την Ίσπανία. Ή προπαγάνδα της Μαδρίτης φροντίζει νά την κρατάη μυστική, ή μάλλον την παρουσιάζει όπως θέλει. Επαναλαμβάνει άδιάκοπα ότι ο Φράνκο είνε άφωσιωμένος στήν ώραία σύζυγό του και την κόρη του και ότι οί άγαπημένες διασκεδάσεις του είνε το ψάρεμα, το κυνήγι και το γκόλφ. Όλες σχεδόν οί φωτογραφίες του στο ίδιωτικό του περιβάλλον τον παρουσιάζουν μαζί μέ τή γυναίκα του και την κόρη του, ώς τύπο τελείου οίκογενειάρχου. Κι' ή τελευτεία στροφή τού ύμνου των φαλαγγιτών λέει:

«Νά ζήση πολλά χρόνια ο Φράνκο, ή κόρη του, κι' ή σύζυγός του».

Έν τούτοις, ή πραγματικότης είνε διαφορετική. Όπως ο Μουσσολίνι, έτσι κι' ο Φράνκο σχετίσθηκε μέ πολλές γυναίκες. Μιά άπ' αύτές μάλιστα έγινε αίτια νά ρθη σε σύγκρουσι μέ την Έκκλησία.

Λίγο πρίν άρχίση ο Ίσπανικός έμφύλιος πόλεμος, ο Φράνκο, μολονότι ήταν ήδη παντρεμένος, έρωτεύθηκε μιάν ώμορφη Άνταλούζα, την Κάρμεν Σαλβατόρ, κόρη ένός παραγγελιοδόχου της Σεβίλλης, και την έκαμε φιλενάδα του, φαίνεται όμως ότι ή κοπέλλα αύτή ήταν φλόδοξη κι' ότι δέν την ίκανοποιοϋσε ή μετριότης, μέσα στην όποία ήταν βουτηγμένος ο φίλος της. Μιά μέρα λοιπόν, ξέσπασε:

—Είσαι άνίκανος! τού φώναξε. Θάηρεπε νά κάνης κάτι καλλίτερο, νά γίνης ξακουστός!

Ο Φράνκο τής ύποσχέθηκε νά προσπαθήση. Ένα χρόνο άργότερα, άνέλαβε την άρχη γία της έθνικιστικής έπαναστάσεως. Μετά τή νίκη του, θέλησε νά παντρευτή μέ την Κάρμεν. Άλλά ο άρχιεπίσκοπος τού Τολέδου άρνήθηκε κατηγορηματικά νά τού δώση διαζύγιο. Κι' ο Φράνκο άναγκάσθηκε νά ύποχωρήση, γιατί ή Έκκλησία έχει μεγάλη δύναμη στήν Ίσπανία.

Το 1940, μιά άλλη γυναίκα έγινε φιλενάδα τού Φράνκο: ή σαγηνευτική Γερμανίδα κατάσκοπος Μπουμπέργερ, ή άλλοιώς ο μυστικός πράκτωρ 12.126 HR 23. Την είχε στείλει στην Ίσπανία ο Ρίμπεντροπ, μέ ειδική άποστολή: Νά πείση την Κυβέρνησι τού Φράνκο νά δεχθη ένα γερμανικό σχέδιο έπιθέσεως κατά τοϋ Γιβραλτάρ διά μέσου της Ίσπανίας.

Άμέσως μόλις έφτασε στή Μαδρίτη ή όρίντα συναντήθηκε έπανειλημμένως μέ τον Ύπουργό των Έξωτερικών Σεράνο Σουνέρ, ο όποίος της ύποσχέθηκε νά την παρουσιάση στον Καουντίλιο. Πράγματι, σέ λίγες μέρες ο Φράνκο δέχθηκε τη Γερμανίδα στό έξοχικό άνάκτορο τοϋ Πράντο. Το ίδιο βράδυ, έφαγαν μαζί. Έτσι άρχισαν οί σχέσεις τους, πού διήρκεσαν 2 χρόνια. Στό διάστημα αύτό, ή Γερμανίδα πληροφορούσε τακτικά τη Βιλχελμοστράσσε, γιά τά μυστικότερα σχέδια τού Φράνκο. Τό Δεκέμβριο τού 1943, άνεκλήθη στό Βερολίνο, κι' έτσι τελείωσε αύτή ή έρωτική περιπέτεια.

Διάδοχος της όρίντας στην καρδιά τοϋ Φράνκο ήταν ή Ίταλίδα Τσετσίλια Καρέσκι, άντιπροκρίτρια τοϋ ίταλικοϋ πρακτορείου είδήσεων Στέφανι στή Μαδρίτη. Τελευταίως όμως ο Φράνκο, ύπακούοντας στις συστάσεις τοϋ έξομοιογητοϋ του, διέκοψε τις σχέσεις του μαζί της. Γιά νά την παρηγορήση, της πρόσφερε μιά θαυμάσια βίλλα, κοντά στό Σοντάντερ, κι' ένα έτήσιο είσόδημα άπό 200.000 πεσέτες.

Τώρα λέγεται ότι ο Φράνκο έχει έρωτικές δοσοληψίες μέ μιάν άλλη Ίταλίδα, τή Μύριαμ ντέ Σαν Σέβρολο, άδελφη της Κλάρας Πετάτσι, της φιλενάδας τοϋ Μουσσολίνι, και σύζυγο τοϋ βαρώνου Μποτζιάνο. Μετά τη χτυπάρρευσι της Ίταλίας, είχε παραχωρήσει άσυλο στήν Ίσπανία στό βαρώνο και τή σύζυγό του.

Δεύτερο μεγάλο πάθος τοϋ Φράνκο, μετά τις γυναίκες, είνε τά χαρτιά. Έχει χάσει έπανειλημμένως τεράστια ποσα στό πράσινο τραπέζι. Το 1926 μάλιστα, είχε κυριολεκτικώς ξετιναχθή κι δέν ήταν είς θέσιν νά έπιστρέψη 26.000 πεσέτες, πού είχε δανεισθή άπό κάποιον σενιόρ Μουντοάρντο στή Μαδρίτη, γιά νά πληρώση όσα είχε χάσει στη λέσχη των άξιωματικών.

Πώς περνάει σήμερα τις ήμέρες του ο Φράνκο; Ζή κλεισμένος στό άνάκτορο τοϋ Πράντο, 8 χιλιόμετρα έξω άπ' τη Μαδρίτη. Σπάνια άφίνει τό μεγαλο κάστρο άφ' ένός γιατί έχει μιά φυσική καλία στη σοναξιά κι' άφ' έτέρου γιατί ροβατει μήπως τόν δολοφονήσουν οί έχθροί του. Μέρα και νύκτα, οί κήποι τοϋ παλατιοϋ φρουροϋνται άπό έφιππους Μαροκινούς έτοιμους νά προλάβουν κάθε άπόπειρα έναντίον της ζωής τοϋ Καουντίλιο.

Ο Φράνκο σηκώνεται το πρωί στις 7 και παρακολουθεί τη θεία λειτουργία, μαζί μέ τον έξομολογητή του πάτερ Χερρερα. Ο κληρικός αύτός έγινε ίερωμένος πρό 3 έτών μόνον. Έκδίδει την καθολική έφημερίδα «Έλ Ντεμπάτε» και λέγεται ότι είνε «ό Μακιαβέλι τοϋ καθεστώτος Φράνκο» κι' ότι έχει τεραστία έπιρροη στό δικτάτορα.

Στις 8.30' ο Φράνκο προγευματίζει καλά. Κατά τις 10, ξεφυλλίζει τις ίσπανικές έφημερίδες, προπαντων δέ την «Α.Β.C.», έπίσημο όργανον της Φάλαγγος, καθώς και διάφορες άμερικανικές, άγγλικές κλπ.

Τοϋ άρέσουν στό φαντό του οί πολλές σάλτσες και τα μπαχαρικά. Είνε μιά συνήθεια πού έχει άποκτήσει άπ' τον καιρό της μακρας διαμονης του στό Μαρόκο. Το μεσημέρι, τρώει συνήθως μαζί μέ την οίκογένειά του. Το άπόγευμα παίζει γκόλφ. Το χειμώνα, πηγαίνει στό κυνήγι έπί πολλές ήμέρες, και τό καλοκαίρι στό ψάρεμα.

Διαθάζει πολύ, ίδίως δέ άστυνομικά διηγήματα.

ΑΝΤΡΕ ΓΚΕΡΜΠΕ

Η Κρέμα Πενικιλλίνης διά την ύγιεινήν και θεραπείαν της έπιδερμίδος τοϋ προσώπου.

ΠΡΟΪΟΝ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ

Φαρμακείου Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

Χρησιμοποιήσατε άντι πάσης άλλης κρέμας διά το ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ την άλοιφην Πενικιλλίνης. Θά έχετε καταπληκτικά άποτελέσματα.

Άπαλλάσσει τούς πόρους της έπιδερμίδος άπό κάθε μολυσματικήν έστίαν.

Η Κρέμα Πενικ.λλίνης παρασκευάζεται άπό στοιχεία γνωστά και άπαραίτητα διά την καλην συντήρησιν της έπιδερμίδος

EUCAIRINE-LANOLINE κ.λ.π.

Θεραπεύει την άκμην τα μπουτόν και παντός είδους μολυσματικές καταστάσεις.

Γνήσια συσκευασία

Φαρμακείον Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Η ΤΣΙΚΛΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΠΑΛΛΟΝΙ

Οί Άμερικανίδες έχουν ζετρελλαθή έσχάτως μ' ένα παιγνίδι της μόδας στό Νέο Κόσμο: Την τσίκλα πού γίνεται μπαλλόνι. Προσπαθοϋν δηλαδή μέ τη μαστίχα πού συνηθίζουν νά μασσούν νά φτιάξουν φυσώντας μια φούσκα. Προσοχή όμως νά μη σπάση το μπαλλόνι, γιατί τότε ή τσίκλα κολλάει γύρω άπό τά χείλη!...

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Μερικές πρακτικές συμβουλές

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΤΑΠΗΤΕΣ.—Άν θέλετε νά ζωηρέψετε τά χρώματα των τοπιτών σας, σκορπίστε έπάνω ψιλοκομμένο λάχανο. Κατόπιν βουρτσίστε τους έλαφρά μέ μιά βούρτσα ή καλύτερα μέ μιά καθαρή σκούπα. Γιά νά κάμετε τέλειο κεθάρισμα, θ' άπλώσετε τούς τάπητές σας σέ μιά σύλη ή σέ μιά ταράτσα και θά τούς πλύνετε μέ άφθονη σαπουνάδα (τά σαπούνια τύπου Μασσαλίας είνε προτιμώτερα γι' αύτό τό καθάρισμα). Το νερό της σαπουνάδας πρέπει νά είνε χλιαρό. Το χέρι σας θ' άκολουθη τη διεύθυνσι των νημάτων. Κατόπιν θά ξεπλύνετε τον τάπητα μέ άφθονο νερό. Το στέγνωμα θά γίνη στη σκιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΦΡΕΣΚΑΡΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΣΑΣ.—Το πανί της όμπρέλλας ξεβάφει συχνά και παληώνει. Γιά νά τού ξανάδώσετε το χρώμα του θά κάμετε το έξης: Θά φτιάξετε ένα πολύ δυνατό τσάϊ και θά τού ρίξετε την άπαιτουμένη ζάχαρη, σά νά έπρόκειτο νά τό πιήτε. Κατόπιν θά τό άφήσετε νά κρυώση λίγο (όχι έντελώς) και θά άρχίσετε νά περνάτε τό πανί της όμπρέλλας σας μέ μιά μικρή βούρτσα, πού θά την βυθίζετε κάθε τόσο μέσα στό τσάϊ. Φυσικά, ή όμπρέλλα σας θά είνε άνοικτη σ' όλο αύτό το διάστημα. Θά την άφήσετε κατόπιν νά στεγνώση έντελώς και κατόπιν θά την κλείσετε. Το ίδιο μπορεί νά γίνη και γιά τις σκοϋρες όμπρέλλες.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΟΫΤΕΡΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΛΙΜΑΣ ΣΑΣ.—Θά σάς συμβαίνη άσφαλώς πολλές φορές ν' άνανακτήτε μέ τη λίμα των νυχιών σας, πού τά δόντια της «στομώνουν» άπό τη χρήσι και δέν κόβουν. Γιά νά τά ξανακάμετε κοφτερά, θά καθαρίσετε πρώτα τη λίμα σας μέ μιά σκληρή βούρτσα, βρεγμένη σέ άλυσίδα. Άφοϋ στεγνώση καλά, θά την βυθίσετε γιά μερικά δευτερόλεπτα μέσα σέ νιτρικόν όξύ (άκουαφόρτε). Κατόπιν θά την βγάλετε και θά την σκουπίσετε έλαφρά μ' ένα πανί. Το σκούπισμα πρέπει νά είνε έπιφανειακό, νά μην έπεκτεθή δηλαδή άνάμεσα στά δόντια, όπου πρέπει νά παραμείνη το νιτρικόν όξύ ή τό άκουαφόρτε έπί δυό έως τρείς ώρες. Συμβαίνει τότε το έξης: ή έπιφάνεια της λίμας μένει άθίκτη, ένώ το νιτρικόν όξύ τρώγει κρύπια δάντια και γλύφει μιά κανονική κλίσι στά ανωμαλία κι' άφ' έτέρου γιατί ροβάται μήπως τόν δολοφονήσουν οί έχθροί του. Μέρα και νύκτα, οί κήποι τοϋ παλατιοϋ φρουροϋνται άπό έφιππους Μαροκινούς έτοιμους νά προλάβουν κάθε άπόπειρα έναντίον της ζωής τοϋ Καουντίλιο.

Ο Φράνκο σηκώνεται το πρωί στις 7 και παρακολουθεί τη θεία λειτουργία, μαζί μέ τον έξομολογητή του πάτερ Χερρερα. Ο κληρικός αύτός έγινε ίερωμένος πρό 3 έτών μόνον. Έκδίδει την καθολική έφημερίδα («Έλ Ντεμπάτε») και λέγεται ότι είνε «ό Μακιαβέλι τοϋ καθεστώτος Φράνκο» κι' ότι έχει τεραστία έπιρροη στό δικτάτορα.

Στις 8.30' ο Φράνκο προγευματίζει καλά. Κατά τις 10, ξεφυλλίζει τις ίσπανικές έφημερίδες, προπαντων δέ την («Α.Β.C.»), έπίσημο όργανον της Φάλαγγος, καθώς και διάφορες άμερικανικές, άγγλικές κλπ.

Τοϋ άρέσουν στό φαντό του οί πολλές σάλτσες και τα μπαχαρικά. Είνε μιά συνήθεια πού έχει άποκτήσει άπ' τον καιρό της μακρας διαμονης του στό Μαρόκο. Το μεσημέρι, τρώει συνήθως μαζί μέ την οίκογένειά του. Το άπόγευμα παίζει γκόλφ. Το χειμώνα, πηγαίνει στό κυνήγι έπί πολλές ήμέρες, και το καλοκαίρι στό ψάρεμα.

Διαθάζει πολύ, ίδίως δέ άστυνομικά διηγήματα.

ΑΝΤΡΕ ΓΚΕΡΜΠΕ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Μερικές πρακτικές συμβουλές

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΤΑΠΗΤΕΣ.—Άν θέλετε νά ζωηρέψετε τά χρώματα των τοπιτών σας, σκορπίστε έπάνω ψιλοκομμένο λάχανο. Κατόπιν βουρτσίστε τους έλαφρά μέ μιά βούρτσα ή καλύτερα μέ μιά καθαρή σκούπα. Γιά νά κάμετε τέλειο κεθάρισμα, θ' άπλώσετε τούς τάπητές σας σέ μιά σύλη ή σέ μιά ταράτσα και θά τούς πλύνετε μέ άφθονη σαπουνάδα (τά σαπούνια τύπου Μασσαλίας είνε προτιμώτερα γι' αύτό τό καθάρισμα). Το νερό της σαπουνάδας πρέπει νά είνε χλιαρό. Το χέρι σας θ' άκολουθη τη διεύθυνσι των νημάτων. Κατόπιν θά ξεπλύνετε τον τάπητα μέ άφθονο νερό. Το στέγνωμα θά γίνη στη σκιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΦΡΕΣΚΑΡΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΣΑΣ.—Το πανί της όμπρέλλας ξεβάφει συχνά και παληώνει. Γιά νά τού ξανάδώσετε το χρώμα του θά κάμετε το έξης: Θά φτιάξετε ένα πολύ δυνατό τσάϊ και θά τού ρίξετε την άπαιτουμένη ζάχαρη, σά νά έπρόκειτο νά τό πιήτε. Κατόπιν θά τό άφήσετε νά κρυώση λίγο (όχι έντελώς) και θά άρχίσετε νά περνάτε τό πανί της όμπρέλλας σας μέ μιά μικρή βούρτσα, πού θά την βυθίζετε κάθε τόσο μέσα στό τσάϊ. Φυσικά, ή όμπρέλλα σας θά είνε άνοικτη σ' όλο αύτό το διάστημα. Θά την άφήσετε κατόπιν νά στεγνώση έντελώς και κατόπιν θά την κλείσετε. Το ίδιο μπορεί νά γίνη και γιά τις σκοϋρες όμπρέλλες.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΟΫΤΕΡΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΛΙΜΑΣ ΣΑΣ.—Θά σάς συμβαίνη άσφαλώς πολλές φορές ν' άνανακτήτε μέ τη λίμα των νυχιών σας, πού τά δόντια της «στομώνουν» άπό τη χρήσι και δέν κόβουν. Γιά νά τά ξανακάμετε κοφτερά, θά καθαρίσετε πρώτα τη λίμα σας μέ μιά σκληρή βούρτσα, βρεγμένη σέ άλυσίδα. Άφοϋ στεγνώση καλά, θά την βυθίσετε γιά μερικά δευτερόλεπτα μέσα σέ νιτρικόν όξύ (άκουαφόρτε). Κατόπιν θά την βγάλετε και θά την σκουπίσετε έλαφρά μ' ένα πανί. Το σκούπισμα πρέπει νά είνε έπιφανειακό, νά μην έπεκτεθή δηλαδή άνάμεσα στά δόντια, όπου πρέπει νά παραμείνη το νιτρικόν όξύ ή το άκουαφόρτε έπί δυό έως τρείς ώρες. Συμβαίνει τότε το έξης: ή έπιφάνεια της λίμας μένει άθίκτη, ένώ το νιτρικόν όξύ τρώγει κρύπια δάντια και γλύφει μιά κανονική κλίσι στά ανωμαλία κι' άφ' έτέρου γιατί ροβατει μήπως τόν δολοφονήσουν οί έχθροί του. Μέρα και νύκτα, οί κήποι τοϋ παλατιοϋ φρουροϋνται άπό έφιππους Μαροκινούς έτοιμους νά προλάβουν κάθε άπόπειρα έναντίον της ζωής τοϋ Καουντίλιο.

Ο Φράνκο σηκώνεται το πρωί στις 7 και παρακολουθεί τη θεία λειτουργία, μαζί μέ τον έξομολογητή του πάτερ Χερρερα. Ο κληρικός αύτός έγινε ίερωμένος πρό 3 έτών μόνον. Έκδίδει την καθολική έφημερίδα («Έλ Ντεμπάτε») και λέγεται ότι είνε «ό Μακιαβέλι τοϋ καθεστώτος Φράνκο» κι' ότι έχει τεραστία έπιρροη στό δικτάτορα.

Στις 8.30' ο Φράνκο προγευματίζει καλά. Κατά τις 10, ξεφυλλίζει τις ίσπανικές έφημερίδες, προπαντων δέ την («Α.Β.C.»), έπίσημο όργανον της Φάλαγγος, καθώς και διάφορες άμερικανικές, άγγλικές κλπ.

Τοϋ άρέσουν στό φαντό του οί πολλές σάλτσες και τα μπαχαρικά. Είνε μιά συνήθεια πού έχει άποκτήσει άπ' τον καιρό της μακρας διαμονης του στό Μαρόκο. Το μεσημέρι, τρώει συνήθως μαζί μέ την οίκογένειά του. Το άπόγευμα παίζει γκόλφ. Το χειμώνα, πηγαίνει στό κυνήγι έπί πολλές ήμέρες, και το καλοκαίρι στό ψάρεμα.

Διαθάζει πολύ, ίδίως δέ άστυνομικά διηγήματα.

ΑΝΤΡΕ ΓΚΕΡΜΠΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ ΤΙΣ ΚΗΛΙΔΕΣ.—Θά άναμίξετε λίγο στουπέτσι μέσα σέ τερεβινθέλαιο (νέφτι) και θά σκηματίσετε μιά ζύμη, πού θά άπλώσετε πάνω στά λεκιασμένο μάρμαρο. Θά την άφήσετε έκεί νά ξεραθή και κατόπιν θά δουρτσίσετε το μάρμαρ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΔΟΥΡ

Η ώραία Άϊσα ήταν γυναίκα τοῦ φύλαρχου τῆς Τυνίδος Καδοὺρ - μπέν - Μωχαμετ. Κοντά της ὁ Καδοὺρ ξεχνοῦσε τοὺς κόπους καὶ τοὺς σκληροὺς κι' εἰσματηροὺς ἀγῶνες τοῦ ἐναντίον τῶν ἄλλων φυλάρχων. Ἦταν ὡραία ἡ Ἀϊσά. Εἶχε κορμὶ φειδίσιο καὶ δυὸ μάτια ποὺ σ' ἔσφαζαν. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἦταν ξαπλωμένη στὸ σοφὰ κι' ἔπαιζε μὲ τ' ἀσπρόμαυρης περιστέρια ἄκουσε νὰ φθάνη ἀπὸ τὸ δρόμο μιὰ γλυκειὰ μελωδία. Σηκώθηκε, πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε μέσα ἀπὸ τὰ καφάσια ἕνα νέον νὰ κάθεται κατα-μεσῆς στὸ δρόμο παίζοντας φλογέρα.

Κόσμος πολὺς εἶχε μαζευτῆ τριγύρω του καὶ τὸν παρακολουθοῦσε. Μὲ τὴν ἀσυνήθιστη μουσικὴ του γοήτευε καμμιὰ εἰκοσαριὰ φειδία ποὺ ἔκαναν γύρω του ἁρμονικὲς κινήσεις...

Ὁ γόης τῶν φειδιῶν ἦταν μελαψὸς μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ, μὲ κατάμαυρα μαγνητικὰ μάτια. Δὲν διέτρεχε κανένα κινδυνον ἀπὸ τὰ φειδία του, γιατὶ τοὺς εἶχε βγάλει τὰ δόντια μὲ τὸ φαρμάκι.

Ἡ ὑποβλητικὴ μουσικὴ ἔκανε τὴν καρδιὰ τῆς Ἀϊσὰ νὰ σκιρτήση παράξενα.... Κι' ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ γόης σήκωσε τὸ κεφάλι του τὰ βλέμματά του ἔπεσαν στὸ μισοανοιγμένο κελλάρι, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο στεκόταν ἡ Ἀϊσά. Ἡ λάμψις τῶν ματιῶν της τὸν ἐτάραξε καὶ τὸ τραγούδι του ἔγινε πιὸ παθητικό.

Πολὺ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γόητος τῶν φειδιῶν ἡ Ἀϊσὰ ἔμεινε ἀκόμα στὸ παράθυρο μὲ τὰ βλέμματά της καρφωμένα στὸ δρόμο.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ ἀνυπομονοῦσε ἂν ὁ γόης θὰ ἐρχόταν καὶ πάλι. Κι' ὅταν σὲ λίγη ὥρα τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὴ μέση τοῦ δρόμου, νὰ βγάζη τὰ φειδία του ἀπὸ ἕνα καλάθι καὶ νὰ ξαναπαίζη τὴ φλογέρα του, ἡ Ἀϊσὰ ἄρχισε νὰ κάνη σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της.

Ἦταν τώρα βεβαία ὅτι εἶχε νοιώσει κι' αὐτὸς κάτι στὴν καρδιά του καὶ ὅτι ξαναῆρθε πρὸς χάριν της...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν δῆ ἀπὸ κοντά, νὰ τοῦ μιλήση. Ἦταν ὅμως ἀδύνατον αὐτό, γιατὶ ἡ θρησκεία της τῆς ἀπαγόρευε νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μιλήση μὲ ἄλλον ἄνδρα.

Σοφισθῆκε λοιπὸν ἀφεύκτως ἕναν τρόπο γιὰ νὰ πλησιάση τὸ νεαρὸ γόητα ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾶ τόσο δυνατά.

Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Καδοὺρ-μπὲν-Μωχαμετ τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ δωμάτιό της ἡ Ἀϊσὰ φρόντισε νὰ εἶνε πιὸ τρυφερὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Κι' ὅταν ἔννοιωσε ὅτι ὁ Καδοὺρ εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο που δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τίποτε, τοῦ εἶπε :

—Ἀγαπημένε μου ἀφέντη, ἡ Ἀϊσὰ σου ἔχει νὰ σοῦ ζητήση μιὰ χάρι, μὰ φοβᾶμαι μὴν τὴν βρῆς ὑπερβολική...

—Σοῦ ἀρνηθῆκα ποτὲ τίποτα, ἀγαπημένη μου; τὴ ρώτησε ὁ φύλαρχος χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της.

—Νὰ τὶ θέλω, ἀφέντη μου. Τὶς τελευταῖες μέρες πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παίζει φλογέρα καὶ σαγηνεύει κάτι φειδία. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ παρακολουθήσω τὸ θέαμα γιατὶ στεκόταν μακρυὰ καὶ μ' ἐμπόδιζε τὸ καφάσι... Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν φωνάξης νὰ παίξη ἐδῶ, σ' ἕναν ὄντα. Ἐγὼ θὰ εἶμαι κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα καὶ θὰ βλέπω... ἀκούω καλὰ καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη.

Ἄξαφνα ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος ὁ φύλαρχος. Ἀντίκρυσα τὰ μάτια σου μέσα ἀπ' τὸ καφάσι καὶ κατάλαβα πῶς μ' ἀγαπᾶς...

—Ναί, σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀϊσά. Εἶπα στὸν ἀφέντη μου νὰ σὲ φωνάξη ἐπάνω... θὰ τὸν καταφέρω νὰ σὲ προσκαλῆ συχνὰ κι' ἔτσι θὰ βρίσκεσαι πιὸ τρόπο νὰ μείνουμε μόνοι μας!...

Ὁ νέος πλησίασε περισσότερο κι' ἀπότομα τὸ χεῖλι τους ἔσμιξαν σ' ἕνα φλογερό, παράφορο φιλί...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Καδοὺρ-μπὲν-Μωχαμετ... Μόλις εἶδε τὸ ζευγάρι ἀγκαλιασμένο ὑπαθοσχώρησε ἀθόρυβα λυσσασμένος ἀπὸ ὀργή...

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βαρεῖα βήματα. Ἡ Ἀϊσὰ ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα. Ἦταν ὁ φύλαρχος.

—Ἄκουσα πολλὰ καλὰ γιὰ τὴν τέχνη σου, εἶπε στὸ νέο, καὶ γι' αὐτὸ σὲ φώναξα γιὰ νὰ σὲ θαυμάσω κι' ἐγώ.

Ἕνας ὑπηρέτης, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀφέντη του πῆγε κι' ἔφερε τὸ καλάθι μὲ τὰ φειδία ποὺ ὁ νέος εἶχε ἀφήσει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Τότε ὁ γόης κάνοντας ἔνα βαθὺ τεμενᾶ, ἔβγαλε τα φειδία ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ τὰ φλογέρα ἀπὸ τὴν τσέπη του κάθησε σταυροπόδι κατανῆς κι' ἐνῶ ὁ φύλαρχος ξαπλωνόταν σ' ἕνα σοφὰ ἀρχισε νὰ παίζη...

Ἡ Ἀϊσὰ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα παρακολουθοῦσε. Περίεργο πρᾶγμα ὅμως. Ἂν καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ νέου ἦταν πιὸ γλυκειὰ πιὸ παθητικὴ τώρα, τὰ φειδία δὲν δέχονταν τὴν ἐπίδρασί της.

Ὁ γόης τὰ ἔβλεπε νὰ σέρνωνται χωρὶς ρυθμὸ κι' ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ μπῆκε ἔκτεθῆ στὸ φύλαρχο.

Ἄξαφνα μερικὰ ἀπὸ τὰ φειδία πλέχτηκαν γύρω ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμό του. Ὁ γόης ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη τὴ φλογέρα του μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του γιὰ νὰ τα δαμάση...

Ἂν ὅμως σήκωνε τὰ μάτια του θὰ ἔβλεπε ζωγραφισμένη μιὰν ἔκφρασι θηριώδους χαρᾶς στὸ πρόσωπο τοῦ Μωχάμετ καὶ θὰ τρόμαζε. Μὰ ἦταν ἀπασχολημένος στὴν τέχνη του.

Ἄξαφνα τὰ φειδία ποὺ εἶχαν μπλεχτῆ γύρω στὸ λαιμό του ἀγριέψαν καὶ τὸν δάγκωσαν τόσο δυνατά, ποὺ ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνὴ τρόμου! Ἔννοιωσε συγχρόνως μιὰ φλόγα νὰ χύνεται στὸ σῶμα του ἕνα πόνο ἀνυπόφορο στὶς κλειδώσεις του, τὸ κεφάλι του νὰ βουΐζη καὶ τὰ μάτια του νὰ θαμπώνουν...

Πετάχτηκε ἀμέσως ὀρθιος, πιάνοντας τὸ λαιμό του μὲ τὰ δυό του χέρια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σηκώθηκε κι' ὁ φύλαρχος ὀρθιος. Πλησίασε τὸ παραπέτασμα καὶ τραβῶντας τὴν Ἀϊσὰ ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἔφερε κοντὰ στὸν γόητα τῶν φειδιῶν ποὺ μούγκριζε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὶς φῶνα:ε:

—Κύττα τὸν ἀγαπημένο σου ποὺ τὸν ἔφερες ἐδῶ γιὰ νὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸν ἀγαπᾶς! Κύττα τὸν καλά! Πεθαίνει! Τὴν ὥρα ποὺ οἱ φιλοῦσες ἐδῶσα διαταγὴ ν' ἀντικεντοτήσουν τ' ἀκίνδυνα φειδία τοῦ καλαθιοῦ του μὲ φαρμακερά, ποὺ τα εἶχα φυλαγμένα στὰ ὑπογεῖα μου γιὰ κάτι τέτοιες περιστάσεις!... Σὲ ἀρέσει τώρα καὶ ἡ δική μου τέχνη; φίλησέ τον γιὰ τελευταία φορά. ἀποστη!...

ΚΛΩΝΤ ΠΑΡΑΜΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ τζάμι

Ὅταν ὁ Χότζας Βρισκόταν στὴν Πόλι μπῆκε μιὰ μέρα στὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀδοιανούπολι, ὅπου εἶνε κάποια δουλειά.

Τὸ βαγόνι, στὸ ὁποῖο τρύπωσε ἦταν γεμάτο ἐπιβάτες ἀπέναντι στοὺς ὁποίους βρισκόντουσαν καὶ δυὸ γυναῖκες.

Ὅταν ξεκίνησε τὸ τραῖνο, οἱ δυὸ γαλουμισσες στριφογύριζαν στὴ θέσι τους καὶ φαινόντουσαν πολὺ στενοχωρημένες.

Ἔξαφνα ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς γύρισε στὸν ἐπιβάτη ποὺ καθόταν κοντὰ στὸ τζάμι καὶ τοῦ φώναξε:

—Σὲ παρακαλῶ, ἀνοιξε τὸ τζάμι γιατὶ πνίγουαι!

Πραγματικῶς τὸ βαγόνι ἦταν γιουγκιασμένο ἀπὸ τὸν καπνὸ τῶν τσιμπουκιῶν..

Ὁ Κάρβερ περίμενε, χτυπῶντας μ' ἀνυπομονησία τὰ δάχτυλά του πάνω στὸ γοφεῖο.

—Ὁ κ. Σκάρτζεντ ρωτάει τί τὸν θέλετε... τοῦ εἶπε ὁ κλητήρας, κρατῶντας τὸ ἀκουστικό.

Ὁ Κάρβερ δάγκασε τὰ χείλια του. Ἄλλοτε, μποροῦσε νὰ μπῆ ἐλεύθερα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας...

—Πές του ὅτι ἔχω μιὰ μεγάλη κι' ἀποκλειστικὴ εἴδησι, δήλωσε στὸν κλητῆρα.

Ἐκεῖνος μίλησε στὸ τηλέφωνο. Ἔπειτα γύρισε στὸν ἐπισκέπτη καὶ πρόσθεσε:

—Ὁ κ. Σάρτζεντ σᾶς περιμένει.

Ὁ Κάρβερ ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Ἦταν 3 χρόνια ποὺ ἔπρεπε ἀπολυθῆ ἀπ' τὴν ἐφημερίδα... Τρία χρόνια ποὺ ὠνειρευόταν νὰ σβύση τὸ στιγματισμὸ τοῦ ὀνόματός του ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυσι.

Τώρα ἡ Τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει ἐπιτέλους! Μποροῦσε νὰ ἐπιβάλη τοὺς ὅρους του. Ὁ Σάρτζεντ ἔπρεπε ν' ἀκριβοπληρώση μιὰ τέτοια εἴδησι. Ἦταν ἕνα σωστὸ «λαυράκι»!...

Λαχάνιαζε, ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ διάδρομο. Ἔπειτα προχώρησε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ νυκτερινοῦ συντάκτου. Ὁ Σάρτζεντ βρισκόταν ἐκεῖ. Ἦσαν ἄλλοτε συνάδελφοι οἱ δυό τους.

—Καλησπέρα, Κάρβερ, εἶπε ὁ Σάρτζεντ. Μοῦ φέρνεις τίποτε;

Ὁ ἐπισκέπτης σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του κι' ἀπάντησε:

—Ναί... Ἄκουσε: Ἕνας ἄνθρωπος χτυπήθηκε ἀπὸ ἕνα δολοφόνο, μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, ἕνα χιλιόμετρο μακρυὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Προσέφερε αὐτὴ τὴν εἴδησι ἀποκλειστικὰ σὲ σένα. Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω κάθε λεπτομέρεια. Θέλω ὅμως μιὰ καλὴ ἀμοιβή!

Ἡ φωνὴ τοῦ Κάρβερ εἶχε γίνει στιγανώτερη, σὰν κουρασμένη. Ὁ Σάρτζεντ μποροῦσε νὰ μπῆ ἐλεύθερα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας...

—Ἐντάξει, εἶπε ὁ Σάρτζεντ. Ἔπειτα γύρισε πάλι στὸν Κάρβερ, ποὺ φαινόταν ὅτι ἀδημονοῦσε.

—Καὶ τώρα, πρόσθεσε, μίλησέ μου γιὰ τὴν περίφημη εἴδησί σου.

—Θέλω νὰ κατάρισω τὸ ὄνομά μου ἀπ' τὸ στίγμα τῆς ἀπολύσεώς μου ἀπ' τὴν ἐφημερίδα. Θέλω μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀποκατάστασι. Ἔπειτα θὰ παραιτηθῶ μόνος μου. Τὸ ὑπόσχομαι... μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς τὸ δώσω κι' ἔγγράφως. Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶνε νὰ ξεπλύνω τὴ ντροπή...

—Μὰ δὲν εἶνε στὸ νέοι μου αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, Κάρβερ!

—Ὄχι, Βέβαια. Μπορεῖς ὅμως νὰ μιλήσης γιὰ μένα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Εὐχαρίστως. Ἂν σοῦ ἀρκῆ αὐτό. Θὰ μιλήσω στὸν ἀρχισυντάκτη, αὔριο κι' ὅλας. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ δεχθῆ...

—Τὸ ἐλπίζω! Δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος...

—Καὶ τώρα διηγήσου μου τὴν εἴδησί σου.

Ὁ Κάρβερ ἀκούμπησε βαρυὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Σάρτζεντ κι' ἄρχισε:

—Σήμερα τὸ πρωῒ, τὸ θῦμα πῆγε στὸ Μπάνιορ, μ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ κάποιο φίλο του. Ἦταν μόνος. Πήγαινε νὰ μαζέψη κάτι χρήματα ποὺ εἶχε δανείσει. Τὸ βράδυ, γύρισε στὸ Λονδίνο, μόνος καὶ πάλι... Ἔτσι τουλάχιστον πίστευε! Πραγματικῶς ὅμως, ἦταν κρυμμένος κάποιος κακοποιὸς κάτω ἀπ' τὸ πισινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου...

»Ἦταν μιὰ ξάστερη, ὡραία νύχτα... Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου, ὁ κακοῦργος ξεπρόβαλε σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὴν κρύπτη του. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μαχαίρι!...

Ὁ Κάρβερ σταμάτησε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνη κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Στὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ αὐτοκινητιστὴς λιγόστευε τὴν ταχύτητα, γιατὶ εἶχε κουραστῆ. Ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος κι' ἔρημος σὰν τὴν ὥρα... Ξαφνικά, τὸ θῦμα ἔνοιωσε ἕνα σουβλερὸ πόνο κάτω ἀπ' τὸ δεξιό του ὦμο. Τὸ αὐτοκίνητο λοξοδρόμησε, χτύπησε στὸ πεζοδρόμιο καὶ σταμάτησε. Ὁ ὁδηγὸς ἔπεσε πάνω στὸ βολάν. Καθὼς τραβοῦσε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ πίσω, ὁ φονιὰς του αἰσθάνθηκε κάτι ζεστὸ καὶ ὑγρὸ πούβρεχε τὰ ροῦχα του... τὸ αἷμα τοῦ θύματός του! Τοῦ πῆρε τὰ χρήματα, τύλιξε τὸ κορμὶ του σὲ μιὰ κουβέρτα, ποὺ βρῆκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τόβγαλε στὸ πεζοδρόμιο. τὸ τράβηξε σὰν τσουβαλὶ καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ στόμιο ἑνὸς ὑπογείου. Ἔπειτα κάθησε αὐτὸς στὸ βολὰν κι' ἔφυγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

»Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν πρὸ δυὸ ὡρῶν. Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Κάρβερ εἶχε γίνει πιὸ βαρειά.

—Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ εἴδησι; πρόσθεσε.

Ὁ Σάρτζεντ τὸν κύτταξε. Ἡ ἔκφρασί του δὲν ἄλλαξε.

—Καλὴ εἶνε! παραδέχθηκε. Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων... Ἐχω τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀρχισυντάκτης θὰ ἐνδιαφεθῆ γιὰ σένα...

Τὸν διέκωψε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

—Μιὰ στιγμή, φώναξε.

Γύρισε στὸν Κάρβερ καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως μιὰ - δυὸ λεπτομέρειες. Ποῦ ἔγινε π. χ. τὸ ἔγκλημα;

—Ἔχεις δίκηο. Εἶνε σπουδαῖο αὐτό... Ἔξω ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 18 τῆς Ὅλ Στρήτ.

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἤρθες κατόπιν ὡς ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

—Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς!... πρόφερε ὁ Κάρβερ.

—Ἐννοῶ ὅτι, τὴν ἐπαμένη φορὰ ποὺ θὰ κάμης ἕνα ἔγκλημα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης ἕνα δημοσιογραφικὸ «λαυράκι», δὲν πρέπει νὰ ξεχάσης νὰ ξεπλύνης τὰ μανικέτια τοῦ πουκαμίσου σου... Κύτταξέ τα! Εἶνε ματωμένα...

Κι' ὁ Σάρτζεντ φώναξε, γυρίζοντας πρὸς τὴν πόρτα:

—Ἐλᾶτε μέσα, κύριοι!

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ γραφεῖο. Ὁ Κάρβερ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

—Δὲν εἶμαι... ὁ φονιᾶς! τραύλισε σβουμένα. Εἶμαι... τὸ θῦμα!...

Καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα, ἀναίσθητος. Ἔπειτα ἀπ' τὴν τόση προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει.

Λ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

ΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ «ΛΑΥΡΑΚΙ»

Παράξενο διήγημα

Ἡ γυάλινη περιστροφικὴ πόρτα τῶν γραφείων τῆς μεγάλης ἐφημερίδος ἄνοιξε. Καὶ μπῆκε ἕνας ἄντρας μὲ σκοῦρο κοστούμι. Δὲν ὑπῆρχε, τὴν ὥρα ἐκείνη, στὸ χωλλ ἄλλος ἀπ' τὸν κλητῆρα.

—Καλησπέρα, Πλούνκετ, τοῦ εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, μ' ἕνα τόνο λίγο προκλητικό.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε, τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ φώναξε μὲ ἔκπληξι:

—Ἐσεῖς, κύριε Κάρβερ; Πόσον καιρὸ εἴχαμε νὰ σᾶς δοῦμε!...

—Καλά, καλά, διέκοψε ὁ ἄλλος. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸ νυκτερινὸ συντάκτη. Ποιός εἶνε;

—Ὁ κ. Σάρτζεντ. Θέλετε νὰ τοῦ τηλεφωνήσω;

—Ναί. Εἰδοποίησέ τον, ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Ὁ Κάρβερ περίμενε, χτυπῶντας μ' ἀνυπομονησία τὰ δάχτυλά του πάνω στὸ γραφεῖο.

—Ὁ κ. Σκάρτζεντ ρωτάει τί τὸν θέλετε... τοῦ εἶπε ὁ κλητήρας, κρατῶντας τὸ ἀκουστικό.

Ὁ Κάρβερ δάγκασε τὰ χείλια του. Ἄλλοτε, μποροῦσε νὰ μπῆ ἐλεύθερα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας...

—Πές του ὅτι ἔχω μιὰ μεγάλη κι' ἀποκλειστικὴ εἴδησι, δήλωσε στὸν κλητῆρα.

Ἐκεῖνος μίλησε στὸ τηλέφωνο. Ἔπειτα γύρισε στὸν ἐπισκέπτη καὶ πρόσθεσε:

—Ὁ κ. Σάρτζεντ σᾶς περιμένει.

Ὁ Κάρβερ ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Ἦταν 3 χρόνια ποὺ ἔπρεπε ἀπολυθῆ ἀπ' τὴν ἐφημερίδα... Τρία χρόνια ποὺ ὠνειρευόταν νὰ σβύση τὸ στιγματισμὸ τοῦ ὀνόματός του ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυσι.

Τώρα ἡ Τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει ἐπιτέλους! Μποροῦσε νὰ ἐπιβάλη τοὺς ὅρους του. Ὁ Σάρτζεντ ἔπρεπε ν' ἀκριβοπληρώση μιὰ τέτοια εἴδησι. Ἦταν ἕνα σωστὸ «λαυράκι»!...

Λαχάνιαζε, ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ διάδρομο. Ἔπειτα προχώρησε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ νυκτερινοῦ συντάκτου. Ὁ Σάρτζεντ βρισκόταν ἐκεῖ. Ἦσαν ἄλλοτε συνάδελφοι οἱ δυό τους.

—Καλησπέρα, Κάρβερ, εἶπε ὁ Σάρτζεντ. Μοῦ φέρνεις τίποτε;

Ὁ ἐπισκέπτης σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του κι' ἀπάντησε:

—Ναί... Ἄκουσε: Ἕνας ἄνθρωπος χτυπήθηκε ἀπὸ ἕνα δολοφόνο, μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, ἕνα χιλιόμετρο μακρυὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Προσέφερε αὐτὴ τὴν εἴδησι ἀποκλειστικὰ σὲ σένα. Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω κάθε λεπτομέρεια. Θέλω ὅμως μιὰ καλὴ ἀμοιβή!

Ἡ φωνὴ τοῦ Κάρβερ εἶχε γίνει στιγανώτερη, σὰν κουρασμένη. Ὁ Σάρτζεντ μποροῦσε νὰ μπῆ ἐλεύθερα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας...

—Ἐντάξει, εἶπε ὁ Σάρτζεντ. Ἔπειτα γύρισε πάλι στὸν Κάρβερ, ποὺ φαινόταν ὅτι ἀδημονοῦσε.

—Καὶ τώρα, πρόσθεσε, μίλησέ μου γιὰ τὴν περίφημη εἴδησί σου.

—Θέλω νὰ κατάρισω τὸ ὄνομά μου ἀπ' τὸ στίγμα τῆς ἀπολύσεώς μου ἀπ' τὴν ἐφημερίδα. Θέλω μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀποκατάστασι. Ἔπειτα θὰ παραιτηθῶ μόνος μου. Τὸ ὑπόσχομαι... μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς τὸ δώσω κι' ἔγγράφως. Τὸ μόνο ποὺ θέλω, εἶνε νὰ ξεπλύνω τὴ ντροπή...

—Μὰ δὲν εἶνε στὸ νέοι μου αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, Κάρβερ!

—Ὄχι, Βέβαια. Μπορεῖς ὅμως νὰ μιλήσης γιὰ μένα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Εὐχαρίστως. Ἂν σοῦ ἀρκῆ αὐτό. Θὰ μιλήσω στὸν ἀρχισυντάκτη, αὔριο κι' ὅλας. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ δεχθῆ...

—Τὸ ἐλπίζω! Δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος...

—Καὶ τώρα διηγήσου μου τὴν εἴδησί σου.

Ὁ Κάρβερ ἀκούμπησε βαρυὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Σάρτζεντ κι' ἄρχισε:

—Σήμερα τὸ πρωῒ, τὸ θῦμα πῆγε στὸ Μπάνιορ, μ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ κάποιο φίλο του. Ἦταν μόνος. Πήγαινε νὰ μαζέψη κάτι χρήματα ποὺ εἶχε δανείσει. Τὸ βράδυ, γύρισε στὸ Λονδίνο, μόνος καὶ πάλι... Ἔτσι τουλάχιστον πίστευε! Πραγματικῶς ὅμως, ἦταν κρυμμένος κάποιος κακοποιὸς κάτω ἀπ' τὸ πισινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου...

»Ἦταν μιὰ ξάστερη, ὡραία νύχτα... Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου, ὁ κακοῦργος ξεπρόβαλε σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὴν κρύπτη του. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μαχαίρι!...

Ὁ Κάρβερ σταμάτησε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνη κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Στὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ αὐτοκινητιστὴς λιγόστευε τὴν ταχύτητα, γιατὶ εἶχε κουραστῆ. Ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος κι' ἔρημος σὰν τὴν ὥρα... Ξαφνικά, τὸ θῦμα ἔνοιωσε ἕνα σουβλερὸ πόνο κάτω ἀπ' τὸ δεξιό του ὦμο. Τὸ αὐτοκίνητο λοξοδρόμησε, χτύπησε στὸ πεζοδρόμιο καὶ σταμάτησε. Ὁ ὁδηγὸς ἔπεσε πάνω στὸ βολάν. Καθὼς τραβοῦσε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ πίσω, ὁ φονιᾶς του αἰσθάνθηκε κάτι ζεστὸ καὶ ὑγρὸ πούβρεχε τὰ ροῦχα του... τὸ αἷμα τοῦ θύματός του! Τοῦ πῆρε τὰ χρήματα, τύλιξε τὸ κορμὶ του σὲ μιὰ κουβέρτα, ποὺ βρῆκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τόβγαλε στὸ πεζοδρόμιο. τὸ τράβηξε σὰν τσουβαλὶ καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ στόμιο ἑνὸς ὑπογείου. Ἔπειτα κάθησε αὐτὸς στὸ βολὰν κι' ἔφυγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

»Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν πρὸ δυὸ ὡρῶν. Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Κάρβερ εἶχε γίνει πιὸ βαρειά.

—Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ εἴδησι; πρόσθεσε.

Ὁ Σάρτζεντ τὸν κύτταξε. Ἡ ἔκφρασί του δὲν ἄλλαξε.

—Καλὴ εἶνε! παραδέχθηκε. Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων... Ἐχω τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀρχισυντάκτης θὰ ἐνδιαφεθῆ γιὰ σένα...

Τὸν διέκωψε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

—Μιὰ στιγμή, φώναξε.

Γύρισε στὸν Κάρβερ καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως μιὰ - δυὸ λεπτομέρειες. Ποῦ ἔγινε π. χ. τὸ ἔγκλημα;

—Ἔχεις δίκηο. Εἶνε σπουδαῖο αὐτό... Ἔξω ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 18 τῆς Ὅλ Στρήτ.

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἤρθες κατόπιν ὡς ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

—Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς!... πρόφερε ὁ Κάρβερ.

—Ἐννοῶ ὅτι, τὴν ἐπαμένη φορὰ ποὺ θὰ κάμης ἕνα ἔγκλημα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης ἕνα δημοσιογραφικὸ «λαυράκι», δὲν πρέπει νὰ ξεχάσης νὰ ξεπλύνης τὰ μανικέτια τοῦ πουκαμίσου σου... Κύτταξέ τα! Εἶνε ματωμένα...

Κι' ὁ Σάρτζεντ φώναξε, γυρίζοντας πρὸς τὴν πόρτα:

—Ἐλᾶτε μέσα, κύριοι!

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ γραφεῖο. Ὁ Κάρβερ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

—Δὲν εἶμαι... ὁ φονιᾶς! τραύλισε σβουμένα. Εἶμαι... τὸ θῦμα!...

Καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα, ἀναίσθητος. Ἔπειτα ἀπ' τὴν τόση προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει.

Λ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τὸ στῆθος

Στὸ προηγούμενο σημείωμα σᾶς ἀνέπτυξα τοὺς λόγους ποὺ προκαλοῦν, κατὰ τὸ πλεῖστον, τὸ πιὸ ἀντιαισθητικὸ ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ συχνότερο ἐλάττωμα τοῦ στήθους: τὴν ὑπέρμετρο ἀνάπτυξι καὶ πλαδαρότητά του. Σήμερα θὰ μιλήσωμε γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιτυγχάνεται ἡ βελτίωσι τοῦ ἐλαττώματος αὐτοῦ.

Ὑπάρχουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ δύο μέθοδοι: ἡ μιὰ ἀναίμακτος, στηριζομένη στὴν ἀπορρόφησιν ὑπὸ τοῦ δέρματος διαφόρων ἀλοιφῶν κτλ. ποὺ θὰ σᾶς περιγράψω πιὸ λεπτομερῶς παρακάτω, κι' ἡ ὀλίγη χειρουργική.

Ἡ πρώτη μέθοδος εἶνε ἡ μᾶλλον ἐν χρήσει, μὲ βραδύτερα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ πάντως σημαντικά. Ἡ χειρουργικὴ μέθοδος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τερατώδους ὑπερτροφίας τῶν μαστῶν καὶ ὅταν πιὰ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἔχουν

Η Χοντρή: Ζαχαρία, άρκετά ξε-κουράσθηκες! Κατέβα τώρα νὰ καθήσω ἐγώ!...

Τὸ τέλος μιᾶς τηλεφωνικῆς συνδιαλε-ξεως... ἀπὸ τὴ σύζυγο!

ΣΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

— Εἶνε ἡ φιλενάδα μου ἡ Λιλίκα. Κι' ἐπειδὴ ἡ γυναίκα μου φάχνει πάντα στὴ ντουλάπα, ἀναγκάστηκα νὰ τὴν κλείσω στὸ ψυγεῖο!...

Ὁ σωφέρ: Στραβομάρα ἔχεις, ρὲ κύριε! Ξέρεις τί κοστί-ζουν σήμερα τὰ λάστιχα;

— Ἄχ! Ἡ κυρία λιποθύ-μησε! Νὰ τηλεφωνήσω, κύριε, στὸ γιατρό;

— Ὄχι, τηλεφώνησε κα-λύτερα στὸν κοσμηματο-πώλη!...

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

— Ξέρω δεκαπέντε ξένες γλῶσσες καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου νὰ πῶ μιὰ λέξη!...